

Giới thiệu Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân

Editor: phuonganhdao229

Số chương: 50 chương

Vào một ngày nào đó, cô gái Lạc Từ Tinh gia cảnh bản hàn nhận được một phần công việc là làm trợ lý cho nhóm TK-boys. Từ đây, cuộc sống của cô bắt đầu rộng mở, sáng lạn vô cùng.

Cô lập tức bị một thiếu niên đẹp trai, khéo léo hấp dẫn, người thiếu niên này có khuôn mặt hoàn mỹ nhất, xấu tính nhưng tâm địa lại thiện lương.

Nhưng mà nói cho cùng thì cuộc sống cũng không thuận buồm xuôi gió, gia đình, bệnh tật... một loạt sự việc xảy ra làm cho bọn họ càng ngày càng xa.

Chờ đến khi trần ai lạc định, cô còn có thể trở lại bên cạnh anh không?

尘埃落定 – Trần ai lạc định (bụi trần lắng đọng) ý chỉ sự việc nào đó đã trải qua nhiều sóng gió, cuối cùng đã có kết quả (đến hồi kết thúc)

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp được một thiếu niên xinh đẹp

Tháng mười, ở thành phố phía nam, cái nóng mùa hè chưa giảm bớt.

Trên khuôn mặt trắng trong thuần khiết của Lạc Từ Tinh bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt đến đỏ ửng. Hôm nay công việc của cô không thuận lợi, bởi vì khu vực cô phụ trách hôm nay bị mất một vài thứ, camera quan sát lại hỏng, không thể tra ra ai là thủ phạm, chủ cửa hàng dốc sức mắng cho cô một trận, cũng thông báo cho cô biết rằng nếu như còn có lần sau thì sẽ lập tức sa thải cô.

“Bắt kẻ trộm - - Bắt kẻ trộm a!” Đột nhiên, một tiếng nói nóng vội vang lên dội vào tai Lạc Từ Tinh. Vừa ngẩng đầu, cô lập tức nhìn thấy một cô gái đầu chảy đầy mồ hôi đuổi theo một người đàn ông trung niên, trong tay người đàn ông kia còn đang nắm chặt một chiếc ví tiền của nữ.

Người xung quanh cũng không có động tĩnh gì, biểu cảm lạnh lùng còn không thay đổi nét mặt, thậm chí có một vài người còn dừng lại, lấy di động ra chụp.

Lạc Từ Tinh tức giận, tại sao đi làm đã gặp kẻ trộm, tan tâm cũng đụng phải là sao? Cô kéo chặt quai đeo cặp sách, một bước lao ra đuổi theo người đàn ông kia.

Cô gái kia nhìn thấy có Lạc Từ Tinh hỗ trợ, trong lòng cảm kích, lại một đến nỗi câu cảm ơn cũng nói không nên lời.

Lạc Từ Tinh ra sức đuổi theo người đàn ông kia. Cô là người đạt huy chương vàng ba năm liên tiếp trong cuộc thi chạy cự ly dài ở trường trung học Hoa Anh, có một cặp chân dài khỏe mạnh. Cô yên lặng tăng tốc, mất thấy khoảng cách với người đàn ông kia đã thu hẹp lại.

Kẻ trộm hình như đã phát hiện ra, chạy nhanh vài bước sau đó đột nhiên xoay người, ý định là băng ngang qua đường. Lạc Từ Tinh nóng nảy, không biết có được sức mạnh từ đâu, khi hắn ta vừa chạy đến ven đường, cô túm lấy cổ tay hắn ta, giật mạnh. Người đàn ông kia bị kéo một phát mạnh như vậy, ngã xuống đất theo quán tính. Lạc Từ Tinh bị hắn ta hất ra cũng ngã xa vài bước, may mắn là không ngã sấp xuống, vừa định bắt lấy kẻ trộm, trong nháy mắt tiếp theo đột nhiên ngã dúi.

Một chiếc xe thể thao phát ra tiếng phanh chói tai kích thích màng nhĩ của cô, khiến cho cô không thể nhúc nhích, Lạc Từ Tinh chỉ cảm thấy cơ thể cô bị một lực mạnh va đập vào, cả người quay cuồng, ngã văng ra ngoài.

A, đau quá. Trong mắt Lạc Từ Tinh đã đọng một tầng nước mắt, nhò giọng rên rỉ kêu đau, nhưng còn chưa kịp nhìn thấy chỗ nào bị thương đã thấy tên cướp kia thừa dịp hỗn loạn muốn chuẩn bị, lập tức nhảy lên, giống như một trận gió xoáy chạy tới ẩn người đàn ông kia ngã xuống đất.

Kẻ trộm dùng sức giãy dụa, Lạc Từ Tinh dùng sức trói chặt hắn ta lại, quay lại nói với người vây xem: “Mọi người, ai đó báo cảnh sát đi, có ai có thể giúp một chút không?”

Sắc mặt cô bởi vì đau đớn mà trắng bệch, trong mắt còn có nước mắt, quần áo trên người dính đầy bùn đất, chật vật vô cùng nhưng hành động bắt được kẻ trộm của cô lại khiến cho người ta khâm phục.

Thế nhưng vẫn không có ai chịu ra tay giúp đỡ như trước. Kẻ trộm thấy thế càng dùng sức giãy dụa muốn đứng lên, mà người mất của kia vẫn chưa chạy đến nơi.

Lạc Từ Tinh thật sự cảm thấy đã mất hết sức lực, ngay khi cô sắp không kiên trì nổi nữa, bên cạnh lại xuất hiện một người con trai cũng giúp cô đề kê trộm lại.

Lạc Từ Tinh quay đầu lại nhìn anh, hai mắt hơi hơi mở to, không nghĩ tới người con trai tốt bụng này lớn lên lại đẹp như thế.

Theo góc độ của Lạc Từ Tinh, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt nhìn ngang của anh, đường nét khuôn mặt không quá khác sâu, tuổi cậu ấy cũng không lớn. Vàng trán đầy, hai mắt hẹp dài, hàng lông mi buông xuống như đôi cánh bướm màu bạc bị trời chiều nhuộm thành màu cam giống màu vỏ quýt. Chiếc mũi thẳng, bờ môi hoàn mỹ, ngay cả chiếc cằm nhìn cũng rất đẹp. Ngũ quan của cậu ấy tinh tế gần như yêu mỹ, loại con trai như thế này là loại cô thích nhất, khiến cho Lạc Từ Tinh nhìn không chuyển mắt.

Nhưng mà cô vẫn nhớ rõ bây giờ đang bắt lẻ trộm mà có người con trai này trợ giúp, Lạc Từ Tinh có thể thoải mái hơn một chút.

Một lúc sau, người mất cắp thở hổn hển chạy đến, không ngừng nói cảm tạ với hai người. Lạc Từ Tinh đoạt lấy ví tiền trong tay kẻ trộm trả lại cho người mất của, mỉm cười nói: “Đi không cần cảm ơn đâu ạ, cháu chỉ làm chuyện cháu nên làm mà thôi.”

Một câu nói chân thành như vậy khiến người vây xem bên cạnh đều xấu hổ cúi đầu có mấy người đàn ông từ giữa đám đông đi ra, một người đàn ông lớn tuổi nói với Lạc Từ Tinh: “Cô bé, cháu xử lý vết thương trước đi, nơi này để lại cho bọn ta, đã báo cảnh sát rồi, một lát nữa cảnh sát sẽ tới.”

Lúc này Lạc Từ Tinh mới cảm thấy đau, cả người đều run rẩy, hai chân cô đều mỏi xuống đất, máu chảy thấm qua quần chảy ra ngoài. Trước mắt Lạc Từ Tinh bỗng tối sầm, mềm yếu lao đảo ngã xuống đất – cô thấy máu là choáng.

Nhưng phía sau đã có một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy cô, ngăn cản cô tiếp tục ngã xuống đất. Trong lòng Lạc Từ Tinh còn sợ hãi, quay đầu nói cảm ơn với người con trai kia, ai biết chỉ trong chớp mắt đó liền ngăn cả người. Bởi vì người đỡ cô vừa vặn là người con trai vừa hỗ trợ cô.

“Cảm ơn cậu.” Lạc Từ Tinh chân thành nói lời cảm ơn, đứng thẳng người, lộ ra nụ cười tươi đáng yêu.

Người con trai tuổi teen kia trầm mặc một lúc, nói: “Là tôi đụng vào cô.”

“Cái gì?” Lạc Từ Tinh khiếp sợ, quay đầu nhìn chiếc xe thể thao kia, quả nhiên trên đó không có một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Không cho phép nói tôi xinh đẹp!

“Thực xin lỗi, để tôi đưa cô đi bệnh viện.” Người con trai hơi rũ mắt xuống, đáng vẻ nghiêm túc, chân thành xin lỗi.

Lạc Từ Tinh cử động một cái, cũng không có gì đáng ngại, cười nói với người con trai kia: “Không sao, không có vấn đề gì, chỉ bị rách da thôi, băng bó một chút là được rồi. Cậu lớn lên xinh đẹp như vậy, tôi làm sao có thể nhẫn tâm trách cậu chứ?”

Lạc Từ Tinh nhìn anh, cười tủm tỉm.

Nhưng mà không đợi Lạc Từ Tinh vui vẻ lâu đã nhận thấy sắc mặt người con trai đối diện đen lại, đặc biệt tức giận nhìn cô. Lạc Từ Tinh cảm thấy kỳ quái, làm sao vậy?

Nhớ lại tình huống vừa rồi, chắc là không có vấn đề gì chứ?

Người con trai kia thấy cô còn chưa biết mình sai ở đâu, trên khuôn mặt xinh đẹp nổi lên một tầng màu hồng, càng có vẻ xinh đẹp không gì sánh nổi: “Chỉ có đồ con gái nông cạn không biết gì mới nói con trai xinh đẹp, không ngờ cô cũng giống vậy!” Nói xong lập tức xoay người rồi đi.

Lạc Từ Tinh bị anh mắng xối xả một trận, càng thêm mờ mịt, sau đó mới nghĩ ra, có lẽ anh không thích được người khác khen là xinh đẹp.

Nhưng mà anh quả thực rất xinh đẹp, con gái cũng phải tự thấy xấu hổ.

Lạc Từ Tinh nhìn bóng lưng anh tức giận rồi đi, vẫn không khỏi than thở, tuy rằng bị mắng cho một trận nhưng không hề tức giận một chút nào, quả nhiên là vì đáng vẻ xinh đẹp của anh.

Cô quay đầu nhìn bốn phía, vừa vặn phát hiện có một phòng khám vì thế khập khiễng đi về phía phòng khám đó, có người đi đường muốn đi đến đỡ cô, cô đều cười cười từ chối.

Lúc này đã gần đến giờ tan tầm, trong phòng khám chỉ có một người bác sĩ trẻ ở lại, Lạc Từ Tinh nói qua cho anh ta biết tình trạng của mình, bác sĩ lập tức điều trị cho cô.

May mắn là sau khi kiểm tra xong, cô cũng chỉ bị rách da, trầy xước, không có gì nghiêm trọng, nhưng mà miệng vết thương thì cực kỳ đáng sợ, Lạc Từ Tinh quay mặt sang chỗ khác không dám nhìn.

Đợi đến khi vết thương được xử lý xong, Lạc Từ Tinh cũng đã chảy mồ hôi lạnh đầy người, bác sĩ băng vết thương lại, cười nói: “Tốt lắm, xử lý xong rồi, mấy ngày này không được để miệng vết thương thấm nước, ba ngày sau đến thay thuốc.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Lạc Từ Tinh nói cảm ơn, trả tiền thuốc men.

“Bạn trai cô đợi ở bên ngoài lâu rồi đấy, mau trở về đi thôi.” Bác sĩ trẻ tuổi nháy mắt mấy cái với cô.

Bạn trai? Lạc Từ Tinh quay đầu, lập tức nhìn thấy một người con trai đứng bên ngoài.

Nhìn mặt anh có vẻ rất khó chịu, lại có chút lo lắng chống lại ánh mắt Lạc Từ Tinh đang nhìn qua, lập tức quay đầu đi nhưng mà vẫn không hề di chuyển bước chân, rõ ràng là đang chờ cô.

Trong lòng Lạc Từ Tinh cảm thấy ấm áp, kéo bước chân đi ra ngoài, nói với người con trai ấy: “Tôi không sao, cậu không cần lo lắng.”

“Ai lo lắng cho cô, đừng tự mình đa tình!” Anh hừ một tiếng nhưng lại dịu dàng vươn tay ra đỡ lấy Lạc Từ Tinh.

Thật đúng là người khó chịu lại kiêu ngạo mà, Lạc Từ Tinh nghĩ vậy.

Khi đi ra ngoài, vừa đúng lúc cảnh sát đến, Lạc Từ Tinh cả kinh, lập tức lôi kéo người con trai bên cạnh đi đến sau bồn hoa trốn đi, nói liên hồi: “Xe của cậu còn chưa rời đi, chắc vẫn là vị thành niên đứng không, tôi quên là cảnh sát sẽ tìm người lấy khẩu cung, đến lúc đó liên lụy đến cậu sẽ rất phiền toái, tuy rằng cậu hơi khó tính nhưng mà thấy cậu xinh đẹp như vậy, chị đây sẽ giúp cậu một chút.”

Người con trai kia quả nhiên lại muốn tức giận nhưng nhìn thấy miệng vết thương của Lạc Từ Tinh lại nhẫn nhịn xuống.

Cảnh sát đúng thật là muốn tìm bọn họ lấy khẩu cung, tìm một vòng cũng không thấy lập tức dẫn kẻ trộm và người mất của trở về đồn cảnh sát.

Người con trai này có vẻ bị Lạc Từ Tinh “bắt nạt”, hừ lạnh nói: “Đừng có hy vọng tôi sẽ đưa cô về nhà.”

“Nhà tôi rất gần đây, đường rất gần” Lạc Từ Tinh cười lớn vẫy vẫy tay chào anh, “Vậy tôi trở về nhà trước, hẹn gặp lại.”

“Cô đợi lát.” Người con trai hít sâu vài hơi, gọi Lạc Từ Tinh lại, cầm khay nâng, lạnh nhạt nói: “Tôi là Diệp Hiến Nhiễm, học sinh trường trung học Thánh Du, nếu cô cảm thấy có chỗ nào không thoải mái có thể tới tìm tôi.”

“Diệp Hiến Nhiễm phải không, được, tôi sẽ nhớ kỹ.” Lạc Từ Tinh đọc lại tên này một lần, thật sự là một cái tên vô cùng ... xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Phải làm trợ lý

Lạc Từ Tinh cũng không lừa anh, nhà cô quả thật ở ngay gần đây, chẳng qua là không phải là ở hai bên đường của khu nhà cao cấp mà là đi vào trong một con phố cũ, tro bụi bị nước mưa cọ rửa cũng biến thành màu đen. Bọn họ cũng đã từng ở trong tiểu khu xa hoa, có thang máy, bởi vì cha bị liệt sau một vụ tai nạn, mẹ lại bỏ đi, vì trị liệu, hai cha con phải bán nhà, đến nơi này.

Nhưng mà Lạc Từ Tinh cũng không cảm thấy bất hạnh, cũng không cảm thấy vừa học vừa làm là vất vả, cô cảm thấy bản thân mình rất may mắn, bởi vì cô còn có cha, cô còn có thể đọc sách, còn có vài người theo đuổi.

Khi đi đến trước cửa nhà, điện thoại của Lạc Từ Tinh đột nhiên vang lên, là đi của cô.

Từ khi mẹ bỏ đi, di cũng thường xuyên giúp đỡ cô. Lạc Từ Tinh nhận điện thoại, trên mặt là nụ cười khá thoải mái: “Dì, có chuyện gì ạ?”

“Tiểu Tinh.” Lâm Lâm nói, “Là như thế này, gần đây, di muốn đào tạo một nhóm, là ba nam sinh bằng tuổi cháu. Nhưng bởi vì bọn họ đều là thực tập sinh, chưa ra mắt, tạm thời di cũng không cần vội, nhưng bọn họ vẫn cần một trợ lý, trước kia cháu cũng đã giúp di làm rất nhiều chuyện, cũng quen thuộc với chuyện này. Cháu có muốn đến làm trợ lý cho bọn họ không? Còn nữa, trong nhóm họ có một tên học tập không tốt lắm, cháu có thể thuận tiện phụ đạo cho cậu ta một chút, dù sao khi làm thần tượng, toàn bộ đều cần phải ưu tú, phí phụ đạo sẽ tính riêng cho cháu.”

Di Lâm Lâm là người đại diện, tuyển chọn tài năng, đã tạo ra vô số siêu sao, có thể được cô chọn làm ban nhạc, nhất định là vô cùng có năng lực. Mà vì sao lại tìm Lạc Từ Tinh, là vì di vẫn cảm thấy áy náy. Di muốn giúp đỡ bọn họ, lại bị cha cô từ chối, thế nên thay đổi phương pháp, nếu có việc gì làm để tăng thêm khoản thu nhập cho họ, di sẽ tìm đến cô đầu tiên.

Lạc Từ Tinh hồi thời gian làm việc, biết được bọn họ cũng là học sinh cấp ba, thời gian luyện tập vừa đúng trùng với thời gian nghỉ ngơi của cô, vì vậy cô lập tức đồng ý.

“Cứ quyết định như vậy nhé. Ngày mai đi sẽ hẹn họ gặp mặt cháu, quen biết nhau một chút trước, tuần sau là có thể đi làm rồi.”

“Dạ vâng, cảm ơn dì.”

“Ngoan, chờ điện thoại của dì.”

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Lạc Từ Tinh có chút kích động nho nhỏ, bởi vì trước sau cô đều thích nơi náo nhiệt, chẳng qua hiện tại cô còn học cấp ba, tuy rằng không lo lắng chuyện học tập, nhưng nếu như có thời gian, cô vẫn cố gắng ôn tập tốt hơn, nhiều hơn một chút, cho nên việc trong hội học sinh cô có thể từ chối hết.

Vừa nghĩ, cô vừa trở về nhà.

Chẳng qua trong nháy mắt xoay người, khỏe mắt hình như còn nhìn thấy một người đứng cách đó không xa, bóng dáng có chút quen thuộc, nhưng Lạc Từ Tinh cũng không nghĩ nhiều, vỗ vỗ mặt, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Lạc Văn Viễn đã làm xong cơm rang đang đợi cô, nhìn thấy Lạc Từ Tinh trở về, lập tức đẩy xe lăn đi lại: “Tiểu Tinh, tại sao bây giờ mới về, gặp chuyện gì sao?”

“Không có ạ.” Lạc Từ Tinh treo túi sách lên trên giá áo, đổi giày, đi về phòng thay quần trước, miễn cho bị cha phát hiện mà lo lắng, sau đó mới đi ra ngoài nói tiếp, “Là vì sau khi tan học thầy giáo lại dạy quá giờ cho nên mới về nhà muộn, cha không cần lo lắng đâu ạ.”

Bởi vì thành tích của Lạc Từ Tinh nổi trội xuất sắc, dường như là cả năm đứng thứ nhất, trường học lại biết hoàn cảnh của cô bởi vậy mới thoải mái phê chuẩn đề nghị xin phép làm thêm của cô. Buổi chiều, Lạc Từ Tinh có thể chỉ cần học hai tiết sau đó đi làm gia sư.

Nhưng cô cũng không nói cho Lạc Văn Viễn nghe, sợ ông lo lắng tự trách, bởi vậy luôn luôn lấy có là thầy giáo dạy thêm giờ này.

“Là vì thầy giáo muốn tốt cho các con thôi, con đừng cảm thấy phiền chán.” Lạc Văn Viễn được Lạc Từ Tinh đẩy đến gần bàn ăn, có chút đặc ý nói: “Hôm nay cha bán được một bài hát, chúng ta đã có doanh thu, ngày mai con đi ra ngoài mua một chiếc váy đẹp đi.”

Lạc Từ Tinh xoay người đến phòng bếp cầm đĩa, ánh mắt đau xót, cố nén nước mắt, quay đầu đã cười ngọt ngào: “Cha, đúng là cha đối với con tốt nhất rồi. Nhưng mà mấy ngày trước con mới mua quần áo, không cần mua nữa, để con mua cho cha.”

“Cha cũng không cần, dù sao cũng không có ai nhìn.” Lạc Văn Viễn cười, “Tiểu Tinh, hiện tại đúng là thời gian đẹp nhất của con, phải ăn mặc cho bản thân thật đẹp, cha thích nhất là con được ăn mặc xinh xắn, đẹp đẽ.”

“Được ạ.” Lạc Từ Tinh không đành lòng cự tuyệt, đồng ý.

Từ khi học năm nhất cô đã bắt đầu làm công, đến bây giờ cũng đã tích lũy được không ít, học đại học cũng dư dả, hơn nữa sau khi lên đại học cô càng có nhiều thời gian đi làm thêm, cho nên không cần quá tiết kiệm như vậy. Lại phải làm trợ lý, nếu đáng về quê quê mùa sẽ bị bắt nạt.

Trên thế giới này chính là như vậy, người khác nhìn bạn chính là nhìn qua vẻ bề ngoài, trừ bỏ người thật sự quan tâm đến bạn, ai sẽ nguyện ý lãng phí thời gian tìm hiểu bạn?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Từ chối công tác trong hội học sinh

Ngày hôm sau là Chủ nhật, Lạc Từ Tinh được phép có thể ngủ trễ, sau khi cơm nước xong, Lạc Văn Viễn luyện tập đàn ghi-ta theo thường lệ, chuyên chú biểu cảm như vậy khiến cho người đàn ông gây yếu tự nhiên có thêm sức hấp dẫn, vô cùng chói mắt.

Ông thực sự cũng đã từng tỏa sáng, nhưng hiện tại không còn sáng chói, chỉ có thể trốn ở trong nhà viết nhạc.

Lạc Từ Tinh ở bên cạnh nhẹ giọng ca hát, tiếng ca uyển chuyển, lay động lòng người. Cô từ nhỏ đã thích ca hát, cũng từng có ước mơ được làm ca sĩ, nhưng hiện thực lại làm cho cô không thể nào không buông bỏ ước mơ, bởi vì cô không thể dùng cuộc sống làm tiền đặt cược, để đổi lấy một tương lai mờ mịt.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Lạc Từ Tinh trở về phòng, ngồi ngay ngắn ở trên ghế gọi điện thoại cho Ủy Trì An Minh, trong thời gian chờ đợi điện thoại được nhận, cô suy nghĩ bản thân nên nói như thế nào.

"Tử Tinh?" Giọng nói rõ ràng, nhu hòa của Ủy Trì An Minh truyền đến từ đầu kia điện thoại, "Có chuyện gì sao?"

"Là như vậy, hội trưởng, mình gọi điện thoại là muốn nói với cậu một chút về chuyện từ chức."

"Vì sao đột nhiên lại từ chức, cậu luôn luôn làm cực kỳ tốt." Ủy Trì An Minh không hiểu.

"Mình..." Lạc Tử Tinh chợt dạ nói dối, "Bởi vì cấp ba, nhiệm vụ học tập tương đối trọng, cho nên mình, mình nghĩ muốn từ chức."

Ủy Trì An Minh ở đầu kia điện thoại khẽ cười một tiếng, giọng nói mang theo ý cười hỏi: "Tử Tinh, bạn là người nổi tiếng toàn trường với danh hiệu Đề Nhất trốn học, cũng sẽ vì việc học tập mà cảm thấy áp lực?"

Tuy rằng vạch trần lời của nói dối Lạc Tử Tinh, nhưng tiếng nói dịu dàng nhẹ nhàng của Ủy Trì An Minh cũng không làm Lạc Tử Tinh cảm thấy không thoải mái, cô có chút xấu hổ nói: "Đúng, thực xin lỗi, hội trưởng."

"Giữa trưa gặp mặt nói sau đi, dù sao mình cũng thật sự không hy vọng mất đi một người trợ giúp đắc lực." Ủy Trì An Minh cũng không biểu đạt chính xác là có đồng ý hay không, hẹn cô ăn cơm trưa.

Lạc Tử Tinh ngẫm lại, hôm nay phải đi mua quần áo, giữa trưa có thể ở bên ngoài giải quyết, lập tức đồng ý.

Cúp điện thoại, Lạc Tử Tinh thở một hơi dài nhẹ nhõm, không biết thế nào, ở trước mặt Ủy Trì An Minh, loại tính cách tùy tiện của Lạc Tử Tinh ngày thường như thế này sẽ không tự giác mà ẩn giấu đi, nhưng mà các nữ sinh khác trong trường học cũng vậy, ở trước mặt Ủy Trì An Minh, cả đám đều ngoan như thực nữ.

Cô mở cửa lối đầu đi ra ngoài, nói với Lạc Văn Viễn: "Cha, giữa trưa con ăn cơm với bạn học, buổi sáng đi mua quần áo, cha có muốn ăn cái gì không, con mua về cho cha."

Lạc Văn Viễn đang viết nhạc, nghe vậy quay đầu trả lời: "Không cần đâu Tiểu Tinh, cha sẽ tự chăm sóc bản thân, con mau đi đi."

"Dạ, con lập tức xuất phát đây."

Nhưng mà trước khi cô bắt xe buýt lại nhận được điện thoại của bạn tốt – Thước Nguyệt.

"Tiểu Tinh, mau đi dạo phố với tớ, tớ muốn mua một cái váy thật đẹp, trang điểm xinh xắn đẹp đẽ, tranh thủ bắt lấy anh ấy."

Lạc Tử Tinh nhin không được cười: "Anh nào?"

Thước Nguyệt thích một người đàn ghi ta hát trong quán, giọng hát vô cùng dễ nghe, diện mạo cũng rất tuấn tú, Thước Nguyệt vẫn muốn tỏ tình với anh, nhưng không có dũng khí.

"Biết rõ còn cố hỏi." Thước Nguyệt tỏ vẻ thành thực nói với cô, "Chỉ đây lần đầu tiên thích một người, như thế nào cũng đều phải có cái kết quả."

"Chúc cậu thành công." Lạc Tử Tinh cười, "Tớ cũng muốn mua quần áo, cùng nhau đi."

Thước Nguyệt là bạn ngồi cùng bàn với Lạc Tử Tinh, gia cảnh ưu việt, lớn lên xinh xắn lanh lợi, tính cách lại vô cùng mạnh mẽ thành thực, bởi vì kinh nghiệm sống của Lạc Tử Tinh cũng nhiều hơn so với bạn cùng lứa tuổi cho nên cũng là tri kỷ với Thước Nguyệt. Kỳ thực chuyện này không có gì không tốt, hiểu biết sẽ phát hiện Thước Nguyệt cũng chỉ dùng phương pháp này để bảo vệ bản thân mà thôi. Nhưng mà ánh mắt của cô ấy thật là hồngбет, lẽ ra nữ sinh như cô ấy hẳn là phải thích loại nam sinh lịch sự dịu dàng, nhưng cô không, cô thích ca sĩ đàn ghi-ta, cô cảm thấy loại người này đã trải qua tang thương sẽ càng hiểu được phải biết quý trọng.

Đối với chuyện này, Lạc Tử Tinh từ chối cho ý kiến.

Thời tiết tốt lắm, ánh nắng ấm áp, tuy rằng mùa thu sắp đến, nhưng ở nơi này, cây cối vẫn xanh biếc như cũ, bốn mùa cũng không rõ ràng. Lạc Tử Tinh mặc một chiếc áo tay lửng màu trắng, quần màu cam nhạt, trên chân là một đôi giày cao gót màu trắng, tôn lên mái tóc dài hơi xoăn, cả người tinh thần phấn chấn ngời ngời, thanh xuân dào dạt, đi ở trên đường không hề thiếu người quay đầu nhìn.

Hai nữ sinh dạo phố cũng không ngại mệt, cuối cùng cũng mua được quần áo thích hợp, Thước Nguyệt nói cho Lạc Tử Tinh, cô chuẩn bị sau buổi tối thứ tư, sau khi Việt Phi đã biểu diễn xong cô sẽ tỏ tình với anh, còn hi vọng bọn họ có thể ở cùng nhau.

Lạc Tử Tinh có chút mâu thuẫn, một mặt muốn Việt Phi cự tuyệt cô khiến từ nay về sau cô có thể chuyên tâm học tập, thay đổi thẩm mỹ quan, mặt khác, cô cũng không muốn cô ấy thương tâm đau lòng vì bị cự tuyệt.

Nhưng mà chuyện tình cảm, không phải là chuyện người ngoài có thể tác động, Lạc Tử Tinh làm bạn bè, chỉ hy vọng Thước Nguyệt có thể vui vẻ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thiếu niên xinh đẹp là một thành viên trong nhóm

Lạc Từ Tinh và nói với Thước Nguyệt chuyện đã hẹn ăn cơm trưa với Ủy Trì An Minh, Thước Nguyệt đẩy đẩy bả vai Lạc Từ Tinh, ý bảo cô bắt lấy cơ hội, dù sao rất nhiều nữ sinh nhìn Ủy Trì An Minh như hồ rình mồi. Lạc Từ Tinh bắt đầu đi, Ủy Trì An Minh chẳng phải mẫu người cô thích, cô thích người có ngũ quan tinh xảo, ngón tay thon dài trắng nõn, tâm địa thiện lương, một người con trai giống như bước ra từ trong tranh.

Giống như Diệp Hiên Nhiễm gặp được ngày hôm qua cũng không sai biệt lắm, Lạc Từ Tinh cúi đầu nhìn nhìn vết thương trên đùi, vừa gặp mặt đã tóe lửa khắp nơi như vậy, nói không chừng sẽ có kỳ duyên, cô mỉm cười bản thân quá nhộn nhạo.

Ủy Trì An Minh gọi điện thoại cho Lạc Từ Tinh, hẹn địa điểm, Lạc Từ Tinh đến sớm trước thời gian hẹn. Nhưng mà Ủy Trì An Minh cũng không để cho cô đợi quá lâu, rất nhanh cũng đã đến.

Dáng người anh thon dài, bởi vì gầy mà có vẻ càng cao ngất, khôi ngô tuấn tú, ngũ quan nhu hòa, khi nhìn người khác, ánh mắt dịu dàng phảng phất vị ngọt ngào, khiến rất nhiều nữ sinh nảy sinh tình cảm chìm đắm vào trong hũ mật này.

Lạc Từ Tinh cũng bị anh mê hoặc, cảm thấy nam sinh xuất chúng như vậy vô cùng chói mắt, nhưng mà rất nhanh đã điều chỉnh lại.

Trước kia bọn họ cũng đã ăn cơm cùng nhau, nhưng đều là ăn cùng với mọi người, chưa bao giờ ở riêng với nhau, Lạc Từ Tinh muốn nói với anh chuyện mình sẽ đi làm trợ lý cho nhóm nhạc, bởi vì cũng không có gì để giấu diếm, Ủy Trì An Minh có tò mò hỏi cô là nhóm nhạc nào, Lạc Từ Tinh nói cho anh biết là nhóm TK- boys.

Sau đó Lạc Từ Tinh nhìn thấy sắc mặt Ủy Trì An Minh có chút không đúng, khi đang muốn hỏi, chỉ thấy anh chậm rì rì nói: "A, thì ra trợ lý của bọn tớ là cậu."

"Cái gì?" Lạc Từ Tinh nhất thời không phản ứng kịp, ngược lại với tưởng tượng, kinh hô, "Cậu là một thành viên của TK?"

Ủy Trì An Minh mỉm cười gật đầu.

Sau khi Ủy Trì An Minh trả lời câu hỏi của Lạc Từ Tinh, thật sáng khoái đồng ý đơn xin từ chức của cô, nhưng mà vẫn cầu xin cô hỗ trợ hoạt động ngày kỷ niệm thành lập trường không lâu sau, Lạc Từ Tinh vui vẻ đồng ý.

Lạc Từ Tinh đang ngâm nga làm việc nhà, đột nhiên vỗ vỗ đầu, quên hỏi Ủy Trì An Minh tên hai thành viên khác rồi.

Nhưng mà nghĩ rằng ngày mai đã có thể gặp mặt, Lạc Từ Tinh sẽ không quấy rầy Ủy Trì An Minh nữa, trong lòng có chút chờ mong nho nhỏ, hi vọng rằng hai người khác cũng có thể dễ dàng ở chung.

Sáng ngày hôm sau, Lạc Từ Tinh đã sớm trang điểm, chuẩn bị xong, chờ đợi đi Lâm Mộ Dung tới đón nàng.

Khi Lâm Mộ Dung tới vẫn mưa rất nhiều thứ này nọ như trước, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp mang theo nụ cười mỉm ấm áp: "Anh rể, Tiểu Tinh."

"Dì, dì tới rồi." Lạc Từ Tinh đi qua ôm ấp dì nhỏ, sau đó tiếp lấy mấy thứ đồ kia để sang bên cạnh.

Lạc Văn Viễn chuyển động xe lăn đi lại, có chút ngượng ngùng: "Mỗi lần em đều phải tốn kém như vậy, cảm ơn em đã tìm việc cho Tiểu Tinh."

"Anh rể không cần khách khí."

Tuy rằng mẹ và cha đã ly hôn, nhưng mà Lâm Mộ Dung vẫn quen gọi ông là anh rể, dùng lời của dì để nói thì là dì vẫn cảm thấy Lạc Văn Viễn là anh rể của dì, mà Lạc Văn Viễn cũng quen với cách xưng hô này, không hề cảm thấy châm chọc hay khác thường.

"Tiểu Tinh, đều chuẩn bị xong rồi sao?" Lâm Mộ Dung hỏi cô.

"Xong rồi ạ." Lạc Từ Tinh gật gật đầu, "Dì, chúng ta đi thôi."

Ở trên ô-tô đi đến khách sạn đã hẹn trước, Lạc Từ Tinh lấy tư liệu và ảnh chụp của TK- boys ra xem. Khi lật đến một tờ, Lạc Từ Tinh đột nhiên kinh hô một tiếng.

"Như thế nào?"

"Người này, Diệp Hiên Nhiễm, cũng là một thành viên trong nhóm sao?" Lạc Từ Tinh nhìn nhìn miệng vết thương, chỗ này vẫn còn ửng ửng đau đớn. Cô vốn chưa quen thuộc với tên này lắm, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt xinh đẹp kia, bỗng chốc đã nhận ra được.

"Là cậu ấy, học sinh trường trung học Thánh Du năm thứ ba, thế nào, có vấn đề gì sao?" Lâm Mộ Dung vừa lái xe vừa hỏi cô.

Lạc Từ Tinh lắc đầu: "Không có, chính là đã nghe... bạn học nhắc đến cậu ấy."

"Ha ha, cậu ấy sao, quả thật là rất nổi danh, nhưng mà cậu ấy cũng rất nghịch ngợm, hơn nữa, nhất định không thể nói cậu ấy xinh đẹp, nếu không cậu ấy sẽ nổi bão." Lâm Mộ Dung truyền thụ kinh nghiệm ở chung cho cô.

Lạc Từ Tinh ở trong lòng le lưỡi, cô đã phạm phải điều đó rồi.

Nhưng mà nghĩ đến việc được làm trợ lý cho cậu ấy, Lạc Từ Tinh vẫn thật vui vẻ.

Xe rất nhanh đã tới khách sạn, là một khách sạn nổi tiếng với đồ Tây, được trang hoàng vô cùng xa hoa, tiếng đàn piano nhẹ nhàng, khắp nơi đều lộ ra không khí tình cảm lãng mạn ấm áp. Lạc Từ Tinh đi theo sau Lâm Mộ Dung, đi thẳng vào một gian phòng.

Vừa mở cửa ra, Lạc Từ Tinh còn có cảm giác xanh vàng rực rỡ, không chỉ phong cách của nơi này, mà còn có phong cách của ba thiếu niên vô cùng tuần tú xinh đẹp trước mặt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tia lửa văng khắp nơi

Diệp Hiên Nhiễm và Ủy Trì An Minh cô đã gặp qua, Diệp Hiên Nhiễm vẫn xinh đẹp khéo léo như cũ, ngũ quan không chỗ nào không hoàn mỹ, khiến Lạc Từ Tinh thiếu chút nữa lại thốt ra từ xinh đẹp; Ủy Trì An Minh thay một bộ quần áo hợp thời, có khí chất lịch sự giống mình, hình thành một loại hương vị độc đáo mê người; nhưng An Triệt đứng ở chính giữa lại có mái tóc màu vàng nhạt, khuôn mặt lộ vẻ đáng yêu khiến cho cậu nhìn giống như thiên sứ.

Bà người này đứng chung một chỗ, Lạc Từ Tinh dường như có thể tưởng tượng ra khi bọn họ ở trên sân khấu sẽ tỏa sáng đến mức nào.

An Triệt nhìn Lạc Từ Tinh nở nụ cười thẹn thùng: "Nhĩ hảo, bạn là Lạc Từ Tinh, là trợ lý mới của chúng tớ sao?"

Lạc Từ Tinh còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy Lâm Mộ Dung tức giận mủi phần nói: "An Triệt, thu hồi đuôi hồ li của cậu lại đi, tôi nói cho cậu biết, Tiểu Tinh là đứa bé ngoan, cậu đừng có bắt nạt nó, nếu không, tôi cho cậu biết tay."

An Triệt "A" một tiếng, biểu cảm nhanh chóng thay đổi, phảng phất giống như khoảnh khắc thay đổi từ thiên sứ thành ác ma, khiến Lạc Từ Tinh hiểu rõ, thì ra An Triệt chẳng phải loại dễ nghe lời giống như vẻ ngoài.

Sau khi ngồi xuống, Lạc Từ Tinh vừa vịn ngồi bên cạnh Diệp Hiên Nhiễm. Bít tết và đồ ăn kết hợp được đưa lên, tư thế cậu ta cắt bít tết cực kỳ xinh đẹp, khiến Lạc Từ Tinh có chút tán thưởng nói: "Thật xinh đẹp."

Diệp Hiên Nhiễm quả nhiên muốn bùng nổ, nhưng mà Lạc Từ Tinh đã nói trước: "Chân có chút đau."

Quả nhiên sau đó lửa giận của Diệp Hiên Nhiễm nhanh chóng tiêu tán, chỉ hung tợn lườm cô một cái.

Lạc Từ Tinh biết bản thân không thể trêu đùa cậu ta quá mức, bởi vậy quay đầu hết sức chuyên chú cắt bít tết, ai biết phần bít tết này của cô lại có rất nhiều gân cốt, Lạc Từ Tinh cắt thật lâu cũng chưa thể cắt nó ra, không khỏi có chút xấu hổ quần bách, trên trán cũng đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

"Xuy, bít tết cũng không biết cắt." Diệp Hiên Nhiễm cười nhạo một tiếng, nhưng ngay sau đó cậu ta lại chuyển đĩa bít tết của Lạc Từ Tinh đến trước mặt mình, cắt bít tết cho cô, mặt Lạc Từ Tinh có chút hồng, than thở nói: "Là bít tết có nhiều gân quá!"

Ai biết ngón tay thon dài trắng nõn của Diệp Hiên Nhiễm hơi hơi dùng sức, cắt vài cái đã được rồi, cậu liếc Lạc Từ Tinh một cái, một lần nữa chuyển bít tết đến trước mặt Lạc Từ Tinh: "Là cô ngu dốt thì có."

"Này, cậu lại muốn để tôi miêu tả cậu đúng không?"

"Không biết suy xét."

Hai người đầu vô mồm càng đấu càng hăng, không chú ý toàn bộ ánh mắt của mọi người trên bàn đều đang tập trung lại đây, Lâm Mộ Dung có chút buồn cười hỏi Lạc Từ Tinh: "Tiểu Tinh, bọn cháu quen nhau à."

An Triệt xen vào nói: "Khẳng định biết nhau, cái tên Nhiễm kia yêu thích sạch sẽ, bình thường sẽ không động vào thứ gì đó của người khác, thế nhưng lần này lại cắt bít tết cho Tiểu Tinh, có phải cậu thích Tiểu Tinh rồi không hả."

Ủy Trì An Minh cũng cười: "Xem ra Tiểu Tinh đến làm trợ lý cho chúng ta thật sự là thích hợp hơn hết rồi."

"Ừ, có quen." Diệp Hiên Nhiễm cũng không muốn giấu diếm, "Mình lái xe không cẩn thận đụng phải cô ấy."

Anh vừa nói xong, trong phòng yên tĩnh một lát.

Vẫn là Lâm Mộ Dung hoảng sợ lên tiếng: "Tiểu Tinh, cháu như thế nào, có sao không?"

Lạc Tử Tinh cũng thật không ngờ Diệp Hiên Nhiễm lại thành thật thừa nhận như vậy, sau khi phản ứng kịp vội vàng nói: "Không sao đâu dì, dì xem, hiện tại cháu có thể bật có thể nhảy, thật sự không sao, chỉ bị trầy xước rách da chút thôi."

Lâm Mộ Dung không tin, muốn xem một chút, Lạc Tử Tinh thật gian nan mới khuyên được dì.

"Hiên Nhiễm vừa lấy được bằng lái, vẫn không thuần thục, cũng dễ gặp chuyện không may, về sau đừng lái xe nữa." Lâm Mộ Dung nói, "Tôi sẽ xin công ty cho các cậu một tài xế lái xe. Còn có An Triệt, về sau cũng không thể lái xe máy nữa."

An Triệt kêu rên: "Lâm đại nỡ nhân, cô không thể như vậy, không có xe máy, cuộc sống lạc thú đều không có, Nhiễm, đều tại cậu!"

Diệp Hiên Nhiễm nhân nhặt nhìn An Triệt liếc mắt một cái.

Lạc Tử Tinh nhìn Diệp Hiên Nhiễm, con ngơoi của cậu ấy là màu đen thuần khiết, phẳng phất không nhiễm một chút bụi bặm, chỉ có người có tâm tư đơn thuần như vậy mới có khả năng hát được bài hát hay, ấn tượng của Lạc Tử Tinh đối với Diệp Hiên Nhiễm, không khỏi càng tốt hơn.

Sau khi com nước xong, Lạc Tử Tinh xem như chính thức gia nhập vào nhóm, mấy người thiếu niên ăn uống no đủ, lập tức muốn đi luyện tập một chút, Lâm Mộ Dung cũng hi vọng bọn họ mau chóng ăn ý với nhau, đặt nền móng cho sự nghiệp sau này.

Xe dừng lại trước cửa cao ốc công ty giải trí Tinh Nghệ, Lạc Tử Tinh theo bọn họ đi vào bên trong cao ốc. Tinh Nghệ là công ty giải trí vô cùng nổi tiếng trong nước, trong công ty, ca sĩ ở tuyến dưới nhiều vô số kể, một khi tiến vào Tinh Nghệ, sau khi được xếp vào một thành viên trong đó, công ty sẽ tính toán con đường phát triển, sau đó đưa ra chỉ đạo, tạo ra tác phẩm, vô cùng chuyên nghiệp.

Có thể nói, Tinh Nghệ là giấc mộng mà mọi ca sĩ đều muốn tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Các người là không gì sánh kịp Mỹ Lệ

Lạc Tử Tinh đi theo Lâm Mộ Dung làm thẻ ra vào, đeo ở trước ngực, cô cười nói với dì: "Nơi này thật sự quá tuyệt."

Lâm Mộ Dung cười nói: "Đúng vậy, vào được nơi này, ước mơ sẽ ở trong tay, với tay một cái là có thể đạt được rồi."

Đi đến phòng nhạc cụ, Lạc Tử Tinh lại càng kinh ngạc hơn, bởi vì trong phòng được lắp đặt đầy đủ các loại thiết bị, nhạc cụ, đầy đủ giống như một cửa hàng bán nhạc cụ vậy, Lạc Tử Tinh cũng biết một chút về đàn ghi-ta và đàn điện tử, vẫn là Lạc Văn Viễn đã từng dạy cô, nhìn thấy những cây đàn đó, theo bản năng, cô cực kỳ thích chúng.

Ba người thiếu niên lập tức chọn loại nhạc cụ mình thích, làm người ta bất ngờ đó là Diệp Hiên Nhiễm thoát nhìn cực kỳ táo bạo lại lựa chọn đàn ghi-ta truyền thống, thoát nhìn lịch sự tuấn tú Ủy Trì An Minh lựa chọn trống, còn cái An Triệt chọn là đàn điện tử.

Có người trợ giúp đưa nhạc cụ đến phòng tập chuyên dụng dành cho TK- boys, ước chừng 50m vuông, phòng luyện tập vô cùng trống trải, ở hướng Bắc có một tấm kính lớn, chiếm hết mặt tường, sàn nhà bằng gỗ mới sáng bóng.

Dọn chỗ xong, Diệp Hiên Nhiễm cầm đàn ghi-ta, ngón tay thon dài trắng nõn, đơn giản đánh vài tiếng đàn, thanh âm dễ nghe như dòng nước chảy xuôi.

Ủy Trì An Minh đếm nhịp, tiếp theo cũng hòa nhịp vào, cuối cùng là tiếng đàn điện tử mãnh liệt.

Ngón tay An Triệt như có linh hồn vậy, gảy đàn làm cho người ta hoa mắt say mê, Ủy Trì An Minh không chế nhịp trống cũng vô cùng tinh chuẩn, dùi trống gõ vào giữa mặt trống, phần đuôi lại vẽ ra màu trắng hư ảnh, mà Diệp Hiên Nhiễm, dáng người cao cao của anh đứng sau micro, trông thật bình tĩnh, khi gảy đàn, giống như vương tử bước từ trong truyện tranh ra.

Nếu nói một người trong bọn họ cũng đã đủ hấp dẫn ánh mắt, như vậy ba người ở cùng nhau, lực hấp dẫn cũng không chỉ đơn giản là tăng gấp bội.

Tuy rằng hiện tại bọn họ cũng chưa phối hợp ăn ý với nhau lắm, vẫn có khi bị lạc nhịp, nhưng mà âm thanh đẹp có thể bù lại điểm này, bọn họ tạo ra tiếng nhạc rất êm tai.

Lạc Tử Tinh nâng mặt, tâm tình theo âm nhạc của bọn họ mà vui vẻ, mà căng thẳng, mà khổ sở, toàn bộ nỗi lòng hoàn toàn đắm chìm âm nhạc của bọn họ.

Kết thúc một bài, Lạc Từ Tinh ra sức vỗ tay, trên mặt tràn đầy kích động và thỏa mãn: "Tuyệt quá, các cậu rất tuyệt!" Bọn họ quá tuyệt vời, quả thực không gì sánh kịp.

An Triệt nhìn Lạc Từ Tinh gửi cho cô một nụ hôn gió: "Vậy cậu có yêu tớ không?"

Lạc Từ Tinh cười ha ha gât đầu: "Yêu, yêu cậu chết mất."

"Nông cạn." Diệp Hiên Nhiễm đột nhiên nói một câu với Lạc Từ Tinh.

Lạc Từ Tinh vô cùng mờ mịt, khi muốn nói gì đó, Diệp Hiên Nhiễm đã bỏ đàn ghi-ta xuống đi uống nước rồi.

Lạc Từ Tinh vừa muốn đi qua cùng, lại nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp, một cô gái trang điểm rất đậm đi vào phòng luyện tập.

"Nhiễm, em vừa xem các anh luyện tập, rất hay." Dáng người cô gái cao gầy, ăn mặc thời thượng cũng không giống người thường, khi nói chuyện cô ấy tỏ ra rất quen thuộc khiến trong lòng Lạc Từ Tinh cảm thấy không thoải mái lắm.

Cô ấy là ai?

Úy Trì An Minh cũng đã uống nước về, giống như hiểu rõ thắc mắc của Lạc Từ Tinh, thấp giọng giải thích: "Cô ấy là Tống Ni Na, con gái của giám đốc âm nhạc Tống Từ Thành, cũng là nghệ sĩ thực tập, luôn luôn muốn gia nhập TK, nhưng mà bị di Mộng từ chối rồi. Còn nữa, cô ấy thích Nhiễm, đây là chuyện mà tất cả mọi người trong Tinh Nghệ đều biết."

Sau khi bọn họ bắt đầu luyện tập không bao lâu Lâm Mộng còn có việc tạm thời phải rời đi một lát, Lạc Từ Tinh cũng không quen thuộc với nơi này không thể vội vàng mở miệng nói cái gì.

Nhưng mà ánh mắt Tống Ni Na lại chuyển đến đây, mang theo lòng thù địch: "Nhiễm, cô ấy là ai?"

An Triệt cười rộ lên, tươi cười đặc biệt trong trẻo: "Cô ấy là một thành viên của chúng tôi."

"Thành viên mới gia nhập?" Tống Ni Na nhú mày, ánh mắt nhìn Lạc Từ Tinh càng không tốt, "Cô ta dựa vào cái gì mà có thể gia nhập, cha tôi đã đồng ý chưa?"

Diệp Hiên Nhiễm nhú mày, không chút khách khí nói: "Cha cô là giám đốc âm nhạc, thành như không thể quản được chuyện ai là thành viên của TK mà?"

"Nhiễm, sao anh có thể như vậy?" Giọng nói của Tống Ni Na kỳ thực rất êm tai, nhưng mà tính tình của cô ta khi nói chuyện lại phá hủy thanh âm xinh đẹp đó, có vẻ sắc nhọn mà tục tằn. "Em gia nhập TK có thể mang đến rất nhiều lợi ích, thế nhưng các anh lại muốn từ chối, thậm chí còn tìm một cô gái xấu xí không có danh tiếng gì như vậy?"

"Bởi vì giới tính không hợp, nếu cô không để ý đến chuyện đến Thái thay đổi giới tính thì chúng tôi thật sự hoan nghênh cô gia nhập nhóm." Lâm Mộng vội vàng chạy tới mở miệng nói.

Tống Ni Na nhìn thấy Lâm Mộng, chẳng những không dừng lại, mà còn giống bắt được nhược điểm nói: "Quản lý Lâm, vì sao này cô gái này có thể?"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gặp

Lâm Mộng nói: "Cô bé là trợ lý của TK."

Tống Ni Na bắt chẹt thất bại, không còn gì để chỉ trích, chỉ có thể ra về cao ngạo rồi đi.

Lâm Mộng nói với Lạc Từ Tinh: "Không cần lo lắng về cô ấy, chỉ là một cô gái được chiều sinh hư thôi, nếu cô ấy tới làm phiền cháu, không cần khách khí, cứ phản ứng lại là được."

"Dạ thưa dì, vậy cháu sẽ không khách khí." Đôi mắt to của Lạc Từ Tinh hơi hơi nheo lại, giống như một chú mèo giáo hoạt.

"Sự ăn ý của các cậu vẫn cần phải luyện tập thêm, tương lai nếu có cuộc thi tuyển nào, tôi sẽ để các cậu tham gia." Lâm Mộng vỗ vỗ bọn họ nói, "Công ty đặt kỳ vọng rất cao vào các cậu, hi vọng tôi có thể nhanh chóng bồi dưỡng các cậu. Quá vài ngày nữa sẽ có thầy dạy vũ đạo đến đây dạy vũ đạo cho các cậu, còn có các khóa học thể hình nữa, tôi sẽ giao chương trình học cho Tiểu Tinh, để con bé thông báo cho các cậu."

"Dạ, di Mộng."

"Được, Lâm đại mỹ nhân."

"Hiện tại thời gian còn sớm, các cậu có thể tiếp tục luyện tập thêm một chút. Nếu muốn học tập, cũng có thể tìm Tiểu Tinh, nó xếp hạng nhất trong trường trung học Thánh Anh." Lâm Na vỗ vỗ bả vai Lạc Từ Tinh, sau khi bàn giao xong lại vội vàng rời đi.

An Triệt nhìn Lạc Từ Tinh nháy mắt: "Tiểu Tinh thật là lợi hại, thế mà lại xếp hạng nhất của trường, vậy có thể dạy mình học tiếng Anh không?"

"Không thành vấn đề... Há?" Lạc Từ Tinh còn chưa nói xong, đã nhìn thấy Diệp Hiên Nhiễm xách cậu ta đi, chỉ để lại một câu "Vết thương của cô ấy còn chưa khỏi hẳn, mấy ngày nay đừng làm phiền cô ấy".

Úy Trì An Minh khẽ cười ra tiếng, dùng giọng nói nhẹ nhàng nói: "Nhiễm hình như thật sự rất chiều cổ cậu, trước kia cậu ấy cũng không như vậy, đối đãi với nữ sinh cực kỳ lạnh lùng đấy."

Lạc Từ Tinh lắc lắc đầu: "Có lẽ mình tương đối đặc biệt?"

"Đừng tự mình đa tình nữa." Diệp Hiên Nhiễm phụng phịu lấy chiếc ghế duy nhất đến trước mặt Lạc Từ Tinh, "Vẫn đứng sao, cô muốn cái chân của cô bị tàn phế à, ngu ngốc."

"Này, cậu đừng có dùng cái miệng độc địa của cậu nói tôi." Lạc Từ Tinh cười gian tà, "Anh trai xinh đẹp."

"Cô!"

Cuối cùng bọn họ quyết định tiếp tục luyện tập, lúc này đây, bọn họ lựa chọn một bài hát có cùng hòa âm, chỉ có tiếng đàn điện tử của An Triệt đệm theo.

Lạc Từ Tinh ngồi trên ghế, cảm thấy lỗ tai mình thật sự rất hạnh phúc.

Ở trên mặt bọn họ, Lạc Từ Tinh có thể nhìn thấy tình yêu thương và khát vọng theo đuổi với âm nhạc, điều này làm cho cô cũng cảm thấy trong thân thể có thêm một loại sức mạnh, mặc dù bản thân cô không thể thực hiện giấc mộng âm nhạc, nhưng cô lại hi vọng bọn họ có thể luôn luôn giương cánh bay cao.

An Triệt đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng: "Không bằng chúng ta cải trang sau đó đến quán bar biểu diễn, như thế nào? Lên đài biểu diễn thử một chút? Tổ có bạn mở một quán bar, có thể nói với bọn họ một chút."

"Có thể." Úy Trì An Minh đáp ứng.

Nhưng Diệp Hiên Nhiễm lại có chút nghi ngờ: "Có sớm quá không?"

"Các cậu muốn quyết định làm cái gì, không hỏi đi trước sao?"

"Còn phải hỏi sao, kết quả khẳng định là không thể, cho nên còn phải làm phiền trợ lý của chúng tôi giữ bí mật giúp." An Triệt ôm cổ Lạc Từ Tinh, quán tính làm cho Lạc Từ Tinh đắm đuối vào cái ôm của cậu ta, hơi thở sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái cô cây của thiếu niên đánh úp lại, mặt Lạc Từ Tinh có chút hồng, vội vàng đẩy cậu ta ra, nhưng làm thế nào cũng không chuyển động.

Lúc này Diệp Hiên Nhiễm giải cứu cô ra: "Không sao đâu Lạc Từ Tinh, chúng tôi sẽ cẩn thận."

Thực ra Lạc Từ Tinh cũng biết, người không an phận chỉ có An Triệt mà thôi, Diệp Hiên Nhiễm và Úy Trì An Minh đều chừng chặc hơn nhiều, bởi vậy do dự một chút, cũng đồng ý.

Luyện tập liên tục cho đến buổi tối, bọn họ đã luyện tập một ca khúc vô cùng thuần thực, quyết định đêm nay lần đầu tiên lên đài biểu diễn bài này, Lạc Từ Tinh nhìn thời gian, hoảng sợ hô lên một tiếng nói phải rồi đi, hôm nay là ngày Thước Nguyệt tỏ tình, cô phải đến đó trợ giúp.

An Triệt hỏi tên quán bar kia, sau khi Lạc Từ Tinh nói, An Triệt tỏ vẻ thật khéo, là quán mà bạn anh mở.

Vì thế một hàng bốn người sau khi ăn cơm xong, đến chỗ bạn của An Triệt, một quán bar tên là "Gặp".

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Từ từ lên làm siêu sao

Vừa đến quán bar, bọn họ lập tức tách ra, Lạc Từ Tinh đi tìm Thước Nguyệt trước, còn bọn họ đi về phía sau chuẩn bị lên sân khấu.

Thước Nguyệt đã đến, cô mặc bộ đầm mới mua ngày hôm qua, trên mặt trang điểm nhẹ, thoát nhìn cũng là một cô gái xinh đẹp.

Cô vô cùng lo lắng, uống rất nhiều nước, không ngừng hỏi Lạc Từ Tinh, hôm nay cô trang điểm như thế nào, có thể thành công hay không.

Lạc Từ Tinh nhìn đáng vẻ khăn trương lo lắng của cô, buồn cười, cười nói: "Không thành vấn đề, anh ta không thích cậu mới là ánh mắt có vấn đề."

Thước Nguyệt nghe xong cảm thấy tốt hơn chút, sau đó lại tiếp tục uống một cốc nước lớn.

Rất nhanh, Việt Phi đã lên sân khấu, sức hút của anh không tệ, rất nhiều nữ sinh đều tụ tập dưới sân khấu, tiếng reo hò như muốn phá tung nóc nhà, Thước Nguyệt cũng lôi kéo Lạc Từ Tinh chen về phía trước, cô để bó hoa hồng đỏ lại ở quầy bar, chuẩn bị một lát nữa đưa đến hậu trường.

Tiếng hát của Việt Phi pha chút nhân nhật tang thương, như là người đã trải qua rất nhiều chuyện đời, dùng giọng lạnh nhạt của anh để truyền đạt lại. Nhưng mà đối với loại nhạc tương đối thương cảm này, Lạc Từ Tinh càng thích loại âm nhạc sạch sẽ mà dồi dào sinh lực, phần chân tình thần hơn, ví dụ như nghe TK biểu diễn ngày hôm nay.

Thước Nguyệt liên tục hoan hô, tiếng hét dường như lấn át giọng hát của Việt Phi, anh nhìn mọi người, khuôn mặt đẹp trai anh tuần cũng không có biểu cảm dư thừa, nhưng chính loại phong cách tự cao tự đại bày, khiến cho nữ sinh ào ào hô to: "Em yêu anh!"

Trong hậu trường, Anh Triệt vén tấm rèm dày, nhìn ra bên ngoài, tiếng nhạc, tiếng reo hò truyền vào, cậu bĩu môi nói: "Cái anh Việt Phi này, thật đúng là thu hút mọi người, nhưng mà tại sao trợ lý của chúng ta cũng ở trong đó?"

"Hả?" Diệp Hiên Nhiễm đang chỉnh dây đàn ghi-ta nghe thấy vậy lập tức đi tới, sau khi nhìn thấy Lạc Từ Tinh chen chúc trong đám người, mặt có chút đen, "Chân cô ấy bị thương còn chưa khỏi hẳn, vì sao lại làm liều như vậy, cái tên Việt Phi kia hấp dẫn đến thế sao?"

An Triệt khoác vai Diệp Hiên Nhiễm "Nói không chừng chính là Tiểu Tinh thích người như Việt Phi, nhưng mà Nhiễm này, hình như cậu quá chú ý đến cô ấy rồi, mặc dù cậu làm cô ấy bị thương, cũng không cần quan tâm đến nước này chứ."

Diệp Hiên Nhiễm nghe vậy, mặt không biểu cảm liếc mắt nhìn An Triệt một cái: "Cậu suy nghĩ nhiều rồi."

Chỉ là trong lòng anh cảm thấy áy náy mà thôi.

An Triệt nhún nhún vai, vung tay nói: "Hôm nay, chính là ngày kết thúc thời đại của Việt Phi, từ nay về sau, nơi này sẽ là thiên hạ của nhóm nhạc Âm Chi chúng ta, nhất định phải cứu vớt khiêu thâm mỹ của Tiểu Tinh trở về."

Úy Trì An Minh cười bất đắc dĩ.

Đợi đến khi ca khúc kết thúc, Việt Phi đứng dậy xuống dưới sân khấu, Thước Nguyệt lôi kéo Lạc Từ Tinh đi ra ngoài, chuẩn bị đưa hoa hồng cho Việt Phi, nhưng mà người chủ trì giới thiệu kế tiếp chính là màn biểu diễn của nhóm Âm Chi, không muốn lỡ mất màn biểu diễn của TK biệt hiệu Âm Chi, Lạc Từ Tinh giữ chặt Thước Nguyệt xin cô chờ một chút, dù sao nửa giờ nữa, Việt Phi vẫn còn lên sân khấu biểu diễn, sẽ không chạy đi.

Nhóm Âm Chi trước kia chưa từng biểu diễn ở đây, sau khi lên sân khấu, mọi người lập tức yên tĩnh lại, rồi lại bắt đầu ồn ào xì xào bàn tán, đều hỏi họ là ai, vì sao phải đeo mặt nạ.

Chỉ có Lạc Từ Tinh biết, bởi vì bọn họ là vụng trộm chạy đến đây.

An Triệt giơ tay lên cao bắt đầu biểu diễn, hô lớn: "one, two, three, let's go!"

Tiếng trống đột nhiên xâm nhập, phảng phất giống như tiếng trống nơi chiến trường kích động màng tai của mọi người, các cô cảm thấy cảm xúc của bản thân bị người khác khống chế, không tự chủ được lay động thân thể theo điệu nhạc.

Sau đoạn ghi ta làm cho người ta hoa cả mắt, cuối cùng Diệp Hiên Nhiễm cũng mở miệng hát, giọng hát thanh thuần, mang theo hương vị mê người.

"Thanh xuân vĩnh viễn là một loại sức lực bất bại,

Thanh xuân sẽ là một giấc mộng không bao giờ tan,

Tôi xuyên qua đám đông chật chội, đi tìm chân mệnh,

Đó chính là, con đường tình yêu của tôi..."

Tiếp theo là An Triệt hòa âm, tiếng hát của cậu trong trẻo, càng chấp thêm đôi cánh cho bài hát này.

Giọng hát của Úy Trì An Minh lại trầm bổng mang theo sức mạnh an ủi lòng người, phảng phất như đầy sương mù bao phủ ngay trước mắt mọi người ra.

Bọn họ là Chúa Tể của tối nay, hoàn toàn xứng đáng là siêu sao.

Chương 10: Đánh nhau

Kết thúc một bài hát, Lạc Từ Tinh mới phát hiện cổ họng mình hết nhiều, đã hơi đau, phía dưới một đồng người đang hô "Tiếp đi", nhưng mà nhóm nhạc Âm Chi chỉ khom người biểu đạt lòng cảm ơn, sau đó xuống sân khấu không lưu luyến chút nào.

Thước Nguyệt lôi kéo Lạc Từ Tinh, có chút kích động: "Người đánh đàn ghi ta kia là ai vậy, rất đẹp trai, tớ muốn thay đổi nam thần mới!"

Lạc Từ Tinh không nói gì: "Cậu không cần Việt Phi nữa sao?"

"A đúng." Thước Nguyệt thật sự thích Việt Phi, cô vội vàng đến quầy bar lấy hoa hồng, cầm bằng hai tay đi đến hậu trường.

Nhưng mà khi đến phòng của Việt Phi, Thước Nguyệt lại dừng bước.

Một cô gái hơi lớn tuổi hơn một chút đứng trước mặt Việt Phi nói: "Em thật sự thích anh, đồng ý làm bạn trai của em nhé?"

"Thực xin lỗi, tạm thời tôi chưa muốn yêu đương." Việt Phi cau mày, hơi có chút buồn rầu.

"Nếu anh quen em, em sẽ giúp anh có một chỗ tốt để ca hát, thậm chí có thể ký hợp đồng với Tinh Nghệ, anh suy nghĩ một chút đi."

Lạc Từ Tinh nghe đến đó lập tức cảm thấy phản cảm, hôm nay Tổng Ni Na cũng đã làm như thế này, tự cho mình là người có điều kiện, có thể dùng chuyện này để uy hiếp người khác.

Cô vẫn luôn thích bệnh vực kẻ yếu, bởi vậy lập tức lên tiếng nói: "Chi này, anh ấy không đồng ý, chẳng lẽ chị muốn bắt ép anh ấy sao? Trong tình yêu cần phải chú trọng đến vị trí ngang hàng, chị như vậy, sợ rằng sẽ không ai không thích."

"Cô là ai?" Đây cô gái kia quay đầu, nhìn thấy hai người bọn cô, cả vú lấp miệng em nói, "Chuyện của tôi mà các cô cũng dám quản, các cô cũng không hỏi trước xem cha tôi là ai."

Thước Nguyệt chẳng sợ cô ta chút nào, bản tính của cô cũng vô cùng nóng nảy: "Tôi thật sự không biết cha cô là ai, nhưng mà cha cô đã lợi hại như vậy thì để ông ấy nói chuyện với Việt Phi đi, tôi nói cho cô biết, có tôi ở đây, cô cũng đừng nghĩ đến việc ép buộc Việt Phi."

Việt Phi cảm kích nói với Thước Nguyệt: "Cảm ơn các em đã giải vây giúp tôi, nhưng mà hai cô gái như bọn em, đừng ở trong này nữa."

Thước Nguyệt tiến lên vài bước, nhét hoa trong tay mình vào tay Việt Phi: "Em thích anh, không muốn nhìn thấy anh chịu uất ức." Nói xong, tiếp tục quay sang cô gái kia, "Hiện tại, mời cô lập tức rời khỏi nơi này."

"Đúng, cô đừng không có tự trọng mà cứ làm phiền anh ấy như vậy, chỉ cần là người có một chút tự ái, hiện tại nên rời đi." Lạc Từ Tinh cũng nói.

Cô gái kia thấy không nói lại được Thước Nguyệt và Lạc Từ Tinh, lập tức đi lên định đánh Thước Nguyệt, Lạc Từ Tinh vội vàng kéo cánh tay cô ta, lại bị cô ta đạp một phát lên trên đùi, vừa vịn đá vào miệng vết thương, chân Lạc Từ Tinh mềm nhũn, chống đỡ không nổi ngã nhào xuống đất.

"Từ Tinh, cậu làm sao vậy?" Thước Nguyệt vội vàng quay lại kéo Lạc Từ Tinh, bất thành linh, cô gái kia tát một phát lên mặt Thước Nguyệt, thoáng chốc mặt cô đỏ một mảnh.

"Cô dám đánh tôi." Thước Nguyệt nhảy lên muốn đánh trả, trong phòng không lớn lập tức rối loạn, nhưng Việt Phi vẫn không ra tay ngăn cản, điều này làm cho Lạc Từ Tinh cảm thấy rất thất vọng.

Lạc Từ Tinh miễn cưỡng đứng lên bảo vệ Thước Nguyệt, cả phòng lộn xộn lại bị đá vào miệng vết thương, đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên: "Dừng tay!"

Lạc Từ Tinh nhìn lại, lập tức nhìn thấy Diệp Hiên Nhiễm bước tới, tay nhanh chóng bắt được cổ tay của cô gái kia, đẩy mạnh sang bên cạnh, tiếp theo kéo Lạc Từ Tinh sang, hỏi: "Cô là đứa ngốc đầy hủ, trên đùi có thương tích còn đánh nhau với người khác?! Có phải là cảm thấy mình bị thương nhẹ quá không, hay là cảm thấy mình là một vị anh hùng?!"

"... Tôi không có." Lạc Từ Tinh bị anh mắng, nhẹ nhàng run run một chút, vết thương trên đùi hình như lại đau hơn rồi.

Diệp Hiên Nhiễm tức giận, nở nụ cười lạnh nói: "Còn dám nói dối!"

Phía sau, Anh Triệt và Ủy Trì An Minh cũng đi đến, nhìn thấy sắc mặt Lạc Từ Tinh trắng bệch cũng quan tâm hỏi: "Tiểu Tinh, cô không sao chứ?"

Lạc Từ Tinh buồn bực lắc đầu.

Tuy rằng cô biết miệng vết thương chắc là lại rách ra rồi.

Diệp Hiên Nhiễm dường như rất lợi hại, anh nhìn cô gái kia, liếc mắt một cái lập tức nhận ra: "Luu Văn Phi, tại sao lại là cô."

"Anh Hiên Nhiễm." Luu Văn Phi co rúm người lại.

"Nhưng tôi không có một người em gái thích gây chuyện như vậy." Diệp Hiên Nhiễm lạnh lùng nói, "Hiện tại cô lập tức rời khỏi đây đi, nếu không tôi sẽ nói cho cha cô biết."

"Diệp Hiên Nhiễm, anh đừng làm vậy." Luu Văn Phi bỗng chốc không còn kiêu ngạo nữa, vội vàng cúi đầu chạy đi.

Việt Phi cảm hoa, có chút không biết làm sao, sững sốt một lát mới đi tới nói: "Cảm ơn các cậu."

Thước Nguyệt khoát tay: "Thôi, không có việc gì." Cô quay đầu, nước mắt lại rơi ra, nói với Lạc Từ Tinh nói: "Tiểu Tinh, chân cậu bị thương như vậy tại sao lại không nói với tớ, đều do tớ, không nên kéo cậu đến đây, tớ đưa cậu đến bệnh viện."

"Thước Nguyệt..." Lạc Từ Tinh không biết cô bị làm sao, vì sao bỗng chốc lại lạnh nhạt với Việt Phi như thế, cô đoán rằng có lẽ biểu hiện vừa rồi của Việt Phi đã làm cho Thước Nguyệt thất vọng.

"Không sao cả, chị cứ luôn như vậy, mất đi rồi còn có thể có lại được, thanh xuân không phải đều như thế này sao." Thước Nguyệt xoa xoa nước mắt.

Diệp Hiên Nhiễm từ chối Thước Nguyệt: "Tôi sẽ dẫn cô ấy đi gặp bác sĩ, thời gian không còn sớm, cô cũng nên về nhà đi."

Thước Nguyệt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Diệp Hiên Nhiễm, không dám dị nghị gì, sau khi nói một tiếng với Lạc Từ Tinh cũng lập tức rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cậu ấm áp như vậy tớ làm sao có thể từ chối được

Diệp Hiên Nhiễm ôm Lạc Từ Tinh đi trước, ở đằng sau, An Triệt chọc Úy Trì An Minh: "Nhiễm phát giận thật kinh khủng, tớ cũng bị dọa sợ."

Úy Trì An Minh lắc đầu: "Đừng nói nữa. Tiểu Tinh nhìn có vẻ rất đau, không muốn để cô ấy đi bộ, tớ cũng cô ấy." Câu sau đúng là nói cho Diệp Hiên Nhiễm.

Nhưng mà vừa nói xong, đã nhìn thấy Diệp Hiên Nhiễm buông Lạc Từ Tinh ra, đi về phía trước một bước, ngồi xổm xuống, giọng nói vẫn khó chịu như cũ: "Lên đi."

"Cái gì?" Lạc Từ Tinh không kịp phản ứng.

"Phiền toái." Diệp Hiên Nhiễm không kiên nhẫn nói, "Đi lên, tôi cõng cô."

Lạc Từ Tinh nhìn tấm lưng rộng lớn của anh, nghĩ nghĩ, vẫn nhẹ nhàng leo lên.

Diệp Hiên Nhiễm thoải mái cõng cô, miệng lại lạnh nhạt nói: "Thật nặng, cô cầm tỉnh con heo sao?"

Lạc Từ Tinh không nói tiếp, mặt có chút hồng, cô vùi đầu phía sau lưng Diệp Hiên Nhiễm, hít thở không khí dễ chịu, vết thương trên đùi dường như cũng không còn đau nữa.

"Hôm nay cậu biểu diễn rất tuyệt, hát rất hay." Lạc Từ Tinh nói khẽ, "Hiện tại tớ đặc biệt hy vọng đến được nhìn thấy các cậu ra mắt biểu diễn trên sân khấu lớn."

"Đừng tưởng rằng nói như vậy tôi sẽ tha thứ cho cô." Diệp Hiên Nhiễm không cảm kích nói.

Lạc Từ Tinh có chút buồn rầu: "Tớ chỉ nói sự thật thôi, các cậu nhất định sẽ trở thành siêu sao Thiên Vương."

"Tôi chỉ hy vọng chân của cô nhanh khỏi."

"Cậu không nên ép tớ, hư..."

"Được rồi, cảm ơn." Diệp Hiên Nhiễm bắt đầu đi.

Lạc Từ Tinh ở sau lưng anh, vụng trộm cười.

An Triệt vỗ vỗ bả vai Ủy Trì An Minh, nhăn mặt với anh, nhưng Ủy Trì An Minh vẫn mỉm cười thân nhiên, khiến cho người ta không thể biết được cảm xúc thật của anh.

"Miệng vết thương lại bị rách, nhưng mà không sao, không bị thương đến vùng bên cạnh, mấy ngày nay phải chú ý, không được thấm nước, nếu không có dấu hiệu nhiễm trùng, có thể không uống thuốc tiêu viêm, mấy ngày nữa đến đây thay thuốc." Bác sĩ xử lý miệng vết thương xong, dặn Diệp Hiên Nhiễm.

"Được, cảm ơn bác sĩ." Diệp Hiên Nhiễm ghi nhớ từng việc một.

Lạc Từ Tinh cũng nhớ kỹ, cô cũng không muốn đùi mình sẽ có một vết sẹo xấu xí, cho nên mấy ngày nay nhất định sẽ chú ý.

Tạm biệt bác sĩ, Diệp Hiên Nhiễm nói một tiếng với An Triệt và Ủy Trì An Minh, để bọn họ về nhà trước, anh đưa Lạc Từ Tinh về nhà, lại bị Ủy Trì An Minh từ chối, cuối cùng lại biến thành ba chàng trai tuần tú đưa Lạc Từ Tinh về nhà.

Bởi vì Lâm Mộng quy định không cho Diệp Hiên Nhiễm lái xe, Ủy Trì An Minh vẫn còn đang học để lấy bằng lái, bởi vậy bọn họ chỉ có thể gọi xe, Lạc Từ Tinh ngồi ở ghế trước, nhìn ba chàng trai chen chúc cùng ngồi ở hàng ghế sau, không khỏi cười ra tiếng.

Diệp Hiên Nhiễm tức giận nhìn cô một cái. Lạc Từ Tinh nhìn thấy, lặng lẽ làm mặt quỷ với anh.

Ba người Diệp Hiên Nhiễm đưa Lạc Từ Tinh đến tận cửa nhà, lại nghe thấy trên lầu có người gọi tên cô, ngẩng đầu, quả nhiên là cha cô.

Chào cha một tiếng, lại nói với bọn Diệp Hiên Nhiễm: "Cảm ơn các cậu đã đưa tớ về, đêm tối rồi, đi đường cẩn thận."

"Được, Tiểu Tinh cũng nghỉ ngơi sớm một chút." Ủy Trì An Minh nói nhẹ nhàng.

An Triệt cũng chào tạm biệt cô.

Chỉ có Diệp Hiên Nhiễm lo lắng nói: "Sau khi trở về, không được dính nước, không được vận động mạnh, không được thức đêm, biết không?"

"Đã biết." Lạc Từ Tinh kéo dài giọng nói.

"Tốt, chúng tôi đi đây, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Lạc Từ Tinh nhìn bọn họ đi xa, ngọn đèn chiếu lên người bọn họ tạo ra cái bóng thật dài, trong lòng có một loại mất mát không biết tên, tuy rằng Diệp Hiên Nhiễm đối với cô rất tốt, nhưng mà có thể nhận ra, anh chỉ là người có tấm lòng lương thiện, muốn phụ trách vết thương trên chân cô mà thôi, chứ không... thích cô.

Nghĩ đến đây, Lạc Từ Tinh nâng tay gỡ gỡ đầu mình, nghĩ cái gì vậy không biết.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Tiếng hát lay động lòng người

Sau khi trở về, Lạc Từ Tinh cẩn thận tránh để Lạc Văn Viễn phát hiện vết thương của cô, mỗi khi đi lại, đều ra vẻ rất tự nhiên, đợi đến khi trở lại phòng, mới đau nhe răng nhếch miệng, nghỉ một lúc lâu mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Nhưng mà đến ngày hôm sau, Lạc Từ Tinh đã cảm thấy vết thương ở chân không còn đau như vậy nữa, sáng sớm cô làm bữa sáng cho cha, chào cha một tiếng, rồi ăn một cái bánh đến trường học.

Vừa đi tới cửa, đã nhìn thấy ngoài cửa tiểu khu có đỗ một chiếc xe, là xe của Thước Nguyệt, cô ấy tựa bên cạnh xe vẫy tay chào Lạc Từ Tinh, sau đó chạy tới đỡ cô: "Tiểu Tinh, mấy ngày nay tớ sẽ đón cậu đến trường."

"Cảm ơn, Thước Nguyệt." Lạc Từ Tinh nói lời cảm ơn, không cần chen chúc trong chỗ đông đúc, thật là tốt quá.

"Khách khí với tớ làm cái gì, buổi trưa hôm nay vẫn hội họp ở vườn hoa bí mật." Mắt Thước Nguyệt có chút sưng đỏ, chắc là đã khóc.

Lạc Từ Tinh không nói đến Việt Phi, bởi vì cô thật sự không thích loại con trai không chịu trách nhiệm như vậy, cho nên hi vọng Thước Nguyệt có thể

mượn cơ hội lần này, nhận rõ anh ta, thay đổi người yêu.

Lạc Từ Tinh vừa nghe giảng, vừa ghi chép vào vở, buổi chiều nhóm Diệp Hiên Nhiễm sẽ bắt đầu luyện tập vũ đạo, nghe nói này khóa học này rất vất vả, nếu động tác nhảy không chính xác, là phải luyện tập gấp mười lần gấp trăm lần.

Hi vọng bọn họ có thể nhanh chóng học được.

"Bạn Lạc Từ Tinh, xin trả lời câu hỏi này." Hình như thầy giáo phát hiện Lạc Từ Tinh thất thần, gọi cô đứng dậy trả lời câu hỏi.

"Đề bài này cần dùng định luật bảo toàn năng lượng..." Lạc Từ Tinh luôn luôn có thể làm được hai việc cùng lúc, rất nhanh, đã đưa ra câu trả lời.

Thầy giáo nhìn Lạc Từ Tinh, sau một lúc lâu mới nói: "Chú ý nghe giảng."

Lạc Từ Tinh gật gật đầu: "Dạ vâng thưa thầy."

Nhưng mà sau đó... vẫn tiếp tục thất thần.

Giữa trưa, sau khi tan học, Lạc Từ Tinh kéo cái chân bị thương, đi tới một chỗ phong cảnh rất đẹp ở trường trung học Thánh Anh, một mảnh đất trống đã.

Khi Lạc Từ Tinh đến, Thước Nguyệt đã ở đó, trên bàn đá bày đồ ăn cô ấy mang từ nhà tới, nhìn thấy Lạc Từ Tinh, lập tức vẫy tay với cô: "Đây là tô nhờ dì nấu canh hầm xương cho cậu, uống vào xương cốt sẽ nhanh khỏi hơn, uống nhanh đi."

"Tớ bị thương là rách da, không phải xương cốt." Lạc Từ Tinh đi đến ngồi xuống, không nói gì nhìn canh bồ xương màu trắng sữa trong bình giữ nhiệt.

"Đều giống nhau." Thước Nguyệt cười tủm tỉm giục cô.

Lạc Từ Tinh vừa than thở "Thầy giáo dạy sinh của cậu chắc nên khóc ròng rồi". Vừa nghe lời uống vài ngụm, ngoài ý muốn là hương vị rất tuyệt.

Com nước xong, Thước Nguyệt thở dài: "Tối hôm qua tớ xem như đã thấy ra, cái tên Việt Phi kia căn bản chính là người nhát gan, ngay cả khuyên can cũng không dám, may là tớ không quá thích anh ta."

"Đúng vậy, còn có rất nhiều nam sinh tốt chờ cậu thích đấy." Lạc Từ Tinh ăn no, ợ lên, trước mắt lại hiện ra bóng dáng Diệp Hiên Nhiễm.

Lắc đầu đẩy bóng người trong đầu đi, Lạc Từ Tinh chợt nghe thấy Thước Nguyệt nói: "Tiểu Tinh, cậu hát cho tớ nghe một bài đi, trước kia tớ gặp phải chuyện gì, nghe cậu hát, lập tức cảm thấy tất cả đều tốt."

Lạc Từ Tinh gật gật đầu, bắt đầu hát.

"Một giọt lệ cuối cùng rơi xuống

Chuẩn bị cáo biệt bi thương

Đừng hoài niệm vụn bánh mì

Đuổi theo ngày hôm qua lặp lại quá khứ

Em và anh đi đến tận cùng thế giới

Ngay cả khi đã già cũng phải ở bên cạnh anh

Muốn cùng anh đi đến tận cùng thế giới..."

Tiếng hát của Lạc Từ Tinh có sức mạnh chữa khỏi vết thương lòng, cũng không trong veo, mà ngược lại có loại cảm giác rất sâu nặng, nghe qua rất thoải mái, cô ấy hát, tâm tình của mình cũng tốt hơn.

Diệp Hiên Nhiễm tự hỏi đường đi đến đây, khi nghe thấy Lạc Từ Tinh cất tiếng hát, bước chân ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Giải quyết cảnh khó khăn

Sau khi Thước Nguyệt nghe xong, vỗ tay nhiệt tình, khen ngợi nói: "Tiểu Tinh, cậu hát thật là dễ nghe, vì sao không làm ngôi sao ca nhạc? Tổ đảm chắc là cậu nhất định sẽ được hoan nghênh."

"Đó là giấc mộng quá sang quý rồi." Lạc Từ Tinh cười nhẹ, tuy rằng nói là đã nản lòng, nhưng không hề uể oải, mất tinh thần, dù sao âm nhạc cũng không vứt bỏ cô, cô chỉ cần yên lặng yêu thích nó cũng rất thỏa mãn rồi.

Nhớ tới ba thiếu niên tòa sáng chói mất trên sân khấu, có thể tận mắt nhìn thấy người thực hiện được giấc mộng đó, cũng không phải vui vẻ bình thường.

"Được rồi, nhưng mà cảm thấy thật đáng tiếc." Sau khi Thước Nguyệt nói xong, quay đầu chợt thấy một nam sinh đẹp trai, lập tức lôi kéo Lạc Từ Tinh nhỏ giọng nói: "Tiểu Tinh cậu nhìn bạn nam sinh kia đi, rất đẹp trai."

"Ồi chào, ai, hả?" Lạc Từ Tinh quay đầu, sau đó liếc thấy Diệp Hiên Nhiễm đứng cách đó một khoảng không xa.

"Diệp Hiên Nhiễm?" Lạc Từ Tinh nghi ngờ, cô nhớ là anh học trường trung học Thánh Du mà, vì sao lại ở chỗ này.

"Cậu quen sao?" Thước Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

Sau khi bị phát hiện, Diệp Hiên Nhiễm nhanh chóng đi tới, Lạc Từ Tinh chú ý thấy trên tay anh còn mang theo hộp giữ ẩm, anh cười với Lạc Từ Tinh: "Xem ra cô đã ăn cơm trưa rồi."

Lạc Từ Tinh có chút ảo não, sớm biết vậy đã không ăn nhiều, để dành bụng hưởng thụ ý tốt của Diệp Hiên Nhiễm rồi.

"Không sao." Diệp Hiên Nhiễm dường như hiểu rõ ý nghĩ của Lạc Từ Tinh.

"Cái đó, hình như tớ còn có thể ăn thêm một chút." Lạc Từ Tinh nhìn vào đôi mắt đen của Diệp Hiên Nhiễm, không biết tại sao lại nói ra những lời này.

Diệp Hiên Nhiễm không nhịn được khẽ cười ra tiếng: "Được."

Khi anh để hộp giữ ẩm lên trên bàn, Lạc Từ Tinh mới phát hiện khi cô không để ý đã không thấy Thước Nguyệt đâu nữa, đại khái là đã rời khỏi đó rồi.

Thứ Diệp Hiên Nhiễm mang đến chính là canh cá chuối, có lợi cho việc phục hồi miệng vết thương, Lạc Từ Tinh ngửi thấy hương vị nồng đậm, thật sự cảm thấy bụng mình còn có thể ăn được nữa, bởi vậy cầm thìa uống từng thìa một.

Đợi đến khi thật sự không uống được nữa, thì hộp canh cá cũng đã nhìn thấy đáy, Lạc Từ Tinh cắn thìa, no nê ợ lên: "Cảm ơn canh cá của cậu, uống ngon lắm."

"Cô thích là tốt rồi." Lúc Diệp Hiên Nhiễm không xu lông thoát nhìn xinh đẹp giống như thiên sứ vậy.

Lạc Từ Tinh nhìn thấy nụ cười tươi tắn của anh, liền cảm thấy còn có thể ăn thêm một phần canh cá nữa.

"Xế chiều hôm nay bắt đầu tập huấn, có thể tớ sẽ đến muộn một chút, bởi vì tớ còn phải đến chỗ làm thêm từ chức." Tới qua Lạc Từ Tinh tính lại toàn bộ số tiền mà cô đã dành dụm được, phát hiện ít nhất đến sang năm cũng không cần phải làm thêm nữa, huống chi cô đã học cấp ba, mặc dù có thể nắm chắc bài học trên lớp nhưng vẫn cần phải nghiêm túc ôn tập lại.

"Từ chức? Cần tôi chờ cô đi không?"

Lạc Từ Tinh vội vàng xua tay: "Không cần không cần, tự tôi có thể đi được."

"Được rồi." Diệp Hiên Nhiễm cũng không kiên trì.

Buổi chiều học xong hết hai tiết đầu, Lạc Từ Tinh theo thường lệ nghỉ hai tiết sau, lưng đeo túi sách đến siêu thị từ chức, không nghĩ tới quản lý siêu thị lấy lý do mấy ngày hôm trước cô làm mất hàng hóa, muốn khấu trừ hai ngày tiền lương của cô, lẽ ra loại tình huống này không phải sai lầm của Lạc Từ Tinh, cũng không cần thiết phải chịu trách nhiệm với hàng hóa, bởi vậy cô căn cứ vào lý lẽ mà bảo vệ quyền lợi của mình, nhưng vẫn không thay đổi được quyết định của quản lý, cô vô cùng tức giận ộ, nhưng mà không có cách nào khác.

Nhìn nhìn thời gian, đã kéo dài rất lâu rồi, Lạc Từ Tinh không muốn ở lại đây thêm nữa, bởi vậy chỉ có thể buồn bực cầm theo tiền lương rời khỏi.

Khi tới phòng luyện tập, cô vẫn có chút rầu rĩ không vui, An Triệt tình mắt nhìn thấy, lập tức đi lại, giống như bạn bè thân thiết ôm vai Từ Tinh: "Tiểu Tinh, sao vậy, mặt như sắp khóc vậy."

Lạc Từ Tinh thở dài: "Không có gì."

"Nói ra đi, mọi người giải quyết giúp cậu." An Triệt an ủi cô.

Diệp Hiên Nhiễm đi tới tách hai người ra, cũng quan tâm hỏi: "Từ Tinh, có người bắt nạt cô sao?"

Lạc Từ Tinh đối mặt với ánh mắt ân cần của Diệp Hiên Nhiễm, không nhịn được gật gật đầu, nói ra mọi chuyện vừa trải qua.

"Thật quá đáng, chuyện này rõ ràng không phải trách nhiệm của Tiểu Tinh, vì sao lại bị trừ hai ngày tiền lương." An Triệt tức giận nói.

Diệp Hiên Nhiễm cũng nhũn mảy: "Là siêu thị nào?"

Lạc Tử Tinh nói tên siêu thị ra.

Diệp Hiên Nhiễm nhớ kỹ, sau đó lấy di động ra bắt đầu gọi điện thoại.

An Triệt nháy mắt mấy cái với Lạc Tử Tinh: "A ha, giận đỏ cả mặt vì hồng nhan rồi kìa."

"Nói bừa cái gì vậy." Lạc Tử Tinh vỗ đầu An Triệt, nhưng mà mặt đã nạt đầu đỏ lên.

Diệp Hiên Nhiễm gọi điện thoại xong, rất nhanh sau đó, Lạc Tử Tinh nhận được điện thoại của quản lý, trong điện thoại, quản lý vô cùng hòa nhã hỏi khi nào thì Lạc Tử Tinh có thời gian đi đến đó lĩnh tiền lương, nếu không có thời gian thì báo cho anh ta biết địa điểm, anh ta sẽ tự mang đến.

Sau khi Lạc Tử Tinh nói chuyện điện thoại xong, rất tò mò nhìn Diệp Hiên Nhiễm, anh là loại người gì vậy, chỉ cần một cuộc điện thoại, quản lý không coi ai ra gì lập tức thay đổi thái độ hoàn toàn.

"Được rồi, tôi chỉ vì muốn có tâm trạng tốt để tập luyện thôi." Diệp Hiên Nhiễm ho nhẹ một tiếng, giống như tránh né quay đầu tiếp tục tập luyện.

Lạc Tử Tinh cười tủm tỉm, tâm tình giống như ăn kem trong ngày hè, nháy mắt trong sáng hẳn lên.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: An triệt rời khỏi?!

Hôm nay chương trình học hơi nhiều, có giờ thanh nhạc và vũ đạo, trong giờ vũ đạo, động tác của công tử Ủy Trì An Minh thậm chí còn chưa phối hợp được, bởi vậy khi nhảy vô cùng kỳ quái, Lạc Tử Tinh vốn định ôn bài trong khi bọn họ luyện tập, nhưng mà xem Ủy Trì An Minh nhảy, cô cứ cười không ngừng, làm cho hiệu suất ôn tập giảm đi rất nhiều.

Cuối cùng thầy giáo dạy vũ đạo cũng không biết làm thế nào nữa đành bảo Diệp Hiên Nhiễm và An Triệt đi nghỉ ngơi, để Ủy Trì An Minh luyện tập một mình.

Đợi đến khi Ủy Trì An Minh luyện tập thành thục, thời gian cũng không còn nhiều nữa.

Cuộc sống của Lạc Tử Tinh cứ trôi qua như vậy, bọn họ giống như những viên ngọc vừa được phát hiện và khai thác, trải qua sự mài giũa lâu dài, nay đã biến thành viên ngọc lộng lẫy loá mắt, nhưng một cuộc điện thoại đột ngột lại khiến Lạc Tử Tinh có chút khủng hoảng.

"Tiểu Tinh, cháu có thể đến bệnh viện xem một chút giúp đi được không, An Triệt bị thương, đi đang chạy về, Hiên Nhiễm đã qua đó rồi, cháu xem giúp cô tình hình thế nào." Giọng nói của dì Lâm Mộng có vẻ rất sốt ruột.

"Được, cháu đã biết." Lạc Tử Tinh lập tức đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Lạc Tử Tinh lập tức cảm áo khoác lên đi ra ngoài, nghe thấy tiếng động Lạc Văn Viễn ở trong phòng hỏi: "Tiểu Tinh, sao vậy?"

Lạc Tử Tinh trả lời lớn tiếng: "Ba ba, An Triệt bị thương, ở bệnh viện, con đi qua bệnh viện nhìn xem."

Cửa mở, Lạc Văn Viễn đẩy xe lăn đi ra: "Vậy con đi đường cẩn thận."

"Vâng ạ."

Trong lòng Lạc Tử Tinh vô cùng sốt ruột, bởi vì bọn họ ở chung bao nhiêu ngày nay, rất nhanh đã trở thành bạn tốt, tuy rằng tính khí An Triệt hơi quái dị một ít, thích dờ dẫm tức giận, nhưng đối với bạn bè lại rất tốt, rất có tình nghĩa.

Nhưng mà khi Lạc Tử Tinh vội vàng chạy đến cửa phòng bệnh, lại nghe thấy bên trong hình như có tiếng cãi nhau.

"An Triệt, cậu không còn là trẻ con nữa, cũng không phải chỉ có một mình, khi cậu đưa xe có nghĩ tới, nếu cậu xảy ra chuyện, TK sẽ ra sao hay không? Lần này may cánh tay chỉ bị xước da, còn lần sau thì sao, chúng ta vẫn đang là thực tập sinh, chẳng lẽ cậu muốn làm thực tập sinh cả đời sao?" Tiếng nói của Diệp Hiên Nhiễm đè nén tức giận khiến Lạc Tử Tinh ghi nhớ trong lòng.

Cô biết Diệp Hiên Nhiễm có tình yêu âm nhạc mãnh liệt, bởi vì mỗi khi cậu ấy cầm lấy micro, ánh mắt luôn tỏa sáng khác thường, tuy rằng sau này Lạc Tử Tinh biết được gia đình anh có điều kiện rất tốt, nhưng mà nếu nói về tình yêu âm nhạc, Ủy Trì An Minh và An Triệt đều kém xa cậu ấy.

"Nhiệm, tớ không chịu nổi việc ngày ngày bị quản lý." Giọng nói của An Triệt có vẻ lười biếng, giống như ngày thường trêu đùa người khác vậy, lần này cũng giống thế, là đang cố ý chọc giận người, "Cậu cũng không phải không biết tính cách của tớ, tớ mà không có xe máy, cũng giống như cậu không có âm nhạc vậy, sẽ khó chịu, sẽ phát điên, huống hồ tớ gia nhập TK, vốn chỉ là chơi đùa mà thôi."

"Cái gì gọi là chơi đùa?" Diệp Hiên Nhiệm vô cùng khiếp sợ cậu ta vậy mà lại nói như thế, trong khoảng thời gian ngắn, không biết phải phản bác như thế nào, chỉ có thể tỏ vẻ bình tĩnh, không nói được lời nào.

Trong phòng bệnh an tĩnh lại, yên lặng đến mức có chút đáng sợ, Lạc Tử Tinh đẩy cửa phòng ra, nhìn vào bên trong.

Hai người con trai ưu tú đang giằng co giống như Sở Hán đang chiến tranh, trên khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ của Diệp Hiên Nhiệm không có biểu cảm, duy chỉ có ánh mắt là toát ra lửa giận khiến Lạc Tử Tinh hiểu rõ giờ phút này trong lòng cậu ấy nhất định không bình tĩnh.

An Triệt nằm trên giường bệnh, cánh tay bằng một lớp băng gạc màu trắng, khuôn mặt cũng không có biểu cảm, nhưng mà khi nhìn thấy Lạc Tử Tinh, biểu cảm cũng hơi dịu lại, lên tiếng chào hỏi.

Lạc Tử Tinh thở dài, hai cậu thiếu niên quật cường này thật là, quay đầu nói với An Triệt: "An Triệt, cậu đừng nói đùa nữa, TK là một chính thể, thiếu ai cũng không hoàn chỉnh, An Triệt, về sau này đừng nói như vậy nữa được không?"

"Diệp Hiên Nhiệm, mình tin tưởng rằng qua nhiều ngày như vậy cậu cũng nhìn ra được, khi luyện tập An Triệt vô cùng nỗ lực, cậu ấy rất thông minh, động tác vũ đạo, kiến thức thanh nhạc, học một lần là biết, nhưng mà cậu ấy vẫn lần lượt luyện tập cùng các cậu, cho tới bây giờ đều không nói gì. Cho nên, cậu ấy nói như vậy, chỉ là vì giận cậu thôi, cậu không cần để bụng."

"Tiểu Tinh, không cần nói nữa." An Triệt cúi đầu, sợi tóc trước trán che dấu vẻ mặt của cậu, "Vừa rồi không phải là tớ đang nói đùa, lại càng không phải đang giận dỗi, tớ gia nhập TK, mục đích ban đầu vốn đã không phải vậy."

"Vậy thì vì sao?" Lạc Tử Tinh không hiểu.

"Bởi vì tớ thật sự rất cô đơn, bởi vì mỗi ngày sau khi về nhà tớ không muốn đối mặt với một căn nhà trống rỗng không có người ở."

Diệp Hiên Nhiệm đè nén tức giận, đột nhiên xoay người, đi nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Không thể chịu đựng được cô độc

"Diệp Hiên Nhiệm!" Lạc Tử Tinh kinh ngạc hô một tiếng, vội vàng chạy ra ngoài tìm anh, nhưng mà chân Diệp Hiên Nhiệm dài bước chân rất lớn, rất nhanh đã không thấy đâu, Lạc Tử Tinh đuổi theo một lúc cũng không đuổi theo nữa, chỉ có thể buông tha, trở lại phòng bệnh.

Khi đẩy cửa ra, cô rõ ràng nhìn thấy trên mặt An Triệt đang tỏ vẻ áy náy, nhưng mà khi nhìn thấy Lạc Tử Tinh thì lập tức thu lại.

"Vì sao cậu lại nói thế hả An Triệt?" Lạc Tử Tinh không hiểu nói, "Cậu biết rõ thái độ của Diệp Hiên Nhiệm đối với âm nhạc là vô cùng thuần túy, vì sao lại muốn chọc giận cậu ấy?"

An Triệt quay mặt qua chỗ khác, không nói chuyện nữa.

Lạc Tử Tinh trải qua vài ngày nay ở chung với bọn họ, hiểu rất rõ tính cách của bọn họ, tuy rằng thoát nhìn An Triệt có vẻ rất kỳ quái, nhưng mà cậu ấy vô cùng phòng bị với người khác, sẽ không dễ dàng thổ lộ nội tâm của mình.

Quả nhiên, mặc cho Lạc Tử Tinh hỏi thế nào, anh cũng không chịu trả lời.

Lạc Tử Tinh thở dài, vừa vặn Ủy Trì An Minh cũng đã đến: "Khi tớ đến thấy Nhiệm đang ở dưới lầu, vì sao lại không nên đây vậy."

"Bởi vì tên đó đang khó chịu a." Lạc Tử Tinh bắt đầu đi.

"An triệt, như thế nào rồi?" Ủy Trì An Minh đi đến bên giường An Triệt, cúi người hỏi cậu ấy, "Có chuyện gì không thể nói ra, trong lòng buồn bực chuyện gì?"

An Triệt nói: "Cậu không hiểu."

Lạc Tử Tinh biết bản thân ở lại cũng không thể giải quyết vấn đề, trong lòng lại nhớ đến Diệp Hiên Nhiễm, bởi vậy nói một tiếng với Ủy Trì An Minh rồi đi xuống lầu.

Diệp Hiên Nhiễm quả nhiên vẫn còn đang đứng ở cửa khu nội trú, bóng lưng cao lớn vững chãi đứng đó, cô độc mà yên lặng.

Lạc Tử Tinh ngây ngốc một lúc, mới chậm rãi đến gần Diệp Hiên Nhiễm: "Diệp Hiên Nhiễm."

Diệp Hiên Nhiễm xoay người: "Sao cô lại xuống đây."

"Lo lắng cho cậu." Ban đêm, gió đã bắt đầu lạnh, Lạc Tử Tinh nhìn không được ôm cánh tay, "Tớ sợ cậu tức giận, lại không thể bộc phát ra, sẽ khó chịu. Diệp Hiên Nhiễm, An Triệt thực sự rất kỳ quái, cứ thích nghĩ một đằng nói một lẻo, hiện tại trong lòng cậu ấy nhất định là đang hối hận, bởi vì chúng ta đều nhìn ra được, An Triệt quý trọng tình bạn của các cậu biết bao nhiêu, cho nên, có thể xin cậu đừng giận cậu ấy nữa có được không."

Diệp Hiên Nhiễm lắc đầu: "Tôi không sao, thời tiết hơi lạnh, tôi đưa cô về nhà trước."

"Diệp Hiên Nhiễm." Lạc Tử Tinh cũng vô cùng cố chấp, "Tớ cảm thấy tất cả mọi người hẳn là nên cho nhau một cơ hội, thử tiếp nhận đối phương, bởi vì TK thiếu ai cũng sẽ không hoàn chỉnh."

Diệp Hiên Nhiễm không nói chuyện, Lạc Tử Tinh lại cứ nhìn anh chằm chằm.

Cuối cùng, Diệp Hiên Nhiễm rốt cục cũng bại trận, gật gật đầu: "Được rồi."

Lạc Tử Tinh có thể nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà tuy rằng Diệp Hiên Nhiễm đã đáp ứng cho An Triệt một cơ hội giải thích, nhưng mà cái tên An Triệt quái dị này vẫn không mở miệng, cánh tay của cậu ta trầy da không nghiêm trọng lắm, cũng không thương tổn đến xương cốt, bởi vậy không quá vài ngày, đã có thể trở về công ty luyện tập.

"Ngừng ngừng ngừng, dừng lại!" Thầy giáo dạy nhảy ngay cả tính tình có tốt, cũng phải nổi bão, "An triệt, đến cùng thì sao cậu lại như thế này, trước đây tôi đã nói với cậu, nếu cánh tay không thoải mái có thể không cần luyện tập, chính cậu lựa chọn cùng luyện tập, hiện tại lại không yên lòng, cậu muốn làm cái gì?"

An Triệt cúi đầu, giống như đứa nhỏ không được cho ăn kẹo vậy.

Lâm Mộ cũng ở bên cạnh, nhú mày nhìn An Triệt, cô đột nhiên nói: "An Triệt, cậu lại đây."

"Di." Lạc Tử Tinh biết của di của cô lại đang muốn dạy dỗ An Triệt, vội vàng ôm lấy cánh tay của di, "Trong khoảng thời gian ngắn này bọn họ có chút mâu thuẫn, qua vài ngày nữa, khẳng định sẽ khá hơn."

"Nhưng mà cháu cũng nhìn thấy mấy ngày nay An Triệt rất không có tinh thần, tuy rằng bọn họ hiện tại chỉ là thực tập sinh, nhưng mà công ty cũng không muốn để cho bọn họ làm thực tập sinh không hạn kỳ, luyện tập chậm trễ một ngày, sẽ ra mất chậm một ngày."

Diệp Hiên Nhiễm nghe đến đó, đột nhiên xoay người nắm lấy cổ áo của An Triệt, dường như nhắc nhở cậu lên khỏi mặt đất, ánh mắt xinh đẹp của cậu nhìn chằm chằm và An Triệt, nói từng chữ một: "Nếu là đàn ông thì đánh một trận đi."

An Triệt thoát khỏi Diệp Hiên Nhiễm, lui về sau một bước, lớn tiếng nói: "Tôi không chịu nổi cuộc sống như thế này, cậu biết không, mỗi ngày tôi ở đây thật sự rất vui vẻ, nhưng mà sau khi trở về, trong nhà trống rỗng, chỉ có một mình tôi, càng nóng nực, tôi càng cô đơn, tôi thích ở cùng với các cậu, chán ghét về nhà. Nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi sẽ điên mất."

Cho nên cậu ấy mới thích xe máy, thích theo đuổi tốc độ sao? Dùng tốc độ để đánh vỡ sự cô độc của bản thân sao?

Lạc Tử Tinh biết một chút về gia đình An Triệt, cha mẹ cậu đều là người vô cùng bận rộn, quanh năm suốt tháng đều không trở về một lần, từ nhỏ An Triệt đã được bảo mẫu nuôi lớn, sau này không thích thái độ của bảo mẫu giải quyết mọi việc cho nên luôn ở một mình.

Diệp Hiên Nhiễm ngây ngẩn cả người, bởi vì anh thật sự không ngờ An Triệt sẽ nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

An Triệt đã mở miệng nói, những lời nói tiếp theo cũng thật thông thuận: "Có đôi khi tôi cảm thấy bản thân chính là Antony dưới ngòi bút của Tiểu Vương Tử, mỗi ngày đều trôi qua cực kỳ vui vẻ náo nhiệt, nhưng mà vừa kết thúc luyện tập, tôi lại trở về nguyên hình, toàn bộ thế giới chỉ có bản thân tôi tồn tại, loại tương phản này, tôi thật sự không chịu nổi. Hơn nữa đã học cấp ba, áp lực quá lớn, gia đình tôi kỳ thực... Luôn luôn không muốn tôi đi theo con

đường âm nhạc này, bọn họ càng hi vọng tôi có thể kế thừa gia nghiệp, nhưng mà tôi không thích, tôi thích âm nhạc."

"An Triệt..." Ủy Trì An Minh gọi cậu một tiếng, "Vì sao không nói với chúng tôi?"

"Nói có tác dụng sao?" An Triệt cười cười, "Ngoài việc khiến cho các cậu cũng cảm thấy khó chịu trong lòng thì có thể giải quyết được vấn đề gì. Hơn nữa nói ra lý do này tôi thật sự rất sợ, nếu không phải hôm nay Nhiễm muốn đánh nhau với tôi, tôi nhất định sẽ không nói ra." Nói xong lời cuối cùng, tiếng nói càng ngày càng nhỏ, An Triệt còn xoay đầu đi, che giấu ngượng ngùng trên mặt.

Đôi lông mày xinh đẹp của Diệp Hiên Nhiễm nhíu lại thật chặt, giống như đang tự hỏi biện pháp giải quyết, Lạc Tử Tinh lại đột nhiên có ý nghĩ: "Hiên Nhiễm, An Minh, các cậu có cần phải về nhà không? Có thể tìm một nhà trọ, các cậu cùng nhau ở lại đó hay không? Như vậy có thể xua tan cô đơn, còn có thể cùng nhau học tập, giám sát An Triệt nữa. Di, công ty không ưu đãi cho thực tập sinh sao, có thể xin một cái nhà trọ hay không?"

Lâm Mộ Dung nói: "Không thành vấn đề, nhưng mà Hên Nhiễm và An Minh..."

"Tôi không có vấn đề." Diệp Hiên Nhiễm mở miệng trước, "Tôi cũng là không muốn về nhà lắm, ở cùng một chỗ với An Triệt, tuy rằng cậu ta tương đối phiền, nhưng còn có thể chịu được."

"Tôi cũng có thể, dù sao thì tôi cũng đang ở trong phòng trọ." Ủy Trì An Minh theo sau nói.

An Triệt nhìn bọn họ, vẻ không dám tin trong mắt dần dần bị vui sướng thay thế: "Các cậu, là nói thật sao? Không phải đang đùa chứ?"

"Tạo sao vẫn nói lời vô nghĩa như vậy." Diệp Hiên Nhiễm không kiên nhẫn.

Nhưng mà An Triệt lại hoàn toàn không tức giận, cậu đột nhiên bỏ nhào qua ôm lấy Diệp Hiên Nhiễm: "Nhiễm, thực xin lỗi, tớ thật sự xin lỗi cậu, đừng giận tớ, tớ sai lắm rồi." D!Đ!LQĐ

Không đợi Diệp Hiên Nhiễm trả lời đã xoay người ôm lấy Ủy Trì An Minh: "Bạn tốt, cảm ơn!"

Cuối cùng An Triệt nhào tới ôm Lạc Tử Tinh: "Tiểu Tinh tớ yêu cậu quá đi, cậu quả thực là ngôi sao may mắn của tớ!" Nói xong còn hôn lên gò má Lạc Tử Tinh một cái.

Lạc Tử Tinh bỗng chốc ngây dại.

An Triệt phản ứng kịp cũng có chút ngượng ngùng, vội vàng đỏ mặt chạy đi, nói với thầy giáo dạy nhảy: "Thầy Hạ, thực xin lỗi, chúng ta bắt đầu luyện tập lần nữa."

Lâm Mộ Dung cười nói: "Hoàn hảo, cuối cùng cũng giải quyết xong rồi. Tôi sẽ xin công ty cho các cậu một nhà trọ có ba gian."

"Ừ ừ."

Lâm Mộ Dung không hổ là người quản lý xuất sắc, sau khi cô đề nghị, một căn nhà ba gian xa hoa đã được cung cấp cho những nghệ sĩ chuẩn bị ra mắt như họ sử dụng, bởi vì lúc trước đã có người ở, đồ dùng gia đình đều có sẵn, bọn họ chỉ cần mang theo quần áo của mình để thay là có thể đến ở, điều này làm cho An Triệt vô cùng hưng phấn, vội trước vội sau trợ giúp Diệp Hiên Nhiễm và Ủy Trì An Minh thu dọn phòng.

Nhưng mà anh chẳng giúp được gì, càng giúp càng hỏng, bị Diệp Hiên Nhiễm đuổi ra ngoài.

Phòng ở rất đẹp, sắc màu ấm áp được giữ lại, có ban công lớn và cửa sổ sát đất, có thể đánh đàn ca hát ở trên sân thượng, còn có vườn cây nhỏ xanh mát, lại tăng thêm sức sống cho ngôi nhà.

Lạc Tử Tinh đã thu xếp giúp bọn họ, hơn nữa còn hẹn mở tiệc tối nay.

Chờ đến khi thu dọn phòng xong, An Triệt đã dán áp phích lên chỗ mà cậu ấy đã ngắm từ trước, Lạc Tử Tinh đi vào phòng bếp, buộc tạp dề lại, bắt đầu thuần thục rửa rau nấu cơm.

Lạc Tử Tinh nấu cơm rất ngon, bởi vì muốn chăm sóc tốt cho cha, cho nên cô rất thích nấu ăn, cảm thấy có thể giảm bớt áp lực.

Tối nay cô chuẩn bị thực đơn vô cùng phong phú, nhưng mà cũng khá phiền toái, không còn quá thời gian, không biết có kịp không.

Phía sau hình như có người tiến vào, Lạc Tử Tinh quay đầu nhìn lại, thấy là Diệp Hiên Nhiễm, lập tức cười nói: "Sao cậu lại vào đây, dọn phòng xong rồi sao?"

"Đều thu dọn xong rồi." Diệp Hiên Nhiễm gật gật đầu, đi đến bên cạnh Lạc Tử Tinh giúp cô rửa rau, "Chỗ rau này nên xử lý như thế nào, cắt nhỏ sao?"

"Phải thái, để mình làm được rồi." Nhưng mà Lạc Tử Tinh kinh ngạc phát hiện, Diệp Hiên Nhiễm vậy mà cũng biết nấu cơm, tối thiểu, kỹ thuật thái rau của cậu cũng tốt lắm.

"Nhìn không ra cậu cũng rất lợi hại." Lạc Tử Tinh cười nói.

"Hoàn hảo." Ngón tay Diệp Hiên Nhiễm rất đẹp, khi đánh đàn trông chúng vô cùng trân quý như là ngà voi vậy, nhưng mà bây giờ đang thái rau, lại có cảm giác ấm áp tốt đẹp.

Có Diệp Hiên Nhiễm hỗ trợ, động tác của Lạc Từ Tinh nhanh hơn rất nhiều, một lát đã làm xong một món, bắt đầu chuẩn bị món kế tiếp. *phuonganh1qđ*

"Còn cần giúp đỡ không?" Giọng nói của Úy Trì An Minh vang lên ở sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chúng ta ở cùng nhau

Lạc Từ Tinh nhìn nhìn phòng bếp không lớn lắm, lắc đầu: "An Minh, cậu đi trông chừng tên An Triệt kia đi, miễn cho cậu ấy quá khùng quậy phá phòng ở, bên này để chúng tớ làm là được rồi."

Úy Trì An Minh nở nụ cười, vẫn nhẹ nhàng như trước: "Được."

Phòng bếp một lần nữa chỉ còn lại hai người bọn họ, Diệp Hiên Nhiễm đang cắt sợi khoai tây, anh dừng một chút, nói với Lạc Từ Tinh: "Cảm ơn cô, Tiểu Tinh."

"Ồi chào, ai, ôi?" Lạc Từ Tinh không rõ chân tướng, lại bị xưng hô của anh hấp dẫn, Diệp Hiên Nhiễm gọi cô là Tiểu Tinh sao? Đây là lần đầu tiên đấy.

"Chuyện An Triệt." Diệp Hiên Nhiễm không phát hiện ra cảm xúc khác lạ của Lạc Từ Tinh, tiếp tục nói, "Nếu không phải vì cô đưa ra biện pháp giải quyết tốt như vậy, chúng tôi nói không chừng còn đang đánh nhau."

"Không sao." Lạc Từ Tinh cười thật tươi, mí mắt cũng cong lên, rất đáng yêu, "Tớ chỉ muốn ba người các cậu hợp nhau như vậy thôi, TK cũng bởi vì các cậu mới có linh hồn, thật sự không thể vì việc này mà làm ảnh hưởng đến tình cảm, vốn tớ cũng không ngờ lại thuận lợi như vậy, cũng do các cậu nỗ lực mới có thể đạt được kết quả như vậy."

"Cậu nói sai rồi." Diệp Hiên Nhiễm đột nhiên nói.

"Hả?"

"Là bốn người." Đôi mắt Diệp Hiên Nhiễm sáng như vì sao dịu dàng nhìn về phía Lạc Từ Tinh, "Cậu cũng là một thành viên của TK, không thể thiếu."

như ở trong một cái nháy mắt, Lạc Từ Tinh dường như nghe thấy thanh âm hoa nở.

Mãi cho đến khi về nhà, Lạc Từ Tinh vẫn còn hồi tưởng lại lời nói của Diệp Hiên Nhiễm, trái tim đập thật mạnh.

Lạc Văn Viễn vô cùng hiểu Lạc Từ Tinh, nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, tâm tình cũng rất tốt: "Tiểu Tinh, gặp được chuyện gì vui vẻ sao?"

Lạc Từ Tinh mỉm cười nghịch ngợm, răng nanh lại nhin không được lộ ra ngoài: "Dạ, có chuyện vui vẻ."

Nhưng Lạc Văn Viễn cũng không hỏi, hỏi cô vài câu trên phương diện học tập rồi lập tức trở về phòng.

Lạc Từ Tinh cũng trở lại phòng, nằm ở trên giường hồi lâu cũng không buồn ngủ, cô đột nhiên rất muốn nói chuyện phiếm với Diệp Hiên Nhiễm, vì thế lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho anh.

Lạc Từ Tinh: Cậu về đến nhà chưa, Nhiễm?

Đêm nay vẫn là Diệp Hiên Nhiễm đưa cô về nhà như trước.

Diệp Hiên Nhiễm rất nhanh đã nhắn lại: Về rồi, sao còn chưa ngủ, Tiểu Tinh?

Trong ngực Lạc Từ Tinh đang lan tràn một loại cảm xúc xa lạ, cô hít sâu, sau đó mới nhắn lại: Ngủ ngay đây, cậu thì sao?

Diệp Hiên Nhiễm: Cái tên An Triệt kia quả thực sắp điên rồi, cứ nhảy lên nhảy xuống, như là khi vậy, thật hối hận khi đáp ứng ở cùng một chỗ với cậu ta.

Cách màn hình, Lạc Từ Tinh dường như có thể cảm nhận được Diệp Hiên Nhiễm đang thấy bất đắc dĩ, nhìn không được lại cười rộ lên, nhấn lại: Vậy cậu có thể uy hiếp cậu ta rằng nếu lại quấy rối nữa sẽ lập tức chuyển đi.

Diệp Hiên Nhiễm: Vẫn nên thôi đi, để cậu ta hưng phấn một chút, ngày mai cậu có thể giúp cậu ấy ôn tập không, tôi cam đoan, cậu ấy nhất định sẽ ừ ừ.

Lạc Từ Tinh cười to ra tiếng, nhấn tiếp: Được, tớ nhất định sẽ giúp cậu ấy học tập thật tốt.

Ngày hôm sau, khi Lạc Từ Tinh tuyên bố tin tức này xong, quả nhiên nghe thấy An Triệt kêu rên một tiếng: "Không cần đâu Tiểu Tinh, cậu không thể tàn nhẫn với tớ như vậy."

Diệp Hiên Nhiễm đứng bên cạnh Lạc Từ Tinh, không cho phép phản đối, nói: "Muốn thành thần tượng, nhất định phải cân bằng giữa ước mơ và học tập. An Triệt, trong cuộc thi tới nếu như cậu lại xếp chót, cậu sẽ biết tớ sẽ trừng phạt cậu thế nào."

An Triệt bụm mặt, thống khổ không muốn nói chuyện.

Nhưng mà buổi tối có thể có người dạy kèm làm bạn, An Triệt vẫn rất hưng phấn, bởi vậy đối với đề nghị giúp cậu ôn tập của Lạc Từ Tinh, cậu vẫn tiếp nhận, hơn nữa thái độ từng tương đối nghiêm túc.

Chẳng qua kiến thức cốt lõi của An Triệt quả thực rất kém, Lạc Từ Tinh thật sự phát điên, cũng may An Triệt tương đối thông minh, rất nhiều bài dễ hiểu chỉ cần giảng một lần sẽ biết.

Buổi tối vẫn ăn cơm ở nhà trọ của bọn họ, nhưng mà lần này lại không để Lạc Từ Tinh xuống bếp, mà là gọi đồ ăn mua ngoài. An Triệt giờ một ly nước lọc lên: "Cùng ly."

Vì bảo vệ cổ họng, mấy người đều uống nước lọc, Lạc Từ Tinh cũng đồng cam cộng khổ với bọn họ, uống nước lọc.

Bốn cái cốc chạm vào nhau, như là bốn cục nam châm, vĩnh viễn không chia lìa.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Phải rời đi sao ?

"Tiểu Tinh, ăn nhiều một chút thịt, đừng chỉ ăn rau không, uống thêm chút canh cá đi, tốt cho miệng vết thương, tối nay đưa cậu về nhà rồi đi thay thuốc luôn đi." Diệp Hiên Nhiễm ngồi bên cạnh Lạc Từ Tinh thấp giọng nói.

"Ừ, được." Lạc Từ Tinh luôn luôn không thích ăn thịt, cho nên đáng người mới thật gầy yếu, nhưng mà nghe thấy Diệp Hiên Nhiễm quan tâm, cô vẫn không đành lòng từ chối, nhất là, nghe thấy anh dùng giọng nói trầm nhẹ gọi cô là Tiểu Tinh.

An Triệt "a ha" ồn ào, mở to mí mắt kêu: "Nhiễm, tại sao cậu lại không quan tâm đến tớ hả, trên cánh tay tớ cũng có vết thương mà ôi chao, ới, ới."

"Cậu ngậm miệng lại, ăn cơm đi." Diệp Hiên Nhiễm tức giận.

Sau khi thay thuốc xong, miệng vết thương của Lạc Từ Tinh cũng tốt lên nhiều, tuổi trẻ khôi phục cũng nhanh. Theo thường lệ dặn bác sĩ dặn Lạc Từ Tinh chú ý vài chuyện, cuối cùng nói với Diệp Hiên Nhiễm về mặt đầy quan tâm: "Yên tâm, chân bạn gái cậu sẽ không để lại vết sẹo quá lớn, đến mùa hè sang năm, sẽ hoàn toàn biến mất thôi." *phuonganh1qd*

"Không phải..." Lạc Từ Tinh đỏ mặt biện giải, bọn họ không phải là người yêu.

"Dạ, cảm ơn bác sĩ." Diệp Hiên Nhiễm lễ phép chào tạm biệt bác sĩ.

Đi ở trên đường, Lạc Từ Tinh hỏi: "Vì sao không giải thích rõ ràng với bác sĩ, chúng ta, chúng ta không phải quan hệ như vậy."

"Không quan trọng." Diệp Hiên Nhiễm nói, "Dù sao cũng chỉ là người xa lạ."

Bong bóng màu hồng phấn bay đầy tim Lạc Từ Tinh, nhưng mà cô đã sớm quen với dáng vẻ lạnh lùng của Diệp Hiên Nhiễm khi đối xử với người ngoài rồi.

Như vậy, đã là tốt lắm rồi, Lạc Từ Tinh tự nói với bản thân.

Năm thứ ba, bài tập quả thực rất nhiều, chủ nhiệm lớp đặc biệt tìm Lạc Từ Tinh nói chuyện, nói rằng trong khoảng thời gian này không tán thành với việc Lạc Từ Tinh lại tiếp tục bỏ hai tiết để đi làm thêm.

"Từ Tĩnh, hiện tại trường học có học bổng, cô có thể xin cho em." Mỹ Lệ dịu dàng nói câu châm chước, "Em là học sinh giỏi nhất trường, cô cũng mong em có thể thi đỗ một trường đại học công, thậm chí là trường đại học trọng điểm tốt nhất. Nếu em cứ tiếp tục làm thêm như vậy, cô lo là sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của em, cuộc thi khảo sát lần này tuy rằng thành tích của em vẫn đứng đầu, nhưng mà khoảng cách với bạn xếp thứ hai đã bị thu hẹp lại."

Lạc Từ Tĩnh chưa nói cho cô giáo biết, cô bỏ công việc làm thêm kia từ lâu rồi, nhưng bây giờ lại làm trợ lý cho TK, cô cúi đầu, nói: "Cô, em sẽ nỗ lực học tập, hơn nữa hiện tại em cũng không khó khăn, học bổng vẫn nên cấp cho bạn cần đi ạ."

"Từ Tĩnh." Cô giáo không có được câu trả lời mình mong muốn, lại hỏi một lần nữa, "Vậy học như thế nào?"

Lạc Từ Tĩnh rất khổ sở, bởi vì cô thích ở chung một chỗ với bọn Diệp Hiên Nhiễm, nhưng mà càng làm tốt công việc trợ lý thì có nghĩa là thời gian cô dành cho việc học lại càng ít đi, thành tích cuộc thi cuối kỳ lần này đã giảm, chính là chứng minh tốt nhất.

Cô thích ở cùng với bọn họ, xem bọn họ cười đùa, vì giấc mơ mà nỗ lực, mỗi ngày khi ở cùng với bọn họ, đều cảm thấy vui vẻ không gì sánh kịp.

Nhưng mà nghĩ đến cha tha thiết chờ đợi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt: "Cô, cảm ơn cô luôn luôn lo lắng cho em, em sẽ học tập thật tốt."

Ra khỏi văn phòng, Lạc Từ Tĩnh cúi đầu về phòng học, lại đụng mạnh vào một người, ngẩng đầu lên nhìn thế nhưng lại là Ủy Trì An Minh.

"Tiểu Tĩnh?" Ủy Trì An Minh nhìn thấy mắt Lạc Từ Tĩnh đỏ ngầu, kinh ngạc nói, "Cậu làm sao vậy?"

Lạc Từ Tĩnh lắc đầu: "Tớ không sao."

"Tiểu Tĩnh, có người nào bắt nạt cậu sao?" Ủy Trì An Minh khẽ nhíu mày, giọng nói dịu dàng, "Cậu nói cho tớ biết đi."

"Tớ thật sự không sao mà, An Minh, cậu không cần lo cho tớ." Lạc Từ Tĩnh nói xong, lập tức xoay người rời đi.

Ủy Trì An Minh đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Lạc Từ Tĩnh trầm tư.

Lạc Từ Tĩnh chạy một mạch về lớp học, ngồi ở trên ghế cảm xúc vẫn chưa thể hồi phục, cô lấy sách vở ra định ôn tập, nhưng mà đọc thật lâu cũng không vào đầu chút nào, cô nói với bản thân, thời gian không nhiều lắm, khi đến giờ học cô phải tập trung toàn lực, chú tâm vào bài giảng, nhưng mà càng ép bản thân, lại càng miên man suy nghĩ, cô rốt cục nhìn không được gục xuống bàn, yên lặng rơi nước mắt.

Ngồi cùng bàn là một học sinh nữ tên Văn Tĩnh, cô cũng không biết làm sao để an ủi Lạc Từ Tĩnh, cũng không biết vì sao cô lại khóc, chỉ có thể lo lắng xuống, đúng lúc này, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy Hội trưởng hội học sinh đi tới.

Hội trưởng hội học sinh Ủy Trì An Minh tuần tú nhả nhận như ngọc đặt tay lên vai Lạc Từ Tĩnh vỗ nhẹ nhẹ: "Từ Tĩnh?"

Lạc Từ Tĩnh ngẩng đầu lên, nhìn anh, vội vàng lau khô nước mắt, nói: "Sao cậu lại đến đây vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tớ bắt đầu thích cậu

"Tớ lo lắng." Ủy Trì An Minh thở dài, dịu dàng nói, "Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì, không thể nói cho chúng tớ biết sao?"

Cậu nói là 'chúng tớ', Lạc Từ Tĩnh hiểu rõ, nhưng mà nghĩ đến cô có cảm tình với Diệp Hiên Nhiễm, An Triệt thì giống cậu em trai nhà bên, Lạc Từ Tĩnh cảm thấy nước mắt lại sắp rơi xuống, cô cắn cắn môi, miễn cưỡng thu hồi ý nghĩ muốn khóc lại, mắt khép hờ không dám chống lại ánh mắt quan tâm của Ủy Trì An Minh, thấp giọng nói: "Tối nay tớ không thể đi luyện tập cùng các cậu, các cậu cố lên."

"Vì sao?" Ủy Trì An Minh hỏi, "Rốt cuộc là cậu đã xảy ra chuyện gì, Lạc Từ Tĩnh, cậu làm ơn thẳng thắn nói ra một chút đi."

"Không có việc gì cả, sắp lên lớp rồi." Lạc Từ Tĩnh nỗ lực ra vẻ lạnh lùng, đẩy Ủy Trì An Minh ra ngoài, "Cho dù cậu là hội trưởng hội học sinh cũng không thể ở lại lớp người khác khi đã đến giờ vào học, cậu đi nhanh đi."

Lúc này bọn họ đã trở thành tiêu điểm, khi nữ sinh trong lớp nhìn thấy Lạc Từ Tĩnh đối đãi "thô lỗ" với Ủy Trì An Minh như vậy, cả đám đều nhìn về phía bên này với ánh mắt hình viên đạn, nhưng mà Lạc Từ Tĩnh cũng không biết.

Ủy Trì An Minh biết tính cách Lạc Từ Tĩnh quật cường, cũng không kiên trì nữa, sau khi nhìn cô một lúc lâu, lập tức xoay người rời đi.

Đợi đến khi anh đi rồi, Lạc Từ Tĩnh mới ngồi xuống, bỗng chốc mọi sức lực dường như đã mất hết.

Vừa tan học, Lạc Từ Tĩnh lập tức đeo túi sách, cấp tốc xông qua đám nữ sinh đang tụ tập, chạy thẳng trở về nhà, may mắn là không gặp Ủy Trì An

Mình.

Về nhà, Lạc Văn Viễn nhìn thấy Lạc Từ Tinh còn cảm thấy có chút kỳ quái: "Tiểu Tinh, hôm nay sao lại về nhà sớm thế, cô giáo không dạy thêm giờ sao?"

Tâm tình Lạc Từ Tinh sa sút, sau khi miễn cưỡng giữ vững tinh thần đáp lại Lạc Văn Viễn, lập tức lấy có làm bài tập trở về phòng, sau đó lại ngồi ngẩn người.

Cô suy nghĩ, cô nên làm cái gì bây giờ?D!Đ!LQĐ

Cô không phải là thiên tài, không thể tùy tiện học một chút là đã có được điểm cao, thành tích trước kia của cô đều là do bản thân tự mình cố gắng mà có được, mỗi ngày đều học đến đêm khuya, bắt buộc bản thân khi đi học cả một ngày cũng không được thất thần.

Nhưng mà sau khi làm trợ lý của TK, sinh hoạt của cô không đơn thuần chỉ có việc học nữa, có đôi khi khi đi học, sẽ nghĩ, có phải An Triệt lại đang gặp rắc rối hay không, Diệp Hiên Nhiễm đang làm cái gì, nghĩ đến nội dung tập luyện hôm nay, cứ vậy, cho nên thành tích giảm sút cô cũng đã dự liệu trước.

Đúng lúc này, di động của Lạc Từ Tinh vang lên, cô vừa quay đầu sang nhìn đã thấy là Diệp Hiên Nhiễm gọi.

Lạc Từ Tinh không muốn nhận, cô còn chưa nghĩ được xem bây giờ phải làm như thế nào, cứ để tiếng chuông tiếp tục vang tùy ý như vậy, cho đến khi mọi thứ yên tĩnh lại.

Cô ôm đầu gối, vùi mặt vào đó, nghĩ rằng nếu như cô mang theo sách giáo khoa để học, ít để ý đến bọn họ một chút, có phải thành tích học tập sẽ tốt lên không.

Cô rất giỏi việc điều chỉnh trạng thái học tập, không phải sao?

Nhưng nếu như không được thì sao, từ sau khi cô gặp bọn họ, đã không còn tự chủ được giống như trước đây nữa, mỗi lần ánh mắt đều không nhận được bị bọn họ hấp dẫn, hoàn toàn không thể chú tâm học tập.

Di động trên bàn lại vang lên, tiếng chuông điện thoại di động phẳng phất như tiếng của quả bom quăng vào lòng Lạc Từ Tinh, khiến lòng cô nổ thành từng mảnh nhỏ, phân tán trên đất.

Lạc Từ Tinh không nhận, nhưng mà di động cứ cố chấp vang lên như vậy, giống như đang cố chấp theo Lạc Từ Tinh vậy.

Cuối cùng, chờ di động hoàn toàn yên tĩnh lại, Lạc Từ Tinh ngẩng đầu lên, trên trán cũng đã đỏ hồng một mảng.

Cô cảm di động lên, xem thấy trên màn hình có đến 20 cuộc gọi nhớ, hầu như đều đến từ một mình Diệp Hiên Nhiễm, An Triệt gọi hai cuộc, Ủy Trì An Minh ba cuộc, còn lại, tất cả đều là Diệp Hiên Nhiễm.

Nghĩ đến Diệp Hiên Nhiễm, trong lòng Lạc Từ Tinh lại cảm thấy nhói đau, bởi vì cô phát hiện, bản thân có chút thích anh.

Nói không rõ vì sao, có lẽ là lần đầu tiên gặp mặt nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của anh, có lẽ là sau đó anh cẩn thận săn sóc, hoặc là đáng yêu khi anh luyện tập thật sự loá mắt, cũng có lẽ chỉ là vì anh là Diệp Hiên Nhiễm, chỉ cần nghĩ đến sẽ lập tức cảm thấy vô cùng ấm áp.

Nhưng mà như thế này cũng vô cùng nguy hiểm, Lạc Từ Tinh buồn rầu nắm tóc, bởi vì yêu sớm đồng nghĩa với việc ảnh hưởng đến học tập.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Làm sao lại cười cậu chứ?

Đợi đến khi Lạc Văn Viễn đi đến gõ cửa, Lạc Từ Tinh mới phát hiện, sắc trời đã nhá nhem tối, đến giờ cơm chiều, cô vội vã soi gương sửa soạn tóc tai, sau đó cố gắng bày ra vẻ mặt dễ nhìn mới ra ngoài: "Ba, con xin lỗi, tại vì chăm chú làm bài tập quá nên quên nấu cơm, tối nay cha muốn ăn cái gì?"

"Tiểu Tinh, tâm trạng con không tốt sao?" Hiểu con gái không ai bằng cha, Lạc Văn Viễn liếc thấy vẻ mặt nguy trang của Lạc Từ Tinh.

Lạc Từ Tinh vẫn còn cố gắng giả vờ một chút, làm bộ như không hiểu: "Cha, cha đang nói cái gì vậy."

"Đêm nay không cần làm cơm, cha đã định mua đồ ăn ngoài rồi, là sườn kho tàu Tiểu Tinh thích ăn nhất." Trên mặt Lạc Văn Viễn mang theo nụ cười hòa ái, mặt ông tuy rằng đã trải qua sương gió, nhưng mơ hồ có thể thấy được rằng ông đã từng rất đẹp trai.

Lạc Từ Tinh không chống cự nữa, có chút thấp thỏm và thất vọng, nói: "Cha, thành tích của con bị giảm sút rồi."

"Là vì chuyện làm thêm sao?" Lạc Văn Viễn nói trúng tim đen.

"Làm sao cha biết?" Lạc Từ Tinh kinh ngạc kêu lên, cô chưa từng nói cho cha biết mà.

Lạc Văn Viễn cười nói: "Bởi vì di của con nói cho cha biết hết rồi. Tiểu Tinh, con có biết, cho tới bây giờ cha chưa từng yêu cầu con làm việc con không thích làm, nếu con thích âm nhạc, thích ca hát, cha cũng sẽ dốc toàn lực giúp đỡ con. Nhưng mà, mỗi một lựa chọn, cũng đều có mạo hiểm, con phải xác định bản thân có thể gánh vác được kết quả của việc thất bại. Mà nỗ lực học tập, là một con đường ít mạo hiểm nhất, tuy rằng trong tương lai có khả năng con sẽ phải làm một vài công việc mà bản thân không thích, nhưng mà là cha mẹ, hi vọng nhất chính là con cái mình có thể an ổn cả đời. Cho nên Tiểu Tinh à, cha sẽ không ép con, nếu con xác định đi con đường kia, thì cứ nói cho cha một tiếng, cha sẽ đồng ý."

"Cha." Lạc Từ Tinh cảm thấy hôm nay mình yếu ớt khác thường, nước mắt luôn không tự giác mà xuất hiện.

Cô biết đi âm nhạc con đường này sẽ cô độc như thế nào, cô biết không phải mỗi một ước mơ đều sẽ thành hiện thực, giống như cha cô, tài hoa hơn người, lại chỉ vì một việc ngoài ý muốn khiến giấc mơ bị cắt đứt, mà cô thì không thể gánh vác mạo hiểm như vậy, không phải vì riêng bản thân, còn là vì cha, vì gia đình bọn họ.

"Con sẽ học tập thật tốt." Lạc Từ Tinh cố gắng nuốt nước mắt trở về, kiên định nói, "Nhưng mà việc làm trợ lý, con cũng sẽ không bỏ qua, bởi vì con ký thác giấc mộng của bản thân lên bọn họ, sau khi bọn họ thành công, cũng sẽ là một loại khích lệ đối với con."

"Được." Lạc Văn Viễn cười gật đầu.

Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, Lạc Từ Tinh vội vàng nói: "Con đi mở cửa, có phải đồ ăn mua ngoài đến không?"

Lạc Văn Viễn chuyển động xe lăn vào phòng ngủ.

"Cậu..." Chữ chào bị ngăn cản trên bờ môi, Lạc Từ Tinh kinh ngạc nhìn người trước mặt.

"Tiểu Tinh, chúng ta đến đưa đồ ăn mua ngoài." An Triệt cười hi hi, giờ hộp trong tay lên.

Lạc Từ Tinh nhận lấy, biểu cảm bất đắc dĩ nhìn An Triệt, Diệp Hiên Nhiễm và Ủy Trì An Minh, nghi ngờ nói: "Các cậu ... Tại sao lại đến đây."

"Nhiệm lo lắng cho cậu." Vẫn là An Triệt làm đại diện phát biểu, "Nghe An Minh nói cậu không muốn làm trợ lý nữa, gọi điện cũng không liên lạc được. Đi tới cửa đang muốn nhấn chuông thì nhìn thấy anh trai đưa đồ ăn mua ngoài đến, cho nên mới đoạt mất việc của anh ấy."

Về mặt Diệp Hiên Nhiễm vẫn bình tĩnh, nhìn Lạc Từ Tinh không nói chuyện. Lạc Từ Tinh vốn muốn cười, chống lại Diệp Hiên Nhiễm lại không cười nổi, cúi đầu xuống, có chút áy náy. Nhưng mà lúc đó cô vẫn chưa nghĩ ra là phải làm như thế nào, không biết sau khi nghe điện thoại nên nói cái gì, cho nên mới trốn tránh, không phải cô ý.

Ủy Trì An Minh cười giải vây: "Tốt lắm, Nhiễm, có cái gì thì nói ra đi, tở tin là Tiểu Tinh có nỗi khổ gì đó, không phải cô ý."

Lạc Từ Tinh ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đen láy như ngọc của Diệp Hiên Nhiễm, nỗ lực biểu đạt cảm xúc, đúng vậy, đúng vậy, cô đúng là nhất thời chui vào ngõ cụt, không phải cô ý trốn tránh.

An Triệt cũng cười: "Nhưng mà Tiểu Tinh khiến chúng ta phát hoảng, dù thế nào cũng nên bồi thường một chút."

"Sao, bồi thường thế nào?" Lạc Từ Tinh dè dặt cân trọng.

"Vậy phạt cậu hát cho bọn tớ nghe, ngay tối ngày mai nhé, hát đến khi chúng tớ cảm thấy vui vẻ mới được tha." An Triệt làm mặt quỷ trêu cô.

"A? Không cần phải vậy chứ..." Lạc Từ Tinh làm vẻ mặt cầu xin, để cô ca hát ở trước mặt bọn họ, thật đúng là mưa riu qua mắt thợ, cô nhìn Ủy Trì An Minh cầu cứu, lại phát hiện anh mỉm cười, không nói giúp cô, hiển nhiên là đồng ý với đề nghị của An Triệt.

Lại nhìn Diệp Hiên Nhiễm, à, tuy rằng sắc mặt anh có tốt hơn một chút, nhưng mà vẫn phụng phịu như cũ, Lạc Từ Tinh thở dài, phản kháng không có hiệu quả chỉ có thể làm theo.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tiếng pháo nổ

Lạc Văn Viễn ở trong phòng cao giọng hỏi: "Tiểu Tinh, sao lại lâu như vậy."

"Con tới ngay đây ạ."

Lạc Từ Tinh quay đầu nói với bọn họ: "Trong nhà tớ có chút đơn sơ, cũng không mời các cậu vào ngồi, hôm nay quả thật là tớ không tốt, tớ xin lỗi các cậu, tối ngày mai, tớ nhất định sẽ đến."

Bọn Diệp Hiên Nhiễm nhìn chỗ Lạc Từ Tinh ở, đại khái chỉ biết gia cảnh của cô, nghe lạc Từ Tinh nói như vậy, cũng không có ý muốn phải đi vào mà không đề ý sẽ xúc phạm tới Lạc Từ Tinh, An Triệt cười nói: "Ngày Tiểu Tinh, ngày mai gặp, cậu phải hát đến khi bọn tớ nở nụ cười thì mới được tha thứ đấy."

Nói xong, hai người thiếu niên vẫy tay chào Lạc Từ Tinh còn Diệp Hiên Nhiễm vẫn nhìn cô lạnh lùng như cũ, sau đó xoay người rời đi.

Chỉ còn lại có Lạc Từ Tinh khóc không ra nước mắt, hát để Diệp Hiên Nhiễm phải nở nụ cười, đây là nhiệm vụ gian nan đến thế nào chứ.

Bởi vì ngày mai có hẹn, sau khi Lạc Từ Tinh ăn cơm xong lập tức bắt đầu điên cuồng làm bài tập, sau đó lên mạng tìm một vài bài hát vui nhộn, Internet ở nhà cô là do một chú hàng xóm tốt bụng cho mắc nhờ, bởi vậy tốc độ của mạng không nhanh.

Tìm tòi hơn nửa giờ, mới tìm được một bài hát đồng dao của Hàn Quốc, sau khi nghe xong, Lạc Từ Tinh không tự chủ được, cười rộ lên, thật sự là vô cùng đáng yêu.phuonganhlqd

Đối với bài hát, Lạc Từ Tinh vô cùng hiểu biết, lần đầu nghe dường như đã có thể ghi nhớ giai điệu, nghe ba lần bài hát này thì sẽ hoàn toàn nhớ kỹ, chỉ còn lại có nhớ ca từ, Lạc Từ Tinh viết phiên âm lời bài hát lên trên giấy, nằm ở trên giường bắt đầu yên lặng nhớ.

Mãi cho đến khi bất giác ngủ thiếp đi, miệng còn lẩm bẩm, buổi tối còn mơ thấy cô bị đè dưới một đồng lời bài hát, mỗi một câu đều nằm trên lưng cô.

Ngày hôm sau Lạc Từ Tinh lên lớp giống như đã thay đổi thành người khác, cô vẫn sẽ nhớ đến TK, nghĩ đến việc hôm nay phải làm, nhưng mà là trong giờ giải lao, mười phút, cũng đủ để cô nhớ lại một lần.

Còn chủ nhiệm lớp nhìn thấy trạng thái của Lạc Từ Tinh, cũng rất hài lòng, gật đầu, dù sao cô cũng rất thích Lạc Từ Tinh, thật hi vọng cô có thể đạt được thành tích tốt trong kỳ thi đại học.

Chờ đến giờ tan học buổi chiều, Lạc Từ Tinh lưng đeo ba lô đi đến cổng trường, đột nhiên Lạc Từ Tinh nhìn thấy ngoài cửa có cửa một đồng nữ sinh vây quanh, giống như có một sự kiện gì đó quan trọng lắm vậy.

Lạc Từ Tinh vốn không muốn tham gia góp vui, nhưng mà xuyên qua đám người kia ** là đường duy nhất để ra ngoài cổng trường, cô đành phải gian nan chen ra ngoài, vừa chen đi ra còn chưa kịp thở một hơi, đã nghe thấy bên cạnh có một giọng nói quen thuộc: "Tiểu Tinh, đến đây, tớ chờ cậu!"

Là An Triệt!

Lạc Từ Tinh vội vàng quay đầu đi, sau đó thì thật sự quá kinh ngạc.

Chỉ thấy An Triệt ngồi trên xe ô tô, một chân chống xuống đất, trên mặt nở nụ cười tươi sáng chói như ánh mặt trời, làm nữ sinh vây xem thoáng chốc hết âm lên.

Mặt Lạc Từ Tinh đen lại, cô có thể giả bộ không quen biết họ hay không.

Còn có Diệp Hiên Nhiễm, không phải là ngoài sân khấu thì không muốn xuất hiện ở bên ngoài làm náo loạn sao, vì sao lại muốn phát điên với An Triệt vậy, còn có Ủy Trì An Minh vừa đi ra từ ghế lái phụ của xe ô tô nữa, cậu là hội trưởng hội học sinh, làm như vậy thật sự tốt sao?

Các nữ sinh đứng quanh đã bắt đầu thảo luận xem Tiểu Tinh là ai, khi Lạc Từ Tinh đi qua, ánh mắt phẫn nộ giống như dao, tất cả đều cắm vào người Lạc Từ Tinh.

"An Triệt, đừng đùa nữa, chẳng vui chút nào." Lạc Từ Tinh bắt đầu đi.

An Triệt lại không thấy vậy: "Cậu là trợ lý của chúng tớ mà, về sau nếu ra ra mắt, sẽ càng có nhiều người biết đến sự tồn tại của cậu, chúng tớ chỉ muốn rèn luyện trước giúp cậu thôi. Đi lên đi, buổi luyện tập hôm nay kết thúc còn có tiết mục của cậu nữa đấy."

Lạc Từ Tinh bắt đầu đi ngồi trên ghế sau An Triệt, tay nắm chặt góc áo, rời khỏi cổng trường dưới ánh mắt nóng rực của đám nữ sinh.

Cô đã có thể đoán được ngày mai mình sẽ chết thảm như thế nào rồi.

Đến phòng luyện tập, đỗ xe xong, Lạc Từ Tinh đi theo bọn họ vào thang máy lên tầng phòng tập, chương trình học hôm nay là thanh nhạc, tuy rằng bọn họ rất có tài năng, nhưng âm nhạc có đôi khi cũng cần phải có nguyên tắc nhất định, bởi vậy mới cần học thanh nhạc. Lạc Từ Tinh ngồi vào góc phòng, yên lặng mở sách giáo khoa ra, bắt đầu làm bài tập.

Nửa giờ học thanh nhạc rất nhanh đã kết thúc, sau đó là thời gian luyện tập vũ đạo, cũng mất nửa giờ.

Động tác của bọn họ vẫn đẹp như cũ, Lạc Từ Tinh phải dùng mất thật nhiều ý chí mới chống cự được sức quyến rũ của bọn họ, chuyên tâm làm bài tập.

Đợi đến sau khi làm bài tập xong, thời gian luyện tập của bọn họ vừa khéo cũng kết thúc.

Ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy trên mặt An Triệt mang theo nụ cười bốn cột, đi về phía Lạc Từ Tinh: "Tiểu Tinh, tôi phiên cậu."

Trên mặt An Triệt có một lớp mồ hôi mỏng sau khi luyện tập các động tác mạnh xong, tất cả tóc đều hất về phía sau, để lộ trán, thoát nhìn trưởng thành hơn trước kia một chút, cũng càng đẹp trai hơn, nhưng mà vừa mới mở miệng lại trở thành tiểu ác ma quen thuộc.D!DLQd

Úy Trì An Minh cũng đang lau mồ hôi, nghe vậy cũng quay sang, cười nói: "Tiểu Tinh, cả ngày hôm nay Nhiệm cũng không cười, cho nên dựa theo ước định của chúng ta, cậu phải làm cho cậu ấy cười đấy."

Diệp Hiên Nhiệm liếc mắt nhìn Lạc Từ Tinh một cái, ánh mắt bình tĩnh, nhưng mà trong đó vẫn có ý trách cứ.

Trái tim Lạc Từ Tinh cảm thấy hơi đau đớn một chút, lúc trước đã hẹn với nhau rồi, muốn cùng nhau nỗ lực vì giấc mơ, tối hôm qua cô biểu hiện như vậy, quả thật đã tạo thành vết thương trong lòng anh.

Cô hít sâu một hơi, thu dọn lại sách vở, sau đó đứng lên, đi đến trước mặt bọn họ.

An Triệt nghịch ngợm dùng ngón tay huyết sáo, sau đó vỗ tay tự biên tự diễn giới thiệu chương trình nói: "Xin mời siêu sao mới nổi Lạc Từ Tinh mang đến một ca khúc cho mọi người!"

Lạc Từ Tinh nhắm mắt lại, tự cổ vũ mình, rồi mở miệng ca hát.

"주가 한 마리가 쥐가 두 마리가 쥐가 세 마리 네 마리 다섯 마리가..."

Bài hát này tên là 《100 con chuột》，là một ca khúc trong liên khúc đồng dao "Thất công chúa" của Hàn Quốc. Cô hát bằng tiếng Hàn, bởi vì ca từ vô cùng đáng yêu, nhịp điệu cực kỳ khoan khoái cho nên được rất nhiều người yêu thích, Lạc Từ Tinh phát âm tiếng Hàn ngữ coi như đạt tiêu chuẩn, bởi vậy khi hát lên cũng dễ nghe, hơn nữa cô học được một số động tác dễ thương trong clip, thành công khiến An Triệt nở nụ cười, hơn nữa còn cười đến không dừng lại được.

Úy Trì An Minh cũng nở nụ cười, ánh mắt mang theo ý cười nhìn chăm chú vào Lạc Từ Tinh.

Chỉ có Diệp Hiên nhiệm còn luôn luôn bất động thanh sắc, bất quá của hắn tầm mắt cũng là tụ tập ở lạc Từ Tinh trên người.

Lạc Từ Tinh lúc này cũng vui vẻ đứng lên, đồng dao luôn là như vậy, luôn có ma lực trấn an lòng người, cô vừa hát vừa giống như mèo vờn chuột giương nanh múa vuốt về phía Diệp Hiên Nhiệm, rốt cuộc khi hát đến câu cuối cùng, Diệp Hiên Nhiệm cũng bất đắc dĩ nở một nụ cười.

Lạc Từ Tinh lại ngăn cản cả người.

Diệp Hiên Nhiệm thực sự rất ít cười, ngũ quan của anh rất tinh tế sắc sảo, mỗi một nét đều hoàn mỹ giống như điêu khắc, khi nghiêm mặt, lập tức giống như quý tộc tông bức tranh sơn dầu thời Trung Cổ, đẹp trai, tuấn tú. Còn lúc anh cười, Lạc Từ Tinh có cảm giác - - "Ôi trời đất ơi."

Khỏe miệng Diệp Hiên Nhiệm lập tức kéo thẳng.

Lạc Từ Tinh lại giống như vừa phát hiện ra một lục địa mới, đi đến trước mặt anh: "Cười thêm một cái nữa nào, thật đáng yêu."

"..." Diệp Hiên Nhiệm đứng lên, Lạc Từ Tinh lập tức không với tới được. "Đi thôi, thời gian không còn sớm, tôi đưa cậu về nhà, hôm nay còn phải thay thuốc."

"A." Lạc Từ Tinh cũng không kiên trì nữa, xoay người dùng việc bận rộn thu dọn túi xách để che dấu trái tim đang đập loạn nhịp.

Bởi vì vừa mới rồi, khi Diệp Hiên Nhiệm mỉm cười, trái tim cô như bị kích thích mạnh, trong nháy mắt đó, cô như nghe thấy tiếng pháo nổ.

Lạc Từ Tinh, mày xong đời rồi, mày thích Diệp Hiên Nhiệm rồi.

Tay nắm túi xách của cô hơi dùng sức, mượn sức mạnh này chống lại cảm xúc đang dâng lên, ngẩng đầu cố gắng nói tự nhiên: "Hôm nay mọi người cũng rất lợi hại, hi vọng ngày mai tiếp tục cố gắng!"

"Hôm nay Tiểu Tinh có xem chúng tôi luyện tập sao?" An Triệt nháy nháy mắt, nhưng không có ý trách cứ.

Lạc Từ Tinh đối xử với An Triệt giống như là một người em trai, nghe vậy lập tức nở nụ cười: "Nói cũng đúng, An Triệt, từ nay về sau mỗi Chủ nhật tôi sẽ dạy thêm cho cậu, cuộc thi khảo sát tiếp theo, cậu phải lọt vào top 20!"

"Tiểu Tinh, chị Tinh, chị tha cho em đi." An Triệt kêu rên.

"Không! Đi!"

Sau khi náo loạn xong, Lạc Từ Tinh đã che giấu tốt cảm xúc của mình, chẳng qua khi ngồi ở sau xe máy của Diệp Hiên Nhiệm, lại tiếp tục yên lặng, hơn nữa cô cũng không nắm góc áo Diệp Hiên Nhiệm, hai tay đặt ở trên đùi, yên lặng nhắm công thức.

"Sao không nói chuyện." Diệp Hiên Nhiễm hỏi cô.

Giọng nói của anh ở trong gió đêm, nghe chẳng phân biệt được rõ ràng, nhưng Lạc Từ Tinh lại nghe rất rõ, cô không biết mở miệng thế nào, chỉ có thể nói: "Nói cái gì, cậu nói đi, tớ nghe."

Bản thân Diệp Hiên Nhiễm cũng không phải là người nói nhiều, nghe vậy cũng yên lặng một chút, mới mở miệng: "Cậu có rời TK nữa không?"

"Hả?" Lạc Từ Tinh bắt đầu không phản ứng kịp suy nghĩ của anh, sau mới hiểu được, chắc là anh đang nhắc đến chuyện hôm qua cô không đến buổi tập.

"Sẽ không, chỉ cần các cậu cần mình, mình sẽ không rời đi." Hiện tại Lạc Từ Tinh đã suy nghĩ cẩn thận, cô rất thích được ở chung một chỗ với bọn họ, cho nên, chỉ cần bọn họ cần, cô sẽ ở lại.

Mà nguyên nhân lực học của cô giảm sút, cũng chưa bao giờ là vì người khác, là do cô không thể khống chế bản thân, chứ không phải lỗi của bọn họ, bởi vậy, cô chỉ cần quản lý tốt trái tim mình là được rồi.

Diệp Hiên Nhiễm lại trầm mặc, khi đi đến cửa phòng khám, Lạc Từ Tinh xuống xe đi đến bên cạnh anh, anh mới mở miệng nói: "Tôi... Nhóm luôn luôn cần cậu."

Ngón tay cái của Lạc Từ Tinh giữ chặt dây đeo ba lô, nghe vậy nở nụ cười, giống như có vô số ánh sáng lan tràn trong mắt cô: "Cảm ơn cậu... Nhiễm."

Hai người sóng vai đi vào phòng khám, không khí xung quanh dường như có chút thay đổi.

Vẫn là vị bác sĩ lần trước thay thuốc cho Lạc Từ Tinh, ông ấy vậy mà còn nhớ rõ bọn họ: "Miếng vết thương khô phục cũng không tồi, thay thuốc lần này xong, là có thể đóng vảy hoàn toàn, nhưng mà vẫn phải chú ý không thể đụng vào thủy, không thể ăn đồ cay, chàng trai này phải chú ý nhắc nhở bạn gái đấy."

Mặt Lạc Từ Tinh bỗng chốc đỏ lên, dường như ngay cả lỗ tai cũng sắp chuyển hồng.

Diệp Hiên Nhiễm vẫn không giải thích, mà Lạc Từ Tinh... Cũng không muốn giải thích.

Sáng ngày hôm sau, khi Lạc Từ Tinh còn chưa xuất phát đi đến trường, đã nhận được điện thoại của Thư Văn Tinh ngồi cùng bàn: "Từ Tinh, khi cậu đến trường, tốt nhất nên ngủ một chút, bởi vì chuyện chiều hôm qua thật sự rất kích động, có rất nhiều nữ sinh ở bên ngoài chờ cậu, muốn nghe ngóng tin tức của hai cậu học sinh ngoài trường kia."

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Phạm vào sai lầm

"Cái gì?" Lạc Từ Tinh vô cùng khiếp sợ, cũng lập tức đen mặt, tên An Triệt này, đều do cậu ta, làm ra chuyện lớn như vậy, nhưng mà biện pháp này chỉ duy trì được trong một khoảng thời gian rất ngắn, Lạc Từ Tinh cũng biết An Triệt như vậy là vì tiết kiệm thời gian, muốn cho Lạc Từ Tinh có nhiều thời gian ôn tập hơn.

Lạc Từ Tinh nghĩ đến đây, lập tức cảm thấy có chút kỳ lạ, vì sao ngày hôm qua cô dùng thời gian quản lý để ôn tập bài vở mà bọn họ lại không nói gì? Như là đã sớm biết vậy.

Sau khi nghĩ lại vẫn thấy khó hiểu, Lạc Từ Tinh cũng chỉ có thể đội mũ và quàng khăn quàng cổ vào, che khuất toàn bộ khuôn mặt, chỉ lộ ra ánh mắt.

Đáp giao thông công cộng đến trường, quả nhiên thấy cửa trường học vây quanh một đám ** nữ sinh, nhưng mà các cô ấy kiểm tra từng người một, không hề thiếu nữ sinh lấy đi động ra, giống như muốn đối chiếu khuôn mặt của cô.

Hồng bét, phải lừa họ thế nào mới qua được cửa đây?

Đúng lúc này, Ủy Trì An Minh đột nhiên dẫn theo uỷ viên tác phong và kỷ luật đi tới, đáng người cậu vẫn cao ráo, mặt mày tuấn nhã, giống như công tử tao nhã thời cổ đại.

Cậu đi đến trước mặt các nữ sinh, tuy rằng trên mặt mang theo ý cười, nhưng mà giọng điệu lại tương đối nghiêm khắc: "Đến sớm không về lớp tự học, vây quanh chỗ này làm cái gì?"

Hội trưởng hội học sinh vẫn rất có lực uy hiếp, nhất thời, mấy nữ sinh đó đã nhanh chóng rời khỏi rồi.

Nhưng mà cũng có nữ sinh to gan hỏi: "Hội trưởng, tớ muốn hỏi một chút, vì sao sẽ cùng thánh du trung học Diệp Hiên nhiêm cùng an triệt đi cùng một

chỗ đâu, còn có tối hôm qua này người nữ sinh, nàng vì sao có thể theo các người cùng nhau?"

Chỉ một buổi tối, các bạn ấy đã hỏi thăm được tên của Diệp Hiên Nhiễm và An Triệt? Như vậy tên của cô cũng sẽ bị lộ sao?

"Chuyện này là bí mật, hiện tại không thể nói cho các cậu biết được." Giọng điệu của Úy Trì An Minh không cho người khác phân bác, "Đương nhiên, nếu ngày nào đó có thông báo, tôi cũng sẽ đặc biệt nói với các bạn. Tôi hi vọng các bạn dùng suy nghĩ này để tâm vào việc học tập, bạn học nữ này cũng không giống như các bạn nghĩ. Được rồi, tất cả giải tán đi, một lát nữa hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm sẽ đến đây, sẽ không nói chuyện tử tế nhẹ nhàng giống tờ đâu."

Nói hết câu cuối cùng, các bạn nữ sinh lập tức tản đi, dù sao hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm, cũng không lưu tình chút nào.

Lạc Từ Tinh thờ phào nhẹ nhõm, đi vào trong trường.

Không nghĩ tới Úy Trì An Minh lại cười nói với cô: "Tiểu Tinh."

"Ài?" Lạc Từ Tinh cảm thấy kì lạ, kéo khăn quàng cổ xuống, lộ ra khuôn mặt đáng yêu, "Sao cậu có thể nhận ra tớ?"

"Đương nhiên có thể nhận ra được." Trên mặt Úy Trì An Minh là nụ cười ấm áp, "Cậu xem, có nữ sinh nào che che chắn chắn giống cậu không, cậu như vậy, thật hấp dẫn sự chú ý của người khác."

"Như vậy à." Lạc Từ Tinh vội vàng tháo khăn quàng cổ xuống, rồi nói, "Cảm ơn cậu hôm nay đã tới giải vây giúp tớ, bằng không tớ thật sự không biết phải làm sao bây giờ nữa."

"Không có gì, việc này vốn là chuyện tớ phải giải quyết." Huống hồ, đây là chuyện tên Nhiễm kia dặn, nhưng mà lời này, Úy Trì An Minh không nói.

Lạc Từ Tinh đi về lớp học, khiến cho rất nhiều nữ sinh chú ý, nhưng mà bởi vì Lạc Từ Tinh là lớp đứng đầu, là học sinh cô giáo yêu quý nhất, bởi vậy cũng không có nữ sinh tới quấy rầy, Lạc Từ Tinh nghĩ, về sau khẳng định sẽ phải chịu càng nhiều chú ý, bởi vậy sắc mặt cô vô cùng thản nhiên.

Thư Văn Tinh lo lắng nhìn Lạc Từ Tinh: "Cậu không sao chứ?"

"Không sao, những bạn nữ kia bị hội trưởng đuổi đi rồi." Lạc Từ Tinh lấy sách giáo khoa từ trong túi ra, sắp xếp ngay ngắn, cười trả lời Thư Văn Tinh.

"Vây là tốt rồi, hội trưởng tuyệt quá." Thư Văn Tinh tuy rằng vô cùng Văn Tinh, nhưng mà là fan vô cùng đáng tin của hội trưởng, bởi vậy rất muốn tìm kiếm thông tin từ Từ Tinh, "Từ Tinh, hội trưởng và cậu có quan hệ gì vậy?"

"Không có quan hệ gì." Lạc Từ Tinh bắt đầu đi, "Tại sao ngay cả cậu cũng thích tám chuyện linh tinh vậy, yên tâm, hội trưởng nhà cậu vẫn còn độc thân, cậu có thể yên tâm theo đuổi sau khi thi đại học xong."

Mặt Thư Văn Tinh đỏ hần lên, xấu hổ quăn bách nói: "Cậu, cậu nói cái gì vậy."

Ồn ào xong, chính là giờ lên lớp, hôm nay hai tiết đầu chính là giờ của giáo viên chủ nhiệm, sau khi cô ấy đi vào phòng học, lập tức nhìn Lạc Từ Tinh liếc mắt một cái, ánh mắt có chút phức tạp, vừa có bắt đầu đi vừa như có than thở, khiến trái tim Lạc Từ Tinh căng thẳng, đã phát sinh chuyện gì sao?

Mà hai tiết này, chủ nhiệm lớp gọi cô lên trả lời bài cũng nhiều hơn bình thường, hơn nữa đó đều là những câu hỏi tương đối khó, nhưng tối hôm qua Lạc Từ Tinh đã chuẩn bị tốt bài tập, bởi vậy cũng không có bị hỏi khó, ngược lại dường như trả lời vô cùng xuất sắc.

Lạc Từ Tinh không biết đã xảy ra cái gì, cảm thấy có chút bất an, quả nhiên, sau khi kết thúc hai tiết học, cô giáo Vu lập tức nói với Lạc Từ Tinh: "Lạc Từ Tinh, em theo tôi vào văn phòng."

Lạc Từ Tinh có chút lo lắng, sợ cô lại bảo mình phải cố gắng chuyên tâm học tập không làm thêm nữa.

"Lạc Từ Tinh, hôm nay trước khi vào giờ học, có vài người đến tìm cô." Cô Vu nhìn Lạc Từ Tinh, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Ý của bọn họ là, không muốn cô cản trở sinh hoạt của em, là ai cô sẽ không nói cho em biết. Cô thật sự rất tức giận, nhưng cô tin tưởng em là đứa bé biết chừng mực, bởi vậy, cô gọi em tới đây, cũng không muốn phải khuyên em cái gì nữa, mà chỉ hi vọng em biết, chỉ có em mới biết bản thân em thật sự muốn gì."

"Cô Vu..." Trong lòng Lạc Từ Tinh cảm thấy đau xót, cô đương nhiên biết cô giáo luôn đối tốt với mình, cho nên mới cảm thấy khổ sở, "Thưa cô, em đã thực sự suy nghĩ, suy nghĩ thật lâu, cho nên khi quyết định em đã lo lắng cho sau này, cũng nghĩ rằng mình có năng lực gánh vác. Cảm ơn cô đã quan tâm em, thực xin lỗi, em khiến cô phải thất vọng rồi."

"Không sao, em đã quyết định, cô cũng chỉ có thể chúc phúc cho em." Cô Vu thở dài, "Em trở về đi."

"Dạ thưa cô." Lạc Từ Tinh chào cô, xoay người rồi đi.

Lạc Từ Tinh cúi đầu đi về phía phòng học, trong lòng nghĩ là ai đã nói những lời này với cô, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể nghĩ đến mấy người Diệp Hiên Nhiễm bọn họ. Nghĩ đến bọn họ tối qua cũng không có biểu hiện kinh ngạc, Lạc Từ Tinh chậm rãi xác định, là bọn họ đi.

Trong lòng chảy qua từng dòng nước ấm, Lạc Từ Tinh không nhận được nụ cười vui vẻ, tuy có lỗi với cô, nhưng mà được mọi người quan tâm thế này, thật tốt.

Buổi chiều sau khi tan học, một chiếc xe ô tô dừng lại trước cổng trường, một thiếu niên đẹp trai như hoa như ngọc nói với Lạc Từ Tinh: "Lên xe."

Khi Lạc Từ Tinh nhìn thấy cậu ấy, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ hỏn lên, vội vàng nói sang chuyện khác: "Diệp Hiền Nhiễm, sao hôm nay chỉ có một mình cậu đến?"

"An Minh nói ngày hôm qua đã tạo ra một số việc phiền toái cho cậu, về sau chỉ có mình tôi đến thôi." Diệp Hiền Nhiễm nói xong, nhìn thấy biểu cảm cảm động của Lạc Từ Tinh, lại lạnh lùng bổ sung thêm một câu, "Đến khi nào chân của cậu khỏi hẳn thì thôi."

Lạc Từ Tinh còn chưa kịp thu hồi về cảm động nhất thời đông cứng lại: "Không phải là cậu vẫn còn đang giận mình chứ?"

"Không có."

Lời lẽ cứng rắn, khẳng định là vẫn còn tức giận. Lạc Từ Tinh ngồi vào phía sau xe, lúc này cô vươn tay, nhẹ nhàng nắm áo Diệp Hiền Nhiễm.

"Nhưng mà tối hôm qua không phải cậu cũng đã cười rồi sao?" Lạc Từ Tinh nghĩ đến ngày hôm qua cô cố ý bày trò, cũng có chút xấu hổ, vì để cho Diệp Hiền Nhiễm cười, cô cũng chỉ có thể liều mạng.

Diệp Hiền Nhiễm lái xe nhanh nhưng chắc chắn: "Đó là đề nghị của bọn An Triệt, tôi cũng chưa đồng ý."

Lạc Từ Tinh biết Diệp Hiền Nhiễm luôn luôn miệng cứng lòng mềm, bởi vậy cười nói: "Làm sao bây giờ, tớ phải làm thế nào mới đỡ được cậu đây, anh trai xinh đẹp."

"Cậu cảm miệng!" Diệp Hiền Nhiễm lại xù lông.

Lạc Từ Tinh núp ở phía sau, cười đến vui vẻ, lúc trước bởi vì nhìn thấy anh mà sinh ra cảm xúc khản trương, đến giờ cũng biến mất. Cô cảm thấy, mặc dù cô thích Diệp Hiền Nhiễm, nhưng mà cũng không phải là mất đi sự khống chế bản thân, biến thành loại cô vừa chạm vào sẽ tan mất mát, mà là vẫn như trước kia, có thể nói chuyện cùng Diệp Hiền Nhiễm, ngẫu nhiên gặp cậu ấy một chút, cũng đã tốt lắm rồi.

Sau ngày hôm đó, Lạc Từ Tinh đều không có việc gì yên tâm mà học tập, chỉ có hai lần đi quán bar mỗi tuần là cô không thể tập trung tinh lực, ở cuộc thi khảo sát lần sau, Lạc Từ Tinh đã thành công đánh bay, cách xa thành tích của bạn học đứng thứ hai.

Bạn học đứng thứ hai là một bạn nam đeo kính, tính cách vô cùng sáng sủa, cậu ấy lên án Lạc Từ Tinh: "Lạc Từ Tinh à, sao cậu lại là người tàn nhẫn như vậy, đứng thứ nhất còn chưa tính, vậy mà cậu còn hơn tớ tận 70 điểm, cậu có biết không, lần trước tớ thật vất vả mới rút ngắn khoảng cách với cậu, ba tớ rất vui vẻ, nói là chỉ cần duy trì như vậy thêm lần nữa sẽ mua cho tớ thứ tớ muốn."

Lạc Từ Tinh nhìn cậu tỏ vẻ xin lỗi.

Mà TK-boys luyện tập cũng rất suôn sẻ, phối hợp giữa bọn họ càng ngày càng ăn ý, động tác vũ đạo đẹp đồng đều, khiến người yêu thích. Khí chất của bọn họ đều có sự thay đổi không nhỏ, đã có dáng vẻ của một minh tinh, biểu hiện cụ thể chính là, fan càng ngày càng nhiều, bọn họ được yêu cầu tăng số lần biểu diễn, nhưng mà bọn họ đều không phải người hát cho quán, bởi vậy cũng không đồng ý yêu cầu của fan.

Thước Nguyệt đã từng thích Việt Phi bởi vì TK tồn tại, sự tồn tại của Việt Phi càng ngày càng ít, hơn nữa sau khi xảy ra sự việc kia trước mặt Thước Nguyệt, Việt Phi cũng biến mất rồi.

Chuyện của Việt Phi, Thước Nguyệt đã không chú ý, Lạc Từ Tinh đương nhiên cũng sẽ không để tâm. Sau khi thành tích tăng trở lại, cô giáo càng không có lý do ngăn cản cô, bởi vậy mỗi ngày cô đều cảm thấy cực kỳ vui vẻ, ngẫu nhiên sẽ đến nhà trọ của bọn họ quét dọn vệ sinh, cải thiện cuộc sống của bọn họ. Tuy rằng tài nấu nướng của Lạc Từ Tinh cũng không tính là tốt lắm, nhưng mà làm ra đồ ăn cũng đầy đủ hương vị.

Nhưng mà trời cao hình như rất thích khảo nghiệm bọn họ, ngay sau đó, bởi vì chuyện trong lúc đang công tác mà Lạc Từ Tinh lại chú tâm học tập, mặc kệ TK bị người khác báo cáo với quản lý cấp cao của công ty.

Thì ra cấp trên vốn không quản một trợ lý Lạc Từ Tinh nhỏ nhen, nhưng mà TK là nhóm mà công ty có dự định cho ra mắt vào năm sau, công ty luôn cho TK hưởng những ưu đãi tốt nhất, cho nên Lạc Từ Tinh vốn không phải là một trợ lý chuyên nghiệp, cũng không coi trọng, cấp trên thuận miệng một câu nói, là có thể đuổi cô đi.

Cấp trên còn có một người, là cha Tổng, ông ta bởi vì Tổng Ny Na đã từng chịu "oan ức", sau khi điều tra ra, nỗ lực muốn đuổi Từ Tinh đi.

Khi Lạc Từ Tinh nhận được thông báo của Lâm Mộ, dường như ngốc luôn, cô biết bản thân mình thực sự sai lầm, khi đang làm việc lại làm việc khác, ở bất kỳ chỗ nào cũng không được cho phép. Cho nên đối với quyết định này, Lạc Từ Tinh không biết nên cãi lại thế nào, hơn nữa cô còn làm phiền đến đi của mình.

"Tiểu Tinh, chuyện học tập của con đi cũng có sai lầm, dù sao việc con làm trợ lý là rất xuất sắc, mặc dù ngẫu nhiên rút ra một chút thời gian khi bọn họ luyện tập để học tập, cũng không gây trở ngại gì, nhưng mà thái độ của Tổng Kiến Hiền bên kia rất kiên trì, vì một trợ lý, mọi người cũng đều không muốn tranh chấp." Lâm Mộ thở dài, ngược lại lại nói, "Tiểu Tinh, hiện tại con học hành thế nào rồi, bằng không nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút, dùng mọi năng lực đặt lên việc học được không?"

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Quản lý của TK chỉ có thể là cậu

Lạc Từ Tinh lắc đầu: "Dì, cháu rất thích công việc này, không đơn giản chỉ vì có thể kiếm được tiền, mà hơn nữa là cháu còn có thể xem bọn họ luyện tập, bọn học rất tốt, hiện tại chúng cháu là bạn tốt, cháu cảm thấy lưu luyến."

Về mặt Lâm Mộng dần dần trở nên nghiêm túc: "Tiểu Tinh, cháu nói với dì, cháu lưu luyến ba người bọn họ đơn thuần chỉ bởi vì bọn họ là bạn của cháu, không có gì khác sao? Hoặc là nói như thế này, cháu có thích một ai trong ba bọn họ không?" Không phải Lâm Mộng buồn lo vô cớ, mà là cô biết sức hút của ba người bọn họ, khiến cho một người con gái thích là một chuyện rất dễ dàng.

Lạc Từ Tinh hoảng loạn một chút, nhưng mà cô đã nhanh chóng che giấu được, trên mặt không lộ ra manh mối, dù sao vài ngày nay cô luôn che giấu tình cảm của mình, cảm thấy nhẹ nhàng hơn, cô cười nói: "Dì, làm sao bây giờ, cháu thích cả ba người họ."

"Cháu đấy, giờ phút này còn cười được, thật sự là không chịu để tâm." Lâm Mộng chỉ vào trán Lạc Từ Tinh nói, "Tốt lắm, cháu đã không muốn rời đi, như vậy dì sẽ giúp cháu, nhưng mà kết quả như thế nào dì cũng không biết, ngày mai cháu tạm thời không cần đến, dù sao công ty đã quyết định để quản lý mới mai đến làm, cháu mà đến khó tránh khỏi có tranh chấp."

"Nhưng mà cháu còn có thể đến đây được sao?" Lạc Từ Tinh nghe vậy, lo lắng hỏi, "Dì, dì giúp cháu nhé.d!endanLQD

"Dì biết."

Bọn Diệp Hiên Nhiễm vẫn còn đang luyện tập, Lạc Từ Tinh cúi gằm đầu trở lại phòng luyện tập, đáng vẻ không hề có sức sống, nhìn động tác vũ đạo tràn đầy năng lượng của bọn họ, rốt cuộc không thể học tiếp được. Dứt khoát thu dọn mọi thứ, nghiêm túc chăm chỉ nhìn bọn họ nhảy.

An Triệt tình mắt nhìn thấy Lạc Từ Tinh, lập tức nháy mắt với Diệp Hiên Nhiễm và Ủy Trì An Minh, nhiều ngày bồi dưỡng tạo nên sự ăn ý làm cho hai người bọn họ lập tức hiểu ý của An Triệt, sau khi liếc mắt nhìn Lạc Từ Tinh một cái, thể hiện động tác càng hoàn mỹ hơn.

Nhảy xong một bài, ngay cả thầy dạy nhảy cũng không nhìn được, vỗ tay khen ngợi bọn họ: "Mọi người nhảy rất tốt, nghỉ ngơi mười phút, sau đó tiếp tục."

"Thầy vất vả rồi." Sau khi Diệp Hiên Nhiễm lên tiếng chào hỏi thầy giáo xong, lập tức bước đến bên cạnh Lạc Từ Tinh muốn uống nước.

Đưa cho mỗi người một cốc, Lạc Từ Tinh nói ra lời khen ngợi xuất phát từ sâu trong cảm nhận của mình: "Các cậu càng ngày càng lợi hại rồi."

An Triệt lắc lắc đầu, mồ hôi vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, cậu cười vô cùng đắc ý: "Tất nhiên, còn không mau chạy đến hâm mộ tớ."

"Đúng, sùng bái cậu nhất." Lạc Từ Tinh cười tủm tỉm, "Thành tích vừa đạt đến thần tượng thứ 20."

"Này, tớ đã rất lợi hại rồi đấy, có được không." An Triệt hăm hừ nói, "Cậu đã thấy người nào thiên tài giống tớ chưa, có thể đồng thời hoàn thành việc học tập và luyện tập."

"Được rồi, cậu lợi hại nhất."

"Tiểu Tinh, phát sinh chuyện gì rồi hả ?" Đôi lông mày xinh đẹp của Diệp Hiên Nhiễm nhăn lại, mắt đen nhìn Lạc Từ Tinh chăm chăm, không chớp mắt.

Diệp Hiên Nhiễm luôn cẩn thận, Lạc Từ Tinh cũng không nghĩ rằng mình có thể giấu diếm bao lâu, cô cúi đầu, tiếng nói nhỏ nhỏ: "Thật có lỗi, tớ có lẽ phải lỡ hẹn rồi."

"Cuối cùng là như thế nào?" Diệp Hiên Nhiễm hạ thấp giọng hỏi cô.

"Tớ vừa nhận được thông báo của dì." Lạc Từ Tinh cảm thấy cái mũi đột nhiên có chút chua xót, "Bởi vì khi tớ làm việc luôn không làm tròn công việc, luôn lấy thời gian để học, tạm thời không thể tiếp tục làm quản lý của các cậu nữa rồi."

"Cái gì?" An Triệt ngây ngẩn cả người, lập tức nói, "Vì sao lại như vậy, việc quản lý vốn cũng không nhiều, học một chút thì có làm sao? Huống hồ bọn tớ mới là thực tập sinh, chẳng lẽ còn cần một quản lý lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào bọn tớ sao? !"phuonganhqlq

Ủy Trì An Minh cũng nghi ngờ: "Tại sao có thể như vậy, lẽ ra công ty chẳng bao giờ quản việc này, là ai mật báo sao? Dì Mộng nói như thế nào?"

"Dì nói ngày mai tớ tạm thời không cần đến, của các quản lý mới của các cậu ngày mai sẽ tới nhận chức." Trong lòng Lạc Từ Tinh cảm thấy mất mát, khi nói ra những lời này, trái tim cũng cảm thấy đau đớn.

Diệp Hiên Nhiễm nói: "Không có khả năng." Nói xong, lập tức xoay người, đi ra ngoài.

Lạc Từ Tinh vội vàng đuổi theo anh, lôi kéo cánh tay anh: "Diệp Hiền Nhiễm, cậu muốn làm gì?"

"Đi đến công ty, tớ sẽ không để bọn họ đuổi cậu đi." Giọng nói của Diệp Hiền Nhiễm cũng không nặng nề, nhưng mà ai cũng tin tưởng anh nhất định sẽ làm được những gì mà mình đã nói.

"Cậu điên rồi sao?" Tuy rằng trong lòng Lạc Từ Tinh thật sự rất cảm động, nhưng mà vẫn muốn ngăn cản anh, "Tớ chỉ là một quản lý nhỏ nhỏ, công việc vẫn chưa được ra mắt, cậu cảm thấy, cậu có lý do gì để quản lý cấp cao trong công ty đồng ý với cậu? !"

"Nhưng quản lý của TK chỉ có thể là cậu!" Về mặt Diệp Hiền Nhiễm rất nghiêm túc, ngũ quan tinh xảo tuấn tú càng trở nên đẹp đẽ hơn. Lạc Từ Tinh cảm động vô cùng, trong nháy mắt này, toàn bộ trái tim đều khắc đầy tên Diệp Hiền Nhiễm.

Cô thích Diệp Hiền Nhiễm, anh là người có tâm hồn thuần khiết nhất, tính cách cũng nghiêm túc, cẩn thận nhất, có khuôn mặt hoàn mỹ nhất.

Nhưng mà Lạc Từ Tinh vẫn muốn ngăn cản anh: "Nhiễm, đừng kích động, được không, chuyện này chưa hẳn đã không có đường cứu vãn, hiện tại việc chúng ta không thể làm nhất, chính là làm việc kích động, tớ tin tưởng, khẳng định đi sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết."

"Nhưng mà ngày mai quản lý mới sẽ đến." Diệp Hiền Nhiễm không nhận được nắm bả vai Lạc Từ Tinh, "Lạc Từ Tinh, cậu nghe này, tớ không muốn cậu đi, bởi vì tớ..."

Khoảng cách giữa Lạc Từ Tinh và anh rất gần, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ở góc độ này, vừa vặn có thể nhìn vào mắt anh.

Mà Diệp Hiền Nhiễm chưa nói hết lời, cũng nuốt trở vào, hai người đứng đối diện, một ánh nhìn mà như vạn năm.

Úy Trì An Minh nhìn hai người, lông mi sụp xuống, không biết suy nghĩ cái gì, An Triệt cũng bình tĩnh nhìn bọn họ, trong mắt xẹt qua một cảm xúc tên là ghen tị.

Lâm Mộng nghe thấy âm thanh, vội vàng đi tới, vừa vặn thấy một màn như vậy.

"Các cậu đang làm cái gì?" Lâm Mộng nhíu mày, trong lòng có loại dự cảm không tốt.

Lạc Từ Tinh vội vàng tránh thoát, xoay người nói với Lâm Mộng: "Di, đi mau khuyên nhủ Diệp Hiền Nhiễm đi, cậu ấy muốn đi tìm công ty lý luận."

Diệp Hiền Nhiễm nhìn thoáng qua Lâm Mộng, cũng bình tĩnh trở lại, mở miệng nói: "Di Mộng, Tiểu Tinh là di đề cử tớ, cậu ấy làm việc như thế nào, mọi người có mắt đều thấy, cho nên, đi có thể giúp cậu ấy ở lại không?"

Lâm Mộng nhìn về phía Diệp Hiền Nhiễm, ánh mắt có chút hoài nghi, Úy Trì An Minh thấy thế, mỉm cười nói: "Di Mộng, Tiểu Tinh thật sự rất nỗ lực, vì việc làm quản lý, thậm chí còn từ chối chức vụ trong hội học sinh, hơn nữa hiện tại cũng không làm thêm việc gì khác, huống hồ, cậu ấy thật tâm suy nghĩ cho bọn cháu, sắp xếp cho chúng cháu nghỉ ngơi hợp lý, hơn nữa còn giúp đỡ chúng cháu trong việc học tập, cháu, triệt và cả Nhiễm, đều luyện tiếu khi cậu ấy rời đi." Nói xong, cũng lôi kéo An Triệt.

An Triệt vội vàng nói: "Đúng vậy, di Mộng xinh đẹp, chúng cháu đều rất thích Tiểu Tinh, không muốn cậu ấy rời đi, nếu cậu ấy rời đi, ai tớ dạy cháu học thêm đây?"

Lâm Mộng nhìn thấy lời nói của ba người bọn họ không khác nhau mấy, nghi ngờ vừa mới nảy sinh cũng từ từ tiêu tán, cô bắt đầu đi thờ dãi: "Di biết, chuyện này di sẽ nỗ lực, Tiểu Tinh là người nhà của di, di sẽ không buông tay. Nhìn thấy các cậu đoàn kết như vậy, di cũng rất vui mừng."

Lạc Từ Tinh nhìn Lâm Mộng đầy chờ mong.

Lâm Mộng tiếp điện thoại, vội vàng rời đi, bốn người còn lại đứng yên lặng một lúc, Lạc Từ Tinh nỗ lực nặn ra nụ cười tươi tắn nhất: "Được rồi được rồi, đừng làm vẻ mặt như đưa đám thế, tớ là Tiểu Tinh có đánh cũng không chết mà, tớ nhất định sẽ trở về."

An Triệt đi tới sờ sờ đầu cô: "Cậu yên tâm, giống như Nhiễm nói, quản lý của Tk chỉ có thể là cậu, nếu quản lý mới đến, để xem tớ treo cột cậu ta như thế nào, nhất định sẽ khiến cho cậu ta không ở lại được một ngày."

Lạc Từ Tinh cảm động vỗ vỗ vai An Triệt: "An hem tốt, không uổng công tớ giúp cậu ôn tập nhiều ngày như vậy!" Nhưng lại không phát hiện nụ cười trên mặt An Triệt có chút bất đắc dĩ.

Trước kia khi kết thúc buổi tập, đều là một mình Diệp Hiền Nhiễm đưa Lạc Từ Tinh về nhà, nhưng mà lần này, ba cậu thiếu niên lại có ý muốn cùng đưa cô về, Lạc Từ Tinh cảm thấy sâu não, cũng không từ chối.

Khi về đến nhà, Lạc Từ Tinh quay đầu nở nụ cười rục rịch nói với họ: "Nhiễm, cậu đó, mặt lúc nào cũng lạnh lùng, than đen, nhưng thật ra nội tâm lại giống như núi lửa, tâm tư cũng rất nặng, tớ hy vọng cậu có thể giải tỏa ra một chút, đừng luôn giữ mọi chuyện trong lòng. An Minh, tuy rằng cậu luôn luôn cười, nhưng mà tớ biết có đôi khi chỉ là ngụy trang, cho nên nếu không muốn cười, thì không cần cười, nếu không tớ sẽ đau lòng, biết không? An Triệt, cậu đừng có luôn gây sự như vậy nữa, Nhiễm và An Minh trông chừng cậu ấy cho tốt, cậu học rất thông minh, nhất định có thể theo kịp, nếu như có thời gian, tớ sẽ tiếp tục kèm thêm cho cậu."

Cô vừa nói xong, khi vừa muốn xoay người về nhà, Diệp Hiền Nhiễm đột nhiên xông lên kéo cô, ôm vào lòng mình, Lạc Từ Tinh chỉ cảm thấy trước mắt

nhaoáng lên một cái, tiếp theo là cô đụng vào một lồng ngực thật ấm áp, cách quần áo, vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ. Mặt Lạc Từ Tinh có chút hồng, nhưng lại không muốn đẩy cậu ấy hẳn.

Vừa bước được vài bước, Ủy Trì An Minh lặng lẽ thu hồi bước chân.

"Sẽ không để cậu đợi quá lâu đâu." Giọng nói Diệp Hiên Nhiễm vangkeebn bên tai Lạc Từ Tinh, phảng phất giống như pháo hoa xán lạn nổ trong trời đêm, thanh âm dễ nghe không thể từ chối.

Lạc Từ Tinh gật đầu thật mạnh.

Lạc Từ Tinh lên lầu, đèn trong phòng ngủ sáng lên, đứng sau khung cửa sổ vẫy tay với bọn họ, ba thiếu niên tuần tú sau khi nhìn thấy mới yên tâm mà rời đi.

"Nhiễm, có phải cậu..." Ủy Trì An Minh mở miệng, nói được một nửa, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

"Cái gì?" Diệp Hiên Nhiễm hỏi.

Ủy Trì An Minh nhìn về mặt của anh, đột nhiên vỗ lên bả vai anh một cái.

Diệp Hiên Nhiễm càng cảm thấy nghi ngờ.

Ủy Trì An Minh biết, Diệp Hiên Nhiễm bởi vì chuyện gia đình, cho nên khi đối mặt với tin cảm rất ngây thơ, mặc dù là thích, cũng phải thật lâu sau mới có thể phát hiện, nhìn thấy ánh mắt của Lạc Từ Tinh, Ủy Trì An Minh có thể dễ dàng nhận ra tình cảm ẩn chứa bên.

Thật là có chút... khó chịu, việc này không nên nhắc nhở thì tốt hơn. Khóe môi Ủy Trì An Minh khẽ nhếch lên nụ cười nhẹ nhàng.

Lạc Từ Tinh làm xong bài tập, nằm ở trên giường ngẩn người, nghĩ đến ngày mai không thể gặp lại bọn họ trong lòng liền cảm thấy khổ sở, nhưng mà khi nghĩ đến cái ôm ấm áp hôm nay, lại cảm thấy dễ chịu hơn một ít, nhưng mà cái tên Diệp Hiên Nhiễm kia, đến cùng là có thích mình hay không?

Lúc trước, vì An Triệt, cậu ấy cũng là rất xúc động, biểu hiện lúc này không khác gì lần trước, cậu ấy đại khái vẫn chỉ xem cô như là an hem tốt mà thôi, Lạc Từ Tinh xoay người lại, thôi, không nghĩ nữa.

Giờ học hôm sau, Lạc Từ Tinh nỗ lực điều tiết bản thân, nỗ lực nghe giảng, chủ nhiệm lớp vô cùng hài lòng với Lạc Từ Tinh, kỳ vọng vào cô cũng nhiều hơn một chút, để cho Lạc Từ Tinh làm một phần bài tập riêng.

Cho dù cô thật sự rất thông minh, cũng thật sự có chút mệt mỏi rồi.

Thời gian rảnh rỗi, ngẫu nhiên cô sẽ nghĩ tới bọn họ, cũng sẽ gọi điện thoại cho bọn họ, nói về tình trạng hiện nay, Lạc Từ Tinh tính ngày, phát hiện bản thân mới rời đi một tuần, vì sao lại có cảm giác dài như một tháng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Một lần nữa trở về

Nhưng mà rất nhanh, Lạc Từ Tinh đã nhận được điện thoại của dì, trong điện thoại, dì khó nhịn được vui vẻ nói: "Tiểu Tinh, tốt quá rồi, mọi việc đã được giải quyết thỏa đáng, hôm nay cháu có thể trở lại rồi, hôm nay có thời gian không?"

Thật ra Lạc Từ Tinh vừa mới đáp ứng yêu cầu của cô giáo, về sau sẽ tham gia tự học buổi tối, nhưng mà vì nghe được tin tức này, nhất thời ném lời hứa này sang một bên, vui vẻ nói: "Có, dì, cháu vẫn luôn đợi đến ngày này!"

"Ừm, vậy cháu chuẩn bị một chút, buổi tối bọn họ nói muốn đưa cháu đi ăn liên hoan, hoan nghênh cháu trở về."

"Cũng cảm ơn dì, đã cố gắng vì việc của cháu." Lạc Từ Tinh vô cùng vui vẻ.

Cúp điện thoại, Lạc Từ Tinh nhìn không được nhảy tại chỗ vài cái, phát tiết sự vui sướng trong lòng, trên đường trở về, Lạc Từ Tinh nhận được điện thoại của ba tên kia: "Tiểu Tinh, tối hôm nay, không gặp không về!"

"Ừ ừ, không gặp không về!"

Cả một ngày, tâm tình Lạc Từ Tinh đều vô cùng tốt, trạng thái học tập cũng vô cùng hiếm, mọi câu trả lời đều vô cùng hoàn hảo, dẫn tới thầy giáo phải mở to mắt nhìn, hôm nay Lạc Từ Tinh sao vậy, gặp được chuyện gì tốt sao.

Thư Văn Tĩnh chăm chọc một câu: "Tiểu Tĩnh, không phải là cậu đang yêu đương chứ?"

"So với yêu đương còn tốt hơn đây, nhưng mà tớ không thể nói cho cậu." Lạc Từ Tĩnh ra vẻ bí mật cười nói.

"Cất, không nói chuyện với cậu nữa." Thư Văn Tĩnh trợn mắt nói.

Nhưng mà chuyện này căn bản không hề ảnh hưởng đến tâm tình của Lạc Từ Tĩnh.

Thời gian cô hy vọng cũng nhanh chóng đến, sau khi chuông tan học vang lên, Lạc Từ Tĩnh không đợi thầy giáo rời đi, đã mang theo túi sách chạy ra ngoài giống như bướm tung bay, cô Vu nhìn thấy Lạc Từ Tĩnh, lập tức chạy theo, gọi cô: "Lạc Từ Tĩnh, em quay trở lại tự học buổi tối cho cô!"

Lạc Từ Tĩnh chạy đến góc rẽ, quay đầu nhìn cô Vu cười lấy lòng: "Cô, chỉ cần trong lòng muốn tự học, nơi nào đều có thể tự học!"

Dứt lời, nghịch ngợm thè lưỡi, sau đó chạy đi.

Cô Vu bị cô làm tức đến nói không lên lời, nghĩ rằng trong khoảng thời gian này cô đủ ưu tú, mặc dù tự học buổi tối, trợ giúp cũng không lớn, không bằng nhường để cô buoogn lòng một chút. Nhưng mà nghĩ đến lời cô vừa nói, cô Vu lại bật cười một trận, điều kiện tiên quyết là thành tích đạt mức cam đoan, trở thành con một sách còn không bằng hoạt bát hơn một ít. D!DLQD

Dù sao, bọn họ đang ở tuổi hoạt bát đáng yêu nhất.

Lạc Từ Tĩnh chạy vội đến cổng trường, thậm chí còn dùng tốc độ như đang thi đấu, bởi vì cô Vu cũng không dạy thêm, cho nên Lạc Từ Tĩnh là người đầu tiên lao ra cổng trường, bác bảo vệ cười chào hỏi Lạc Từ Tĩnh: "Tan học rồi à."

"Dạ vâng."

Lạc Từ Tĩnh chạy thẳng đến trạm xe bus, xoa xoa mồ hôi trên trán, đợi một lát, mắt thấy chiếc xe cô lên đã bắt đầu vào trạm, di động lại đột nhiên vang lên.

Là Diệp Hiên Nhiễm

"Hiên Nhiễm? Chuyện gì, tớ ngồi xe đến ngay đây." Lạc Từ Tĩnh hưng phấn nói.

"Cậu ngồi xe bus?" Giọng điệu Diệp Hiên Nhiễm có chút gấp, "Đừng, bọn tôi đang đứng trước cửa trường học của cô."

Lạc Từ Tĩnh: "...". Được rồi, là do hôm nay cô chạy quá nhanh.

Lạc Từ Tĩnh lại chạy về theo đường cũ, sức sống tràn đầy.

Chạy đến cổng trường, quả nhiên thấy ba tên đẹp trai bắt phàm đứng trước cửa, nhưng mà vì trước kia đã thấy một lần, bởi vậy mặc dù có rất nhiều nữ sinh dừng chân, nhưng mà cũng không làm rối loạn trật tự.

An Triệt tinh mắt, rất nhanh đã phát hiện Lạc Từ Tĩnh đến, thân thiết tiếp đón: "A, Tiểu Tĩnh."

Lạc Từ Tĩnh đầu đầy hắc tuyến đi qua, lập tức đến bên cạnh Diệp Hiên Nhiễm: "Sao các cậu lại tới nữa, đợi đến khi truyền đến tai cô, tớ nhất định sẽ bị mắng."

"Hôm nay vui về." Diệp Hiên Nhiễm luôn luôn không biểu lộ cảm xúc hôm nay trên mặt lại mang theo ý cười âm áp, "Về sau sẽ không thế nữa."

"Được rồi." Lạc Từ Tĩnh thở dài, ngồi sau xe Diệp Hiên Nhiễm.

Trong tiếng reo hò của An Triệt, bốn người chạy hướng luyện tập thất.

Tuy rằng một tuần không có gặp mặt, nhưng Lạc Từ Tĩnh cũng không cảm thấy xa lạ, cô lấy thời gian biểu luyện tập của họ ra, rất nhanh đã bắt đầu sắp xếp. Sau đó lập tức phát hiện, một tuần này, bọn họ dường như không luyện tập gì cả.

Trình độ chỉ dừng lại ở ngày cô rời đi đó.

Lạc Từ Tĩnh không dám đoán bọn họ là vì cái gì mới làm vậy, bởi vì cô hiểu rõ, cúi đầu, làm bộ như đang xem thời khóa biểu, lặng lẽ nuốt nước mắt về.

Lạc Từ Tĩnh biết bọn họ vô cùng yêu thích âm nhạc, nhất là Diệp Hiên Nhiễm, nhưng mà vì cô, bọn họ thế nhưng có thể vứt bỏ giấc mộng lâu như vậy.

Úy Trì An Minh đi đến bên cạnh cô, nói: "Chúng tớ dùng chiến thuật tập luyện, biểu diễn không tốt, nhưng sau đó bị vạch trần, bởi vậy thật sự không luyện tập nữa, dùng nó biểu hiện sự kháng nghị, sau đó An Triệt nhờ bố, Nhiễm nhờ qun hệ gia đình, trực tiếp tìm đến cấp cao, tiến hành thuyết phục, hơn nữa di Mộng cũng rất nỗ lực, mới có thể làm cho cậu trở về. Tiểu Tĩnh, tớ nói như vậy không phải là vì tranh công hay là vì cái gì khác, mà là, cậu ít đáng giá để chúng tớ làm như vậy."

"Tớ biết." Tay Lạc Từ Tĩnh nắm bút thật chặt, sau đó quay đầu nhìn Úy Trì An Minh, mỉm cười nói, "Cho nên, tớ cũng sẽ vì các cậu, tự mình cố gắng tốt"

nhất có thể."

"Một lời đã định."

Sau khi hoàn thành buổi luyện tập, An Triệt xoa bụng kêu đói, mấy người cùng chậm rãi đi đến phòng ăn đã đặt trước. Dọc theo đường đi An Triệt nói luôn miệng, nói với Lạc Từ Tinh về hành động vĩ đại của mình trong suốt tuần qua, khi nghe thấy cậu nói đến việc đuổi tên trợ lý mới đáng thương kia, khi mà cậu ấy ăn mì ăn liền lại đoạt đi gói gia vị của cậu ấy, Lạc Từ Tinh rốt cục không nhịn được phì cười, An Triệt thật sự, rất đáng yêu rồi.

"Cho nên Tiểu Tinh à, cậu muốn thưởng cho tớ như thế nào?" An Triệt mặt dày đi theo Lạc Từ Tinh đòi phần thưởng.

Lạc Từ Tinh thật đúng là không biết phải thưởng gì cho cậu, cho nên hỏi: "Vậy cậu muốn được thưởng cái gì?"

"Vậy thì một cái hôn là được." An Triệt ra vẻ nghiêm túc, "Nghe nói hoàng tử ngủ say chỉ vì một nụ hôn của công chúa mà tỉnh lại, từ đây thực hiện giấc mộng của bản thân."

"Náo loạn cái gì vậy." Mặt Lạc Từ Tinh có chút hồng, tuy rằng tính cách cô cũng có chút tùy tiện, nhưng dù sao cũng là nữ sinh, "Rõ ràng là hoàn từ hôn công chúa không phải sao?"

"Vậy cũng được, tớ không ngại." An Triệt nhún nhún vai.

"An Triệt." Diệp Hiên Nhiễm đi tới, đứng giữa hai người, "Không nên nói lung tung, Tiểu Tinh là nữ sinh."

"Đùa thôi." An Triệt nở một nụ cười.

Lạc Từ Tinh thờ phào nhẹ nhõm, sợ thật sự phải hôn An Triệt, dù sao cô cũng vừa mới đáp ứng sẽ thưởng cho cậu ấy.

"Vậy thì để lát nữa ăn cơm Tiểu Tinh lại hát một bài là được rồi." Ủy Trì An Minh mỉm cười đề nghị, "Phần thưởng này như thế nào?"

"Tớ phản đối!" Lạc Từ Tinh nóng nảy, tại sao lại muốn cô ca.

"Phản đối không hiệu quả."

"An Triệt, cậu đáng ghét, ăn của tớ một quyền đi!"

"Tráng sĩ tha mạng!"

Diệp Hiên Nhiễm nhìn Lạc Từ Tinh truy đuổi đùa giỡn với An Triệt, trong mắt toát ra ý cười ấm áp, phảng phất như vì sao trên trời rơi vào trong mắt anh.

"Cái gì?" Lạc Từ Tinh có chút kinh ngạc, "Công ty muốn tổ chức một trận đấu tuyển ngôi sao, các cậu muốn dự thi?" [phuonganh1qd](#)

"Đúng vậy." Ủy Trì An Minh nói tiếp, "Cuộc thi này đã được quyết định từ lâu rồi, chính là không muốn để bọn tớ lên sân khấu, hiện tại công ty ra thông báo, muốn TK cũng tham dự vào, muốn bốc thăm thứ tự, hơn nữa về sau cũng cấm chúng tớ đi diễn, bởi vì sau khi tham gia vào cuộc thi, chúng tớ sẽ dễ dàng bị nhận ra, đối với hình tượng sẽ không tốt, tóm lại, chúng ta cần gia tăng thời gian."

"Là vì chuyện của tớ sao?" Lạc Từ Tinh dừng đùa, có chút khó sở nói.

"Đương nhiên không phải." An Triệt lập tức an ủi cô, "Cậu không cần nghĩ nhiều, mặc kệ là nguyên nhân gì, TK chúng ta tuyệt đối không sợ thử thách, đến lúc đó lấy được hạng nhất, nhất định sẽ không bao giờ bị chât vấn nữa."

Nói xong, vươn tay, úp tay xuống. Lạc Từ Tinh gật gật đầu, cũng phủ tay lên trên: "TK là tuyệt nhất!"

Diệp Hiên Nhiễm cũng vươn tay: "Nếu không lấy được hạng nhất, không cần công ty xuất chiêu, ta tớ sẽ là người đầu tiên trị các cậu."

"Nhiễm, cậu đừng có nói vậy, không lấy được hạng nhất khẳng định nguyên nhân cũng có một phần do cậu." An Triệt oa oa kêu lên.

"Hiện tại đã bắt đầu nội chiến... Tiền đồ thật khó khăn, nhưng mà tớ vô cùng tin tưởng." Ủy Trì An Minh cười nói.

Bốn cánh tay xếp chung một chỗ, giống như một chất đơn giản kết hợp thành hợp chất phức tạp có năng lượng lớn vô cùng, chinh phục mọi khó khăn.

"Nhưng mà chúng ta còn có một cơ hội luyện tập." Ủy Trì An Minh chia sẻ tin tức của mình, "Ngày kỉ niệm một trăm năm thành lập trường trung học Hoa Anh sắp đến rồi, đối với kỷ niệm ngày thành lập trường, từ trước đến nay trường đều vô cùng coi trọng, năm nay là trăm năm, nhất định sẽ càng tổ chức trọng đại hơn, đến lúc đó chúng ta lên sân khấu biểu diễn, cũng có thể thu hút người hâm mộ, khi thi đấu cũng có chút ưu thế trong giai đoạn bỏ phiếu."

"Tớ nhớ chuyện này rồi." Ủy Trì An Minh vừa nhắc đến với Lạc Từ Tinh, cô lập tức nghĩ ra, "Đúng, ngày kỷ niệm thành lập trường, trước kia trường còn có mời ngôi sao đến biểu diễn, bởi vậy, đây tuyệt đối là một cơ hội tốt."

"Vậy thì quyết định như vậy đi." Diệp Hiên Nhiễm mở miệng nói, quyết định chuyện này.

Có mục tiêu, sức mạnh của TK càng mạnh mẽ hơn, mỗi ngày bọn họ đều kéo dài thời gian luyện tập, mỗi khi Lạc Từ Tĩnh tới phòng luyện tập, bọn họ đã bắt đầu toát mồ hôi như mưa, luyện tập thật lâu, chỉ vì buổi tối có thể đưa cô về nhà đúng giờ.

Lạc Từ Tĩnh không biết bản thân ngoài việc có thể sắp xếp cho bọn họ nghỉ ngơi hợp lý thì còn có thể làm gì, chỉ có khi cuối tuần, tìm trên mạng những món ăn ngon, làm cho bọn họ ăn thật ngon.

Tiết mục biểu diễn ngày kỷ niệm thành lập trường đã được quyết định, bởi vì Ủy Trì An Minh chính là hội trưởng hội học sinh, trực tiếp quyết định TK tham gia diễn, hơn nữa vì công bằng, vẫn dựa theo trình tự bình thường chọn lựa thứ tự biểu diễn.

Sau khi Lâm Mộng biết được quyết định này của bọn họ, vô cùng ủng hộ, hơn nữa dốc hết sức cam đoan lần này bọn họ có thể tự do biểu diễn.

Kết quả ba cậu thiếu niên anh tuấn đẹp trai, trực tiếp thu phục trái tim của các bạn nữ trong trường, các cô bùm mặt thét chói tai, quả thực muốn thành fan trung thành.

Đợi đến sau khi tiết mục kết thúc, toàn bộ nữ sinh đã chạy tới vây lại, cầm giấy bút muốn bọn họ ký tên, trong đó, nữ sinh muốn Diệp Hiên Nhiễm ký tên là nhiều nhất, Lạc Từ Tĩnh cũng đứng bên cạnh, ôm cánh tay nhìn Diệp Hiên Nhiễm ký tên, hừ lạnh một tiếng, cái tên đào hoa này.

Lâm Mộng sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hôm nay cũng đến đây, nhìn thấy Lạc Từ Tĩnh như vậy, lo lắng nói: "Ghen tị?"

Lạc Từ Tĩnh vừa muốn trả lời, đột nhiên phản ứng kịp, chối nhanh nói: "Ghen cái gì, sớm muộn gì bọn họ cũng có ngày này, sẽ có nhiều người thích hơn, trở thành ngôi sao chói mắt, mà đây cũng là tâm nguyện của cháu, di lo lắng nhiều rồi."

"Vậy thì tốt." Lâm Mộng nhẹ nhàng thở ra, "Thân thể của Diệp Hiên Nhiễm tương đối phức tạp, con đừng có quan hệ thân thiết với cậu ta quá."

"Thân thể phức tạp?" Lạc Từ Tĩnh từ trước cho tới bây giờ chưa từng hỏi chuyện gia đình Diệp Hiên Nhiễm, anh cũng rất ít khi nói đến, Lạc Từ Tĩnh chỉ biết là điều kiện gia đình anh rất tốt, so với An Triệt còn tốt hơn một chút, còn lại cô cũng không biết có khúc mắc gì.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Giữ khoảng cách mình làm không được

Lâm Mộng vì lo lắng cho Lạc Từ Tĩnh, nên đã nói: "Sau khi mẹ của cậu ấy qua đời, ba rất nhanh đã tái hôn, đã có một đứa con gái, bởi vì mẹ kế không thể sinh thêm được nữa, làm cho bà ấy luôn đề phòng Diệp Hiên Nhiễm, đối xử với cậu ấy cũng không tốt, rất lạnh nhạt. Trước đây có một lần, công việc làm ăn của ba cậu ấy gặp khủng hoảng, người vợ hiện tại đã giúp ông ấy, ba cậu ấy vì cảm kích, nên đối với Diệp Hiên Nhiễm cũng mặc kệ không quản nữa, chỉ chuyên tâm cưng chiều con gái. Di không biết con đường âm nhạc của Diệp Hiên Nhiễm sẽ duy trì được mấy năm, không biết sau này có tham gia vào việc tranh đoạt quyền thế như trong phim hay tiểu thuyết hay không, nhưng mà Tiểu Tĩnh, con là người tính tình đơn thuần, không thích hợp kết giao với người có thân thể phức tạp, có biết không?"

Lạc Từ Tĩnh nghe, không những không cảm thấy sợ hãi, mà còn cảm thấy rất đau lòng, đau lòng vì nhiều năm như vậy cậu chỉ có một mình, cuối cùng hiểu được vì sao đối với âm nhạc cậu lại cố chấp như vậy, bình thường không muốn cười, nguyên nhân là vì cậu rất cô đơn.

Cô nhìn vào những nỗ lực kia cố gắng mỉm cười, với chữ ký của Diệp Hiên Nhiễm, đặc biệt nhớ đến một lần ôm cậu, nói với cậu rằng sau này cậu sẽ không còn cô đơn nữa, bởi vì đã có cô bên cạnh, bởi vì có Ủy Trì An Minh và An Triệt.

Nhưng mà cô không thể, cô còn phải vì xua tan lo lắng của di mà gật đầu, cô cúi đầu, cố gắng thật lâu mới nói: "Con đã biết rồi di, sau này con sẽ không tiếp cận quá gần với Diệp Hiên Nhiễm, sẽ giữ khoảng cách với cậu ấy."

Sau khi nói xong, thật lâu sau cũng không nghe thấy tiếng trả lời, Lạc Từ Tĩnh phát hiện có gì đó kỳ lạ, vội vàng ngẩng đầu, lại đối mặt với ánh mắt có chút bi thương của Diệp Hiên Nhiễm.

Cậu ấy tới đây từ khi nào?

Lạc Từ Tĩnh tuyệt vọng, quả thực là không biết phải làm gì bây giờ, Diệp Hiên Nhiễm lại không đợi cô giải thích, xoay người rồi đi rất nhanh, Lạc Từ Tĩnh theo phản xạ muốn đuổi theo, lại nhìn đến Lâm Mộng ở bên cạnh, cô kim nén cảm xúc, nhưng vẫn không nhịn được oán trách: "Di, Diệp Hiên Nhiễm tới khi nào, sao di không nói với con?"

Lâm Mộng ôm cánh tay, bình tĩnh nói: "Đây không phải là chuyện tốt sao, mặc dù con ở đây làm quản lý, nhưng quan trọng vẫn là học tập, không cần phải dành ra quá nhiều tình cảm và sức lực cho bọn họ."

Đến sau là Ủy Trì An Minh và An Triệt nghe thấy, cau mày nói: "Di Mộng, đã xảy ra chuyện gì?"

Lạc Từ Tinh gần như muốn khóc, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy đối với việc lần này di thật quá đáng, mẹ của cô cũng không quá quan tâm cô, di dựa vào cái gì mà lại làm như vậy, sự chống đối đột nhiên đến làm cho nước mắt Lạc Từ Tinh bật ra, đau lòng nói: "Di, di hơi quá đáng rồi!"

Nói xong, Lạc Từ Tinh cũng không nghĩ ngợi thêm, vừa lau nước mắt vừa đuổi theo Diệp Hiên Nhiễm.

Lâm Mộng rất tức giận, bởi vì bà thấy mình đã làm đúng, nếu không phải Lạc Văn Viễn bọn họ, cha và con gái hai người không chịu nhận sự giúp đỡ của bà, bà căn bản cũng sẽ không để Lạc Từ Tinh đến đây làm quản lý.

Nhiều năm như vậy, lúc đầu bà vì chuyện của chị mình, vẫn thường cảm thấy áy náy nên muốn bù đắp, chẳng lẽ bà đã làm sai sao?

"Di Mộng, con nghĩ đối với chúng con di hẳn là rất rõ, cái gì đối với TK, cái gì đối với Tiểu Tinh mới là tốt nhất." Ủy Trì An Minh suy đoán một chút, mở miệng khuyên nhủ, "Tiểu Tinh và Nhiễm đều rất chính chắn khi vẫn còn nhỏ, bọn họ tự biết có chừng mực, cũng biết mình phải làm gì."

Lâm Mộng nhớ tới vẻ mặt tuyệt vọng của Lạc Từ Tinh vừa nãy, lâm bảm nói: "Chẳng lẽ mình đã làm sai sao?"

Ủy Trì An Minh thở dài một tiếng, kéo An Triệt đi ra ngoài xem tình hình như thế nào.

Lạc Từ Tinh chạy một mạch ra khỏi phòng học, chạy dọc theo hành lang, nhưng vẫn không thấy Diệp Hiên Nhiễm đâu, nước mắt của Lạc Từ Tinh rơi ngày càng nhanh, dường như muốn làm mờ tầm mắt, nhưng chỉ là cô dùng sức lau đi, tiếp tục tìm Diệp Hiên Nhiễm.

Chỉ là tìm khắp nơi vẫn không thấy, Lạc Từ Tinh ngồi trên bậc thang, vừa mệt vừa khó chịu, khóc rất thương tâm.

Cô đang hối hận, vì sao vẫn không đủ dũng cảm, vì sao trước đây không dám dũng cảm bày tỏ ý nguyện của mình với di, cô thật sự không nghĩ rằng Diệp Hiên Nhiễm sẽ hiểu lầm cô, cô thật sự không muốn giữ khoảng cách với cậu.

Lạc Từ Tinh nghĩ đến đây, nước mắt vừa mới ngừng, lại có giọt lớn hơn lăn xuống.

"Đừng khóc." Một giọng nói êm ái quen thuộc vang lên từ phía trên đầu Lạc Từ Tinh.

Là Diệp Hiên Nhiễm! Lạc Từ Tinh vội vàng ngẩng đầu, cách màng nước mắt mờ lung, nhìn thấy Diệp Hiên Nhiễm hai tay cho vào túi, đứng trước mặt của cô, Lạc Từ Tinh vội vàng đứng lên, vội vàng muốn giải thích với cậu, nhưng do chạy đã lâu lại không thả lỏng mà trực tiếp ngồi xuống, nên hai chân mềm nhũn sắp té ngã.

Diệp Hiên Nhiễm theo phản xạ đưa tay ra đỡ lấy cô, động tác của hai người như chậm lại, ôm nhau.

Lạc Từ Tinh sợ cậu lại chạy đi, sau đó liền vội vàng ôm cậu lại, vội vàng giải thích: "Mình không nghĩ là sẽ giữ khoảng cách với cậu, là di sợ mình bị tổn thương, cho nên để di yên tâm mình mới nói như vậy, thật sự là mình không có nghĩ như vậy, cậu hãy tin mình, bởi vì mình....." thích cậu. Những lời này bị Lạc Từ Tinh nuốt trở vào, bởi vì cô thấy trong mắt Diệp Hiên Nhiễm, chứa đựng sự tin tưởng.

Cậu tin tưởng cô?

Đúng vậy, cậu tin tưởng cô, nếu không cũng sẽ không bỏ đi rồi sau đó trở lại tìm cô, lúc cô sắp ngã cũng sẽ không đưa tay ra ôm lấy cô.

Lạc Từ Tinh nhìn cậu, ánh mắt chậm rãi nhìn lên: "Diệp Hiên Nhiễm, thật tốt quá, cậu không có giận mình."

"Thật ra rất tức giận." Biểu cảm trên mặt Diệp Hiên Nhiễm hết sức thần nhiên. "Bất quá sau khi mình nghĩ lại, vì sao đột nhiên cậu lại nói những lời như vậy, có lẽ mình muốn được nghe cậu giải thích, cho nên đã quay lại."

Gạt người, Lạc Từ Tinh cười nhìn cậu, hoàn toàn không biết mình hiện tại rất nhếch nhác, lại rất xinh đẹp, ánh mắt của cậu rõ ràng ngay từ đầu chính là tin tưởng.

Bất quá Lạc Từ Tinh cũng không chuẩn bị vạch trần, cô đột nhiên phát hiện, dường như chính mình bây giờ đang ôm Diệp Hiên Nhiễm?

Cô vội vàng buông tay, lùi về phía sau, không nghĩ tới phía sau là bậc thang, không đứng vững vừa muốn ngã sắp xuống, Diệp Hiên Nhiễm nhanh chóng đưa tay đỡ lấy cô, nâng cô dậy, bất đắc dĩ nói: "Cẩn thận một chút."

"Biết rồi."

Hai người cùng nhau trở về hành lang, không biết đã chờ ở đây bao lâu mới gặp được Ủy Trì An Minh và An Triệt. Ủy Trì An Minh nhìn thấy bầu không khí của hai người phía trước, biết được chắc là đã tốt rồi, bởi vậy cười nói: "Sớm biết hai người các cậu dễ hòa nhau như vậy, mình và An Triệt sẽ không đi ra, Tiểu Tinh là vì di Mộng mới nói những lời này, không phải cố ý."

"Ừm." Diệp Hiên Nhiễm tiếc chữ như vàng.

Lạc Từ Tinh nhìn bọn họ cảm thấy có lỗi: "Thật sự xin lỗi, từ giờ về sau mình sẽ không như vậy nữa."

"Không sao đâu, nhưng rốt cuộc di Mộng và cậu đã nói gì." An Triệt rất tò mò.

Lạc Từ Tinh lắc đầu, ý bảo không thể nói.

Lâm Mộ Dung cũng đi ra, Lạc Từ Tinh nhìn bà, trong lòng có chút phức tạp, không biết có nên xin lỗi hay không, dù sao Lâm Mộ Dung cũng là vì muốn tốt cho cô, mà mới vừa rồi cô lại nặng lời như vậy.

Lâm Mộ Dung đã lập tức đi tới, nói với Lạc từ Tinh: "Xin lỗi Tiểu Tinh, từ trước tới nay, di đều đối xử với con như một đứa trẻ, nhưng lại quên mất con đã trưởng thành, tự biết rõ năng lực của mình, vì vậy di muốn xin lỗi con, thực sự xin lỗi, Tiểu Tinh, con là một đứa trẻ ưu tú."

"Di." Lạc từ Tinh tiến lên ôm lấy Lâm Mộ Dung, "Con cũng nên nói xin lỗi, vừa rồi đã lớn tiếng với di, nhưng con rất biết ơn di, từ trước đến nay nếu không phải di chiều cô, con và ba sẽ không được yên ổn như vậy, những điều này con đều biết cả. Nhưng mà, con thật sự cũng có cách nghĩ của riêng mình, cũng hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ của di, dù sao, di và ba, đều là người thân quan trọng nhất đối với con."

"Được, di đồng ý với con." Lâm Mộ Dung ôm lấy Lạc Từ Tinh, nghiêm túc nói.

"Được rồi, cuối cùng cũng kết thúc viên mãn." An Triệt vỗ vỗ tay, "Minh rất đói, Tiểu Tinh, cơm ở căn tin trường cậu ngon không, đưa bọn mình đi thưởng thức một chút đi."

"Không ngon, giống như thuốc độc vậy!" Lạc Từ Tinh quen đầu võ mồm với cậu.

Nhưng bị An Triệt gián đoạn, không khí vốn có chút nặng nề nhưng sau đó lại thoải mái trở lại.

Cuối cùng bọn họ vẫn là ăn cơm ở căn tin của trường. An Triệt ăn vài miếng, nói với Lạc Từ Tinh: "Cậu gat người, rõ ràng thức ăn rất ngon."

Hiệu trưởng Trường Trung học Hoa Anh là một người rất tốt, ông đã gắng hết sức để cải thiện bữa ăn cho học sinh, bởi vậy những trường Trung học xung quanh đều rất ngưỡng mộ học sinh trường Hoa Anh, mỗi bữa trưa đều có học sinh ở trường khác đến đây ăn cơm, thời gian lâu dần, hiệu trưởng liền một mình mở cửa bán vé, nhận trả bằng tiền mặt, không cần kiểm phiếu cơm.

Hôm nay lúc bọn họ ăn cơm, tự nhiên là Lạc Từ Tinh kiểm phiếu cơm, cô vừa nhận được tiền lương làm quản lý, ước chừng được hai ngàn đồng, đối với Lạc Từ Tinh mà nói, đây thực sự là một con số lớn, cho nên lần này, cô rất hào phóng mời mọi người ăn cơm.

Có một nữ sinh ngoài trường đi tới, dừng lại, chỉ vào An Triệt nói: "An Triệt, sao cậu lại ở đây?"

"Chào, người đẹp." An Triệt vẫy tay, biểu lộ vẻ đẹp như ánh sáng mặt trời, tươi cười: "Thật khéo."

Nữ sinh đỏ mặt, nói chuyện bắt đầu lắp bắp: "Diệp, Diệp Hiên Nhiễm cũng ở đây à."

Diệp Hiên Nhiễm cũng không đáp lại cái gì.

Nhưng dường như nữ sinh này đã quen với bộ dáng như vậy, cũng chỉ cùng An Triệt nói chuyện: "Đồ ăn ở đây rất ngon, chúng ta gọi món sườn xào chua ngọt đi."

An Triệt cười mê người: "Cảm ơn người đẹp, à đúng rồi, ngày kỷ niệm thành lập Trường Trung học Hoa Anh cậu sẽ đến tham gia chứ, tại mình có tiết mục đó, hi vọng đến lúc đó cậu sẽ ủng hộ."

"Sẽ, sẽ đến, nhất định sẽ đến!" Nữ sinh bị làm cho thất điên bát đảo, nói giống như tuyên thệ.

"Được, mình không làm phiền cậu ăn cơm, nhanh đi lấy cơm đi." An Triệt nháy mắt với cô một cái.

Nữ sinh giống như mộng du bỏ đi.

Lạc Từ Tinh nói: "An Triệt cậu làm gì thế, sao lại “phóng điện” với nữ sinh chứ."

"Để tìm người cổ vũ cho chúng ta." An triệt có chút buồn bực nói, "Chẳng lẽ các cậu cho rằng mình muốn tán tỉnh cô ấy sao?"

"Được rồi, là oan uổng cậu." Lạc Từ Tinh biết sai liền sửa.

"Hừ, mình cảm thấy bị tổn thương, một phần sườn xào chua ngọt, đi nhanh về nhanh!" An Triệt đối với Lạc Từ Tinh "Vênh mặt hát hàm sai khiến".

Lạc từ Tinh nhận mệnh: "Được rồi, mình biết rồi, ăn hàng!" Nói xong, liền đứng lên định đi xếp hàng lấy đồ ăn.

Kết quả Diệp Hiên Nhiễm lại đứng lên, cầm lấy phiếu cơm từ tay cô: "Cậu ngồi đi, để mình đi."

Lạc Từ Tinh sửng sốt một chút, rồi vội vàng xoay người chạy chậm đuổi theo cậu: "Minh với cậu cùng đi."

"Không cần, cậu trở về đi."

"Không được." Lạc Từ Tinh cười tủm tỉm: "Cậu lớn lên xinh đẹp như vậy, ngộ nhờ các nữ sinh bị choáng váng thì làm sao đây? Mình muốn phụ trách

cứu trợ." Ngữ khí rất hào hùng.

Diệp Hiên Nhiễm nhìn cô một cái, nhưng không tức giận bởi lời nói của cô, chỉ là ánh mắt có chút bất đắc dĩ, Lạc Từ Tinh đột nhiên cảm thấy không đúng, hình như Diệp Hiên Nhiễm câu ấy không để ý mình nói câu ấy đẹp?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Thế gian không ai tốt bằng cậu

Phát hiện này làm cho Lạc Từ Tinh vui mừng nhảy nhót không ngừng, bởi vì cô biết Diệp Hiên Nhiễm sẽ có thái độ bất mãn khi người khác nói cậu xinh đẹp.

Từng có một lần, An Triệt khuấy động bất ngờ nói câu "Xinh đẹp", kết quả bị Diệp Hiên Nhiễm giơ nắm đấm, rượt đuổi khắp phòng.

Bởi vậy có thể thấy được cậu đối với từ này rất có ác cảm.

Nhưng hôm nay, lúc Lạc Từ Tinh nói từ này, giống như kì tích Diệp Hiên Nhiễm không hề tức giận, chỉ là bất đắc dĩ liếc mắt nhìn cô một cái.

Điều này không phải chứng tỏ là cô rất đặc biệt sao?

Tiếp xúc với Diệp Hiên Nhiễm càng lâu, cô lại càng bị hấp dẫn, chàng trai này giống như ánh trăng sáng, nhìn có vẻ trong trẻo lạnh lùng, mà nội tâm lại giống như ánh sáng mặt trời, cực kì nhiệt tình, Lạc Từ Tinh phát hiện, cô mỗi ngày đều thích cậu hơn ngày trước.

Nhưng mà Lạc Từ Tinh không dễ dàng gì để nói ra, bởi vì cô biết nói ra vẫn tốt, nhưng nếu không thành công, cả hai đều sẽ rất khó xử, có lẽ cô sẽ không còn cách nào để có thể ở lại TK tiếp được nữa, mà cô thì không nỡ.

Cho nên cô chỉ có thể làm ra vẻ hết sức lạnh nhạt, cố gắng đối với cả ba đều bình đẳng như nhau, không cho người khác phát hiện ra tình cảm của cô.

Cho nên Lạc Từ Tinh chỉ rung động trong nháy mắt sau đó rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ bình thường.

Hoạt động tuyển chọn mặc dù là hướng đến toàn bộ xã hội nhưng thực chất là kiểm tra năng lực của những thí sinh, đồng thời, nếu có thí sinh ưu tú, cũng có thể thuận lợi vào làm thực tập sinh, làm lực lượng dự bị.

Nhưng nếu thực tập sinh có thể đạt được top 5 trong bảng xếp hạng thì có thể được sắp xếp thủ tục đi trình diễn.

Lần tuyển chọn này tuy là do công ty giải trí Tinh Nghệ đứng ra tổ chức, nhưng sức ảnh hưởng rất lớn, rất nhiều lời khen ngợi, điểm quan trọng nhất chính là tương đối công bằng, gọi là tương đối, kỳ thật coi như là tuyệt đối, suy cho cùng thế giới không có việc gì là công bằng tuyệt đối, mà cuộc tuyển chọn lần này lại đề cao sự đảm bảo công bằng nhất.

Nói cách khác, công ty sẽ không làm việc mờ ám, giúp thực tập sinh đạt được thứ tự trong bảng xếp hạng, nếu muốn có cơ hội được trình diễn, nhất định phải chứng minh năng lực của mình.

Nghe nói từng có một năm, trong số các thực tập sinh không ai có thể đứng trong top 5 bảng xếp hạng nên năm đó không ai được đi trình diễn. Cũng với thái độ tốt như vậy đã làm cho Tinh Nghệ có thể đứng vững nhiều năm, địa vị vẫn chưa từng dao động.

Trương Ái Linh từng nói: "Muốn nổi tiếng phải hành động sớm." Những thực tập sinh bước vào Tinh Nghệ, không ai muốn cả đời này chỉ làm thực tập sinh mà không thể xuất hiện ở trên sân khấu thực hiện giấc mộng của mình. Bởi vậy, khi biết được cuộc tuyển chọn mỗi năm một lần này sắp được diễn ra, tất cả mọi người đều rất cố gắng luyện tập, gần như ngay cả trong không khí cũng ngửi được hơi thở khẩn trương nhàn nhạt.

TK vừa làm thực tập sinh chưa được nửa năm, nhìn kỹ bọn học đã tiến bộ lên gấp 10 lần, nhất cử nhất động đều mang theo phong thái khó nói lên lời. Nhưng Lâm Mộng cũng không bảo bọn họ nhân cơ hội lần này cố gắng đạt được thứ hạng, ngược lại là muốn cho bọn họ mài dũa thêm một năm, thay đổi càng xuất sắc hơn để lại xuất hiện trên sân khấu. Dù sao, năm nay bọn họ cũng chỉ mới có 18 tuổi.

Nhưng đối với cuộc thi lần này, nhất định phải thi đấu hết mình.

Mấy ngày nay Lạc Từ Tinh đều có vẻ rất khẩn trương, những lúc rảnh rỗi, luôn tìm những ca khúc dự thi có vũ đạo, cô tự cảm thấy lên sân khấu thi đấu vẫn có chút lo lắng.

Nhưng ba người kia, không biết có phải tổ chất tâm lý quá tốt hay không, mà hoàn toàn không cảm thấy lo lắng, thậm chí người như An Triệt còn không muốn Lạc Từ Tinh quá lo lắng.

Thật vô lại, cô vì mình mà khẩn trương sao?

Nhưng mà trạng thái của bọn họ vẫn ảnh hưởng đến Lạc Từ Tinh, cô dần dần bình tĩnh lại, dù sao vẫn còn thời gian, vậy là đủ rồi.

Hôm nay là Chủ nhật, những học sinh cấp ba như Lạc Từ Tinh chỉ có thể nghỉ ngơi được nửa ngày, Lạc Từ Tinh và Diệp Hiên Nhiễm liền đi siêu thị mua đồ để buổi tối chuẩn bị mở tiệc.

Lạc Văn Viễn ba của Lạc Từ Tinh biết chuyện cô làm trợ lý, đối với ba chàng trai này cũng rất yên tâm, bởi vậy mặc dù cảm thấy mất mát bởi vì con gái không thể ở cạnh mình, nhưng hơn hết là hy vọng Lạc Từ Tinh được vui vẻ.

"An Triệt thích ăn tôm hùm, An Minh thích ăn xương cá, Nhiễm thích ăn thịt bò....." Lạc Từ Tinh vừa nói, vừa bất giác kéo tay Diệp Hiên Nhiễm đi về hướng khu hải sản.

Diệp Hiên Nhiễm rũ mắt nhìn chỗ tiếp xúc của hai người, trong con ngươi xinh đẹp hiện lên một tia bối rối.

Những người bên cạnh vì bộ dạng của Diệp Hiên Nhiễm mà dừng chân, nhưng Diệp Hiên Nhiễm từ nhỏ đến lớn đều bị nhìn đến quen rồi, nên không cảm thấy gì, nhưng Lạc Từ Tinh thì không, lúc này nhận thấy phía sau lưng ánh mắt của mọi người càng ngày càng nóng rực, rốt cuộc cũng phát giác ra mình đang nắm cổ tay Diệp Hiên Nhiễm?

Cô giật mình vội vàng bỏ tay ra, mặt đỏ lên tiến về phía trước, làm bộ như không thấy bộ dạng của cậu.

Còn lại Diệp Hiên Nhiễm đứng yên ở đó, nhìn theo bóng lưng Lạc Từ Tinh ngẩn người.

Lạc Từ Tinh chọn xong nguyên liệu cho bữa tối, liền đi qua xếp hàng tính tiền, bởi vì chiều chủ nhật nên có rất nhiều người, do vậy chỗ quầy tính tiền xếp hàng rất dài.

Diệp Hiên Nhiễm đặt tay lên xe mua sắm, những ngón tay thon dài luôn thu hút Lạc Từ Tinh.

Để không phải chú ý đến tay Diệp Hiên Nhiễm nữa, Lạc Từ Tinh bắt đầu cùng Diệp Hiên Nhiễm nói chuyện phiếm.

"Nhiễm, đối với thứ tự trên bảng xếp hạng cậu thấy rất tự tin sao?" Tuy rằng hiện tại Lạc Từ Tinh không còn lo lắng, những vẫn hy vọng bọn họ có thể đạt được thứ tự cao.

"Cậu cảm thấy sao?" Mới vừa rồi tâm trạng Diệp Hiên Nhiễm không tốt nhưng vẫn trả lời Lạc Từ Tinh.

Lạc Từ Tinh rất cẩn thận phát giác ra tâm trạng của Diệp Hiên Nhiễm không tốt, nhưng không biết vì sao, rõ ràng lúc muốn đi siêu thị tâm trạng vẫn rất tốt cơ mà.

"Đương nhiên mình cảm thấy các cậu rất tự tin." Lạc Từ Tinh lại cảm thấy không thể hỏi, bởi vậy cười nói, "Cậu thấy đó, An Triệt cậu ấy cả ngày vô tâm vô tư, không hề có dáng vẻ lo lắng gì, lời nói của An Minh vẫn nhã nhặn như vậy, cũng không nhìn thấy có tí lo lắng nào."

"Mình thì sao?" Diệp Hiên Nhiễm đột nhiên hỏi cô.

"Hả?" Lạc Từ Tinh nghe không hiểu.

Diệp Hiên Nhiễm kiên nhẫn nói với cô một lần nữa: "Cậu quan sát bọn họ kỹ như vậy còn mình thì sao?"

Trái tim Lạc Từ Tinh đập thình thịch, cô không biết những lời này của Diệp Hiên Nhiễm là có ý gì, có lẽ đơn thuần chỉ là nghĩ cô không xem cậu là bạn tốt, hay vẫn còn nguyên nhân khác, nhưng Lạc Từ Tinh lại một mực cho rằng Diệp Hiên Nhiễm là ghen tị.

Nhất định là vậy.

Lạc Từ Tinh cười tủm tỉm nói: "Làm sao bây giờ a, bởi vì bình thường biểu cảm của cậu quá ít, mình đều không tự giác quên mất cậu." Mới là lạ, rõ ràng vẫn đều nhìn lên cậu.

Đôi môi đẹp đẽ của Diệp Hiên Nhiễm mấp máy một chút, không khí quanh người dường như lạnh đi.

Lạc Từ Tinh cười trộm trong lòng, nhưng trên mặt là bộ dáng rất nghiêm túc, thật ra cô rất mong nhìn thấy thay đổi trên khuôn mặt mà trước giờ không có biểu cảm của cậu.

Diệp Hiên Nhiễm nhìn Lạc Từ Tinh thật lâu, đột nhiên cậu thoáng chốc nở nụ cười.

Mắt Lạc Từ Tinh phụt chốc tròn to lên, giống như thấy được kỳ tích.

Diệp Hiên Nhiễm thật sự quá ít cười, mặc dù ở trên sân khấu, cũng luôn chung thủy với bộ dáng rất nghiêm túc, cậu không giống như An Triệt, lúc nào cũng vô tâm vô tư, cũng không như Ủy Trì An Minh, luôn dùng nụ cười để che dấu tâm sự của mình, cậu luôn trầm mặc, rất ít thể hiện tâm trạng của mình.

Cho nên lúc cậu cười, Lạc Từ Tinh cảm thấy nó rất quý báu.

"Hiện tại thì sao?" Diệp Hiền Nhiễm nở nụ cười nhạt, rất nhanh lại thu trở về, "Bạn nhận ra được cảm xúc của mình chưa?"

"Đã nhận ra rồi." Lạc Từ Tĩnh ngẩng đầu nhìn cậu, "Bạn rất có lòng tin."

"Vì sao lại nói như vậy?"

"Bởi vì mình tin tưởng cậu."

"..... Ừm"

Sau đó, cậu lại cười một chút, giống như ngày xuân trăm hoa đua nở, xinh đẹp, làm cho Lạc Từ Tĩnh gần như ngây ngất.

Lúc tính tiền, Lạc Từ Tĩnh lấy ví tiền ra định trả, nhưng Diệp Hiền Nhiễm lại ngăn cô lại, tự mình cầm ví tiền màu đen lấy ra hai trăm đồng*.

(*) đồng: nhân dân tệ của Trung Quốc không phải đồng của Việt Nam nhé, 1 nhân dân tệ khoảng 3500 đồng tiền Việt.

Lạc Từ Tĩnh nhảy dựng lên cầm lấy tay của Diệp Hiền Nhiễm: "Để mình tính, đã nói trước là để mình mời mà."

"Bạn phụ trách nấu cơm rồi, để mình tính tiền." Tay kia của Diệp Hiền Nhiễm giữ đầu của Lạc Từ Tĩnh lại không cho cô nhảy nữa.

Nhân viên tính tiền cười khúc khích, trêu: "Em gái, để bạn trai trả tiền đi, không thể trả tiền thay bạn gái đối với con trai mà nói rất mất mặt."

Lạc từ Tĩnh lại đỏ mặt, nhưng hiện tại cô lại rất muốn mọi người xem họ là một đôi, bởi vậy không giải thích gì, ngoan ngoãn chạy ra bên ngoài bắt đầu xách các túi đồ, sau đó khỏe mắt liếc sang nhìn Diệp Hiền Nhiễm nhanh nhẹn tính tiền.

Một tay Diệp Hiền Nhiễm xách túi to nhất, tuy rằng cái túi rất lớn, bên trong đồ đạc lại lộn xộn, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến hình tượng của Diệp Hiền Nhiễm chút nào, vẫn đẹp trai chói mắt như vậy.

Lạc Từ Tĩnh quả thực rất muốn đem hết những từ ngữ đẹp đẽ nhất mà mình biết miêu tả cậu, xuân phong mười dặm không bằng người, thế gian không ai tốt bằng người(**)

(**) Xuân phong mười dặm không bằng người, thế gian không ai tốt bằng người (câu này không biết mình dịch có đúng không nhưng nghĩa của nó đại khái là trong mắt Lạc Từ Tĩnh, Diệp Hiền Nhiễm là số một)

Sau giờ cơm chiều, Lạc Từ Tĩnh bắt đầu thấy bọn họ cùng nhau thảo luận trước khi chỉnh sửa lại danh sách bài hát sắp tới, sau đó thảo luận dùng bài hát nào cho phần đoạn nào, thậm chí ngay cả danh sách bài hát đoạt giải quán quân đều đã xác định.

Thoạt nhìn bọn họ thật sự rất có lòng tin, lúc quyết định danh sách bài hát đoạt giải quán quân, cũng không có bộ dáng quá lo lắng.

Xác định danh sách xong, bọn họ bắt đầu tập trung tập luyện, bọn họ chuẩn bị hát (chỉ đơn thuần là hát như song ca, tam ca,... không kèm vũ đạo và chơi nhạc cụ), ca hát + khiêu vũ, cùng với ca hát + nhạc khí ba loại hình thức tới tham gia thi đấu.

Nhờ thầy dạy vũ đạo vì họ biên đạo lại từ đầu, lúc đi vệ sinh Lạc Từ Tĩnh gặp phải Tống Nina đang trang điểm lại trước gương.

Có một khoảng thời gian Lạc Từ Tĩnh không gặp cô, lần này gặp lại thì phát hiện cô hình như có điểm khác với trước đây, nhưng Lạc Từ Tĩnh không để tâm, chỉ tưởng thay đổi phong cách ăn mặc.

Sau khi Tống Nina nhìn thấy Lạc Từ Tĩnh, liền cười một tiếng: "Tôi nghe nói, TK bởi vì cô mà đắc tội với lãnh đạo công ty, bởi vậy bị yêu cầu tham gia cuộc thi tuyển chọn năm nay, nếu tôi nhớ không lầm, bọn họ trở thành thực tập sinh hẳn là chưa bao lâu nhỉ? Tôi thật lòng muốn nhắc nhở cô, tuy rằng công ty chỉ trừng phạt bọn họ vì không nghe lời, nhưng nếu lần này không đạt được thứ hạng cao trong bảng xếp hạng, thì khẳng định rằng công ty sẽ có ý kiến đối với bọn họ."

Đối xử với người ngoài, Lạc Từ Tĩnh luôn luôn nhanh nhẹn miệng: "Người đắc tội, không phải là ba của cô sao, nói đi cũng phải nói lại, ba của cô thật sự rất nhân rồi, dĩ nhiên còn có thể quan tâm đến một trợ lý nhỏ bé như tôi"

Lại nói tiếp: "Cô có lẽ cũng nên tham gia cuộc thi này đi, thực ra chúng ta không phải quá lo lắng, dù sao cuộc thi của Tinh nghệ luôn luôn công bằng, mặc kệ khi nào, công bằng mới là quan trọng nhất, không phải sao?"

"Lạc từ Tĩnh, cô có ý gì?!" Tống Nina giận dữ nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cậu là ngôi sao may mắn của bọn mình

"Tôi không có ý gì hết, chỉ là tôi rất thích tác phong của Tinh Nghệ." Lạc Từ Tinh ra vẻ vô tội, "Nếu cô muốn làm một số chuyện gian lận, chắc là không cần đâu, bị phát hiện sẽ rất thê thảm đó, nghe nói sẽ bị trừng trị rất nghiêm khắc, đừng trách là tôi không nhắc nhở cô trước."

Nói xong, Lạc Từ Tinh liền thừa dịp lúc Tống Nina chưa kịp phản ứng, lặng lẽ trốn đi.

Ra đến bên ngoài Lạc Từ Tinh vẫn còn cảm thấy bản thân rất oách, có thể chọc cô ta nổi giận, liền vui vẻ, đột nhiên nghe thấy giọng nói của Diệp Hiên Nhiễm: "Có chuyện gì vui sao?"

"Nhiễm?" Lạc Từ Tinh nghi hoặc "Tại sao cậu lại tới đây?"

"Không có việc gì thì đi thôi." Diệp Hiên Nhiễm sẽ không thừa nhận, cậu vừa mới nhìn thấy Tống Nina đi ngang qua chỗ bọn họ tập luyện, sợ Lạc Từ Tinh bị ăn hiếp nên đứng đây chờ.

Đương nhiên cậu không nghĩ tới, Lạc Từ Tinh nào dễ bị ức hiếp như vậy.

Phần đầu của cuộc tuyển chọn lần này là hình thức ghi âm để phát sóng, sau là đến vòng bán kết và cuối cùng chung kết sẽ được phát sóng trực tiếp, mà quy định tính điểm trước được đưa ra do 11 giáo viên âm nhạc chuyên nghiệp, quyết định thắng cấp hoặc là giữ nguyên hoặc là đào thải.

Nếu giám khảo ra phán quyết giữ nguyên, cũng đồng nghĩa với việc là đấu PK (*), nếu PK thành công thì được thăng cấp, PK thất bại sẽ bị đào thải.

(*)PK: thuật ngữ này hay có trong các game online như Võ Lâm Truyền Kỳ, LOL,... ở đây ý tác giả là khi 2 nhóm thực tập sinh ở mức giữ nguyên thì sẽ phải đấu đối kháng với nhau ai thua thì bị loại luôn.

Lúc diễn ra chung kết, sẽ để cho khán giả bình chọn cho người mình yêu thích, mỗi tuyển thủ hoặc nhóm nhận được bao nhiêu bình chọn của khán sẽ được hiện thị trên trang web, sau đó quy ra thành điểm để tính toán.

Việc này cần có một chút thao tác, chẳng hạn như mua phiếu bầu để bình chọn..., nhưng vì uy tín của lần tuyển chọn này cũng như tính chất của trận đấu, khiến cho khán giả tự nguyện mua phiếu bình chọn rất ít, hơn nữa công tác thống kê của phần mềm máy tính của công ty cũng rất hiện đại, có thể phân biệt đâu là phiếu bình chọn thật sự.

TK vốn dĩ tham gia vì tính chất của cuộc thi, mặc dù vì tầm quan trọng của trận đấu làm cho thành tích của họ cũng không quá tốt, nhưng bọn họ vẫn không cảm thấy lo lắng, cũng tuyệt đối sẽ không làm những việc mua chuộc phiếu bầu.

Mà ngày kỷ niệm thành lập Trường Trung học Hoa Anh ước chừng còn một tháng nữa, vào thời điểm đó có lẽ là trước khi bắt đầu trận chung kết, đến lúc đó, bọn họ có thể nhờ vào lần trình diễn này tranh thủ sự ủng hộ của biết bao nhiêu học sinh.

Lạc Từ Tinh sắp xếp kế hoạch xong xuôi, sau đó cùng bọn họ luyện tập, những việc cô làm có lẽ không nhiều, chỉ là càng sắp xếp nhiều thời gian nghỉ ngơi cho bọn họ hơn, nấu cơm cho bọn họ ăn —— vì trận đấu, nên Lâm Mộng yêu cầu bọn họ phải giữ gìn cổ họng thật tốt, nhất định phải giảm bớt số lần ăn cơm ở ngoài, cũng như phụ đạo vấn đề học tập cho bọn họ —— họ đã dành nửa tháng cho việc huấn luyện, Diệp Hiên Nhiễm và Ủy Trì An Minh vẫn học tốt, không có gì cần lo lắng, chỉ có An Triệt, khả năng nhiều lắm cũng chỉ có chơi, làm cho việc học bị giảm sút một chút, nhưng cậu rất thông minh, Lạc Từ Tinh có ý bắt cậu học bù, do vậy mặc dù An Triệt thi điểm không được cao, nhưng con đường học vấn, có lẽ hoàn toàn không có vấn đề.

Thời gian của Lạc Từ Tinh diễn ra đâu vào đấy, chậm rãi trôi qua, đợi cho đến lúc cuộc thi bắt đầu, thế nhưng Lạc Từ Tinh cảm thấy thời gian vẫn có chút chậm.

Lĩnh vực ghi chép và phát sóng đầu tiên đã trở thành bộ phận bầu chọn hàng đầu lúc bảy giờ, khi đủ 100 người thì bắt đầu trận đầu của cuộc thi.

Mà thực tập sinh của Tinh Nghệ được trộn lẫn trong phương diện này, TK là cái tên thứ 10 trong bảng A.

Ở phía sau khán, Lạc Từ Tinh đang xem chuyên viên trang điểm hóa trang cho cả ba.

Ủy Trì An Minh cười từ chối ý tốt của chuyên viên trang điểm, hóa trang cho bọn họ bằng trang sức của con gái, dịu dàng nói: "Sur phụ, tuy rằng đề nghị của người rất thích hợp, nhưng chúng tôi không nghĩ là lại hóa trang cầu kì như vậy, sẽ cảm thấy không quen, thật có lỗi khi không thể nhận ý tốt của người, có thể hóa trang đơn giản một chút được không?"

Ủy Trì An Minh là nhất khoản này, kỳ thật là cả năm đều thích, chuyên viên trang điểm vốn có chút tức giận vì bọn họ không nhận ý tốt của mình, nhưng nghe cách nói của cậu dịu dàng như vậy, liền bình thường trở lại, cười mắng: "Các cậu ấy, có vài thứ đúng là chẳng biết tốt xấu, nhưng trời sinh các cậu đã có khí chất như vậy thì chỉ cần làm sơ là được, động quá thì chết sao?" (kiểu là đang mắng yêu đấy nhé ^^)

"Không có." Vẫn là Ủy Trì An Minh trả lời.

Chuyên viên trang điểm cũng không nói gì nữa, quyết định cho bọn họ dùng trang sức nhà nhận.

Nói là hoá trang, thực ra là phủ ít phấn lên mặt, trang điểm qua loa, khiến cho ngũ quan của bọn họ thoát nhìn dưới ánh đèn càng thêm góc cạnh một

chút, tóc làm tạo hình rồi phủ một ít phấn. (chắc là phủ một ít phấn nhuộm tóc)

An Triệt một đầu tóc rối chạy tới hỏi Lạc Từ Tinh có đẹp hay không, Lạc Từ Tinh sững sốt, mới đưa tầm mắt nhìn Diệp Hiên Nhiễm ở bên kia chuyển tới mặt của An Triệt.

Khuôn mặt An Triệt không phải loại rất xuất sắc, cậu là loại hình đáng yêu, ngũ quan vaaxn chưa hoàn toàn phát triển hết, trên mặt vẫn còn nét trẻ con, đúng là kiểu mà di thích.

Ngẫm lại TK quả thực muốn đem phụ nữ từ mười tám đến tám mươi một lưới bắt hết, ba chàng trai này, mỗi người xinh đẹp một kiểu.

"Rất đẹp, rất có khí chất, An Triệt." Lạc Từ Tinh tự đáy lòng ca ngợi.

Úy Trì An Minh cũng đã đi tới, đưa tay về phía Lạc Từ Tinh, Lạc Từ Tinh lập tức đưa một cái chăn qua cho cậu: "An Minh, bệnh cảm của cậu đã đỡ hơn chưa, có ảnh hưởng đến việc biểu diễn không?"

"Sẽ không đâu." Úy Trì An Minh uống một ngụm nước ấm, mỉm cười trả lời.

"An Minh hôm nay cũng rất đẹp trai, giống như quân tử thời cổ đại, đoan chính, dịu dàng như Ngọc." Lạc từ Tinh thấy cậu uống xong nước vẫn chưa đi, liền cười khích lệ.

Không nghĩ tới Úy Trì An Minh thật sự bắt chước như quân tử cổ đại, chấp tay hành lễ: "Cô nương quá khen."

"Ha ha ha, An Minh cậu như vậy rất buồn cười." Cậu vẫn còn đang mặc quần áo trình diễn, là mẫu quần áo thời thượng nhất, không phải là quần áo cổ trang a.

Úy Trì An Minh bắt đầu đi, chần chờ một chút, sau đó đột nhiên đưa tay ôm lấy Lạc Từ Tinh.

Lạc Từ Tinh liền ngây ngẩn cả người, theo phản xạ định giãy dụa, lại bị Úy Trì An Minh ôm chặt phía sau lưng, Lạc Từ Tinh nghe được giọng nói của cậu văng lên bên tai: "Mình có chút lo lắng, Tiểu Tinh, cho mình ôm cậu một chút."

"Ra là như thế, còn tùy tiện ôm người khác." Lạc Từ Tinh hoàn toàn tin, nhất thời bình tĩnh lại, thậm chí cánh tay còn quay về ôm lấy Úy Trì An Minh, "Cố lên, các cậu là giỏi nhất!"

Úy Trì An Minh bị An Triệt kéo ra, cơ thể Lạc Từ Tinh khẽ động, tiếp theo lại là một cái ôm khác, An Triệt giống như con gấu vô tội, ôm Lạc Từ Tinh vào người: "Mình cũng muốn ôm Tiểu Tinh nói không chừng sẽ gặp vận may."

"Này, các cậu xem mình là sao may mắn sao?" Lạc Từ Tinh không nói gì.

"Nói không chừng a." Thế mà giọng nói của An Triệt lại rất nghiêm túc, "Tiểu Tinh vẫn luôn là ngôi sao may mắn của chúng ta."

Lạc từ Tinh nhin không được cười, nhưng vẫn quay về ôm lấy An Triệt.

Sau khi An Triệt buông ra, Lạc Từ lần nữa lại nhìn về phía Diệp Hiên Nhiễm.

Từ lúc bắt đầu cậu vẫn luôn ngồi im lặng một chỗ, thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía Lạc Từ Tinh.

Lạc từ Tinh lấy hết dũng khí, đứng lên đi đến bên cạnh Diệp Hiên Nhiễm, cúi đầu nhìn cậu ngồi, trên gương mặt đáng yêu cười nghịch ngợm: "Nhiễm, cậu không cần ôm sao?"

Diệp Hiên Nhiễm ngược mắt nhìn cô, nhìn ở khoảng cách gần như vậy, ngũ quan của Diệp Hiên Nhiễm đúng là đẹp đến mức khó tin, xinh đẹp đến rung động lòng người, Lạc Từ Tinh nhìn không được nuốt nước bọt (trời trời chị nhà mê trai mà lộ liễu quá:v), định quay người trở lại chỗ cũ.

"Được." Diệp hiên nhiễm đứng lên, thân hình thon dài dễ dàng che hết người Lạc Từ Tinh, cậu đưa tay, chậm rãi ôm Lạc Từ Tinh vào lòng.

Lạc Từ Tinh vui mặt vào ngực cậu, mỉm môi cười ngây ngô, tay đặt trên lưng cậu, cúi đầu nói: "Cố lên."

"Được."

"An Triệt nói mình là sao may mắn, tuy rằng mình không biết có đem lại may mắn cho các cậu không, nhưng tâm nguyện của mình chính là mong các cậu có thể thực hiện được giấc mộng của mình."

"Cậu là..."

"A, cậu cũng nói như vậy." Mặt Lạc Từ Tinh có chút ửng hồng.

Mấy ngày liên cường độ tập luyện rất cao thực sự khiến bọn họ rất mệt, nhưng vì giấc mộng, phấn đấu một phen, ý niệm trong đầu lại làm cho bọn họ có thêm nghị lực, bọn họ được sắp xếp thi đấu trước, bởi vậy rất nhanh, nhân viên hậu cần cứ tới đây thông báo cho bọn họ, đến phía sau sân khấu đợi trình diễn.

Lạc Từ Tinh trong lòng luôn tự nhắc nhở, lo lắng đến hai tay đầy mồ hôi.

Lâm Mộ Dung dáng vẻ của Lạc Từ Tinh, buồn cười nói: "Chẳng lẽ con còn chưa tin tưởng bọn họ sao?"

"Đương nhiên là có." Lạc Từ Tinh như phản xạ có điều kiện trả lời, lập tức ưỡn oai nói, "Nhưng không biết vì sao, vẫn rất lo lắng cho bọn họ."

"Đây là chuyện bình thường, khi đi lần đầu dẫn dắt nghệ sĩ, cũng lo lắng đến ăn không ngon ngủ không yên, hận không thể dùng bản thân để thay thế, nhưng sau đó mọi thứ đều tốt lên." Lâm Mộ Dung cười nói.

Lạc Từ Tinh gật gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ, cô bây giờ chỉ là trợ lý của TK, mà lại không phải là người khác làm, nên có lẽ cô sẽ luôn có loại cảm giác này chăng?

Nghe qua có cảm giác không có gì tốt đẹp.

Nhưng đối với Lạc Từ Tinh mà nói, có thể mãi mãi trở thành trợ lý của TK, là chuyện hạnh phúc nhất của cô.

Nếu như nói Lạc Từ Tinh là sao may mắn của bọn họ, như vậy bọn họ cũng là sao may của cô.

Cô rất may mắn, mới có gặp được ba chàng trai tốt như vậy.

Phòng bên ngoài có treo TV trên tường, màn hình cực lớn hiện lên mọi hình ảnh trên sân khấu.

Chỉ thấy sau khi người dẫn chương trình giới thiệu xong, ba chàng trai bước những bước dài lên sân khấu.

Lúc này khán giả đã có mặt ở đây, nhìn bọn họ, nhất thời phát ra không ít tiếng kêu gào, bởi vì dáng vẻ của bọn họ thật sự rất đẹp trai, hơn nữa còn rất đặc sắc.

Di động vang lên nhưng tiếng tách tách, chụp bọn họ vào trong di động, sau khi trở về sẽ khoe với bạn bè.

Sau khi ba người tự giới thiệu ngắn gọn, âm nhạc liền vang lên.

Lần đầu tiên bọn họ biểu diễn, lựa chọn ca hát + vũ đạo, lúc tiếng nhạc vang lên, liền hòa cùng nhịp điệu lúc nhảy lúc đi đến chỗ của mình, đứng lại.

Sau đó đột nhiên tiếng trống dữ dội vang lên, bọn họ đồng loạt nhảy, chỉ một động tác liền đốt nóng sân khấu.

"I have a dream

I have a dream

I have a dream

I have a dream

Trong lòng nhìn thấy những cảnh vật không giống nhau

Sáng sớm những song cửa sổ khác nhau mở toang

Đối mặt với biển người mênh mông

Tới đâu để ta không thấy băn khoăn

Có lý tưởng nên dũng cảm xông pha

Mệt mỏi đã có bờ vai ấm áp của bạn bè

Bất kể trời cao bao nhiêu....."

Trải qua sự biên soạn lại ca khúc càng có thêm nhiều âm phách mãnh liệt, khiến cho nó càng thích hợp vừa nhảy vừa hát, giọng hát của Diệp Hiên Nhiễm của hoa lệ mà biến ảo khôn lường, xướng loại nhạc này lại cực kì thích hợp, rõ ràng Lạc Từ Tinh nhìn thấy, lúc cậu hát câu đầu tiên, ống kính bên phải lướt qua bên ấy, những cô gái đang vui mừng la hét.

Úy Trì An Minh vốn là người có diện mạo nhã nhặn, nhưng trên sân khấu, lại như thay đổi thành người khác, từ mặt mũi cho đến động tác, đều để lộ ra dáng vẻ tuổi trẻ nhiệt huyết.

An Triệt lại càng khôi phái nói, kỳ thực cậu là người nhảy tốt nhất trong ba người, bởi vậy lúc nhạc dạo, liền để cậu nhảy một đoạn solo. (là nhảy một mình)

Toàn bộ sản phẩm như bùng cháy.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Điềm báo

Đợi cho màn biểu diễn kết thúc, bọn họ mỉm cười chậm rãi đi về phía người dẫn chương trình, cô có chút khoa trương nói: "Thật bất ngờ, ba thí sinh này đã đem đến cho chúng ta một sự chấn động quá lớn, mọi người nói, bọn họ hát có hay không?"

Bên dưới cùng đồng loạt nói lớn "Rất hay".

"Vũ đạo cũng vô cùng tốt, xin mời ban giám khảo phía dưới chấm điểm, sau khi màn biểu diễn cuối cùng kết thúc tôi sẽ công bố điểm."

"Cám ơn ban giám khảo, cám ơn MC, cám ơn mọi người." Các chàng trai của TK cúi chào mọi người rồi lui xuống.

Lạc Từ Tinh sớm đã chờ ở phía sau sân khấu, cô nghe thấy những giọng nói phía trước, tim đập loạn xạ trong lồng ngực, thực sự làm cho cô có cảm giác hận không thể ngay lập tức chạy lên sân khấu ôm bọn họ, bọn họ thật sự quá tuyệt vời, quả thực làm cho cô cảm thấy chấn động.

Mới vừa rồi nhìn trên màn hình TV, cô đã cảm thấy rất xúc động, nếu trực tiếp có mặt ở đó, có khi sẽ đoạt luôn hơi thở của người khác ấy chứ.

Cô tin rằng sau lần biểu diễn này sẽ có rất nhiều người ủng hộ bọn họ.

Tuy rằng rất nhanh bọn họ sẽ có rất nhiều người hâm mộ, khiến cho Lạc Từ Tinh cảm thấy buồn rầu, nhưng cô rất nhanh lại bình thường trở lại, dù sao bọn họ cũng là những viên ngọc sáng, không thể cứ mãi long đong, một ngày nào đó bọn họ sẽ càng có nhiều người hâm mộ, trở nên có tên tuổi, mà Lạc Từ Tinh có thể làm việc cùng họ, đó cũng là vinh dự của cô.

Lúc ba người bọn họ xuất hiện trước mặt Lạc Từ Tinh, cô rốt cuộc nhìn không được, chạy đến trước người Diệp Hiên Nhiễm, ôm chặt lấy cậu: "Các thật sự quá tuyệt vời, mình yêu các cậu!"

Cơ thể ấm áp của Diệp Hiên Nhiễm, còn có vừa rồi nhảy rất hăng hái trên sân khấu, sau khi hít thở, cậu quay về ôm lấy Lạc Từ Tinh, ôm đầu của cô lại khiến mặt cô vui vào ngực cậu, cúi đầu nở nụ cười: "Ừm"

"Này này, ôm gì mà lâu thế, Tiểu Tinh là của chúng ta!" An Triệt phá hủy "cảnh xuân" kéo Lạc Từ Tinh từ trong lòng Diệp Hiên Nhiễm ra, sau đó ôm cô vào lòng, "Tiểu Tinh cậu đứng là ngôi sao may mắn của bọn mình, vừa rồi một chút lo lắng cũng không có."

"Ừ, vậy là tốt rồi, các cậu quá tuyệt vời." Lạc Từ Tinh là người không có tế bào văn học, kỳ thật là không biết khen ngợi người khác như thế nào, hết lần này đến lần khác đều nói cùng một câu.

Nhưng một câu này còn hơn ngàn vạn lời nói khác.

Sau lại tới Ủy Trì An Minh nhẹ nhàng ôm, sau đó mới trở lại hậu trường.

Xung quanh có rất nhiều nhân viên hậu cần nhìn tới, nhìn bọn họ lòng đầy niềm vui, trong lòng cảm khái một câu, tuổi trẻ thật tốt.

Đối với thực tập sinh công ty thật sự là có ưu đãi, ví dụ như bọn họ sẽ được phân cho một phòng nghỉ, chờ đến khi công bố kết quả, bằng không chờ bên ngoài hội trường sẽ rất mệt.

Nhưng phòng nghỉ số lượng có hạn, người thì lại quá nhiều, bởi vậy bọn họ phải cùng một nam thí sinh khác dùng chung phòng nghỉ.

Bọn họ vừa mới tới phòng nghỉ đã được sắp xếp, liền nhìn thấy một nam sinh về mặt u ám đẩy cửa bước vào, lúc nhìn thấy bọn họ, trên mặt xẹt qua một tia ghen ghét và tức giận.

Trong lòng Lạc Từ Tinh căng thẳng, đây là chuyện gì vậy?

Nhưng rất nhanh Lạc Từ Tinh đã biết nguyên nhân, vì nam sinh này là thí sinh biểu diễn ngay sau TK, cũng là thực tập sinh của Tỉnh Nghệ.

Nguyên nhân là vì TK quá xuất sắc, khiến cho nam sinh này dù cũng rất giỏi, nhưng hào quang hoàn toàn bị lu mờ, sắc mặt rất khó coi, bởi vậy lúc nhìn thấy bọn họ mới lộ ra vẻ mặt như vậy.

Nói thực ra, Lạc Từ Tinh cũng không hề cảm thấy có gì phải áy náy, bởi vì thứ tự cuộc thi là do bốc thăm quyết định, rất công bằng. Hơn nữa, nếu cậu ta thật sự có tài, như vậy hẳn là không ngại cạnh tranh mới đúng, bởi vậy Lạc Từ Tinh cũng không để tâm, mà đang rất mong chờ kết quả cuộc thi.

Như Lạc Từ Tinh suy đoán, thi thành tích của TK sẽ vươn lên dẫn đầu, đạt được hạng nhất trong vòng loại, trực tiếp thăng cấp.

Lúc người dẫn chương trình công bố kết quả, Lạc Từ Tinh vui mừng đến nỗi nhảy cẫng lên, quả thực so với TK còn phấn khích hơn. Những nhân viên hậu cần xung quanh nhìn thấy, cười trừ ghẹo vài câu, Lạc Từ Tinh mới cảm thấy mình quá phấn khích.

Tối hôm ấy, Lạc Từ Tinh liền quyết định khao cả ba, cô kỳ thực muốn đem mọi tài nghệ của mình phát huy hết, với sự trợ giúp của Diệp Hiên Nhiễm, làm ra một bàn thức ăn ngon.

"Khụ khụ." Ngón tay thon dài của Diệp Hiên Nhiễm nhéo nhéo yết hầu, khê ho vài tiếng.

Lạc Từ Tinh rất cẩn thận liền phát hiện cậu không khỏe, nhú mảy hơi lo lắng nhìn cậu: "Nhiễm, cậu làm sao vậy, tối nay đã ho khan mấy lần rồi."

"Không có việc gì, có lẽ do mấy ngày này luyện tập nhiều quá, nên cổ họng hơi khô." Khuôn mặt tuấn tú của Diệp Hiên Nhiễm nhìn Lạc Từ Tinh, "Không cần lo lắng, Tiểu Tinh."

Nhưng Lạc Từ Tinh vẫn chưa yên tâm: "Mình đã chuẩn bị trà sâm cho các cậu, chẳng lẽ không uống sao?"

Để dự phòng bọn họ phải dùng tới cổ họng quá nhiều, Lạc Từ Tinh vẫn luôn chuẩn bị gì đó để họ có thể chăm sóc cổ họng.

"Thật sự không có việc gì." Diệp Hiên Nhiễm thoáng nở nụ cười.

Lạc Từ Tinh nhìn kỹ cậu, xác định cậu không có gì bất thường, mới hơi yên tâm, nhưng vẫn dặn dò: "Nếu có gì không ổn, nhất định phải nói cho mình biết, biết không?"

"Mình biết rồi." Diệp Hiên Nhiễm cười xoa đầu Lạc Từ Tinh.

Tiến vào cuộc thi tiếp theo, lần thi tới của TK là nửa tháng sau, lúc này bọn họ lại phải tiếp tục tập luyện, nhưng bọn họ rất ấn ý, một bài hát không cần phải tập luyện quá lâu mà vẫn có thể biểu diễn rất tuyệt.

Tối hôm đó, từ sớm Lạc Từ Tinh đã ngồi trước TV, bởi vì bình thường cô không hay xem TV, nhưng hôm nay tự nhiên lại có biểu hiện bất thường như vậy khiến Lạc Văn Viễn chú ý: "Tiểu Tinh hôm nay sao lại xem TV."

"Bởi vì hôm nay có màn biểu diễn của bọn họ, sau khi biên tập lại thì sẽ được phát sóng." Lạc Từ Tinh cười tủm tỉm.

"Hôm đó, chẳng lẽ con không xem trực tiếp ở trường quay sao?" Lạc Văn Viễn tò mò.

Lạc Từ Tinh gật đầu: "Mặc dù đã xem rồi, nhưng sau khi biên tập lại sẽ không giống với lúc đó."

Lạc Văn Viễn cũng cảm thấy thú vị, dùng tay đẩy bánh xe lăn tới bên cạnh Lạc Từ Tinh: "Trước giờ vẫn chưa được xem ba cậu ấy biểu diễn, bây giờ có thể xem cùng với con."

"Được ạ." Lạc Từ Tinh thấy chương trình vẫn chưa phát sóng, liền chạy vào bếp rửa sạch hoa quả rồi đem ra: "Ba, bọn họ thật sự rất giỏi."

Lạc Văn Viễn cười nhìn Lạc Từ Tinh: "Ừm, ba tin các cậu ấy rất giỏi."

Sau khi biên tập lại, quả nhiên đặc sắc hơn rất nhiều. Mặc dù Tinh Nghệ đối với TK có chút bất mãn, nhưng trong cuộc thi này cũng không hề chèn ép bọn họ, ngược lại đem toàn bộ những phần đặc sắc của bọn họ trình chiếu lại. Mặc dù Lạc Từ Tinh ở phía sau hậu trường đã xem qua một lần, nhưng nhìn không được vẫn phải cảm thán, bọn họ rất sự rất đẹp.

Nhưng Lạc Từ Tinh rất nhạy cảm nhận ra một điều, đó là biểu cảm của Diệp Hiên Nhiễm lúc hát nốt cao, chân mày có nhíu lại một chút, trong lòng Lạc Từ Tinh lập tức nói ra.

Vì trời sinh Diệp Hiên Nhiễm có chất giọng tốt, giọng hát của cậu du dương, nên những nốt cao đối với cậu không thành vấn đề, vì vậy phong thái khi hát của cậu rất tuyệt, hoàn toàn không giống với những người khác, phải cố hết sức nhíu chặt mày, há to mồm.

Cho nên lúc Lạc Từ Tinh thấy Diệp Hiên Nhiễm nhíu mày, trong lòng liền biết cổ họng của cậu không được thoải mái.

Nhớ đến mấy hôm trước cậu vẫn còn ho khan, Lạc Từ Tinh rất lo lắng, lấy điện thoại di động nhắn tin cho Diệp Hiên Nhiễm.

Lạc từ Tinh: Cổ họng của cậu đã đỡ hơn chưa, mình vừa mới xem tivi, thấy cậu nhíu mày lúc lên giọng.

Diệp Hiên Nhiễm rất nhanh đã trả lời lại: Bây giờ đã đỡ nhiều rồi, Tiểu Tinh cậu đang xem TV sao, bọn mình cũng đang xem.

Lạc từ Tinh cười, trả lời lại: Các cũng đang xem à..... Các cậu rất tuyệt, những người khác đều không bằng các cậu.

Diệp Hiên Nhiễm: Cảm ơn.

Sau đó cả hai bắt đầu bật QQ(*) lên nói chuyện, kể đến là phân tích những thí sinh khác, người nào thật sự có thực lực, người nào không cần phải bận

tâm, rất nhanh chương trình đã kết thúc.

(*) QQ: Là mạng xã hội ở Trung Quốc cũng giống như Facebook, Yahoo Message, Skype,... ở Việt Nam vậy. Ở Trung Quốc họ không sử dụng (hoặc có thể nói là bị cấm) các mạng xã hội như ở Việt Nam mà chỉ dùng QQ, WeChat, Weibo,... Đây là do chính sách giới hạn thông tin và ưu đãi dành cho các nhà phát triển phần mềm của Trung Quốc.

Lạc Văn Viễn vẫn còn đang nghĩ ngợi, cười nói với Lạc Tử Tinh: "Các cậu ấy thật sự rất giỏi, rất có tư chất, điều này làm cho ba nhớ lại quãng thời gian mình còn biểu diễn trên sân khấu, cũng từng có tuổi trẻ cuồng nhiệt như vậy."

Lạc Tử Tinh cất di động, nhìn về mặt cô đơn của Lạc Văn Viễn đang nhớ về quá khứ, trong lòng có chút buồn bã, nhưng rất nhanh lại khôi phục lại: "Đáng tiếc lúc ấy con vẫn chưa được sinh ra, bằng không đã có thể nhìn thấy phong độ lúc ấy của ba."

Lúc Lạc Văn Viễn còn trẻ đã tham gia một ban nhạc, đồng thời thu âm cho một công ty, nhưng đúng ngay lúc bọn họ chuẩn bị phát hành album đầu tiên, thì Lạc Văn Viễn bị tai nạn giao thông, từ đó tiền đồ biến mất, cũng không thể lưu lại ấn tượng gì.

Nhưng đã qua nhiều năm như vậy, Lạc Văn Viễn đã sớm thông suốt, mỗi người có số mệnh của mình, cho dù ông không có cách nào chấp nhận nó. Có lúc ông sẽ kể cho Lạc Tử Tinh nghe về năm đó của ông, mà Lạc Tử Tinh vẫn luôn chăm chú lắng nghe.

Ở lần thi lên lớp trước, Lạc Tử Tinh tiến hành bắt chước cuộc thi một lần, vì nguyên nhân là trong thời gian này cô vẫn luôn cùng với TK luyện tập, thành tích của cô có hơi kém đi, nhưng cũng không quá tệ, vì vậy giáo viên chủ nhiệm cũng không thể làm gì cô, chỉ là vẫn giống như cũ nhắc nhở cô vài câu sau đó bỏ qua.

Sau thời gian chuẩn bị thi ngày kỷ niệm thành lập Trường Trung học Hoa Anh cũng sắp diễn ra, trước kì thi lên lớp ba ngày, bọn họ cũng không thêm vào nhiều bài hát, mà quyết định hát ca khúc đã biểu diễn ở vòng loại.

Sau khi tiết mục trình diễn ở vòng loại được phát sóng, TK cũng dần dần được nhiều người biết đến, nhiều nhất là các nữ sinh trung học, Lạc Tử Tinh thường thấy các cô tụ năm tụ bảy bàn về TK, nói Diệp Hiên Nhiễm đẹp trai bao nhiêu, Ủy Trì An Minh phong độ cỡ nào, An Triệt thì tình quái ra sao, mỗi khi Lạc Tử Tinh nghe được đều cảm thấy tự hào.

Lạc Tử Tinh cùng TK luyện tập ba ca khúc, nhưng tình trạng cổ họng của Diệp Hiên Nhiễm lại làm mọi người lo lắng, bởi vì lúc hát những nốt cao, hơi của cậu rõ ràng không đủ, hơn nữa còn có vẻ hơi khó khăn.

"Nhiễm, không thể cứ để như vậy được, chúng ta nên đi bệnh viện thôi, nếu không mình sẽ nói với dì Mộng." Lạc Tử Tinh rất kiên định.

Diệp Hiên Nhiễm cũng không từ chối nữa, thời gian gần đây, cổ họng của cậu quả thực rất khó chịu, bởi vậy chỉ ba ngày sau khi biểu diễn, liền cùng với Lạc Tử Tinh đến bệnh viện.

Sau khi chẩn đoán xong, vị bác sĩ mặc áo blouse nhìn kỹ tấm phim chụp, nói: "Không phát hiện vấn đề gì, chẳng qua là do cường độ sử dụng quá nhiều, nếu không yên tâm, có thể làm kiểm tra bệnh lý, nhưng đợi có kết quả thì khá lâu, cần mất một thời gian."

Sau khi Lạc Tử Tinh và Diệp Hiên Nhiễm thương lượng một chút, nói với bác sĩ: "Chúng cháu sẽ làm một cái."

"Ừm, vậy các cháu đi đóng phí trước, sau đó đi tới lầu 3 ở phía Đông."

"Được a, cảm ơn bác sĩ."

Lạc Tử Tinh gọi điện thoại cho Lâm Mộng, kể lại tình trạng của Diệp Hiên Nhiễm, Lâm Mộng biết được chuyện Lạc Tử Tinh kiên quyết đưa cậu đi khám, liền khen cô, mấy ngày này bà phải đi công tác, không có cách nào để quay về, nhưng sau khi biết chuyện này, sẽ lập tức trở về.

Sau khi cuộc gọi kết thúc, Lạc Tử Tinh không kiềm lòng được ôm Diệp Hiên Nhiễm: "Sẽ không có việc gì đâu."

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Thứ tư, thời tiết mấy ngày qua cứ luôn u ám cuối cùng cũng quang đăng trở lại. Sáng sớm, những tia nắng ấm áp sớm mai chiếu xuống, những áng mây trắng như sữa, tầng tầng lớp lớp, vô cùng xinh đẹp. Hôm nay là ngày kỷ niệm 100 năm thành lập Trường Trung học Hoa Anh, lúc xế chiều, Lạc Tử Tinh cùng cô giáo xin nghỉ phép để đến hội trường giúp một tay.

Cả ngày Ủy Trì An Minh đều ở đây, làm hội trường như cậu là bận rộn nhất, mà Diệp Hiên Nhiễm và An Triệt cũng ở đây giúp một tay.

Nhưng ba chàng trai ưu tú này quá chói mắt khiến cho đám nữ sinh không cách nào chuyên tâm làm việc, vì vậy Ủy Trì An Minh dờ khóc dờ cười để

cho Diệp Hiền Nhiễm và An Triệt ra ngoài sân đi dạo, chờ đến tối cùng nhau ăn cơm

Lạc Từ Tinh vẫn quan tâm đến Diệp Hiền Nhiễm như cũ: "Cổ họng của cậu đã đỡ hơn chưa, có còn khó chịu không?"

"Còn có thể... Khụ khụ" Diệp Hiền Nhiễm vừa nói xong, liền nhẹn không được ho khan một tiếng.

"Nhiễm!" Lạc Từ Tinh lập tức thả dao cụ trong tay xuống, đến cạnh Diệp Hiền Nhiễm, vô cùng lo lắng, "Cổ họng lại không thoải mái sao?"

"Ừ." Hàng chân mày xinh đẹp của Diệp Hiền Nhiễm hơi nhíu lại, hiển nhiên đối với vấn đề của cổ họng cũng coi trọng.

"Hiện tại kết quả kiểm tra vẫn chưa có, nếu không thì tối nay cậu không cần lên sân khấu biểu diễn." Ủy Trì An Minh cũng đi tới.

"Minh không sao." Diệp Hiền Nhiễm day day cổ họng, khẳng định nói.

An Triệt cũng nói: "Nhiễm, hôm nay cậu không khỏe thì không cần biểu diễn đâu, mình và An Minh hai người cũng có thể, Tiểu Tinh, cậu đưa Nhiễm về nhà trước đi."

Lạc Từ Tinh gật đầu một cái, nhìn sang Diệp Hiền Nhiễm: "Chúng ta đi về trước nhé?"

Diệp Hiền Nhiễm lại lắc đầu: "Mình thật sự không sao, tối nay phần hát cao giao cho An Triệt, mình hát nửa phần thấp trước thì không có chuyện gì đâu."

Bởi vì sự kiên quyết của Diệp Hiền Nhiễm, mọi người đành bất đắc dĩ đồng ý.

Trước bữa tối muốn diễn tập một lần, mặc dù không phải là biểu diễn chính thức, nhưng một ca khúc cũng muốn hát từ đầu đến cuối. Diệp Hiền Nhiễm không cần hát phần cao cũng coi như là thoải mái, nhưng Lạc Từ Tinh không biết chuyện gì xảy ra, trong lòng vẫn cứ lo lắng.

Sau khi ăn cơm xong, An Triệt và Ủy Trì An Minh lại hỏi thăm tình trạng của Diệp Hiền Nhiễm, xác nhận ba lần mới đồng ý để cậu lên sân khấu.

Bây giờ, sắc trời dần dần tối lại, gió đêm thấm lạnh khiến Lạc Từ Tinh phải nắm chặt áo khoác, cô đứng phía sau sân khấu nhìn đám đông học sinh, trong lòng yên lặng mong chờ phần biểu diễn của bọn họ.

Chỉ là sau khi tiến hành được một nửa, lúc sắp đến phần trình diễn của TK, Lạc Từ Tinh vừa quay đầu, nhưng không thấy Diệp Hiền Nhiễm đâu!

"Triệt, Nhiễm đâu?" Lạc Từ Tinh vội vàng nắm lấy một cành cây đàn ghi-ta của An Triệt, hỏi thăm.

An Triệt để đàn ghi-ta xuống, nhìn quanh bốn phía một lúc, phía sau sân khấu lớn có rất nhiều người, nhưng không thấy Diệp Hiền Nhiễm.

Lạc Từ Tinh cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho Diệp Hiền Nhiễm, nhưng phía bên kia điện thoại truyền lại là một giọng nữ quen thuộc: "Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang khóa máy..."

"Nhiễm tắt di động rồi!" Lạc Từ Tinh gấp gáp, lại đi tìm Ủy Trì An Minh, Ủy Trì An Minh cũng lắc đầu, trước khi buổi dạ hội bắt đầu, đã không nhìn thấy Diệp Hiền Nhiễm, cứ tưởng rằng cậu đi ra ngoài hóng mát, nhưng hiện tại vẫn chưa quay lại.

"Các cậu mau lên biểu diễn đi, để mình ra ngoài tìm." Lạc Từ Tinh cố gắng trấn tĩnh, "Nhiễm không phải là người không có trách nhiệm, nhất định cậu ấy đã xảy ra chuyện gì đó."

"Được rồi." Ủy Trì An Minh nói, "Chúng mình lên biểu diễn trước, chờ sau khi chấm dứt hãy nói, cậu cứ mở điện thoại, để phòng trên đường quay lại Nhiễm có thể sẽ gọi cho cậu."

Lạc Từ Tinh kéo khóa áo khoác, đội cái mũ lông lên, liền chạy vào trong bóng đêm, mùa đông gió lạnh thấu xương khiến cô lạnh run cả người, bây giờ Lạc Từ Tinh tìm một vòng bên ngoài hội trường, không phát hiện Diệp Hiền Nhiễm.

Cô vẫn tiếp tục gọi điện cho Diệp Hiền Nhiễm, nhưng điện thoại cậu vẫn tắt. Lạc Từ Tinh càng thêm sốt ruột, quả thực rất muốn khóc.

Nhiễm, cậu đang ở đâu?

Rốt cục, trên một chiếc ghế dài ven hồ, Lạc Từ Tinh phát hiện một chàng trai ngồi trên ghế không nhúc nhích, bởi vì trời đã tối hẳn, đèn đường lại cách xa chỗ này, Lạc Từ Tinh không chắc đó có phải Diệp Hiền Nhiễm hay không, nhưng trực giác nói cho cô biết đó chính là cậu.

Lạc Từ Tinh cẩn trọng đi tới, ở chỗ cách chàng trai khoảng một thước rồi cũng nhìn rõ, quả nhiên là Diệp Hiền Nhiễm.

"Nhiễm!" Lạc Từ Tinh gọi cậu một tiếng, sau đó rất nhanh nói: "Sao cậu lại chạy đến đây, bọn mình rất lo lắng, sắp đến tiết mục của các cậu rồi, theo mình trở về đi." Nói xong, cô muốn kéo tay Diệp Hiền Nhiễm.

Nhưng Diệp Hiền Nhiễm không chịu nhúc nhích, cúi đầu, hoàn toàn che khuất đi vẻ mặt của cậu.

"Nhiễm? Cậu làm sao vậy?" Lạc Từ Tinh đi đến trước mặt Diệp Hiền Nhiễm, cúi người xuống lay nhẹ cậu một cái: "Cậu đừng làm mình sợ."

Diệp Hiền Nhiễm vẫn im lặng như trước.

Một trận gió lạnh thổi qua, Lạc Từ Tĩnh lạnh run cả người, sau khi tay cô chạm vào tay cậu, mới phát hiện tay cậu lạnh kinh người.

"Tay cậu lạnh quá, cậu ngồi ở đây bao lâu rồi, sao không trả lời mình?" Lạc Từ Tĩnh nghi hoặc.

Diệp Hiền Nhiễm rút cục cũng ngẩng đầu, trong bóng tối về mặt tái nhợt của cậu vẫn hiện rõ, cậu lấy điện thoại di động ra, những ngón tay cứng đờ chậm rãi gõ trên khung trò chuyện: Tiểu Tĩnh, mình không thể nói chuyện.

"Cái gì?!" Lạc Từ Tĩnh hoảng hốt nhìn cậu.

Môi Diệp Hiền Nhiễm mấp máy, nhưng không nói ra được, chỉ có thể lại dùng tay gõ chữ: Vừa rồi cổ họng mình rất khó chịu, mình ho khan vài tiếng, sau đó đột nhiên mất tiếng.

Lạc Từ Tĩnh vừa hoảng sợ vừa đau lòng: "Sao cậu không nói với mình? Đi, chúng ta lập tức đi bệnh viện!"

Nhưng Diệp Hiền Nhiễm không động đây, ngón tay cậu đặt trên màn hình, hồi lâu vẫn không gõ chữ. Nhưng Lạc Từ Tĩnh lại đoán được ý của cậu: "Nhiễm cậu đừng nghĩ nhiều, cậu chỉ tạm thời bị mất giọng thôi, không cần lo lắng, sẽ không có việc gì đâu."

Tuy rằng cô nói xong những lời an ủi, nhưng nước mắt không biết sao lại tự dưng chảy xuống, cô không dám để cho Diệp Hiền Nhiễm nhìn thấy, vội vàng quay lưng lại gọi ngay cho Ủy Trì An Minh: "An minh, các cậu có lên sân khấu không?"

"Tiểu Tĩnh cậu tìm được Nhiễm rồi sao, tiết mục kế tiếp là đến bọn mình." Ngữ khí của Ủy Trì An Minh rất lo lắng.

"Bên này xảy ra chút việc, các cậu cứ biểu diễn trước, sau đó gọi điện thoại cho mình." Lần này các bạn học sinh đến xem, sau này có khả năng trở thành fan của TK, hướng hồ, tự dưng vắng mặt sẽ tạo nên ảnh hưởng rất xấu, nếu Ủy Trì An Minh biết Diệp Hiền Nhiễm bị mất giọng tạm thời, nhất định sẽ bắt chặp đến đây, vì tương lai của TK, Lạc Từ Tĩnh mới không nói cho họ biết.

Nhưng Ủy Trì An Minh lại cảm giác được điều gì, cậu truy hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Tĩnh mau nói cho mình biết."

"Không có gì, cậu và An Triệt hãy hát thật hay, sau đó chúng ta liên lạc lại." Lạc Từ Tĩnh nói: "An Minh, để sau hãy nói."

Bên kia An Triệt cũng hỏi Ủy Trì An Minh đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa vừa nói thì tiết mục cũng sắp kết thúc, không thời gian nữa.

Lạc Từ Tĩnh cố gắng nói xong nhanh, liền cúp điện thoại.

Xoay người, Lạc Từ Tĩnh không chút do dự nắm tay Diệp Hiền Nhiễm kéo cậu đứng lên, nghiêm túc nói: "Nhiễm, mình biết cậu rất sợ, mình cũng rất sợ, mình không ngờ sẽ trở nên như vậy, mình rất đau lòng, lẽ ra mình nên đưa cậu đi gặp bác sĩ sớm hơn." Lạc Từ Tĩnh nói xong lại có chút hối hận khóc, cô thật sự sợ, ngộ nhờ Diệp Hiền Nhiễm sau này cũng không thể nói chuyện thì phải làm sao đây?

Nếu như lúc đó cô kiên trì thì tốt rồi, tại sao lại không kiên trì? Lạc Từ Tĩnh che mặt, đau lòng khóc thút thít.

Đột nhiên, cơ thể được ôm lại, Lạc Từ Tĩnh giật mình, ngẩng đầu lên ngờ ngác nhìn cậu.

Trong ánh sáng mờ ảo, vẻ mặt cậu hiện lên không rõ ràng, duy chỉ có đôi mắt là sáng như sao, cậu không nói được, nhưng kỳ lạ là Lạc Từ Tĩnh đã bình tĩnh lại, cô lần nữa lấy lại dũng khí, kiên định nói: "Nhiễm, cậu sẽ không có việc gì!"

Diệp Hiền Nhiễm đưa tay xoa đầu Lạc Từ Tĩnh.

Trên đường đến bệnh viện Lạc Từ Tĩnh gọi điện cho Lâm Mộ Dung, đúng lúc Lâm Mộ Dung đang ở gần bệnh viện, liền tới trước một bước chờ bọn họ, đợi sau khi bọn họ đến Bệnh viện, Lâm Mộ Dung đã nhờ cậu người tìm được một chuyên gia.

Chuyên gia là một vị bác sĩ lớn tuổi đã hơn năm mươi, có trình độ cao, Diệp Hiền Nhiễm lại chụp X-Quang thêm lần nữa, nhưng vị bác sĩ này vẫn không cách nào tìm ra được bất cứ vấn đề gì, nghe nói bọn họ đã làm kiểm tra bệnh lý, vì vậy nói: "Hiện tại tạm thời không phát hiện gì, mọi người chờ có kết quả kiểm tra hãy quay lại, mấy ngày này, chú ý uống nhiều nước ấm, tôi sẽ kê một ít thuốc để bảo vệ cổ họng, nhớ uống đúng giờ."

Lạc Từ Tĩnh vô cùng lo lắng: "Bác sĩ, mấy ngày này cậu ấy có thể nói chuyện được không?"

"Hôm nay chẳng qua là đột ngột bộc phát, chờ sáng sớm ngày mai mới có thể biết được." Thầy thuốc hiểu tâm trạng Lạc Từ Tĩnh, ôn hòa nói: "Thật ra là tôi có một suy đoán về loại bệnh này, nhưng kết quả kiểm tra vẫn chưa có nên không thể kết luận, không chừng tôi đã đoán sai cũng nên."

Lạc Từ Tĩnh lại nghe được càng thêm khản trương.

Sau khi kết thúc biểu diễn An Triệt và Ủy Trì An Minh vội vã chạy tới bệnh viện, nghe được câu này nhất thời đứng ngây tại chỗ, sau đó cẩn thận nhìn Diệp Hiền Nhiễm.

Mọi người ở đây đều biết Diệp Hiền Nhiễm đối với âm nhạc là tình yêu tha thiết, vì vậy nếu cổ họng cậu thật sự có biến đổi gì đó, đối với cậu mà nói,

tuyệt đối là một đả kích rất lớn.

Lúc đi ra từ bệnh viện, bởi vì đã uống nhiều nước ấm, nên Diệp Hiên Nhiễm đã có thể phát ra những âm thanh rất nhỏ, cậu thấy đáng vẻ nghiêm trọng của mọi người, khẽ cười một tiếng, nhỏ giọng nói: "Kết quả còn chưa có đi ra mọi người không nên như vậy."

Lạc Tử Tinh gật đầu một cái: "Đúng vậy, mọi người không nên nản lòng, Nhiễm nhất định sẽ không sao!"

Cậu còn chưa thực hiện được giấc mơ của mình, làm sao có thể có chuyện được. Cậu là một chàng trai tốt như vậy, ông trời làm sao nhẫn tâm làm hại cậu.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi tỉnh dậy chuyện đầu tiên Lạc Tử Tinh làm chính là gọi điện cho Diệp Hiên Nhiễm, nhưng lúc điện thoại vừa đổ chuông liền cảm thấy có chút vội vàng, nếu như Diệp Hiên Nhiễm vẫn chưa thể nói chuyện thì sao có thể trả lời câu hỏi của cô, nên gửi tin nhắn trước.

Nhưng rất vui là Diệp Hiên Nhiễm đã có thể nói chuyện rồi, giọng nói vẫn như trước kia, réo rất nhu hòa, bởi vì sáng sớm vừa thức dậy, mang theo một chút xiu khàn khàn: "Tiểu Tinh không cần phải lo lắng, mình có thể nói chuyện rồi."

Lạc Tử Tinh cảm thấy trong nháy mắt nước mắt lưng tròng, nàng không biết mình nên nói gì, chỉ có thể lẩn qua lộn lại trên giường trong lòng mừng thầm, thật tốt quá, thật tốt quá.

Chẳng qua vận mệnh có đôi khi sẽ thiên vị cho một người, hi vọng cậu trải qua càng nhiều thử thách, sau này thành công sẽ càng rực rỡ.

Hai ngày sau khi trở lại bình thường Diệp Hiên Nhiễm đã nhận được một tin xấu.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chúng ta ở bên nhau nhé!

Trên mặt vị bác sĩ mặc áo blouse trắng rõ ràng rất tiếc nuối: "Căn cứ vào việc kiểm tra, đánh giá bệnh lý, tôi và các bác sĩ khác đã hội ý suốt đêm, xác định bệnh này là do tai nạn mà thành, chứng tắt tiếng chỉ là tạm thời, nhưng lâu dài về sau, cậu sẽ hoàn toàn mất đi giọng nói. Thật đáng tiếc, nguyên nhân phát sinh loại bệnh này có xác suất quá nhỏ, để có thể chữa trị được là rất khó, do vậy trong nước chưa thể chữa khỏi, nhưng ở nước ngoài thì có thể có khả năng, nếu được thì các cậu có thể sang Mỹ để chữa trị."

"Chữa trị ở Mỹ thì xác suất chữa khỏi là bao nhiêu?" Lâm Mộng nhú mày hỏi.

"Chưa tới 30%." Bác sĩ lại tiếc nuối nói: "Hon nữa ở nước ngoài trước đây cũng không có ca nào thành công."

Lạc Tử Tinh che miệng lại, không dám tin bước lùi về phía sau, nhìn vị bác sĩ với ánh mắt đầy sự khẩn cầu, hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư, không cần nói đùa có được không, đây cũng không phải là phim Hàn Quốc, vì sao lại có chuyện như vậy xảy ra.

Trong nháy mắt cô đau lòng đến không thể thở được, tầm mắt căn bản không dám đặt ở trên người Diệp Hiên Nhiễm.

Mặt Lâm Mộng không chút thay đổi, nhưng sự tiếc nuối trong mắt thì không cách nào che dấu được. Thế nhưng những gì bà quan tâm cũng đều chưa nói ra.

Từ đầu đến cuối Diệp Hiên Nhiễm đều không nói chuyện, cậu vẫn đứng thẳng, đáng người cậu vẫn cao to như vậy thoạt nhìn rất xuất chúng, tinh xảo hoàn mỹ, ngũ quan cũng không có biểu cảm gì đặc biệt, cậu cứ đứng như vậy, nhưng lại như cuốn theo toàn bộ thế giới.

Lạc Tử Tinh đột nhiên lại sinh ra một loại khủng hoảng, sợ rằng Diệp Hiên Nhiễm nghĩ không thông, cứ như vậy mà rời xa cô, cô không tự giác mà nắm lấy ngón tay của cậu, lại phát hiện ngón tay của cậu lạnh lẽo đến dọa người.

"Nhiễm....." Lạc Tử Tinh nhỏ giọng gọi cậu, sợ quấy nhiễu đến cậu.

Từ bệnh viện trở về, trạng thái của Diệp Hiên Nhiễm chính là như vậy, cậu cái gì cũng không nói, đắm chìm trong thế giới của mình, bọn cô sợ hãi, nhưng lại không dám mở miệng. Lâm Mộng suy nghĩ rất nhiều, nghĩ rằng TK về sau không thể xuất hiện được, trước mắt không biết phải làm sao. Nhưng hiện tại, chuyện này cũng không thích hợp nói ra.

Lạc Tử Tinh vẫn nhìn Diệp Hiên Nhiễm, cô không dám mở miệng, sợ rằng lời nói của mình sẽ ép Diệp Hiên Nhiễm đến giới hạn cuối cùng, trong lòng cô lo lắng không yên, thậm chí suy nghĩ, nếu ông trời có thể cướp đi giọng nói của cô đổi thành Diệp Hiên Nhiễm vẫn bình an thì tốt biết mấy.

Đến nhà trọ, Diệp Hiên Nhiễm trở về phòng của mình, đối với những người muốn theo vào cùng, rốt cục cũng nói câu đầu tiên: "Các người ra ngoài trước được không, mình muốn yên lặng một chút."

Sắc mặt của cậu tái nhợt, gương mặt trước giờ vẫn tinh xảo xinh đẹp giờ phút này lại bao phủ một tầng u ám, đôi mắt như vì sao sáng cũng trở nên tối tăm, Lạc Từ Tinh thấy vậy, tim liền như bị dao cắt.

Đây là tình yêu thời niên thiếu của cô, cho tới bây giờ đều là mặc sức phẫn khởi, bây giờ đã trở thành như thế này.

Bọn cô đều đứng lại, sau đó trơ mắt nhìn Diệp Hiên Nhiễm khép cửa phòng lại.

Lạc Từ Tinh muốn khóc, nhưng đã kiềm chế được, cô làm trợ lý trong thời gian dài như vậy, đã chín chắn rất nhiều, quay đầu nói với Lâm Mộng: "Dì à, dĩ có thể không nói cho công ty chuyện của Nhiễm được không? Tạm thời chờ Nhiễm bình tĩnh trở lại, sau đó thương lượng lại, có được không?"

Lâm Mộng thở dài một tiếng, gật gật đầu: "TK là do một tay dì tạo nên, trừ phi không còn khả năng, hoặc là có người muốn rời khỏi, nếu không dì sẽ không từ bỏ." Mấy ngày này, mọi cố gắng của bọn họ bà đều nhìn thấy hết, bọn họ trở nên ưu tú cũng làm cho bà cảm thấy tự hào, phát sinh chuyện như vậy, Lâm Mộng cũng khổ sở không kém so với bọn họ bao nhiêu.

Sắc mặt của Ủy Trì An Minh cũng không điềm đạm nữa, cậu nhẹ giọng nói: "TK là một chính thể, chúng ta là một nhóm cùng tiến cùng lui."

"Đúng vậy." An Triệt cũng ý thức được, nói với Lâm Mộng, "Dì Mộng, TK thiếu ai cũng đều không được, nếu Nhiễm thật sự muốn rời khỏi, thì cháu, cháu cũng không muốn tiếp tục ở lại."

"An Triệt!" Lâm Mộng kinh ngạc, "Tại sao cậu có thể nói ra những lời như vậy? Chẳng lẽ thiếu một Diệp Hiên Nhiễm, là cậu có thể tùy tiện từ bỏ giấc mơ của mình sao?"

An Triệt vẫn bướng bỉnh nhìn Lâm Mộng, không nói lời nào.

Bất quá Lâm Mộng cũng không có ý nghĩ muốn người mới gia nhập vào, hết thấy còn cần chờ Diệp Hiên Nhiễm bình phục lại, để liên hệ được với chuyên gia nước ngoài tìm cách chữa trị, sau đó mới có thể quyết định.

An Triệt vẫn đứng thẳng như cây cột lớn giống với Lạc Từ Tinh, thấp giọng nói: "Tiểu Tinh, cậu có đói bụng không, bữa sáng cũng không ăn, có muốn ăn cái gì không, mình đi mua cho cậu một ít."

Lạc Từ Tinh lắc đầu: "Mình không đói bụng."

"Đừng như vậy, Nhiễm cũng chưa ăn cơm, mình đi mua một ít, lát nữa cậu vào đưa cho cậu ấy đi." An Triệt miễn cưỡng cười nhẹ, "Cậu ấy có lẽ không nghe tụi mình nói, nhưng lời của cậu, cậu ấy hẳn là sẽ nghe."

Lạc Từ Tinh kinh ngạc nhìn An Triệt: "Được!"

An Triệt rất nhanh đã mua một ít thức ăn trở về, đều là những món ăn thanh đạm không gây kích thích đối với cổ họng, bọn họ đều đi đến nhà ăn, Lâm Mộng tạm thời rời đi để liên hệ với chuyên gia nước ngoài, chỉ còn Lạc Từ Tinh cầm bữa sáng, nhẹ nhàng gõ cửa phòng của Diệp Hiên Nhiễm.

Căn phòng yên tĩnh, Diệp Hiên Nhiễm cũng không đáp lại tiếng nào.

Lạc Từ Tinh vẫn không từ bỏ, lại gõ cửa thêm vài cái, nói với người trong phòng: "Nhiễm, cậu mở cửa ra đi, mình là Tiểu Tinh."

Hồi lâu sau, cửa vang lên tiếng động, lộ ra gương mặt không chút biểu cảm nào của Diệp Hiên Nhiễm.

Lạc Từ Tinh hít sâu một hơi, đi vào.

"Nhiễm, ăn chút gì đi, được không?" Lạc Từ Tinh nhỏ giọng nói.

Diệp Hiên Nhiễm ngồi bên giường, gục đầu xuống, trên trán lấm tấm mồ hôi rơi xuống, che đi vẻ mặt của cậu, nhưng từ người cậu lại hiện lên một sự bi thương, thấy vậy trong lòng Lạc Từ Tinh lại thấy đau.

Cô không từ bỏ mà đi qua khích lệ: "Nhiễm, cậu không cần phải như vậy, chúng ta vẫn còn có hi vọng, ông trời sẽ không nhẫn tâm như vậy, cậu nhất định sẽ có thể hồi phục." Với bộ dáng đau khổ trước mắt, bất luận là lời gì cũng không có tác dụng, ngay cả những gì Lạc Từ Tinh nói đều không thuyết phục được. Nhưng cô không thể từ bỏ, cô phải lạc quan, bởi vì nếu ngay cả cô cũng buông xuôi, như vậy Diệp Hiên Nhiễm sẽ hoàn toàn tự nhốt bản thân lại.

"Tiểu Tinh....." Diệp Hiên Nhiễm rốt cục cũng lên tiếng, giọng nói của cậu dễ nghe như vậy, giống như tiếng suối trong trên núi, dễ dàng chạm đến lòng người, "Còn nửa năm nữa là thi đại học, sau này cậu nên chuyên tâm học tập."

Câu nói của cậu không đầu không đuôi làm cho Lạc Từ Tinh lặng đi một chút, bất quá sau đó liền kịp phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Nhiễm, cậu có ý gì, chẳng lẽ cậu muốn rời khỏi TK sao?"

"Mình còn có cách khác sao?" Diệp Hiên Nhiễm ngẩng đầu lên, nhìn cô với ánh mắt sâu xa. "Không rời khỏi thì chỉ có thể liên lụy đến Triệt và An Minh, đến lúc đó TK vĩnh viễn sẽ không thể được xuất hiện."

"Không, không được!" Lạc Từ Tinh trả lời theo phản xạ: "Cậu có còn nhớ không, cậu đã từng nói với mình, bốn người chúng ta, thiếu một người cũng

không được, mình không đồng ý để cậu rời khỏi, Triệt và An Minh cũng sẽ không đồng ý! Di đã liên hệ với các chuyên gia nước ngoài cho cậu, Triệt cũng vừa mới nói nếu cậu rời khỏi thì cậu ấy cũng không cần ở lại TK. Cậu thấy đó, tất cả mọi người ở đây vì cậu mà cố gắng, sao cậu có thể dễ dàng nói từ bỏ chứ!"

"Nhưng Diệp Hiên Nhiễm không có giọng hát, thì cũng không còn gì cả!" Diệp Hiên Nhiễm gầm nhẹ một tiếng. "Mình đã không thể hát nữa, không thể hoàn thành ước mơ, mình còn cái gì đáng để mọi người bằng lòng trả giá chứ."

Diệp Hiên Nhiễm vẫn luôn là người kiêu ngạo, từ trước đến nay Diệp Hiên Nhiễm chưa từng quát tháo hay kêu khổ, nhưng nay lại hạ thấp chính mình. Lạc Từ Tinh hiểu được nỗi khổ tâm của cậu, vì thế mới đau lòng đến gần như không đứng nổi, cô miễn cưỡng cười: "Không, cái mà chúng mình yêu mến không chỉ là giọng hát của Diệp Hiên Nhiễm."

Diệp Hiên Nhiễm nghi hoặc nhìn cô.

"Diệp Hiên Nhiễm, người này tuy rằng bề ngoài thoạt nhìn rất thờ ơ, rất ít cười, khuôn mặt xinh đẹp luôn lạnh như băng, nhưng bên trong con người của cậu lại rất nhiệt tình, rất đơn thuần, đối xử với bạn bè rất thật lòng, tâm địa lương thiện." Lạc từ Tinh không chút né tránh nhìn Diệp Hiên Nhiễm, tiếp tục nói: "Cậu có việc phiền muộn luôn giấu trong lòng không nói ra, nhưng bất cứ khi nào bạn bè gặp chuyện gì cậu đều quan tâm giúp đỡ. Cậu là người ưu tú như thế, sao cậu có thể nói, cậu không là gì khi không thể hát được nữa?"

"Cám ơn." Diệp Hiên Nhiễm nói lời cảm ơn, nhưng sắc mặt cũng không có vẻ tốt lên. Lạc Từ Tinh cũng biết, an ủi như vậy nhiều lần cũng chỉ có thể làm cho cậu thấy dễ chịu hơn một chút mà thôi.

"Ăn chút gì đi, có được không?" Lạc Từ Tinh nói.

"Mình thật sự không muốn ăn."

"Ăn một chút đi, nếu không mình sẽ nhịn đói cùng cậu." Lạc Từ Tinh chỉ có thể sử dụng chiêu bất chấp đạo lý này.

Diệp Hiên Nhiễm quả nhiên bất đắc dĩ nở nụ cười: "Tiểu Tinh, cậu không cần như vậy."

"Mình tự nguyện mà." Lạc Từ Tinh đặt bữa sáng trên bàn của cậu, sau đó đi qua kéo cậu đến. "Bởi vì mình thích cậu thôi."

Tay của Diệp Hiên Nhiễm cứng đờ, nhìn Lạc Từ Tinh bằng vẻ mặt có chút phức tạp, nhưng trong ánh mắt lại biểu lộ tình cảm làm cho Lạc Từ Tinh hiểu được, cậu không ghét lời tỏ tình của cô: "Cậu thích mình?"

Thực ra Lạc Từ Tinh cũng không biết vì sao lại đột nhiên nói ra, nhưng lời đã nói ra vốn không thể hối hận, cô đứng trước mắt Diệp Hiên Nhiễm, có chút mong chờ nhìn thẳng vào mắt cậu: "Đúng vậy, mình thích cậu, rất... rất thích, mình không cần cậu đáp lại mình, nhưng mình chỉ hi vọng cậu không vì thế mà xa lánh mình."

"Nhưng mình không thể hát được nữa....."

"Điều này đối với mình mà nói không quan trọng, quan trọng chính là cậu. Giống như mình vừa mới nói ưu điểm của cậu, Diệp Hiên Nhiễm, mình thực sự thích cậu."

Có trời mới biết lòng bàn tay của Lạc Từ Tinh toàn là mồ hôi, cô căn bản không ngờ tới lời tỏ tình của mình lại được nói ra trong tình huống như thế, nhưng cô không thể phủ nhận chuyện cô đã thích Diệp Hiên Nhiễm từ lâu, căn bản chỉ cần nhìn thấy cậu như thế này là tốt rồi. Cậu xuất sắc như vậy, cô cảm thấy mình có phần không xứng với cậu, nhưng hiện tại vì động viên Diệp Hiên Nhiễm nên cô cũng không thể không nói ra lời này.

Diệp Hiên Nhiễm vẫn nhìn cô, từ đầu Lạc Từ Tinh đã lấy hết dũng khí nên bây giờ trong lòng có chút không yên. Cũng chỉ có một phút mà thôi, cô rũ hàng mi nhìn xuống dưới đất, không biết cậu ấy đang nghĩ gì: "Gây ra rắc rối cho cậu mình thật sự xin lỗi."

Nhưng lời vừa nói xong, Lạc Từ Tinh đã cảm nhận được mùi hương cây cỏ hết sức quen thuộc, chớp mũi cô cũng chạm vào lồng ngực ấm áp của cậu.

Cơ thể bị ôm chặt của Lạc Từ Tinh từ từ trầm tĩnh lại, cô đưa tay ôm lấy Diệp Hiên Nhiễm, thấp giọng hỏi: "Diệp Hiên Nhiễm, câu trả lời của cậu là đồng ý sao?"

"Ừm." Diệp Hiên Nhiễm nói: "Mình thật sự cảm thấy có lỗi, đáng lý ra những lời này phải do mình nói mới đúng."

Lạc Từ Tinh nắm áo của cậu, khẽ mỉm cười: "Không sao, bây giờ nam nữ bình đẳng, ai nói đều giống nhau cả."

Hai người ngồi trên bàn ăn cơm, lúc ăn cơm thảnh thơi Lạc Từ Tinh lại trộm ngắm Diệp Hiên Nhiễm, mỗi lần đều bị Diệp Hiên Nhiễm bắt gặp, khiến mặt cô bắt đầu ửng hồng.

Đến bây giờ cô vẫn cảm thấy có chút gì đó không thật. Trong lòng suy nghĩ, người hoàn mỹ như Diệp Hiên Nhiễm thật sự trở thành bạn trai của cô sao?

Ăn xong bữa sáng, Lạc Từ Tinh cảm hộp không ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, đã bị An Triệt và Ủy Trì An Minh vây lại hỏi thăm tình hình của Diệp Hiên Nhiễm.

Lạc Từ Tinh nói lại tình hình lúc này, nhưng mặt lại bắt đầu đỏ lên.

Úy Trì An Minh đã hơi hiểu ra, cậu trực tiếp hỏi: "Tiểu Tinh, cậu và Nhiễm bắt đầu quen nhau rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chiến đấu vì ước mơ

Thật không nghĩ tới Úy Trì An Minh lại nhảy bén như vậy, sau khi Lạc Từ Tinh kêu lên một tiếng, liền gạt đầu thẳng thắn thừa nhận, dù sao đối với bọn họ, từ trước đến nay Lạc Từ Tinh đều không che giấu: "Minh và Nhiễm vừa nói chuyện rõ ràng, cậu ấy đồng ý."

"Thật..... sao?" hai tay Úy Trì An Minh rũ xuống đến căng thẳng, nhưng rất nhanh nói lỏng, nở một nụ cười dịu dàng, "Vậy chúc mừng hai người."

An Triệt cũng sững sốt: "Cậu thích Diễm từ khi nào, quá nhanh, nhưng mình vẫn chúc mừng hai người. Nếu có cậu ở bên, mình tin tưởng Nhiễm có thể nhanh chóng bỏ xuống lo lắng."

Lạc Từ Tinh cúi đầu, có chút xấu hổ.

Thật ra Lạc Từ Tinh biết, Diệp Hiên Nhiễm chỉ giả vờ như mình không sao, bởi vì lòng dạ cậu vừa đơn giản vừa tốt bụng, không đành lòng làm cho bọn họ lo lắng, bởi vậy bề ngoài giả vờ như không có chuyện gì, buổi chiều lại cố gắng tiếp tục luyện tập.

Hiện tại bọn họ còn đang tham gia vào cuộc thi, không thể giữa đường rút khỏi, nếu không công ty nhất định sẽ biết có chuyện xảy ra.

Vì TK, vì ước mơ của bọn họ, Diệp Hiên Nhiễm thật sự cố gắng kiên trì.

Mất Lạc Từ Tinh gần như chứa đầy nước mắt nhìn bọn họ luyện tập, bởi vì từ đầu tới cuối Diệp Hiên Nhiễm đều không đồng ý yêu cầu của bọn họ chỉ hát giọng trầm, giọng hát của cậu vẫn rất tốt, hoàn toàn không nghe ra cậu đang bị ốm, nhưng sau khi hát xong, cuối cùng Diệp Hiên Nhiễm nhìn không được, ôm chặt miệng ho khan, đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt trắng nõn.

Lạc Từ Tinh nhanh chóng đưa nước ấm trong tay cho Diệp Hiên Nhiễm uống, cậu mỉm cười nhìn Lạc Từ Tinh, đưa tay cheo mặt của cô, sau đó uống một ngụm nước lớn.

An Triệt và Úy Trì An Minh cũng cảm thấy đau lòng cùng khổ sở, nhưng nhìn thấy Diệp Hiên Nhiễm kiên trì, một câu buông tha bọn họ cũng không thể nói được.

Ngày hôm sau là ngày thi đấu lên hạng, vì không tiến hành phần PK, do đó phải hát nhiều hơn một ca khúc đã tạo thành gánh nặng cho Diệp Hiên Nhiễm, Úy Trì An Minh và An Triệt quyết định nhất định phải phát huy thực lực vượt xa bình thường, để có thể trực tiếp tăng hạng.

Lần này Lạc Từ Tinh vẫn ở phía sau sân khấu xem qua màn hình tinh thể lỏng như cũ, nhìn thấy bọn họ ở trên sân khấu đang cố gắng hát, cuối cùng cô không nhịn được khóc thành tiếng.

Nhân viên hậu cần xung quanh cảm thấy rất khó hiểu, liếc mắt một cái nhìn lên màn hình, bọn họ biểu hiện vô cùng tốt, vì sao cô ấy còn khóc, có lẽ bọn họ không biết, người con trai tuấn tú đứng ở giữa, đang dùng cả tính mạng để biểu diễn.

Sức lực của ba người hợp lại cũng không biết mạnh mẽ đến thế nào? Lạc Từ Tinh cũng không thể mô tả chính xác, nhưng từ sự oanh động được tạo thành ở hiện trường tới người xem, cô biết bọn họ đã thành công.

Thậm chí có hai trong năm vị giám khảo đã cho điểm rất cao, một vị giám khảo nhận xét: "Tôi không biết cuộc sống của các bạn bị ảnh hưởng bởi điều gì, nhưng các bạn đã thể hiện một ra tư thế mạnh mẽ, làm cho tôi rung động sâu sắc, như thể trở lại tuổi thanh xuân, vì ước mơ có thể nỗ lực hết mình, các bạn rất tuyệt, rất xuất sắc, hi vọng các bạn có thể ở trong nền âm nhạc Trung Quốc, thổi lên một làn sóng tên là ước mơ."

Cuối cùng, không có gì ngạc nhiên, TK-boys trực tiếp tăng hạng.

Ở phía sau sân khấu, lúc Lạc Từ Tinh nhìn thấy bọn họ đi xuống, nhanh chóng chạy tới ôm lấy bọn họ, cô ôm lấy Diệp Hiên Nhiễm, khóc đến mức nước mắt nước mũi tèm lem, khiến cho Diệp Hiên Nhiễm phải lau nước mắt cho cô, khán thị tâm phi nói: "Đừng khóc, rất xấu."

Lạc Từ Tinh cố gắng ngăn chặn nước mắt đang rơi xuống, không cam lòng phản bác lại: "Dù sao không khóc cũng không xinh đẹp, lại xấu nữa thì phải làm sao."

Một câu nói khiến cho Diệp Hiên Nhiễm yên lặng.

Mà hai người bọn họ đầu vô mồm làm cho hai người còn lại thư giãn hẳn lên, như thể trở lại thời gian trước, quãng thời gian bọn họ còn rất vô tư.

Trở lại phòng nghỉ, Diệp Hiên Nhiễm nhìn không được ho khan vài tiếng, Lạc Tử Tinh nhanh chóng đưa tới thuốc và nước, chăm sóc đến mức làm cho hai người phải ghen tị. An Triệt nháy mắt nói: "Nhiễm, cậu thật sự rất có phúc đấy, có thể khiến cho Tử Tinh phải chăm sóc cậu."

"Triệt ngu ngốc câm miệng." Lạc Tử Tinh đỏ mặt.

Diệp Hiên Nhiễm lại cười nói: "Không cần để ý đến cậu ấy, cậu ấy đang ghen tị."

Ngay lập tức An Triệt mặc kệ, la hét muốn một mình đấu với Diệp Hiên Nhiễm.

Trận đấu tiếp theo sẽ diễn ra vào nửa tháng sau, sau đó là vòng bán kết và trận chung kết, đến khi cuộc thi kết thúc, sẽ là năm mới.

Rất nhanh Lâm Mộng đã tìm được một chuyên gia nổi tiếng người Mỹ, đem kết quả xét nghiệm bệnh lý đã kiểm tra lần trước của Diệp Hiên Nhiễm gửi sang, ba ngày sau, bên kia gửi lại tin tức, bệnh tình của Diệp Hiên Nhiễm đúng là thuộc loại bệnh này, khả năng chữa khỏi rất thấp, hơn nữa cho dù chữa khỏi thì cũng có khả năng sau này sẽ tái phát.

Kết quả này một lần nữa khiến cho Diệp Hiên Nhiễm chịu đả kích, nhưng vì Lạc tử Tinh ở bên cạnh khiến cho cậu biểu hiện ra bộ dạng không quá khổ sở hay khó khăn.

Lạc Tử Tinh cũng không chiếm toàn bộ thời gian của cậu, bởi vì cô biết, Diệp Hiên Nhiễm là một người có ý chí kiên định, nếu đã hứa sẽ vui vẻ, thì sẽ không bỏ cuộc.

Một trận tuyết lớn rơi xuống làm cho cả thành phố này bước vào mùa đông, bệnh tình của Diệp Hiên Nhiễm cũng không có dấu hiệu lặp lại, điều này làm cho bọn họ yên tâm không ít, chuyên gia người Mỹ bên kia cũng gửi qua bưu điện rất nhiều thuốc, mỗi ngày Diệp Hiên Nhiễm uống tới hai mươi mấy viên thuốc.

Mỗi lần nhìn thấy Diệp Hiên Nhiễm uống thuốc, Lạc Tử Tinh liền nhìn không được quay mặt qua chỗ khác, cô sợ mình sẽ khóc.

Mà hiện tại cái không cần nhất, chính là nước mắt.

Quần áo mùa đông của năm trước đã hơi cũ, nếu là bình thường thì vẫn mặc tốt, nhưng làm trợ lý cho TK thì không đủ. Tuy rằng đây không phải là thời đại hạn hẹp, nhưng cô không muốn TK bị chê trách về khoản trang phục.

Bởi vậy vào Chủ nhật, Lạc Tử Tinh hẹn Diệp Hiên Nhiễm ra ngoài dạo phố.

Cô đội một chiếc mũ len thật dày, hai đầu quả bóng hạ xuống đến tay, nhìn rất đáng yêu, tuy rằng cô mặc không phải là quần áo đắt tiền, nhưng đối với Diệp Hiên Nhiễm mà nói, nụ cười trên mặt cô mới là điều đáng quý nhất.

Hai người đi taxi đến phố đi bộ.

Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh nắng nhẹ nhàng cũng không bị mùa đông rét lạnh xua tan, nhưng ánh nắng mặt trời luôn khiến cho tâm trạng con người trở nên tốt hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn gần đây Lạc Tử Tinh đã gầy đi rất nhiều, để lộ cằm, cô chọn một chiếc áo choàng hoa oải hương, tạo cảm giác thanh lịch và vui tươi, tóc của cô rất dài, bởi vì hôm nay đeo mũ, nên bị rối tung ở phía dưới, cô đứng trước chiếc gương to, quay đầu hỏi Diệp Hiên Nhiễm "Có khó coi không?"

"Rất đẹp." Diệp Hiên Nhiễm cung chiêu nhìn cô, gật đầu khẳng định.

Lạc Tử Tinh nán lòng, sụp bả vai: "Đây là lần thứ mười cậu nói đẹp, Nhiễm cậu không thể làm như vậy, bộ nào cậu cũng nói đẹp, như thế mình làm sao chọn được?"

Bây giờ Diệp Hiên Nhiễm đã có chút danh tiếng, đi dạo phố cũng cần làm một chút nguy trang, cậu đội một chiếc mũ và đeo khẩu trang, chỉ để lộ ra một đôi mắt đẹp, lúc này ánh mắt chứa đầy ý cười: "Chắc là người yêu trong mắt sẽ thành Tây Thi, mình thấy tất cả đều đẹp."

Lạc Tử Tinh đỏ mặt, lấy tay làm quạt quạt ít gió lên mặt: "Nhiễm cậu học xấu." Cô bắt đầu nhớ lại sự đùa giỡn lúc trước.

"Gần gần mực thì đen, gần đèn thì sáng?" Diệp Hiên Nhiễm nghiêm túc suy nghĩ, sau đó trả lời.

Lạc Tử Tinh ngay lập tức quỳ gối.

Nhưng Diệp Hiên Nhiễm như vậy rất đáng yêu, cô càng ngày càng thích Diễm hơn rồi.

Cuối cùng Lạc Tử Tinh mua hai bộ quần áo, đều là do Diệp Hiên Nhiễm trả tiền, Lạc Tử Tinh muốn trả, Diệp Hiên Nhiễm lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Cậu là bạn gái của mình, mua đồ cho bạn gái có gì không đúng?"

Khiến cho người bán hàng cũng cười chế nhạo: "Đúng vậy cô gái, bạn trai cô muốn mua cho cô, vậy để cho cậu ấy trả, càng hạnh phúc hơn nha."

Một lần nữa Lạc Tử Tinh lại bại trận.

Lạc Từ Tinh rút ra kinh nghiệm xương máu, cô cảm thấy không thể lại bị Diệp Hiên Nhiễm "đàn áp", bởi vậy luôn luôn nghĩ cách, không đợi cô nghĩ ra được, một ly trà sữa nóng đã được đặt vào trong tay, sau đó bị kéo tránh ra khỏi vùng nước: "Cẩn thận nhìn đường."

..... Quên đi, cậu ấy thấy tốt là được rồi, phụ nữ tốt sẽ không đấu với đàn ông.

"Tiểu Tinh, mình muốn chuyển trường." Diệp Hiên Nhiễm nói với Lạc Từ Tinh.

"Hả?" Lạc Từ Tinh nghi ngờ, "Tại sao đột nhiên muốn chuyển trường?"

Diệp Hiên Nhiễm cũng không nói lý do: "Mình và Triệt đã thảo luận tốt rồi, hai người bọn mình đều sẽ chuyển sang Hoa Anh, Triệt và An Minh cùng lớp, mình với cậu cùng lớp."

Lạc Từ Tinh rất thông minh, ngay lập tức đã nghĩ ra, cô che miệng mong đợi: "Không phải vì mình chứ?"

"Đồ ngốc." Diệp Hiên Nhiễm đưa tay nhéo mặt của cô.

Không đợi Lạc Từ Tinh từ chối, cậu vừa cười vừa nói: "Tuy rằng thành tích của mình không có vấn đề, nhưng mà không tốt như cậu, nếu không thể vào được trường đại học giống cậu, thì làm sao bây giờ, cho nên chuyển đến trường cậu làm bạn cùng lớp, khiến cho An Minh phải chịu trách nhiệm giảng dạy cho tên An Triệt kia, còn cậu thì dạy mình, được không?"

Lạc Từ Tinh đã từng đọc một câu nói trong một quyển sách, nói: một người con trai nói chuyện về tương lai với bạn, như vậy nhất định là người con trai này yêu bạn rất sâu đậm.

Bọn họ tuổi còn quá nhỏ, quá nhỏ để nói đến tương lai, cô không dám nói đồng ý, nhưng bọn họ có can đảm cùng với quyết tâm.

Đến tại thời điểm này, Lạc Từ Tinh nở một nụ cười thật lớn, dùng sức gật đầu: "Được."

Đang nói chuyện, đột nhiên Diệp Hiên Nhiễm nhìn người đối diện lên tiếng chào hỏi: "Mợ, tại sao mợ lại ở chỗ này?"

Mợ Diệp Hiên Nhiễm, đó không phải là phụ huynh của Diệp sao? Trong nháy mắt da đầu Lạc Từ Tinh run lên, vừa mới bắt đầu yêu đương đã bị phụ huynh phát hiện, thật xấu hổ.

Cô kiên trì quay mặt lại nhìn mợ Diệp Hiên Nhiễm, nhưng trong chớp mắt đã cảm thấy choáng váng.

Người phụ nữ trung niên trước mắt có khuôn mặt xinh đẹp, vẻ đẹp trang nhã, mặc dù đã có dấu vết của thời gian, nhưng vì khuôn mặt được bảo dưỡng tốt nên không thể nhìn ra bao nhiêu nếp nhăn, vẫn có thể nhìn ra được lúc còn trẻ sẽ xinh đẹp đến mức nào, nét duyên dáng vẫn còn tồn tại.

Nhưng Lạc Từ Tinh kinh ngạc không phải vì điều này, mà là vì người phụ nữ trung niên và cô có sáu phần tương tự.

Khi còn nhỏ, Lạc Từ Tinh đã hỏi Lạc Văn Viễn, mẹ cô đâu.

Bất cứ khi nào nghe cô hỏi câu này, Lạc Văn Viễn đều thờ dài một tiếng, sau đó nói cho cô, mẹ cô vì theo đuổi giấc mơ, đã rời khỏi bọn họ.

Thật ra trước đây Lạc Từ Tinh đối với giấc mơ rất chán ghét, bởi vì cụm từ giấc mơ này khiến cho cô chán của ba cô không thể đứng thẳng, khiến cho mẹ cô từ bỏ cô.

Sau khi lớn lên, Lạc Từ Tinh mới dần dần thay đổi cách nhìn đối với giấc mơ, hiểu được mẹ cô vì theo đuổi tình yêu mới vậy, nhưng vẫn không chịu tha thứ cho bà.

Cô và mẹ cô trong ảnh gần như không khác nhau nhiều, cũng không thay đổi nhiều, nhưng khí chất lại càng thêm khoan thai, nhìn ra rất tốt.

Đúng vậy, người phụ nữ trước mặt này chính là mẹ của Lạc Từ Tinh.

Cô không nghĩ tới thành phố này lại nhỏ như vậy, nhỏ đến mức chỉ một lần tùy tiện đi dạo phố, là có thể gặp được, nhỏ đến mức bà lại là mợ của Diệp Hiên Nhiễm.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Bất ngờ gặp mặt

Lúc Lâm Hình nhìn thấy Lạc Từ Tinh, có hơi sợ hãi, sau đó sắc mặt nhanh chóng tái nhợt, bà nhìn Lạc Từ Tinh với con mắt phức tạp, rõ ràng là đã

nhận ra cô.

Lạc Tử Tinh lạnh nhạt nói: "Chào mẹ."

Điều này khiến cho sắc mặt Lâm Hinh càng thêm tái nhợt.

Diệp Hiền Nhiễm nhìn thấy có gì đó không đúng, nhưng không biết là không đúng ở chỗ nào, nhưng cậu nhạy cảm phát hiện hai người có không mặt tương tự nhau, càng về sau càng im lặng.

Cậu là biết mẹ trước đây đã từng kết hôn, thậm chí lúc mẹ gả cho cậu, bởi vì vậy mà đã gặp phải một chút ngăn cản, tuy nhiên bởi vì cậu rất kiên định, mọi chuyện mới diễn ra.

Hiện tại nhìn Lạc Tử Tinh, Diệp Hiền Nhiễm lại trở nên im lặng, cậu đột nhiên hiểu được, hóa ra Lạc Tử Tinh chính là con gái của mẹ.

Lâm Hinh nhìn Lạc Tử Tinh, run rẩy hỏi cô: "Tiểu Tinh, con có khỏe không?"

"Tôi khỏe." Lạc Tử Tinh không nói dối, cũng không có cố ý chọc giận ai, coi người phụ nữ trước mặt như một người xa lạ đang nói chuyện phiếm với cô, "Tôi và ba đều rất khỏe, làm phiền mẹ quan tâm."

Khuôn mặt Lâm Hinh lộ ra vẻ áy náy, bởi vì khuôn mặt đẹp nên trông có vẻ khổ sở một cách khác thường. Bà hỏi: "Tiểu Tinh, con còn trách ta sao?"

"Bà lo lắng thừa rồi." lúc Lạc Tử Tinh đối mặt với Lâm Hinh, bản tính nhanh nhẹn nhanh miệng của cô lại càng sắc bén hơn nữa, "Bà đối với tôi và ba mà nói chỉ là một người xa lạ, làm sao có chuyện trách hay không chứ?"

"Mẹ xin lỗi." Lâm Hinh ôm mặt, khẽ khóc lên.

Lạc Tử Tinh lại chỉ cảm thấy bức dọc, cô không thích Lâm Hinh, cảm thấy người phụ nữ này rất vô trách nhiệm. Trong mắt của người khác, có lẽ bà ấy chỉ theo đuổi tình yêu đích thực mà thôi, chứ không phạm phải sai lầm quá lớn.

Nhưng Lạc Tử Tinh sẽ luôn luôn nhớ rõ, người phụ nữ đã vứt bỏ cô và ba như thế nào, lấy điều bộ cự tuyệt để rời khỏi cuộc sống của bọn họ. Cho nên Lạc Tử Tinh sẽ không bao giờ tha thứ.

Đột nhiên cô cảm thấy rất mệt mỏi, cô không nghĩ sẽ gặp phải chuyện như vậy, con người thật sự rất tham lam, sau khi làm chuyện gì đó sai lầm, vẫn còn muốn xin tha thứ, chỉ để làm cho bản thân an lòng. Có lẽ Lâm Hinh thật sự hối hận, nhưng sau đó thì sao, tổn thương đã gây ra, bao nhiêu năm trôi qua cũng chẳng quan tâm, nay chỉ một câu xin lỗi cũng muốn gạt bỏ tất cả sao?

Rất xin lỗi, Lạc Tử Tinh cô không phải là người hiền lành như vậy.

"Tôi còn có việc, đi trước." Lạc Tử Tinh nắm thật chặt áo khoác trên người, sau đó nói một tiếng với Diệp Hiền Nhiễm, rồi xoay người rời khỏi.

"Tiểu Tinh!" thấy vậy Lâm Hinh vội vã gọi tên cô.

Diệp Hiền Nhiễm liếc mắt nhìn Lâm Hinh một cái sau đó không chút do dự đuổi theo Lạc Tử Tinh, cậu người cao chân dài, chỉ vài bước đã bắt được cánh tay Lạc Tử Tinh, nhưng đến khi mở miệng nói lại phát hiện, căn bản cậu không biết nên nói cái gì.

Lạc Tử Tinh cũng không cần cậu đến nói an ủi, nhưng hiện tại cô thừa nhận, tâm trí cô đang rất rối loạn, thậm chí đến cả Diệp Hiền Nhiễm cô cũng không muốn nhìn thấy, mặc dù trong chuyện này anh không hề có lỗi.

Cô thì thầm: "Nhiễm, mình không thoải mái, mình về nhà trước. Cảm ơn cậu đã đi dạo phố cùng với mình."

"Mình đưa cậu trở về." Diệp Hiền Nhiễm không buông tay.

"Không cần." Lạc Tử Tinh lắc đầu, "Mình tự về một mình là được rồi, mình muốn yên tĩnh một chút, được không?"

Diệp Hiền Nhiễm chỉ có thể buông tay, nhìn bóng lưng Lạc Tử Tinh rời đi, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại khủng hoảng.

Lạc Tử Tinh ngồi gần vị trí của cửa sổ xe buýt, hai mắt thất thần, cô thực sự không mong đợi, hai người sẽ gặp mặt như vậy, rõ ràng là nhiều năm như vậy, cũng chưa từng gặp lại.

Sau khi cô về nhà, tâm trạng vẫn không hề khá lên, rất nhanh Lạc Văn Viễn đã nhận ra, ân cần hỏi cô: "Tiểu Tinh, con làm sao vậy?"

Lạc Tử Tinh nhìn khuôn mặt vẫn rất đẹp trai của Lạc Văn Viễn, đột nhiên mở miệng hỏi: "Ba, ba có từng hận không?"

"Hả? Hận cái gì?" Lạc Văn Viễn không rõ Lạc Tử Tinh đang hỏi điều gì.

"Hận người phụ nữ đã nhẫn tâm từ bỏ chúng ta." Lạc Tử Tinh nói.

Lạc Văn Viễn ngăn ra: "Tại sao đột nhiên con lại hỏi chuyện này? Tiểu Tinh, có chuyện gì xảy ra sao?"

Thật ra Lạc Từ Tinh đã có chút hối hận khi hỏi chuyện này, dù sao ba cô cũng sẽ không gặp lại người đó, cô cũng không cần phải nói ra khiến cho ba buồn, bởi vậy lắc đầu: "Không có gì, ba, chỉ là con đột nhiên nghĩ đến thôi."

"Ừ." Lạc Văn Viễn vẫn không yên tâm lắm, "Tiểu Tinh, ba hi vọng con có thể vui vẻ mà trưởng thành, không cần suy nghĩ đến mấy chuyện này, nếu con thật sự gặp phải chuyện gì, nhất định phải nói cho ba biết."

"Được, ba, con biết rồi."

Lạc Từ Tinh trở về phòng, đột nhiên điện thoại có tin nhắn đến, là đến từ Diệp Hiên Nhiễm, hỏi cô có về nhà an toàn không.

Lạc Từ Tinh không trả lời. Mặc dù cô biết Diệp Hiên Nhiễm không có lỗi, nhưng Lạc Từ Tinh lại không nhận được muốn giận chó đánh mèo, có lẽ là vì trong lòng cô rất khó sở muốn tìm ai đó để phát tiết một chút, chắc bởi vì Diệp Hiên Nhiễm đã là người rất quen thuộc với cô, cho nên Lạc Từ Tinh mới có thể yên tâm phát tiết cảm xúc.

Rất nhanh Diệp Hiên Nhiễm đã gọi điện thoại lại, Lạc Từ Tinh do dự một chút, cuối cùng vẫn mở máy nghe.

"Tiểu Tinh, cậu về nhà chưa?" Diệp Hiên Nhiễm hỏi cô.

Lạc Từ Tinh đáp: "Ừ, mình về rồi."

"Mình xin lỗi." Diệp Hiên Nhiễm không biết mình còn có thể nói điều gì, chỉ có thể mở miệng nói lời xin lỗi.

Trong lòng Lạc Từ Tinh càng thêm chua xót: "Tại sao cậu lại nói xin lỗi, vốn dĩ cậu không có làm sai điều gì?"

"Mình....." Diệp Hiên Nhiễm luôn luôn ít lời, cậu cũng không cố gắng giải thích, chỉ có thể nói, "Tiểu Tinh, cậu có thể kể cho mình nghe không?"

Lạc Từ Tinh nghĩ rằng mình sẽ khóc, nhưng lại không hề có nước mắt rơi xuống, cô nằm ở trên giường, ngơ ngác nhìn trần nhà, sau một lúc lâu mới nói: "Ba mình là một người chơi ghia rất tài năng, sau đó ông ấy yêu người phụ nữ đó, mặc dù người phụ nữ đó không yêu ông, nhưng ba vẫn rất tốt với bà, cố gắng ca hát, cố gắng kiếm tiền, chỉ vì muốn cho bà sống một cuộc sống thật tốt. Nhưng năm mình bốn tuổi, ba mình bị tai nạn xe cộ, hai chân tê liệt rồi cuộc không thể đứng lên, mà người phụ nữ đó lại bởi vì mối tình đầu, không chút do dự từ bỏ mình và ba. Thật ra cũng không có gì, chỉ là trái tim mình quá cố chấp, không bỏ xuống được mà thôi."

"Không phải." Diệp Hiên Nhiễm cố gắng an ủi cô, "Đây không phải là cậu lòng dạ hẹp hòi, nếu đổi lại là mình, mình cũng sẽ dễ tâm."

"Cám ơn cậu."

Sau đó Lạc Từ Tinh không nói thêm điều gì nữa, nói với Diệp Hiên Nhiễm liền cúp điện thoại.

Mình xin lỗi, Lạc Từ Tinh thầm nghĩ trong lòng, mình vẫn chưa biết phải đối mặt với cậu như thế nào.

Sau đó vài ngày, lúc Lạc Từ Tinh đến phòng tập, đều không nói chuyện với Diệp Hiên Nhiễm, rất nhanh Ủy Trì An Minh đã phát hiện có chuyện không thích hợp, lúc rảnh rỗi sau khi luyện tập đã đến hỏi Lạc Từ Tinh: "Cậu và Nhiễm đang giận dỗi?"

"Không có." Lời Lạc Từ Tinh nói là sự thật, cô và Nhiễm không hề giận nhau, chỉ là không biết phải đối mặt với nhau như thế nào thôi.

Cô có chút buồn rầu nghĩ, vì sao trên thế giới này lại có nhiều chuyện không như ý như vậy, cứ sống vui vẻ có phải tốt hơn không.

Sáng sớm Lạc Từ Tinh vì bị lạnh quá mà tỉnh dậy, thời tiết ở phía Nam trở nên lạnh hơn làm cho mùa đông này đặc biệt khó khăn, loại cảm giác lạnh đến tận xương tủy này làm cho cô thường hay cảm thấy rất khó khăn. Lạc Từ Tinh ôm ổ chăn thật dày nhô đầu ra, mới phát hiện hóa ra bên ngoài trời đang mưa.

Cô run rẩy đứng lên mặc quần áo, bị không khí lạnh lẽo làm cho hắt hơi vài cái, vuốt vuốt cái mũi, Lạc Từ Tinh tính số tiền mình có, quyết định mua hai cái máy sưởi bằng điện, phòng cô và phòng ba mỗi phòng một chiếc. Nếu không thì không biết làm thế nào để trôi qua được mùa đông này.

Cô mặc quần áo thật dày, cầm ô đi ra ngoài, lại nhìn thấy ngoài cửa có một chiếc xe con đang đỗ, chiếc xe màu xám bạc trong thời tiết u ám thế này cũng không dễ nhìn thấy. Cô đã định đi vòng qua, nhưng lúc cô đến gần đột nhiên chiếc xe vang lên tiếng động, cửa kính xe cũng hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đẹp trai của Diệp Hiên Nhiễm.

Ngón tay thon dài của cậu đặt ở trên tay lái, giống như đang chơi đàn piano.

Lạc Từ Tinh nhìn thấy cậu, theo bản năng muốn trốn tránh, nhưng không khí lạnh lẽo, ẩm ướt ở bốn phương tám hướng ập đến khiến cho cô phải đi đến, mới ra khỏi nhà được vài phút, Lạc Từ Tinh liền đông lạnh, cả người run run.

Vừa lên xe, hệ thống máy sưởi liền thổi đến khiến cho cô cảm thấy ấm áp hơn nhiều, cô nhẹ nhàng hắt hơi một cái, âm thanh cũng hơi ồm ồm: "Cậu có bằng lái xe rồi?" Cô còn nhớ rõ lúc bọn họ gặp mặt lần đầu tiên, Diệp Hiên Nhiễm còn chưa có bằng lái xe.

Diệp Hiên Nhiễm lạng đi một chút, đôi môi yếu ớt treo lên, lộ ra vài phần bất đắc dĩ cười: "Mình chưa có."

Lạc Từ Tinh rũ mắt xuống, xoay người kéo ra dây an toàn: "Vậy cậu đi cẩn thận một chút."

"Yên tâm, không có việc gì." Diệp Hiên Nhiễm quay đầu lại nhìn Lạc Từ Tinh, nhưng cô cũng không nhìn lại, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chiếc xe bắt đầu chuyển động.

Đến cổng trường, Lạc Từ Tinh đang định cởi bỏ dây an toàn: "Cậu chỉ cần đưa mình đến cổng trường là được rồi."

Ai biết Diệp Hiên Nhiễm không nghe theo, mà lập tức đem xe đi thẳng vào trường học.

Tuy nhiên Lạc Từ Tinh cũng không tức giận, lúc xe ngừng ở bãi đỗ xe, cô liền cầm ô mở cửa xuống xe, không nghĩ đến, thế nhưng Diệp Hiên Nhiễm cũng xuống xe. Lạc Từ Tinh nhìn hấn, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, không khỏi kinh hô một tiếng: "Cậu, cậu chuyển trường?"

"Ừ, sau này sẽ là bạn cùng lớp với cậu, mong được chỉ giáo nhiều hơn." Diệp Hiên Nhiễm cứ như vậy giới thiệu bản thân.

Tuy nhiên rất nhanh Lạc từ Tinh phát hiện, cậu cũng không mang ô, đột nhiên chậm rãi chạy qua, đến bên cạnh cậu thì đưa tay cầm ô lên cao, để cho cậu được che ở phía dưới: "Cậu thật là, trời mưa vì sao không lấy ô? Còn nữa, cậu chuyển trường lúc nào, vì sao không nói cho mình biết?" Cô liên tục hỏi cậu, cực kỳ khiếp sợ.

Diệp Hiên Nhiễm đưa tay cầm chiếc ô từ tay của Lạc Từ Tinh, cùng cô đi về phía lớp học, một bên trả lời câu hỏi của cô: "Bởi vì cậu có cầm theo ô, hôm qua mới hoàn thành việc chuyển trường, bởi vì tâm trạng cậu không tốt nên mình không nói."

Mưa ngày càng dày hạt, rất nhiều học sinh đang cố gắng đi thật nhanh đến, chỉ có bọn họ đi rất chậm, từ xa nhìn lại, sự khác biệt về chiều cao giữa hai người bọn họ giống như hình ảnh nam nữ chính trong truyện tranh, nhưng không biết bọn họ có thể có được một kết thúc có hậu giống như trong truyện cổ tích hay không.

Lúc Lạc Từ Tinh chuẩn bị đi vào lớp học liền đi cách xa cậu một chút, cũng không giải thích là tại sao, Diệp Hiên Nhiễm cũng không đứng gần lại. Bọn họ một trước một sau đến phòng học, Lạc Từ Tinh trực tiếp đi vào, còn Diệp Hiên Nhiễm sau khi nói một tiếng với cô thì đi đến văn phòng của giáo viên.

Trở lại chỗ ngồi Lạc Từ Tinh vẫn còn có chút không tin được, cô và Diệp Hiên Nhiễm sẽ thành bạn cùng lớp, nghĩ đến khí chất của cậu, gần như Lạc Từ Tinh có thể đoán được cậu sẽ mang đến sự oanh động như thế nào. Bạn cùng bàn Thư Văn Tĩnh quay sang Lạc Từ Tinh để chứng thực: "Tiểu Tinh Tiểu Tinh, nghe nói lớp chúng ta sẽ có một học sinh rất đẹp trai chuyển đến, có đúng không?"

"À, hình như là đúng." Lạc Từ Tinh mơ hồ đáp.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cuộc gặp mặt bất ngờ

Tiết học đầu tiên là tiết của giáo viên chủ nhiệm, cô ấy đi đến lớp với ý cười trên môi, tay đặt lên bàn, giọng nhẹ nhàng nói: "Hôm nay lớp chúng ta có một bạn mới chuyển đến, tên là Diệp Hiên Nhiễm, hy vọng sau khi trở thành bạn cùng lớp, mọi người sẽ giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ, Diệp hiên nhiễm, vào đi."

Ngay sau đó, ở trước cửa phòng học xuất hiện một dáng người thon dài, một nam xinh có khuôn mặt rất đẹp trai.

Khuôn mặt cậu như thể được điêu khắc ra, mọi nơi đều vừa phải, long mi rất dài, che phía trên đôi mắt đầy xa cách, cậu đi vào, rồi tự giới thiệu: "Xin chào mọi người, mình là Diệp Hiên Nhiễm, rất vui vì có thể trở thành bạn cùng lớp với mọi người."

Tiếng hoan hô trong lớp học thoáng chốc vang lên, giống như muốn đâm thủng nóc nhà, bay ra không gian bên ngoài, Lạc Từ Tinh đã sớm có chuẩn bị để che lỗ tai lại, một bên trừng mắt nhìn người con trai ở phía trước, đẹp trai như vậy làm cái gì.

"Diệp Hiên Nhiễm, cậu là thành viên của TK-boys, Diệp hiên nhiễm phải không, thật đẹp trai, giọng hát cũng rất tuyệt, mình, mình là fan của các cậu!" Một nữ sinh có khuôn mặt thanh tú vừa nói, khuôn mặt vừa đỏ bừng.

"Cám ơn." Diệp Hiên Nhiễm trả lời lịch sự.

Nữ sinh kêu lên một tiếng, mặt đỏ càng ngày càng đỏ hơn.

"Cậu đúng là Diệp Hiên Nhiễm, a a a, mình và Diệp Hiên Nhiễm đã trở thành bạn cùng lớp, trời ạ quả thực không dám tin." Một nữ sinh khác ôm ngực, hào hứng la hét.

Giáo viên chủ nhiệm dường như cũng đã lường trước được điều này, vì vậy sau khi vỗ vỗ cái bàn, cười nói: "Tốt lắm, cậu ấy ở chỗ này, cũng sẽ không chạy trốn, tuy nhiên cô hy vọng các em sẽ không vì chuyện này mà ảnh hưởng đến bài vở, dù sao, các em đều muốn ở trước mặt thần tượng của mình làm thật tốt, đúng không?"

"Vâng ——!" Nữ sinh trong lớp trả lời vang dội một cách khác thường, mà các nam sinh dường như không quá phấn khích vì điều này.

"Diệp Hiên Nhiễm, em muốn ngồi ở đâu?" Cô giáo hỏi cậu.

"Chỗ ngồi đằng sau Lạc Tử Tinh, em có thể ngồi ở đó không cô?"

"Đương nhiên có thể." Chỗ ngồi đằng sau Lạc Tử Tinh vừa vặn không có người ngồi.

Đầu Lạc Tử Tinh run lên, chịu đựng tầm mắt của mọi người đến từ bốn phương tám hướng, bởi vì Diệp Hiên Nhiễm có thể gọi chính xác tên của cô, tự nhiên sẽ dẫn đến sự chú ý của mọi người, tuy nhiên Thư Văn Tĩnh lại nghĩ đến một chuyện, liền lập luận chính xác: "Tiểu Tinh, mình nhớ lần trước cậu đã quen biết bọn họ, cậu từng nói cậu là một trợ lý của một nhóm nhạc, vậy nhóm nhạc này là TK?"

"Ừ, đúng vậy" Lạc Tử Tinh có chút chột dạ thừa nhận.

"A, thật hạnh phúc, cậu có thể nhìn thấy trai đẹp mỗi ngày, nếu mình là trợ lý bọn họ thì tốt rồi." mặc dù Thư Văn Tĩnh đang nói chuyện, nhưng tầm mắt lại luôn dõi theo Diệp Hiên Nhiễm từ lúc trên bục giảng cho đến lúc cậu ngồi vào bàn học phía sau.

Lạc Tử Tinh không nói gì, trong lòng lại nghĩ, nếu cậu biết Diệp Hiên Nhiễm là bạn trai của mình, phản ứng chắc chắn sẽ lớn hơn nữa.

Hết giờ học, quả nhiên cửa lớp đã bị bao vây bởi rất nhiều người, rất nhiều nữ sinh xinh đẹp cầm theo vở, đều yêu cầu Diệp Hiên Nhiễm kí tên cho mình, thậm chí Lạc Tử Tinh còn bị một nữ sinh đẩy ra khỏi chỗ ngồi. Diệp Hiên Nhiễm luôn luôn đối xử với fan rất ôn hòa, bởi vậy tuy rằng trên mặt không có phản ứng gì, nhưng vẫn nghiêm túc kí tên cho mọi người, ngay cả Lạc Tử Tinh bị đẩy đi lúc nào cũng không biết.

Lạc Tử Tinh nhìn Diệp Hiên Nhiễm bị vây quanh, không thể không thừa nhận trong lòng của cô bắt đầu có chút khó chịu, không phải chỉ là có khuôn mặt dễ nhìn, ca hát cũng tốt thôi sao, tại sao được hoan nghênh như vậy, hừ. Nghĩ như vậy Lạc Tử Tinh hoàn toàn quên rằng lúc trước cô cũng bị Diệp Hiên Nhiễm hấp dẫn.

Cũng may rất nhanh chuông vào lớp đã vang lên, cuối cùng Lạc Tử Tinh cũng có thể trở lại chỗ ngồi của mình, xoay người ngồi xuống phía trước, nhìn Diệp Hiên Nhiễm hừ một tiếng.

Diệp Hiên Nhiễm vừa mới ngẩng lên nhìn cô, trong con mắt bình thường yên tĩnh, đen láy như mực dường như hơi giương lên, giống như có thể hòa tan băng tuyết, làm mặt Lạc Tử Tinh ngay lập tức đỏ lên.

Làm gì vậy, phóng điện ở khắp mọi nơi.

Lúc buổi tối tan học, mưa đã tạnh, thời tiết trong lành, mặt trời chiếu xuyên qua những tầng mây thật dày, đem ánh sáng rực rỡ ảm áp chiếu xuống, chân trời cũng không xuất hiện cầu vồng, nhưng sau cơn mưa không khí trở nên rất tươi mát.

Bọn họ cố ý đi ra chậm một chút, nhưng nữ sinh trong lớp dường như cũng đang cố gắng kéo dài thời gian, điều này khiến cho kế hoạch cũng Diệp Hiên Nhiễm trở về của Lạc Tử Tinh bị phá sản, Lạc Tử Tinh kiên trì đi theo Diệp Hiên Nhiễm, nữ sinh phía sau cực kỳ kinh ngạc, sau đó Lạc Tử Tinh chợt nghe thấy Thư Văn Tĩnh đang giải thích cho mọi người, nói Lạc Tử Tinh là trợ lý của TK. Vì vậy ánh mắt của toàn bộ nữ sinh chuyển từ ghen tị thành hâm mộ.

"Cỗ hòng của cậu, như thế nào rồi?" Tuy rằng Lạc Tử Tinh rất muốn trốn tránh Diệp Hiên Nhiễm, nhưng bệnh tình của cậu lại là cái khiến cho Lạc Tử Tinh cực kỳ quan tâm, bọn họ đã bàn bạc với nhau, sẽ không nói cho Tinh Nghệ biết sự thật, chỉ cần một ngày còn có thể hát, bọn họ sẽ cố gắng đứng trên sân khấu dù chỉ một giây. Tuy rằng làm như vậy đối với Tinh Nghệ có chút không tốt, nhưng bọn họ sẽ bồi thường sau.

"Tốt, nếu không phải là mình đã lấy được kết quả kiểm tra, quả thực mình cũng không thể tin được là mình bị bệnh." Diệp Hiên Nhiễm nói.

"Vậy là tốt rồi." Lạc Tử Tinh nhỏ giọng hỏi một cái, cô xoa xoa cái mũi, cảm thấy cỗ hòng hình như cũng có chút đau, nghĩ rằng, có thể cô cũng bị cảm, lúc nữa về nhà phải nhớ uống thuốc mới được.

Diệp Hiên Nhiễm cũng đã phát hiện, vừa định nói chuyện, chợt nghe thấy một trận tiếng hoan hô phía trước, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện hóa ra là Ủy Trì An Minh và An Triệt.

Bởi vì bọn họ cũng không học cùng lớp, nên hôm nay Lạc Tử Tinh cũng không đi qua chào An Triệt, chỉ ăn cơm trưa cùng nhau, trao đổi một chút tình hình, nhưng có vẻ như tình hình của cậu và Diệp Hiên Nhiễm giống nhau, rất được hoan nghênh, mà ở phía sau có nữ sinh nhìn thấy Diệp Hiên Nhiễm, ngay lập tức vui vẻ chạy đến, năn nỉ Diệp Hiên Nhiễm kí tên cho họ.

Ba người bọn họ đứng chung một chỗ, lực hấp dẫn không gì sánh kịp, các nữ sinh kích động cầm di động lên chụp ảnh, Lạc Tử Tinh chỉ có thể kiên trì, lấy thân phận trợ lý để bảo bọn họ không được chụp ảnh, cùng với bọn họ còn phải tập luyện để chuẩn bị cho cuộc thi, không thể ở lại kí tên....

May mắn mọi người đều rất hiểu lý lẽ, tuy rằng khi nhìn thấy Lạc Tử Tinh thì rất hâm mộ nhưng vẫn rất nghe lời.

Bốn người liền có thể thoát ra khỏi vòng vây, lên ô tô rời khỏi trường học.

Bởi vì bệnh tình của Diệp Hiên Nhiễm, mỗi khi bọn họ luyện tập, cũng giống như là thi đấu thật sự, không lãng phí mỗi một lần mở miệng, trên khuôn mặt đẹp trai của mỗi người đều ẩn chứa sự lo lắng. Diệp Hiên Nhiễm luôn có bộ dạng lạnh lùng không để ý tới mọi thứ, nhưng Lạc Từ Tinh lại nhìn thấy vài lần hốc mắt của cậu hơi hơi đỏ lên, vừa quay lưng đi vừa cố gắng che dấu nước mắt, vì vậy Lạc Từ Tinh cũng cảm giác được sức mạnh của hạnh phúc.

Trong quá trình trưởng thành của một người, điều không thể thiếu nhất đó chính là có những người bạn tốt, bọn họ thật may mắn, bởi vì bọn họ có thể tập hợp lại để trở thành một TK hoàn chỉnh.

Lạc từ Tinh vẫn cố kìm nén để không hắt xì và ho khan, cô giống như sắp bị bệnh, cô không muốn bọn họ lo lắng vì cô, nhưng trên đường đi xe ô tô về nhà, cô lại thấy Diệp Hiên Nhiễm dừng xe trước một hiệu thuốc, rất nhanh bóng lưng thon dài đã đi vào trong hiệu thuốc, chỉ chốc lát sau, cậu quay lại đưa cho cô một túi thuốc.

"Tình trạng của cậu mình đã nói với bác sĩ để đưa lượng thuốc vừa phải, tốt nhất cậu nên kiểm tra lại nhiệt độ cơ thể, nếu sốt, nhớ uống thuốc cảm." Diệp Hiên Nhiễm nói ngắn gọn nhưng giống như đang nhắc nhở Lạc Từ Tinh, làm cho cô thấy rất cảm động, cô im lặng đưa tay cầm lấy túi thuốc, ôm vào trong ngực, gật gật đầu: "Cảm ơn."

"Không cần cảm ơn."

Buổi tối sau khi ăn xong Lạc Từ Tinh liền uống thuốc, nhưng đến nửa đêm cô vẫn bị sốt, cô cố gắng bóp trán cho đỡ đau, đứng lên đun nước nóng để uống cùng với thuốc hạ sốt, lúc chờ nước sôi, bởi vì bị bệnh mà cô cảm thấy rất khó chịu, cuối cùng đành bật khóc.

Vì sao, Diệp Hiên Nhiễm tốt như vậy, nhưng lại có liên quan đến quá khứ của cô, cô đã cố gắng che dấu mọi thứ không muốn nhắc lại, dưới sự thay đổi của thời gian, lại ghim chặt vào trái tim cô, khi nghĩ đến, cô cảm thấy rất đau đớn.

Mặc dù đã uống thuốc nhưng Lạc Từ Tinh vẫn cảm thấy không khỏe, Lạc Từ Tinh đau đớn ôm đầu, cả đêm không ngủ.

Cô vừa định đứng dậy, đã cảm thấy chóng mặt, nặng nề ngã lên trên giường, cả người mệt mỏi. Có lẽ là bình thường quá mức cô quá mạnh mẽ, cho nên lúc bị ốm lại trở nên đặc biệt yếu ớt, Lạc Từ Tinh đưa tay sờ đầu, trong lòng bàn tay ẩm áp nhưng vẫn cảm thấy hơi nóng ở đó.

Vẫn còn sốt, thật rắc rối.

Cô nghĩ bản thân không thể đi học được rồi, chỉ có thể gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm xin phép, giáo viên chủ nhiệm rất lo lắng, một lần nữa xác nhận Lạc Từ Tinh không cần đến trường rồi mới cúp điện thoại. Lúc này bên ngoài phát ra tiếng động, chắc là Lạc Văn Viễn rời giường.

Lạc Từ Tinh lắc lắc cái đầu rồi mặc quần áo, cả người mệt mỏi, rất muốn tắm rửa một cái, cô làm bộ như không có việc gì, lại không muốn để dạ dày rỗng mà uống thuốc, ngay lập tức đi làm bữa sáng.

"Tiểu Tinh, con dậy rồi." Lạc Văn Viễn nhìn thấy Lạc Từ Tinh, liền nở nụ cười ấm áp và yêu thương nhưng nhìn thấy sắc mặt của cô nụ cười liền thay đổi, "Tiểu Tinh, mặt của con tại sao đỏ như vậy, con bị bệnh sao?" rất nhanh ông liền lấy tay kéo chiếc xe lăn đến trước mặt Lạc Từ Tinh, đưa tay sờ trán cô, lại bị nhiệt độ phát ra từ trên trán dọa cho hoảng sợ, "Tại sao lại nóng như vậy!"

"Con không sao, ba, ba không cần lo lắng, lát nữa con sẽ đi gặp bác sĩ." Lạc Từ Tinh chỉ cảm thấy chóng mặt, dường như đứng không vững.

"Tại sao có thể không có việc gì, ba đưa con đi bệnh viện!" Lạc Văn Viễn quỳnh lên, dường như quên mất ông đang ngồi xe lăn, kéo Lạc Từ Tinh đi ra phía cửa, đứng vào lúc này, chuông cửa vang lên.

Lạc Văn Viễn đi mở cửa, liền nhìn thấy một thiếu niên rất đẹp trai đang đứng ngoài cửa, cậu mặc áo khoác màu đen, quần jean với hai chân thon dài thẳng tắp, khuôn mặt cậu rất xuất chúng, bất luận ở chỗ nào, đều là một sự tồn tại xuất chúng.

Lạc Từ Tinh còn chưa kịp nói cái gì, liền nhìn thấy Diệp Hiên Nhiễm đang sừng sốt, ngay lập tức cậu lễ phép: "Cháu chào chú, cháu là bạn của Tiểu Tinh, thành viên của TK, Diệp Hiên Nhiễm."

Nếu biết được Diệp Hiên Nhiễm có liên quan đến quá khứ của cô, cậu và ba gặp mặt sẽ chỉ làm cho Lạc Từ Tinh cảm thấy ngượng ngùng bối rối, nhưng hiện tại, cô cảm thấy có chút khủng hoảng, cô vẫn biết ba rất yêu mẹ, nhưng sau khi mẹ rời đi, ông lại cố chấp không bao giờ nói đến, điều này giống như, trong lòng ba đang hận. Lạc Từ Tinh rất bối rối, nhưng chỉ có thể giả vờ bình tĩnh hỏi: "Diệp Hiên Nhiễm, sao cậu lại tới đây?"

"Ngày hôm qua cậu bị cảm mình lo lắng, cho nên đến đây nhìn xem." Diệp Hiên Nhiễm trả lời, "Có phát sốt không?"

Lạc Từ Tinh tùy tiện lắc đầu: "Không có việc gì, không có việc gì, cảm ơn cậu đã đến đây thăm mình, cậu nhanh đi đến trường đi, mình không sao."

"Tiểu Tinh, con rõ ràng có phát sốt!" Lạc Văn Viễn ngắt lời Lạc Từ Tinh, "Diệp Hiên Nhiễm, cảm ơn cháu. Cháu có thể đưa Tiểu Tinh đi gặp bác sĩ không, chú không tiện đi lại lắm." Lúc nói những lời này, khuôn mặt Lạc Văn Viễn có vẻ buồn.

"Chú, không có gì ạ." Về mặt Diệp Hiên Nhiễm cũng phức tạp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Diệp Hiên Nhiễm, mình thích cậu

Trong hành lang bệnh viện, khắp nơi đều là mùi thuốc khử trùng, Lạc Tử Tinh ngồi trên ghế, mu bàn tay được truyền nước biển, bởi vì trời mưa đột ngột, nên người cô ngày càng sốt cao hơn, bệnh viện không có giường trống, bởi vậy chỉ có thể sắp xếp ghế ở trong hành lang.

Diệp Hiên Nhiễm đứng ở trước mặt Lạc Tử Tinh, cầm cặp lồng com trong tay, giúp cô ăn com, Lạc Tử Tinh không biết là do sốt hay là do ngại ngùng, trên mặt đỏ ửng, bên cạnh là một bác gái bốn năm mươi tuổi, cũng đang truyền nước, một mình một người ăn com, nhìn thấy bọn họ ở bên này, cười nói: "Nhìn hai người, ta chợt nghĩ đến bản thân khi còn trẻ, cũng rất ngọt ngào, cô bé, bạn trai của cháu trông rất đẹp trai, thật sự rất may mắn."

Hiện tại Diệp Hiên Nhiễm đã có chút danh tiếng, vì vậy hôm nay cậu phải cải trang ra ngoài, cậu đội một chiếc mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, nhưng bởi vì khí chất bẩm sinh cùng với đôi mắt quyến rũ sâu sắc khiến cho cậu trở nên cực kỳ thu hút, Lạc Tử Tinh nhìn thấy rất nhiều người đều đã đem tầm mắt tụ tập trên người cậu, điều này khiến cho cô vừa thấy tự hào vừa thấy đau xót, cảm thấy Diệp Hiên Nhiễm sẽ không thuộc về cô, nhưng nghĩ đến việc có thể ở cùng cậu một khoảng thời gian, cho đến khi lớn lên cũng sẽ không hối hận.

Hiện tại cô đột nhiên hiểu rõ, mặc dù người phụ nữ đó kết hôn với chú của Diệp Hiên Nhiễm, vậy thì có liên quan gì đến cậu, Diệp Hiên Nhiễm cũng không cảm kích, cũng không làm sai, trước đây cô cảm thấy khó xử là bởi vì muốn tìm một người quen thuộc mà phát tiết, nhưng nhìn thấy Diệp Hiên Nhiễm hôm nay vì cô chạy lên chạy xuống, chăm sóc cho cô, cô đã nghĩ thông suốt, cô không thể dùng chữ hận để tra tấn chính mình và Diệp Hiên Nhiễm, không bằng sống vui vẻ mỗi ngày.

Nghĩ đến đây, đột nhiên cô nghịch ngợm nhìn Diệp Hiên Nhiễm ngoắc ngón tay, Diệp Hiên Nhiễm không rõ cho nên, đưa lỗ tai lại gần, Lạc Tử Tinh liền cười ghé vào bên tai cậu nói: "Diệp Hiên Nhiễm, mình thích cậu."

Là kiểu thích giống như muốn cùng cậu, đi du lịch thế giới, muốn cùng cậu, hoàn thành giấc mộng, muốn khi già đi, còn có thể ngồi ở bên cạnh cậu, dựa vào vai cậu ngắm hoàng hôn.

Sau khi Lạc Tử Tinh ăn xong, Diệp Hiên Nhiễm mới bắt đầu ăn com, cậu tháo khẩu trang, để lộ ra khuôn mặt tinh tế, động tác của cậu rất tốt, khiến cho người khác biết được rằng cậu đã được tiếp nhận một nền giáo dục tốt, trong lòng Lạc Tử Tinh lại hừ một tiếng, Diệp Hiên Nhiễm!

"Anh, anh là Diệp Hiên Nhiễm sao?" Một cô bé ước chừng mười hai mười ba tuổi đột nhiên mở miệng hỏi.

Trong lòng Lạc Tử Tinh căng thẳng, khăn trương nhìn xung quanh, may mắn, xung quanh chỗ cô truyền nước mọi người tuổi khá lớn nên sẽ không tìm hiểu nhiều về các ngôi sao, chỉ có cô bé đi cùng với mẹ đến đây truyền nước.

Diệp Hiên Nhiễm cười gật đầu: "Ừ."

"A, là anh thật sao?" Cô bé trông rất dễ thương, cô kích động muốn đứng lên, lại bị mẹ ngăn lại, vẻ mặt không khỏi trở nên buồn bã, nhưng lập tức lại hưng phấn nói, "Em rất thích nhóm nhạc của anh, anh có thể ký tên cho em không? Còn nữa, anh có lên!"

"Đương nhiên có thể. Anh cảm ơn." Diệp Hiên Nhiễm cười đáp ứng, nhưng tìm khắp nơi đều không thấy giấy bút, vốn dĩ Lạc Tử Tinh nghĩ buổi sáng đi truyền nước rồi chiều sẽ đến trường, bởi vậy có mang theo túi sách, lúc này mới tìm được giấy bút cho Diệp Hiên Nhiễm ký tên. Nhìn bộ dạng Diệp Hiên Nhiễm nghiêm túc ký tên, suy nghĩ của Lạc Tử Tinh có chút động, nghĩ đến việc đến bây giờ cô vẫn chưa có chữ ký của cả ba người bọn họ, ngẩng đầu lên nói: "Diệp Hiên Nhiễm, mình cũng rất thích nhóm của cậu, cậu có thể ký tên cho mình không?"

Đem tờ giấy vừa kí tên cho cô bé Diệp Hiên Nhiễm nghe vậy đột nhiên khẽ cười một tiếng, khoanh khắc này giống như hoa nở: "Được, cậu muốn ký ở chỗ nào? Trên cánh tay có được không?"

"Được, vậy mình sẽ không tắm rửa trong một tháng." Lạc Tử Tinh cười nói.

Sau khi truyền nước, Lạc Tử Tinh cảm thấy khỏe hơn nhiều, nhưng Diệp Hiên Nhiễm sợ cô lại bị sốt trở lại, nhất quyết không đồng ý cho cô đi học, hơn nữa còn bắt cô trở về nhà.

Thời tiết ẩm ướt, không khí trong lành mang theo chút hơi lạnh, lá cây ven đường dường như bị quét sạch sẽ, lộ ra cả con đường rộng, Lạc Tử Tinh ngồi trên ghế phụ, nhìn Diệp Hiên Nhiễm nói: "Nhiễm, cậu định bao giờ đi lấy hộ chiếu?"

"Mình đang định nói với cậu, trước khi bắt đầu kỳ nghỉ đông, chờ đến lúc khai giảng chắc là có thể lấy được." Thật ra kỹ thuật lái xe của Diệp Hiên Nhiễm cực kỳ thành thạo, nhưng cô cũng không ủng hộ việc không có bằng mà đã lái xe.

Về đến nhà, đã là gần trưa, Lạc Văn Viễn đã gọi điện thoại cho Lạc Tử Tinh trước, vì vậy lúc bọn họ trở về đã chuẩn bị xong com trưa, ông không thể xuống lầu, chỉ có thể dùng nguyên liệu trong tủ lạnh để làm chút đồ ăn, hương vị rất là không tệ, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm.

Lạc Văn Viễn đối với Diệp Hiên Nhiễm cực kỳ dễ gần: "Diệp Hiên Nhiễm, cảm ơn cháu đã chăm sóc Tiểu Tinh, nếu không ngại, cháu ở lại ăn com cùng đi. Trước đây Tiểu Tinh cũng được cháu chăm sóc, chú vẫn muốn cảm ơn cháu, nhưng không có cơ hội."

Lạc Từ Tinh cũng không muốn để Diệp Hiền Nhiễm đồng ý, nhưng cô còn chưa kịp ngăn cản, thì thấy Diệp Hiền Nhiễm đã gật đầu đồng ý: "Vậy cháu đành làm phiền chú."

Lạc Từ Tinh thở dài, chỉ có thể cầu nguyện trong lòng rằng ba sẽ không biết thân phận Diệp Hiền Nhiễm.

Nhưng rõ ràng là, ông trời không nghe được lời khẩn cầu của Lạc Từ Tinh, trong một lần ăn nói lơ đãng, Lạc Văn Viễn đã biết gia đình của Diệp Hiền Nhiễm.

Không khí trên bàn cơm nhanh chóng ngưng trọng hẳn lên, sắc mặt Lạc Văn Viễn có chút tái nhợt, mặc dù cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng cả hai tay ông đều run lên, Lạc Từ Tinh vội vàng đứng lên: "Ba, ba làm sao vậy?"

Lạc Văn Viễn để đũa xuống, nở nụ cười xin lỗi: "Chú hơi khó chịu, chú về phòng trước."

"Ba!" Lạc Từ Tinh nhìn bóng lưng Lạc Văn Viễn rời đi, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

Diệp Hiền Nhiễm cũng dừng đũa, cảm thấy thật có lỗi, cậu đứng dậy nắm bả vai Lạc Từ Tinh: "Tiểu Tinh, mình nghĩ chú không biết, mình xin lỗi."

"Mình cũng không biết ba có biết hay không." Lạc Từ Tinh nhụt chí cúi đầu, không biết nên làm thế nào, nhìn qua thì hiện tại, rõ ràng là Lạc Văn Viễn biết, "Nhưng không có việc gì, cậu đi về trước đi, chờ mình khuyên nhủ ba. Không có việc gì." Cô cảm thấy mặc dù có khả năng ba sẽ để ý, nhưng cô sẽ cố gắng khuyên ba.

Diệp Hiền Nhiễm chỉ có thể lo lắng liếc mắt nhìn Lạc Từ Tinh một cái, sau đó rời đi.

Lạc từ Tinh gõ cửa phòng Lạc Văn Viễn: "Ba?"

"Con vào đi." Âm thanh của Lạc Văn Viễn trầm thấp.

Lạc Từ Tinh đi vào, hỏi: "Ba, ba làm sao vậy, vừa rồi ba có chút là lạ."

"Tiểu Tinh, con nói cho ba biết, bây giờ con và Diệp Hiền Nhiễm đang yêu nhau sao?" Lạc Văn Viễn không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại cực kỳ nghiêm túc hỏi lại cô.

Lạc Từ Tinh hoảng sợ một chút, hô hấp dồn dập, cô nghĩ phủ nhận, nhưng cô biết nếu phủ nhận, đối với Diệp Hiền Nhiễm rất không công bằng, bởi vậy dừng cảm gạt đầu: "Đúng vậy, ba, mặc dù hai bọn con đang yêu nhau, nhưng sẽ không vì vậy mà ảnh hưởng đến học tập, con sẽ biến tình yêu thành động lực."

"Ba không cho phép!" Lạc Văn Viễn nâng giọng nói, "Hai đứa lập tức chia tay!"

"Tại sao?" Lạc Từ Tinh cảm thấy không thể tin được, cô nói, "Chẳng lẽ là bởi vì chuyện của mẹ sao, nhưng Diệp Hiền Nhiễm không có lỗi, cậu ấy cũng không sai."

"Con đã biết?" Cả người Lạc Văn Viễn cứng đờ, sắc mặt càng thêm tái nhợt hơn.

"Đúng vậy, hôm đó lúc con đi dạo phố, đụng phải bà ấy, đã biết cuộc sống bây giờ của bà ấy." Lạc Từ Tinh nhắc tới chuyện này, sắc mặt cũng không được tốt.

Lạc Văn Viễn lại nhắm mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi: "Nếu chỉ như vậy, ba sẽ không bắt hai đứa chia tay, ba biết Diệp Hiền Nhiễm là một chàng trai tốt, nhưng, cậu ấy không nên là người của Diệp gia. Bởi vì, tai nạn xe ba gặp phải, cũng không phải ngoài ý muốn, mà là bởi vì, hung thủ chính là cậu của cậu ấy."

"Cái gì?!" Lạc từ Tinh khiếp sợ mở to hai mắt, không dám tin lại, vội vàng hỏi "Ba, ba nói những lời này là có ý gì?"

Lạc Văn Viễn cũng không muốn nhắc lại: "Tóm lại, ba không cho phép con ở cùng một chỗ với cậu ấy, còn có, vị trí trợ lý kia con cũng đừng làm nữa, gần đây ba có bán được mấy bài hát, mấy ngày nữa sẽ có lợi nhuận không nhỏ, cũng đủ cho con mua sách, con chỉ còn có nửa năm nữa sẽ thi vào đại học, ba hi vọng con không cần lãng phí suy nghĩ ở những nơi khác. Ba mệt mỏi, Tiểu Tinh con ra ngoài trước đi."

Lạc Từ Tinh đi ra ngoài, đóng cửa phòng, sau đó dựa vào cửa ngăn người.

Từ trước đến nay cô vẫn không hề phân nản về số phận, ngay cả khi số phận của cô đầy chông gai, nhưng giờ phút này, cô đã có chút oán giận, vì sao vận mệnh muốn trêu đùa cô, rõ ràng buổi sáng cô vừa mới nghĩ thông suốt, muốn hạnh phúc ở cùng một chỗ với Diệp Hiền Nhiễm, giữa trưa liền biết được tin tức như thế.

Cô cảm thấy lòng đau quá, toàn bộ thời gian hạnh phúc và ngọt ngào lúc này tất cả như biến thành lưỡi dao, hung hăng cứa vào tim cô, cô nhắm mắt lại, nước mắt chậm rãi chảy xuống, ngồi xồm trên mặt đất, khóc vì chính mình không thể làm gì.

Vì sao, vì sao lại như vậy.

Cô còn chưa có khoảng thời gian nói chuyện yêu đương, bây giờ đã lại để mất nó?

Trở lại phòng, Lạc Từ Tinh cảm thấy dường như sức lực của cả cơ thể đã bị rút hết, điện thoại ở trên bàn học vang lên, tin nhắn đến từ Diệp Hiên Nhiễm, nhưng Lạc Từ Tinh không xem, cô nhìn thấy tên của Diệp Hiên Nhiễm hiện lên trên màn hình điện thoại, nước mắt lại một lần nữa trào ra.

Lúc sau An Triệt cũng gọi điện thoại cho Lạc Từ Tinh: "Tiểu Tinh, buổi sáng mình nghe Nhiễm nói cậu bị cảm nặng, hiện tại cậu đã hạ sốt chưa, buổi chiều luyện tập cậu cứ ở nhà cho khỏe, An Minh nói cậu không cần tới, cho nhanh khỏe lại."

"Triệt." Lạc từ Tinh mở miệng, cảm thấy giọng cô khàn một cách đáng sợ, dọa cho chính cô cũng phải nhảy dựng, cô cố gắng hít một hơi thật sâu, giọng nói cũng tràn ngập sức sống.

"Hình như cậu bị sốt rất cao, cả giọng nói cũng bị thay đổi." May mắn An Triệt là một người có dây thần kinh thô, chỉ nghĩ rằng Lạc Từ Tinh bị sốt cao mới vậy, nếu như là Ủy Trì An Minh, lúc này nhất định sẽ phát hiện giọng cô có chỗ không đúng.

Lạc Từ Tinh không biết phải nói như thế nào với cậu, chỉ có thể nói: "Mình không sao, đã hạ sốt rồi, ta sẽ cố gắng dưỡng bệnh, các cậu cố lên."

"Đương nhiên rồi, vì Tiểu Tinh bọn mình sẽ giành vị trí thứ nhất!" An triệt vẫn như cũ cười hi hi.

"Được."

Cúp điện thoại, Lạc Từ Tinh đưa tay hai mắt, không để cho ánh nắng mặt trời chiếu vào hai mắt của cô.

Diệp Hiên Nhiễm là một người cố chấp, cố chấp đến mức nếu cậu ấy đã nhận định thì sẽ không bao giờ buông tay, cậu gọi cho Lạc Từ Tinh rất nhiều cuộc điện thoại, gửi đến rất nhiều tin nhắn, Lạc Từ Tinh đều không trả lời, cho đến khi điện thoại sắp hết pin, âm thanh báo pin yếu vang lên làm cho cô tỉnh táo lại, soạn một tin nhắn: Diệp Hiên Nhiễm, chúng ta chia tay đi.

Sau khi gửi tin nhắn thành công, di động cũng hoàn toàn hết pin.

Cứ như vậy đi, chúng ta yêu nhau có lẽ đã là một sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Mình không đồng ý chia tay với cậu

Nửa tiếng sau, đột nhiên chuông cửa bị ấn vang, Lạc Từ Tinh đi mở cửa, nhìn thấy gương mặt của Diệp Hiên Nhiễm đầy mồ hôi nhưng vẫn cực kỳ đẹp trai.

"Tiểu Tinh, mình không đồng ý." Diệp Hiên Nhiễm một tay ôm cô vào trong lòng, tim của hắn đập rất nhanh, nhiệt độ trên người xuyên qua lớp quần áo thật dày truyền lên mặt Lạc Từ Tinh, "Mình không đồng ý chúng ta chia tay."

"Không có lý do gì, chỉ là chúng ta không thích hợp." Lạc Từ Tinh cảm thấy như đang lấy máu từ trái tim mình, nhưng cô chỉ có thể bắt buộc chính mình đẩy cậu ra xa, nhưng Diệp Hiên Nhiễm lại cực kỳ cố chấp, vẫn không chịu buông tay, Lạc Từ Tinh vừa khổ sở lại vừa ủy khuất, chẳng qua cô cố gắng ngăn dòng nước mắt, cô không nghĩ đến những gì cô biết được hôm nay nói cho Diệp Hiên Nhiễm, bởi vì cô sợ chính mình sẽ không không chế được tâm trạng của cô, cô nói, "Mình sẽ gọi điện cho dì từ chức trợ lý, cậu nhất định phải cố gắng, tạm biệt, Diệp Hiên Nhiễm."

"Lạc Từ Tinh!" Hai tay Diệp Hiên Nhiễm nắm bả vai của Lạc Từ Tinh, cũng không giảm nhẹ lực, đôi mắt xinh đẹp của cậu chứa đầy sự kiên định, tầm mắt nhìn Lạc Từ Tinh nóng đến mức có thể đốt cháy cả một người, "Cậu nói cho mình biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chúng ta cùng nhau đối mặt."

Lạc Từ Tinh lại không nhịn được muốn khóc, cô yếu ớt nhìn Diệp Hiên Nhiễm, có chút muốn đem toàn bộ sự việc cho cậu biết, chẳng qua vừa mở miệng, chợt nghe thấy tiếng của Lạc Văn Viễn từ đằng sau truyền đến: "Hai người đang làm cái gì."

Diệp Hiên Nhiễm nhìn thấy Lạc Văn Viễn, buông lỏng, gọi một tiếng: "Chú."

Lạc Văn Viễn gật đầu, lại nói: "Hai đứa đều đang là học sinh cấp ba, thi vào đại học mới là điều quan trọng nhất, hiện tại không phải lúc để yêu đương, chú cũng sẽ không cho phép Tiểu Tinh yêu sớm, cháu nên trở về đi, hi vọng từ giờ cháu đừng có dây dưa với Tiểu Tinh nữa."

"Chú, cháu và Tiểu Tinh đều hiểu được nhiệm vụ của mình, cũng đều biết phải làm cái gì, sẽ không bởi vậy mà ảnh hưởng đến học tập, mặc dù chú không tin cháu, cũng nên tin tưởng Tiểu Tinh."

Nhưng cậu trình bày cũng không đã động được Lạc Văn Viễn, Lạc Văn Viễn vẫn như cũ kiên trì nói: "Bất luận như thế nào, hai đứa cũng không thể ở cùng một chỗ. Tiểu Tinh, đi vào, đóng cửa lại."

"Chú!" Diệp Hiên Nhiễm luôn luôn thông dong lạnh nhạt nhưng bây giờ trên mặt lại hiện lên vài phần lo lắng.

Một bên là ba, một bên là người yêu, Lạc Từ Tinh đứng ở giữa, không biết nên làm cái gì bây giờ, nhưng cô vừa nghĩ tới giữa trưa hôm nay biết được sự thật, liền chỉ có thể quyết tâm, liếc mắt nhìn Diệp Hiên Nhiễm một cái, sau đó đi vào, chậm rãi đóng cửa lại.

Diệp Hiên Nhiễm tiến lên từng bước, cũng không dám cử động nữa, trong khoảnh khắc Lạc Từ Tinh đóng cửa lại đó, rõ ràng nhìn thấy trong tròng mắt cậu đang chứa đầy nước mắt.

Lúc đọc sách, cô đã từng nhìn thấy một câu như thế này: sự ra đi của người, mang theo cả sinh mệnh của cuộc đời tôi, giống như một cái chớp mắt đã trở nên già cỗi, không có đủ dũng khí để yêu thêm lần nữa. Trước đây Lạc Từ Tinh cũng không tin tưởng, cảm thấy một người làm sao có thể bởi vì một người khác rồi đi liền mất đi tất cả niềm vui, nhưng khi cô nhìn thấy Diệp Hiên Nhiễm, lại thật sự cảm giác được, sinh mệnh của cô giống như đang dần mất đi.

"Tiểu Tinh, ba xin lỗi." Lạc Văn Viễn nhìn thấy bộ dạng Lạc Từ Tinh mất hồn, trong lòng cũng thật khó chịu.

Lạc Từ Tinh lắc đầu: "Ba, ba không cần nói với con câu lỗi, bản thân con cũng biết bọn con không thể ở cùng một chỗ. Nhưng ba cần phải nói cho con biết năm đó xảy ra chuyện gì, hơn nữa, vì sao ba không báo cảnh sát?"

"Bởi vì không có chứng cứ." Lạc Văn Viễn cười khổ, "Lúc ấy, sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, có người nói cho ba biết, vụ tai nạn xe cộ này có kỳ lạ, nhất là lúc ba mới xảy ra tai nạn xe cộ không lâu, mẹ con liền rời khỏi ba, bởi vậy ba sau khi xuất viện ba có điều tra một chút, quả nhiên có vấn đề, nhưng cảnh sát không tra được căn cứ xác, bởi vậy không giải quyết được gì."

Lạc Từ Tinh dùng sức nắm chặt nắm tay, nếu đúng là cậu của Diệp Hiên Nhiễm làm, như vậy bọn họ không thể tha thứ!"Ba, chúng ta không thể bỏ qua như vậy, con nhất định phải tìm ra chứng cứ, đem người kia vào ngục giam!" Lạc Từ Tinh tức giận.

"Không cần, Tiểu Tinh." Lạc Văn Viễn lắc đầu, "Sự tình sau nhiều năm như vậy, chứng cứ càng không thể tìm được, chúng ta không có biện pháp."

"Chẳng lẽ liền quên đi như vậy sao?" Lạc Từ Tinh nhìn cái thâm dưới chân Lạc Văn Viễn, bởi vì hàng năm không thể cử động, cơ bắp hai chân ông đã bị teo lại, gây trở ngại xương, mà tất cả điều này, lại đều là do người kia ban tặng.

Lạc Từ Tinh gọi điện thoại cho Lâm Mộng, nói việc mình muốn từ chức, đối với Lâm Mộng, lạc từ Tinh không có gì phải giấu diếm, đem tin tức mà mình biết được nói cho Lâm Mộng, Lâm Mộng là người tốt bụng, vẫn nghĩ bọn họ có nhiều thua thiệt, người phạm sai lầm cũng không phải bà, lần này cũng cực kỳ tức giận: "Dì không nghĩ tới hán lại là người như vậy, Tiểu Tinh, con định làm như thế nào?"

"Con không biết." Lạc Từ Tinh đang rất bối rối, cô muốn đi tìm kiếm chứng cứ, nhưng cô rất nhỏ bé, khi đối mặt với sự thật trước mặt, cô cảm thấy mình nhỏ bé đến bất lực, "Con muốn hỏi người phụ nữ đó một chút, có làm chuyện này hay không."

Lâm Mộng im lặng một chút, nói: "Tiểu Tinh, con không cần lo lắng quá. Việc con từ chức, dì cảm thấy con nên suy nghĩ rõ ràng, dù sao đối với TK con rất quan trọng, đây là lúc gần thời điểm phải thi đấu, dì hi vọng bọn họ sẽ không vì việc này mà xảy ra vấn đề, được chứ?"

"Vâng, dì, đây là lỗi của con." Cánh tay cầm di động của Lạc Từ Tinh hơi căng thẳng, "Tất cả nghe theo sự sắp xếp của dì."

"Được, dì sẽ nói cho bọn họ biết mấy ngày nay con không được khỏe, không thể đến luyện tập được."

Ngày hôm sau, Lạc Từ Tinh đi học, tăng một, liền phát hiện bên tường dựng một chiếc xe đạp leo núi, trên xe là người con trai có vẻ mặt đầy ưu thương đang nhìn Lạc Từ Tinh, làm cô cảm thấy khổ sở đến mức hít thở không thông, cô cúi đầu, nghĩ đi vòng qua cậu để chờ xe buýt, ai biết người con trai này lại đuổi theo cô, sau đó giữ chặt lấy cánh tay của cô: "Tiểu Tinh."

Lạc Từ Tinh muốn tránh thoát khỏi tay cậu, cúi đầu nói: "Diệp Hiên Nhiễm, cậu không cần làm như vậy, chúng ta thật sự không có khả năng." Lúc cô nói câu này, hô hấp thôi cũng đau đớn, khổ sở.

"Mình không đồng ý, Tiểu Tinh, có chuyện gì nói ra, chúng ta cùng nhau đối mặt." Trong ánh mắt Diệp Hiên Nhiễm chứa đầy sự sắc bén, chứa đựng sự kiên định, dường như khiến cho Lạc Từ Tinh đem toàn bộ sự việc nói ra, nhưng cô vẫn lắc đầu: "Mình xin lỗi, là mình không muốn tiếp tục. Cậu buông tay đi." Lạc Từ Tinh không muốn nói cho Diệp Hiên Nhiễm biết nguyên nhân, là vì cô muốn tự mình chịu đựng, không muốn khiến cho Diệp Hiên Nhiễm phân tâm vì chuyện này, cô cũng biết, mặc dù lúc Diệp Hiên Nhiễm biết thì sẽ đến hỏi cậu của mình, nhưng chắc cũng sẽ không hỏi ra điều gì, trừ phi đưa ra chứng cứ.

Cô cố gắng giả vờ, cúi thấp đầu đi lên phía trước, giống như mất đi linh hồn, bóng lưng tràn đầy ưu thương.

Diệp Hiên Nhiễm kinh ngạc nhìn cô.

Hai người xem như một trước một sau đến phòng học, cả hai đều không nói chuyện với nhau, hiển nhiên tâm trạng của Diệp Hiên Nhiễm không tốt, cả người đều là không khí lạnh, làm cho mấy nữ sinh khi nhìn thấy cậu thì rất vui vẻ nhưng lại có chút chùn bước không dám đi qua quấy rầy, tâm trạng Lạc Từ Tinh cũng không tốt, vừa ngồi vào chỗ ngồi đã lôi sách ra viết.

Thư Văn Tinh ngồi cùng bàn đẩy Lạc Từ Tinh: "Này Tiểu Tinh, cuộc thi lên cấp sẽ bắt đầu bán vé, cậu có biết làm thế nào mới có thể mua vé đến trường quay không, mình và bạn mình đều rất thích TK, đặc biệt muốn đến sân khấu trực tiếp cổ vũ cho các cậu ấy."

Lạc Từ Tinh ngẩn ra: "Cậu hỏi Diệp Hiền Nhiễm đi."

"Nhưng hôm nay tâm trạng của cậu ấy hình như không tốt." Thư Văn tĩnh quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Hiền Nhiễm, sau đó lại quay lại nhìn Lạc Từ Tinh nói, "Không biết làm sao, mình cảm thấy cậu ấy rất buồn, khiến cho mình cũng cảm thấy khổ sở, Tiểu Tinh, cậu không phải trợ lý TK sao, cậu ấy buồn như vậy sao cậu không đến an ủi cậu ấy một chút."

"Mình đã không còn là trợ lý nữa rồi." Lạc Từ Tinh hơi nhắm mắt lại trả lời, thật ra cô đã biết bộ dạng hiện tại của Diệp Hiền Nhiễm, vốn dĩ cô là một người cực kỳ sáng khoái, mọi người thường gọi cô là nữ hán tử, nhưng chỉ một lần yêu, đã khiến cho cô trở nên yếu đuối như vậy, là người sợ trước sợ sau, nếu không phải cô cố gắng chống đỡ, chắc là mỗi ngày cô sẽ lấy nước mắt để rửa mặt. Cô tự nói với chính mình, không thể đi xuống như vậy, nếu quyết định buông tha, thì phải cố gắng hoàn thành việc mình muốn làm, muốn truy tìm chứng cứ, cô đã đem tình yêu đối với Diệp Hiền Nhiễm, chôn thật sâu ở trong lòng.

Nghĩ như vậy, Lạc Từ Tinh hơi tỉnh lại một chút.

Lúc tan học, theo thói quen Lạc Từ Tinh định gọi Diệp Hiền Nhiễm cùng đi luyện tập, vừa định mở miệng mới nghĩ ra, mặt không khỏi có chút đỏ lên, vội vàng xoay người chạy trốn, lúc cô đi đến cửa trường học thì nhận được điện thoại của Ủy Trì An Minh, quả nhiên Ủy Trì An Minh không hề phát hiện, nhắc nhở Lạc Từ Tinh cố gắng dưỡng bệnh, điều này làm cho cô có chút áy náy, bọn họ đều rất tốt.

Cúp điện thoại, Lạc Từ Tinh vừa quay đầu, quả nhiên thấy Diệp Hiền Nhiễm ở ngay phía sau, không biết đã nghe cô nói chuyện từ lúc nào, Lạc Từ Tinh không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cười chuẩn bị rời đi, nhưng Diệp Hiền Nhiễm lại mở miệng: "Tiểu Tinh, cậu đỡ sốt rồi sao, bác sĩ có nói cậu ba ngày không được ngâm nước."

"Mình cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, chỉ cần uống thuốc là được, cảm ơn cậu đã quan tâm." Lạc Từ Tinh cố gắng nói chuyện tự nhiên với cậu.

Diệp Hiền Nhiễm dường như bỏ cuộc, bởi vậy xoay người rời khỏi.

Điều này giống như, đổi thành Lạc Từ Tinh nhìn bóng lưng cậu rời đi.

Thi đấu thăng hạng được tiến hành như dự kiến, ngay trước một ngày, cả thành phố lại một lần nữa đón không khí lạnh, nhiệt độ giảm mạnh, vốn dĩ Lạc Từ Tinh đang bị cảm lạnh vô đơn chí, trở nên càng nghiêm trọng hơn, may mà vẫn còn một thời gian ngắn trước khi bắt đầu bài kiểm tra tiếp theo, bởi vậy Lạc Từ Tinh liền xin phép cô giáo, ở nhà dưỡng bệnh.

Lạc Từ Tinh biết vì sao cô bị cảm mãi không khỏi, bởi vì tinh thần của cô không tốt, mỗi ngày trừ bỏ học tập, cũng không biết làm cái gì, lúc rảnh rỗi, sẽ lập tức nhớ tới Diệp Hiền Nhiễm, nhớ tới TK, nghĩ xem bọn họ đang làm cái gì, nghĩ về tính cách của Diệp Hiền Nhiễm trầm ổn như vậy, có khổ sở hay không.

Thi đấu thăng hạng bắt đầu, cũng bắt đầu bỏ phiếu bằng tin nhắn, cũng bởi vậy liền chuyển thành truyền hình trực tiếp, mấy lần trước Lạc Từ Tinh đều ở hiện trường cổ vũ bọn họ, nhưng tới hôm nay, lại cầm di động trên tay, ngồi trước ti vi.

7 giờ, trận đấu chính thức bắt đầu, sau khi người chủ trì giới thiệu, so với trước đây, bởi vì thêm cả quảng cáo, khiến cho lúc TK biểu diễn đã gần chín giờ, trên bàn trà Lạc Từ Tinh còn để một quyển sách bài tập toán, một bên học một bên chờ đợi.

Mặc dù thời gian đã muộn, nhưng bọn họ vừa xuất hiện tiếng hoan hô lại trở nên đình tại nhức óc, vô số nữ sinh trẻ tuổi giơ đèn LED trên di động lên, sau khi tắt đèn, giống như đưa cả người vào một không gian khác, nhưng trong mắt của Lạc Từ Tinh, chỉ có ba người bọn họ, hoặc là nói, tất cả suy nghĩ, đều tập trung trên người Diệp Hiền Nhiễm.

Đột nhiên, Lạc Từ Tinh phát hiện có điều gì đó không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bệnh tình dần dần chuyển biến xấu

Biểu hiện của ba người bọn họ mặc dù cực kỳ nghiêm túc, giống như những trận đấu trước đây, nhưng bởi vì Lạc Từ Tinh cực kỳ quen thuộc bọn họ, liếc mắt một cái cô liền nhìn thấy trong ánh mắt bọn họ chứa đầy lo lắng, An Triệt lại càng không giả vờ, từ lúc lên sân khấu đến bây giờ, cậu luôn không tự giác đưa mắt nhìn Diệp Hiền Nhiễm.

Là Diệp Hiền Nhiễm, cậu ấy bị làm sao vậy? Trái tim Lạc Từ Tinh co lại, nhìn Diệp Hiền Nhiễm trên màn hình, sau khi hoá trang đơn giản, khuôn mặt của cậu càng thêm tuấn tú, ánh mắt của cậu cực kỳ xinh đẹp, giống phản ánh lại một bầu trời đầy sao, ánh mắt của cậu yên tĩnh, khi nhìn thấy cậu, mọi người sẽ thấy như cả thế giới đang dần yên tĩnh lại, nhưng hiện tại trong ánh mắt của cậu lại mang theo một chút thất vọng và tội lỗi.

Không cần suy nghĩ nhiều, chỉ có một lý do khiến cho Lạc Từ Tinh, cổ họng của cậu chắc chắn xảy ra vấn đề!

Quả nhiên, thứ tự hát của bọn họ bị thay đổi, cả một bài hát, dường như Diệp Hiên Nhiễm không hát âm cao nào, mà là để An Triệt thay thế, mặc dù vẫn hoàn hảo giống như trước, nhưng biểu hiện của bọn họ như vậy khiến cho một vị giám khảo chuyên nghiệp phát hiện, sau khi biểu diễn kết thúc, một vị nữ giám khảo không hề kiêng dè đây là chỗ nào nói: "Diệp Hiên Nhiễm, trước đây cậu vẫn phát huy rất ổn định, âm vực rộng, cao âm cực kỳ tốt, trong nhóm, cậu vẫn phụ trách hát phần âm cao, cũng khiến cho sở trường riêng của mỗi người được làm nổi bật, đạt tới sự hoàn hảo, nhưng biểu hiện lần này lại chỉ có thể nói là tạm được, quyết định của tôi là không thăng hạng."

Sau khi mấy vị giám khảo khác quyết định, ngoại trừ hai vị nói thăng cấp, ba vị khác đều là không.

Điều này cũng có nghĩa là TK phải thi đấu PK, thi đấu thêm một vòng.

Tim của Lạc Từ Tinh giống như bị treo lên, cô lập tức cầm điện thoại lên gọi điện cho Lâm Mộng, sau khi bên kia mở máy, Lạc Từ Tinh không kịp nghe xem là ai nghe điện thoại mà ngay lập tức nói: "Dì, giọng của Diệp Hiên Nhiễm làm sao vậy, có vấn đề gì không?"

"Tiểu Tinh." Giọng Lâm Mộng trầm trọng, "Trước khi lên sân khấu, tình huống của Diệp Hiên Nhiễm cũng có chút không tốt, một lần bị mất tiếng, sau khi uống một lượng lớn thuốc mới tốt hơn một chút, sau khi kết thúc trận đấu dì sẽ lập tức dẫn cậu ấy đi bệnh viện, hiện tại nhìn qua thì không có vấn đề gì, cũng không biết có thể chống đỡ được đến lúc thi đấu PK xong không."

Lạc Từ Tinh nghe xong lại càng đau lòng, sau khi cúp điện thoại liền nhảy dựng lên, vội vã chạy ra bên ngoài, lúc chạy đến cửa, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng Lạc Văn Viễn: "Tiểu Tinh, con muốn đi đâu?"

Thân mình Lạc Từ Tinh cứng đờ, quay người lại liền nhìn thấy Lạc Văn Viễn đang im lặng ngồi trên xe lăn, không biết ở trong này đã bao lâu, ánh mắt của cô gần như bật ra nước mắt: "Ba, cô họ Diệp Hiên Nhiễm xảy ra vấn đề, vừa mới phát tác, con lo lắng, muốn đi xem. Ba, con xin ba, con không nhìn thấy cậu ấy, nhưng giờ con chỉ muốn ở gần cậu ấy hơn một chút."

Sự tuyệt vọng trong mắt cô quá mức rõ ràng, làm cho Lạc Văn Viễn đau lòng, điều này khiến cho ông nhớ tới, khi còn trẻ, ông cũng từng phấn đấu đến quên mình, giống như một con thiêu thân lao đầu vào lửa, chỉ là tình yêu cuối cùng lại để lại cho ông sự đau đớn tột cùng, ông không biết tình yêu của Lạc Từ Tinh sau này có kết quả tốt hay không, nhưng hiện tại, ông rõ ràng cảm thấy được sự tuyệt vọng của Lạc Từ Tinh, cuối cùng khiến cho ông mềm lòng: "Con đi đi, chú ý an toàn."

Giây tiếp theo, Lạc Từ Tinh chạy như bay ra ngoài.

May mắn buổi tối tình hình giao thông không tệ, Lạc Từ Tinh dễ dàng gọi được một chiếc xe taxi, một đường đi đến đài truyền hình.

Trên đường, Lạc Từ Tinh gọi điện thoại cho Lâm Mộng, nói cho dì biết lát nữa gặp, mong dì có thể ra cửa đưa cô vào, không thì cô vào không được. Lâm Mộng đối với việc Lạc Từ Tinh muốn tới cực kỳ bất ngờ, nhưng rất nhanh suy nghĩ cẩn thận lại nguyên nhân, nói cho cô biết không thành vấn đề.

Lúc này Lạc Từ Tinh mới thả lỏng lại, tựa lưng vào ghế ngồi, nhẹ nhàng thở dài.

Cô cầu nguyện ở trong lòng, Diệp Hiên Nhiễm nhất định phải khỏe mạnh.

Rất nhanh, taxi đã dừng ngay ở cửa đài truyền hình, Lạc Từ Tinh thanh toán tiền xe, liền nhìn thấy Lâm Mộng đang chờ cô ở cửa. Lạc Từ Tinh sốt ruột đi đến, hỏi dì tình trạng của Diệp Hiên Nhiễm, Lâm Mộng nhìn sắc mặt Lạc Từ Tinh ửng hồng, rõ ràng bộ dạng còn đang phát sốt, đau lòng thở dài: "Con nhìn lại mấy người xem, vì sao lại thành bộ dạng này."

Lạc Từ Tinh lộ ra một nụ cười chua xót, cô cũng không muốn như vậy.

Thuận lợi đi vào chỗ truyền bá trực tiếp cuộc thi, Lạc Từ Tinh tìm được một góc, si ngốc nhìn cửa phòng nghỉ của TK, giống như có thể nhìn xuyên qua ván cửa, nhìn vào bên trong.

Vốn dĩ Lâm Mộng muốn để cô đi vào, nhưng Lạc Từ Tinh nhất định không chịu, bởi vậy Lâm Mộng chỉ có thể đi vào một mình, sau đó không biết vô tình hay cố ý, cửa không đóng hoàn toàn, lộ ra một khe hở, mà Diệp Hiên Nhiễm lại xuất hiện ở khe hở đó.

Sắc mặt của cậu có chút tái nhợt, không biết là có phải là do cô họ Diệp không, cậu cầm một ly nước ấm, chậm rãi uống, sau đó Lâm Mộng đưa cho cậu một nắm thuốc, Diệp Hiên Nhiễm cầm lấy, cũng không thèm nhìn ngay lập tức uống. An Triệt và Úy Trì An Minh giống như đang an ủi cậu, vỗ vỗ bờ vai của cậu, chẳng qua Lạc Từ Tinh đứng cách bọn họ quá xa, cũng không nghe được bọn họ nói cái gì.

An Triệt có chút kỳ quái hỏi Lâm Mộng: "Dì Mộng, thân thể Tiểu Tinh thế nào, dì lại không cho phép chúng ta đi thăm cô ấy, cô ấy cũng xin phép nghỉ ở trường rồi, cũng không biết tình trạng của cô ấy, nhưng mà cứ để cho cô ấy dưỡng bệnh thật tốt, như vậy mới có thể có tinh thần để làm việc. Đúng rồi, cô ấy luôn luôn rất khắt khe đối với bệnh tình của Nhiễm, nếu biết Nhiễm lại không thoải mái thì sẽ lại lo lắng, dì sẽ không nói cho cô ấy biết chứ?"

Lâm Mộng miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, lắc đầu: "Ta không có nói cho con bé." Nhưng nó đã sớm đã phát hiện, hơn nữa cũng đã chạy đến.

Lông mày Diệp Hiên Nhiễm hơi thả lỏng một chút, nếu Lạc Từ Tinh không biết thì sẽ không vì cậu mà lo lắng. Lâm Mộng nhìn thấy, trong lòng lại một trận khổ sở, một người ở phía ngoài cửa, một người ở bên trong cửa, mặc dù chỉ có vài mét, nhưng lại không thể tới gần, thật sự làm người ta sầu não.

Lạc Từ Tinh vẫn ngơ ngác nhìn Diệp Hiên Nhiễm, trong nháy mắt, Diệp Hiên Nhiễm giống như đã nhận ra tầm mắt của Lạc Từ Tinh, liền nhìn ra phía cô, Lạc Từ Tinh nhanh chóng co rụt lại, chột dạ. Nhưng rất nhanh, tên ngu ngốc An Triệt này liền phát hiện cửa không đóng kỹ, đi tới đóng lại, điều này khiến cho Lạc Từ Tinh cực kỳ bức mình, thầm nghĩ về sau nhất định phải cho cậu một trận, cậu ta, bình thường tại sao không thấy tích cực như vậy!

Đằng sau sân khấu có rất nhiều người đi lại, có vài người chú ý đến Lạc Từ Tinh, nhưng bởi vì lúc này họ quá bận, chỉ liếc cô một cái rồi vội vàng đi qua, cũng không vì cô mà phân tâm, Lạc Từ Tinh nghĩ cửa phòng nghỉ đã đóng lại chắc sẽ không mở ra ngay, chỉ có thể rời đi, tìm một cơ hội đi đến hiện trường trận đấu, quan sát những người sẽ tham gia dự thi.

Nhưng nhìn tới nhìn lui, cảm thấy tuy rằng bọn họ rất tốt, rất lợi hại, nhưng nhóm lợi hại nhất vẫn là TK, bọn họ không có ai nhảy giỏi như An Triệt, giọng hát không ai bằng Diệp Hiên Nhiễm, mà ngay cả khí chất cũng kém Ủy Trì An Minh, quả nhiên người nhà mình vẫn là tốt nhất, Lạc Từ Tinh yên lặng suy nghĩ trong lòng.

Rất nhanh, đã bắt đầu trận đấu PK, sau vòng này, tổng cộng sẽ có 6 đội tham gia, rút thăm quyết định cặp đấu PK, TK đề cho An Triệt lên rút thăm, ngẫu nhiên rút một phiếu, Lạc Từ Tinh nhẹ nhàng thở ra, bọn họ rút được đối thủ Lạc Từ Tinh vừa mới quan sát, cũng không phải rất lợi hại, TK đấu với người đó, chắc là sẽ không quá khó khăn để thắng. Nhưng có một điểm bất lợi là, TK sẽ thi đấu đầu tiên.

Nữ sinh bên cạnh giờ một cái bảng LED có viết "TK-boys", dường như cô ấy có chút không thoải mái, liền quay đầu sang Lạc Từ Tinh hỏi: "Xin chào, cô không phải là fan TK sao?"

Lạc Từ Tinh gật đầu: "Tôi, tôi là fan của bọn họ."

"Oa, vậy thì tốt quá." Nữ sinh giống như gặp được cứu tinh, "Vừa kích động hơi quá, mình muốn đi toilet, cậu cầm giúp mình được không, mình sẽ lập tức trở về? Thật là, không muốn bỏ qua phần biểu diễn của TK, vì sao sớm không thoải mái trễ không thoải mái, lại ngay lúc này chứ?"

"Mình cầm giúp cậu, cậu mau đi đi, sau này về nhà xem lại ti vi cũng được mà." Lạc Từ Tinh an ủi cô.

"Chỉ có thể như vậy, làm ơn, nhất định phải cổ vũ cho bọn họ, bọn họ thật sự rất tuyệt, trận thi đấu trước chỉ là bọn họ phát huy không tốt." Sau khi dặn dò xong nữ sinh liền vội vàng rời đi.

Lạc Từ Tinh giờ tám bảng lên, đứng trong đám người, im lặng chờ đợi bọn họ biểu diễn.

Bọn họ lựa chọn một ca khúc thanh xuân dào dạt, để lộ ra sự yên tĩnh, ca khúc kể ra sự trưởng thành trong cả thanh xuân của bọn họ, ba người bọn họ mặc phong cách quần áo giống nhau, đều là áo trắng, ngồi ở trên ghế cao, im lặng hát, ngọn đèn trên cả sân khấu cũng nhu hòa hẳn lên, chiếu trên người bọn họ, giống từ sau lưng bọn họ có thể mọc ra một đôi cánh trắng thuần khiết, đẹp không giống người thường, giọng của Diệp Hiên Nhiễm giống như đã khôi phục, mang theo một chút khàn khàn vừa đủ, ngược lại khiến cho bài hát này càng thêm sinh động.

Bộ dạng cậu khi hát cực kỳ đẹp trai, giữa đôi lông mày chứa một chút ưu thương, đem sự trưởng thành hoàn toàn thể hiện ra, cậu như vậy làm cho người khác vừa mê muội lại vừa đau lòng. Lạc Từ Tinh cảm thấy một cách rất rõ ràng nữ sinh bên cạnh đã khóc nức nở, thỉnh thoảng nói vài lời "Nhiễm tìm mình đau" "Cậu ấy gặp phải chuyện gì sao, ca khúc cực kỳ ưu thương",... Lạc Từ Tinh nghe được cực kỳ chua xót.

Sau khi bài hát kết thúc, cả trường quay vỗ tay như sấm dậy, tiếng hoan hô dường như muốn xuyên qua nóc nhà, mọi người đều điên cuồng hô tên TK, trong không khí này, Lạc Từ Tinh cũng dùng sức vùng tám bảng trong tay, cùng mọi người hò hét.

Tầm mắt Diệp Hiên Nhiễm đột nhiên lại chuyển hướng về phía bên này, giống như đang tìm kiếm cái gì, nữ sinh bên cạnh kích động kêu: "Trời ạ, Diệp Hiên Nhiễm đang nhìn chỗ này, rất đẹp trai, rất đẹp trai, mình quả thực muốn té xỉu, cậu ấy đang nhìn mình sao?"

Bọn họ có lẽ thật sự tâm hữu linh tê, nhưng mà loại này ăn ý lại có vẻ nhiều như vậy dư.

Lạc Từ Tinh trốn đi, sau khi nữ sinh kia giải quyết tốt chuyện của mình liền trở lại, cô đem tám bảng trả lại cho cô ấy, sau đó lặng lẽ rời khỏi.

Kết quả không cần nhiều lời, hiển nhiên TK chiến thắng, vừa vào hậu trường, Diệp Hiên Nhiễm liền tìm kiếm Lâm Mộng. An Triệt có chút kỳ quái: "Nhiễm, cậu vừa mới nhìn cái gì, cậu luôn nhìn về phía bên phải."

"Không có gì." Diệp Hiên Nhiễm xoa bóp cổ họng, ho khan vài tiếng, "Chắc là nhìn lầm rồi."

Sau khi nhìn thấy Lâm Mộng, Diệp Hiên Nhiễm vừa đoán vừa hỏi rằng: "Dì Mộng, đêm nay Tiểu Tinh đã tới, đúng không?"

Lâm Mộng trong lòng kinh ngạc một chút, chẳng lẽ cậu nhìn thấy Tiểu Tinh? Nhưng bà nhanh chóng lắc đầu: "Tiểu Tinh đã tới sao, tại sao ta không biết?"

"Thật không?" Trong nháy mắt Diệp Hiên Nhiễm liền xuống tinh thần.

Lâm Mộng dường như muốn nói cho cậu, chẳng qua lời vừa đến miệng đã dừng lại, nếu bọn họ đã muốn tách ra, thì bà không cần thiết tự nhiên chen vào.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Trưởng thành là khi học được cách tha thứ

Lạc Từ Tinh trở về nhà, phát hiện đèn phòng khách vẫn sáng. Lạc Văn Viễn ôm đàn ghita, đang đánh đàn, trước mặt có vài tờ giấy viết nhạc, nhìn ra được ông đang sáng tác bài hát, nhìn thấy Lạc Từ Tinh, ông cười: "Con về rồi sao, kết quả thế nào?"

"Bọn họ đã tăng cấp rồi ba." Vốn dĩ tâm trạng Lạc Từ Tinh có chút kích động bây giờ đang chậm rãi hồi phục lại, có chút bất an nói, "Ba sao giờ này ba còn chưa ngủ, đã khuya lắm rồi."

"Không sao, đột nhiên ba có chút cảm hứng, liền ngồi sáng tác một bài." Lạc Văn Viễn cực kỳ ôn hòa, không hỏi đến cảm xúc không không chế được của Lạc Từ Tinh khi trước, ngược lại nói, "Gần nhất ba dần dần tìm được một chút cảm hứng, ngày mai ba đàn cho con nghe được không?"

"Đương nhiên là được rồi ba." Lạc Từ Tinh nghe được tin tức như vậy cũng rất vui vẻ, "Gần đây quả thật bận quá, sáng mai sau khi ăn cơm xong, ba đàn cho con nghe mấy bài đi."

"Được, không còn sớm nữa, ba mau đi ngủ đi." Khuôn mặt anh tuấn mang theo một chút tang thương của Lạc Văn Viễn đột nhiên hiện lên một mảnh nhu hòa.

Lạc Từ Tinh gật gật đầu: "Ba không cần viết nữa, nghỉ ngơi sớm một chút, ba ngủ ngon."

Trở lại phòng, Lạc Từ Tinh thở phào một hơi, nặc dù hôm nay gặp nguy hiểm, nhưng vẫn an toàn vượt qua lần này, lần sau, trận đấu càng ngày càng kịch liệt, những người còn lại đều là người nổi bật, TK chắc chắn muốn dốc toàn lực để thi đấu, vậy cô họng Diệp Hiên Nhiễm có chịu nổi không? Vấn đề này giống như một tảng đá ép ngực cô, làm cho cô không thở nổi.

Đợi ngày mai phải hỏi đi một chút.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Từ Tinh tỉnh lại, có lẽ là do tối hôm qua xem biểu diễn một hồi, ra rất nhiều mồ hôi, sau khi Lạc Từ Tinh tắm xong thì cảm thấy cả người nhẹ nhõm hơn rất nhiều, lấy ra nhiệt kế mà Diệp Hiên Nhiễm mua đo nhiệt độ cơ thể, thì phát hiện đã không còn sốt.

Kéo rèm cửa sổ ra, ánh nắng ấm áp lập tức chiếu vào, thời tiết hôm nay rất tốt, không khí lạnh lẽo trong bao nhiêu ngày giống như đã qua đi, trả lại sự ấm áp như trước, nhưng bệnh của Diệp Hiên Nhiễm thì sao, có thể tốt lên hay không?

Cô và ba ăn xong bữa sáng, Lạc Văn Viễn cầm đàn ghita đi ra, điều chỉnh âm, bắt đầu đánh đàn. Âm thanh của đàn ghita giống như tiếng nước suối chảy róc rách trên sỏi, mang theo một chút cổ xưa, cực kỳ dễ nghe, giống như khiến cho con người tiếp xúc với một thế giới thật rộng lớn. Kết thúc một bài, Lạc Từ Tinh vỗ tay hết cỡ: "Ba tuyệt quá, bài hát này rất hay."

"Con nghe được điều gì?" Lạc Văn Viễn cười hỏi cô.

"Dạ..... Con nghe giống như một cách nhìn rất cởi mở, có chút hi vọng, mang đến cảm giác trong sáng rộng mở." Lạc Từ Tinh tự hỏi một chút, trả lời.

Lạc Văn Viễn gật đầu: "Bài hát này là tối hôm qua sau khi con rời khỏi, ba đột nhiên nghĩ ra. Có lẽ là lúc trước ba sai lầm rồi, Tiểu Tinh, ba không nên đem oán hận câu bản thân mình áp đặt trên người của con, con không biết, sau khi con đi ba nghĩ rất nhiều. Ba thừa nhận, ba vẫn oán hận mẹ con, hận mẹ con đã rời khỏi ta vào lúc đó, nhưng sau khi nghĩ lại, làm sao ba có thể không có sai lầm, khi cùng mẹ con ở chung một chỗ, ba chỉ biết, mẹ con không yêu ta, chỉ là ba một lòng nhận định ba có thể khiến mẹ con cảm động, khiến cho mẹ con thay đổi suy nghĩ về ba. Cho nên, so với việc đem tất cả sai lầm đổ lên đầu người khác, không bằng mình tự suy nghĩ lại bản thân, thì cũng đã không xảy ra chuyện."

Lạc Từ Tinh lắng nghe cẩn thận.

"Ánh mắt của con tối hôm qua, bản thân con cũng không để ý đến." Trong mắt Lạc Văn Viễn hiện ra cảm xúc áy náy, "Vừa khát vọng vừa tuyệt vọng, khiến cho ba tỉnh táo lại, ba mới biết bản thân mình có bao nhiêu quá đáng, con cùng Diệp Hiên Nhiễm đều là hai đứa trẻ tốt, hai đứa cũng không phải người gây ra sai lầm, sai lầm là chúng ta. Ân oán lúc trước cũng không thể để cho thế hệ sau gánh vác. Ba nghe con nói cô họng cậu ấy xảy ra vấn đề, vì vậy, con nên ở bên cạnh cậu ấy."

"Ba." Trong nháy mắt nước mắt Lạc Từ Tinh rơi mãnh liệt, nhào xuống chân Lạc Văn Viễn khóc rống không thôi, "Nhưng, nhưng cậu của cậu ấy khiến cho ba bị thương, con không thể tha thứ."

"Đứa trẻ ngốc." Lạc Văn Viễn sờ sờ đầu Lạc Từ Tinh, "Chuyện này cùng với Diệp Hiên Nhiễm không quan hệ, con có thể đến hỏi cậu ấy, tìm ra sự thật đã xảy ra năm đó, bởi vì chính bản thân ba cũng không có chứng cứ chứng minh, chẳng qua tra được một ít manh mối. Mặc dù đúng là cậu của cậu ấy làm, ba cũng không muốn nhìn thấy hai đứa tách ra, bởi vì điều ba hi vọng nhất, là nhìn thấy hai đứa vui vẻ."

Lạc Từ Tinh vừa mới ngừng khóc lại một lần nữa nước mắt mãnh liệt rơi.

Sau khi ổn định lại cảm xúc, Lạc Từ Tinh gọi điện thoại cho Lâm Mộng, Lâm Mộng rất nhanh liền nghe máy: "Tiểu Tinh, có chuyện gì vậy?"

"Dì, hiện tại mọi người đang ở chỗ nào, Diệp Hiên Nhiễm đã làm kiểm tra chưa, bác sĩ nói như thế nào?" Lạc Từ Tinh liên tục hỏi.

"Chúng ta đang ở bệnh viện, Diệp Hiên Nhiễm còn đang làm kiểm tra, nhưng hình như có phóng viên biết chuyện này, bây giờ đang đứng chờ ở ngoài gần bệnh viện. Lúc cháu đến thì cẩn thận một chút, dù sao số người biết cháu là trợ lý TK cũng không ít, di để cho trợ lý của dì xuống dưới đón con."

Trái tim Lạc Từ Tĩnh căng thẳng: "Làm sao phóng viên có thể biết được?"

"Dì cũng không biết, nhưng rất nhanh đi sẽ điều tra rõ." Lâm Mộng lại dặn dò cô một lần nữa mới cúp điện thoại.

Lạc Từ Tĩnh nói một tiếng với Lạc Văn Viễn rồi đi ra khỏi cửa, sau đó gọi xe đi bệnh viện, đến cửa sau bệnh viện gặp được trợ lý của Lâm Mộng, được cô ấy đưa đến chỗ Lâm Mộng ở tầng trệt.

An Triệt và Ủy Trì An Minh đều ở đây, nhìn thấy Lạc Từ Tĩnh, liền đi đến hỏi: "Tiểu Tĩnh, bệnh cảm của cậu đỡ rồi sao, tối hôm qua trận đấu của bọn mình cậu có xem không?"

"Đương nhiên rồi." Lạc Từ Tĩnh cười cười, "Tối hôm qua mình xem qua tivi thấy được, mọi người biểu hiện rất tuyệt."

"Đương nhiên là bọn mình giỏi nhất." Ánh mắt An Triệt sáng ngời, lập tức nở nụ cười, "Tối hôm qua Nhiệm nghĩ cậu đến, còn hỏi đi Mộng."

Tươi cười trên mặt Lạc Từ Tĩnh hơi cứng đờ, hóa ra cậu ấy thật sự phát hiện sự tồn tại của cô sao?

"Tình huống của Nhiệm thế nào?" Sau khi nói chuyện, Lạc Từ Tĩnh lo lắng.

Vừa nói đến đây, mặt An Triệt cũng chìm xuống, cậu lắc đầu: "Nhiệm vẫn còn đang kiểm tra bên trong, chắc một lúc nữa mới ra, hi vọng cậu ấy không có việc gì."

"Mong rằng sẽ không có việc gì." Lạc Từ Tĩnh cầu nguyện.

Qua hơn mười phút, Diệp Hiên Nhiệm đi ra, sắc mặt của cậu đã khá hơn nhiều, vẫn chói mắt như vậy, mặc chiếc áo khoác màu xám xanh, cực kỳ đẹp trai, lúc cậu nhìn thấy Lạc Từ Tĩnh, đáy mắt hơi lóe sáng một chút, Lạc Từ Tĩnh vội vàng đi qua: "Nhiệm, cậu sao rồi, có cảm thấy không thoải mái không?"

"Mình không sao, Tiểu Tĩnh." Diệp Hiên Nhiệm đưa tay cầm lấy tay của Lạc Từ Tĩnh, thấy cô không cự tuyệt, không khỏi mỉm cười, nhất thời khiến cho Lạc Từ Tĩnh ngây người.

Chẳng qua việc tốt không có duy trì bao lâu, lời nói của bác sĩ khiến cho tim của Lạc Từ Tĩnh chìm xuống đáy cốc: "Trước đây tôi đã nói rồi, cổ họng của cậu không thể sử dụng quá độ, nếu không số lần bệnh phát tác sẽ tăng lên, tối hôm qua chính là một ví dụ, căn bản cổ họng của cậu không chịu nổi cường độ luyện tập cao, tôi đề nghị lập tức rút lui khỏi trận đấu, sau đó đi Mi tiến hành trị liệu, nếu không, đợi đến khi hoàn toàn phát tác, lúc đó đã muộn."

Mặt Lạc Từ Tĩnh nháy mắt tái nhợt, không dám tin nhìn bác sĩ: "Bác sĩ, ý của ông là, cậu ấy không thể ca hát nữa sao?"

"Đúng vậy, thời gian tới cũng không nên nói nhiều, nếu không, tôi thật sự bất lực." Bác sĩ đối với việc Diệp Hiên Nhiệm không nghe theo lời của mình, có chút tức giận.

Diệp Hiên Nhiệm đứng thẳng tắp, trên mặt không chút thay đổi, nhưng quanh thân phát ra hơi thở tuyệt vọng lại khiến cho Lạc Từ Tĩnh nhìn không được tiến lên, muốn cầm tay cậu, tay cậu thật lạnh, giống như máu trong cơ thể đều đã đông lại.

Ủy Trì An Minh phá vỡ sự im lặng: "Nếu như vậy, Nhiệm, chúng ta rút lui khỏi trận đấu, giải thích tình huống cho công ty biết, muốn chúng ta gánh vác tổn thất, bọn mình đều gánh vác là được. So với ước mơ, cậu vẫn quan trọng nhất."

An Triệt cũng nói: "An Minh nói rất đúng, chờ sau khi cậu tốt lên, chúng ta cũng có thể ca hát lại, tuy rằng không thể ra mắt, không thể đứng trên sân khấu thật lớn, nhưng chúng ta ở cùng một chỗ, so với bất cứ điều gì cũng đều tốt hơn."

Lâm Mộng vẫn không nói gì, lúc này cũng mở miệng nói: "Diệp Hiên Nhiệm, chúng ta không thể để cho cậu liều mạng ca hát, nếu như vậy, ta sẽ trở về nói chuyện với bên công ty, các cậu rút lui khỏi trận đấu. Cậu cố gắng điều trị, ta chờ nhóm cậu trở về."

Diệp Hiên Nhiệm lại thủy chung không nói được lời nào, im lặng như là một bức họa, hấn tựa hồ không có nghe được bọn họ nói như thế, nhưng là trong ánh mắt áy náy cùng giãy dụa lại làm cho Lạc Từ Tĩnh biết, trong lòng hấn thật không tốt chịu. Lạc từ Tĩnh tưởng càng nhiều, giấc mộng chết non, ngay tiếp theo bằng hữu giấc mộng đang không thể thực hiện, đây là một chi phi thường còn thật sự phụ trách Diệp hiên nhiệm thừa nhận không được, nàng không biết hấn có thể hay không hỏng mất, nhưng là lạc từ Tĩnh lại tưởng cùng hấn: "Nhiệm, người không cần cảm thấy áy náy, đại gia nói đều là trong lòng nói, chúng ta đều là nghĩ như vậy. Hơn nữa, người cũng không phải vẫn không thể ca xướng, đợi cho nhĩ hảo đứng lên, đợi cho người trở về, chúng ta còn có thể cùng một chỗ, cùng nhau hoàn thành giấc mộng."

Diệp hiên nhiệm từ đầu đến cuối đều không nói được lời nào, im lặng như là một bức tượng, giống như không nghe được bọn họ nói như thế, nhưng trong ánh mắt chứa đầy sự áy náy cùng giãy dụa lại khiến cho Lạc Từ Tĩnh biết, trong lòng cậu thật không dễ chịu. Lạc Từ Tĩnh suy nghĩ càng nhiều, ước mơ chưa thành, ngay cả ước mơ của bạn bè cũng không thể thực hiện, đây là điều rất nghiêm trọng mà Diệp Hiên Nhiệm không thừa nhận được, cô không biết cậu sẽ vì vậy mà sụp đổ hay không, nhưng Lạc Từ Tĩnh lại nói với cậu: "Nhiệm, cậu không cần cảm thấy áy náy, lời mọi người nói đều là từ đáy lòng, bọn mình đều nghĩ như vậy. Hơn nữa, cậu cũng không phải là không thể hát được nữa, đợi cho mọi việc tốt lên, đợi cho cậu trở về, chúng ta vẫn có thể ở cùng một chỗ, cùng nhau hoàn thành ước mơ."

Sau đó Lạc Từ Tĩnh nhìn thấy nước mắt Diệp Hiên Nhiệm rơi xuống, cậu cũng không khóc, chẳng qua khó kìm lòng nổi, chảy một giọt nước mắt, nhưng

cậu ản nhẩn kiên cường như vậy lại làm cho An Triệt đỏ hết cả hốc mắt: "Nhiễm, không cần quá áp lực, bọn mình chờ cậu."

Sau khi ở bệnh viện trở về, Diệp Hiên Nhiễm vẫn im lặng, nhưng lúc trở về nhà, Diệp Hiên Nhiễm nói một câu với bọn họ: "Cám ơn."

Úy Trì An Minh cũng quay lưng đi, lau nước mắt ở khóe mắt.

Ngược lại từ đầu tới đuôi Lạc Tử Tinh đều không khóc, có lẽ là bởi vì trước khi nghĩ đến tuyệt vọng, có lẽ là bởi vì trong lòng còn ôm có hi vọng, tóm lại, Lạc Tử Tinh động viên mọi người: "Được rồi, nhóm trai đẹp, một lần cuối cùng chúng ta tụ tập ở chỗ này, ăn một bữa thật no đi."

"Được, mình muốn ăn lẩu!" An Triệt dẫn đầu hưởng ứng.

"Không thành vấn đề?." Lạc tử Tinh cười nói.

Diệp Hiên Nhiễm cùng Lạc Tử Tinh đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, Lạc Tử Tinh cầm điện thoại của Diệp Hiên Nhiễm để kiểm tra cách nấu lẩu, bởi vì không muốn chỉ mua một gói nguyên liệu để ứng phó một chút, Lạc Tử Tinh quyết định chính mình tự nấu.

Trên đường, lạc tử Tinh mỉm cười nói với Diệp Hiên Nhiễm: "Từ lúc quen biết các cậu, tài nghệ nấu ăn của mình đột nhiên tăng vọt, cứ như thế này, mình có thể trực tiếp đi làm đầu bếp."

"Ừ, đầu bếp độc quyền của TK." Diệp Hiên Nhiễm vẫn mang theo khẩu trang cùng mũ như cũ, chỉ để lộ ra một ánh mắt xinh đẹp tràn đầy ý cười.

Lạc Tử Tinh lại bị cậu phóng điện, choáng váng một lần nữa lại than thở: "Cậu thật là, lớn lên đẹp trai như vậy làm cái gì, thân là bạn gái của cậu, mình thật cảm thấy rất áp lực."

Sau đó đầu Lạc Tử Tinh liền nhẹ nhàng đụng trúng một bao hạt dẻ, chống lại ánh mắt mang đầy ý cười của Diệp Hiên Nhiễm.

Trong nháy mắt cuộc sống đột nhiên trở nên trọn vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nụ hôn đầu

Buổi tối, bọn họ tụ tập lại một chỗ, gọi cả Lâm Mộng đến đây, cùng nhau ăn lẩu, bởi vì Diệp Hiên Nhiễm không thể ăn cay, Lạc Tử Tinh còn cẩn thận chuẩn bị cho một mình cậu một ít canh.

Việc này khiến cho An triệt ghen tị, cổ ý kêu lên: "Tiểu Tinh thật bất công, chỉ chuẩn bị cho một mình Nhiễm, chúng mình cũng không được đối xử tốt như vậy." Nói xong, còn trừng mắt nhìn.

Lạc tử Tinh trực tiếp bỏ cho cậu thìa thịt dê, mặt không đỏ tím không đáp nói: "Cậu nhanh ăn đi, xem mình đối với cậu có tốt không."

Việc này khiến cho An Triệt cứng họng, cậu không nghĩ đến Lạc Tử Tinh sẽ phản ứng như vậy, chỉ có thể rầu rĩ lấy thịt ăn, than thở nói: "Tiểu Tinh sao cậu lại giống con trai như vậy, Nhiễm cậu xác định cậu có thể quản được cậu ấy?" Lạc Tử Tinh nghe xong đặc biệt trừng mắt nhìn cậu.

Sau khi com nước xong, Lâm Mộng có việc nên rời đi trước, Lạc Tử Tinh ngồi bên người Diệp Hiên Nhiễm, mang nước sôi đổ qua đồ lại giữa hai cái chén, bên cạnh là nắm thuốc.

An Triệt và Úy Trì An Minh đều không nói chuyện, không khí im lặng đến mức có thể nghe được tiếng nước chảy qua chảy lại. Náo nhiệt qua đi, giống như là từ mộng đẹp tỉnh lại, bọn họ không thể không đối mặt với sự thật.

Bởi vì ngày mai Lâm Mộng nói chuyện này cho Tinh Nghệ biết, bởi vì cổ họng Diệp Hiên Nhiễm có vấn đề, không thể tiếp tục tham gia thi đấu, đồng thời cũng thể tiếp tục làm thực tập sinh.

Mà một khi nói, căn nhà mà bọn họ đang ở cũng sẽ không còn thuộc sở hữu của bọn họ nữa, bọn họ đều sẽ phải trở về nhà của mình.

Giống như tuổi trẻ cuối cùng cũng kết thúc, mọi người cuối cùng cũng tách ra riêng, làm người ta bất đắc dĩ nhưng cũng không thể chậm trễ.

Nhưng bọn họ đều không đi chuẩn bị hành lý cuốn chính mình, giống như làm như vậy có thể khiến thời gian ngừng lại, không tiếp tục trôi đi.

Sau khi nước không còn quá nóng, Diệp Hiên Nhiễm nói tiếng cảm ơn rồi cầm lấy cốc nước, sau đó uống thuốc, Lạc Tử Tinh nhìn bọn họ, cũng có chút buồn bực, nhưng đã muộn, cô còn phải về nhà, bởi vậy chỉ có thể giống như trước, động viên bọn họ nói: "Dù sao sau này chúng ta vẫn còn cơ hội gặp mặt, không cần uể oải như vậy, hơn nữa chờ Nhiễm trở về, chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ, không phải có câu, rời đi là để có thể gặp lại một cách tốt đẹp hơn sao, cho nên, chúng ta nhất định phải kiên nhẫn!"

Dứt lời, còn nắm chặt bàn tay mình.

Úy Trì An Minh nở nụ cười, khôn mặt vẫn tuần tú như trước, khí chất như ngọc, cậu gật đầu: "Tiểu Tinh nói rất đúng, rồi đi là để sau này gặp lại, chúng ta không nên sa sút tinh thần. Triệt, Tiểu Tinh, chúng ta hát một ca khúc sau đó sẽ rời đi, Nhiệm cậu không thể hát, vậy Tiểu Tinh hát thay cậu đi."

"Minh?" Lạc Từ Tinh chìa chìa chính mình, kinh ngạc há to mồm, khoát tay, "Minh không được, trình độ hát của mình còn kém các cậu nhiều lắm."

"Không, lúc trước cậu hát rất hay." An Triệt cũng hưng phấn đứng lên, lôi kéo Lạc Từ Tinh đến phòng luyện tập của bọn họ, chỗ này có rất nhiều loại nhạc cụ, An Triệt ôm đàn ghita thử âm, nhìn Lạc Từ Tinh nháy mắt, "Đến, Tiểu Tinh, cậu thích hát bài nào, chúng ta hát cùng nhau!"

Lạc từ Tinh vừa nghĩ xem phải từ chối như thế nào, bà vai đã bị Diệp Hiên Nhiễm nắm lấy, cô hơi ngẩng đầu, liền nhìn thấy ánh mắt đồng ý của Diệp Hiên Nhiễm, không khỏi kêu rên: "Nhiễm, sao cậu lại đồng tình với bọn họ chứ. Minh thật sự hát kém lắm."

"Minh muốn nghe cậu hát." Khóe miệng Diệp Hiên Nhiễm hơi giương lên, lộ ra một nụ cười quyến rũ, trong ánh mắt đen như mực chứa đầy ý cười, sau đó Lạc Từ Tinh lại một lần nữa bị mê hoặc.

Trời ạ, đối với nụ cười của Diệp Hiên Nhiễm cô hoàn toàn không có khả năng ngăn cản.

Kiên trì đi đến giữa bọn họ, Lạc Từ Tinh cầm micro, cũng không mở ra, hắng giọng một cái, chọn bài hát mà bọn họ luyện tập nhiều nhất《sổ tay rèn luyện tuổi thanh xuân》.

"Đi theo tôi tay trái tay phải một động tác thật chậm....." Sau khi câu đầu tiên được hát lên, Lạc Từ Tinh cũng cảm nhận được ma lực của âm nhạc, làm cho cảm xúc cậu cô ngay lập tức bị phân tán, trong đầu chỉ còn lại có âm nhạc, trong tâm mắt chỉ còn một mình Diệp Hiên Nhiễm, cô nhìn Diệp Hiên Nhiễm, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, tiếp theo hát, "Cậu có yêu mình không....."

Hát xong một ca khúc, trán Lạc Từ Tinh đầy mồ hôi, vừa định đưa tay đi lau, trên đầu đột nhiên xuất hiện một chiếc khăn tay sạch sẽ, bộ dạng Diệp Hiên Nhiễm cầm khăn tay đưa cho Lạc Từ Tinh lau mồ hôi giống như cực kỳ quen thuộc, làm cho An triệt ôm bụng cười: "Trước đây Tiểu Tinh cũng lau mồ hôi cho cậu như vậy, Tiểu Tinh, nếu không chúng ta cùng nhau tạo thành một nhóm nhạc cũng rất tốt, để cho Nhiễm làm trợ lý, ha ha ha."

Úy Trì An Minh cũng giả vờ đồng ý gật đầu một cái: "Minh cảm thấy có thể, giọng của Tiểu Tinh cùng với nhạc cảm cũng rất tuyệt, hoàn toàn có thể trở thành ca sĩ."

"Thôi đi, đủ rồi đấy!" Lạc Từ Tinh hai tay chống nạnh, làm bộ như tức giận, nhưng trong đầu vẫn đang tưởng tượng ra dáng vẻ Diệp Hiên Nhiễm làm trợ lý sẽ như thế nào, cũng không kềm được nở nụ cười.

Diệp Hiên Nhiễm bắt đầu nhìn bọn họ, nhưng trong đôi mắt chứa đầy sự vui vẻ.

Chỉ có bạn bè chân chính mới có thể không chút kiêng kỵ nói giỡn như vậy, bởi vì đằng sau tất cả nụ cười, đều mang lại cho cậu rất nhiều khích lệ.

Diệp Hiên Nhiễm đưa Lạc Từ Tinh về nhà, còn cách nhà một khoảng thì bọn họ liền xuống xe, hai người đi bộ, Lạc Từ Tinh nhìn Diệp Hiên Nhiễm nói: "Nhiễm, trong lòng cậu vẫn còn suy nghĩ sao?"

"Có một chút, dù sao mọi người cũng là vì mình, mới không đồng ý để người khác gia nhập TK, cho nên mình cảm thấy có chút đau lòng, nhưng chúng ta đều là bạn thân, bọn họ đã hy sinh nhiều thứ như vậy, mình vẫn chỉ biết ở nơi này đau lòng xin lỗi, cũng quá phụ lòng bọn họ rồi."

Lạc Từ Tinh dùng sức gật đầu: "Cậu có thể nghĩ như vậy thì thật là tốt."

Không kịp đề phòng, đột nhiên Lạc Từ Tinh bị Diệp Hiên Nhiễm ôm lấy, mùi hương quen thuộc một lần nữa bao bọc lấy cô, Lạc Từ Tinh đưa ra hai tay lên ôm lấy Diệp Hiên Nhiễm, đem đầu vùi vào cổ của cậu.

"Tiểu Tinh, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã xuất hiện trong cuộc đời mình, cũng cảm ơn cậu đã thích mình." Giọng Diệp Hiên Nhiễm trầm thấp, ở trong bóng đêm dường như đặc biệt dịu dàng, "Còn nữa, mình thích cậu."

Mặt Lạc Từ Tinh giống như nóng rần lên, cô "Ừ" một tiếng, nói rằng mình đã biết, đồng thời ở trong lòng cũng nói, mình cũng rất thích cậu, vô cùng vô cùng thích.

Mặc dù trước đây có nói chia tay, nhưng bọn họ lại giống như là từ trước tới nay cũng không hề có khoảng cách, Diệp Hiên Nhiễm đưa tay nắm bà vai Lạc Từ Tinh, hơi cúi đầu nhìn cô, ở dưới ánh đèn nhu hòa, mặt của cậu trở nên cực kỳ hoàn hảo, vẻ đẹp rung động lòng người. Tim Lạc Từ Tinh đập rất nhanh, phảng phất như có thể đoán được điều gì đó, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của cậu.

Dần dần, Diệp Hiên Nhiễm cúi người, Lạc Từ Tinh lập tức xấu hổ nhắm mắt lại, một giây kế tiếp, khóe miệng nhẹ nhàng bị đụng một cái, mềm mại ấm áp, vừa chạm vào, nhưng tim Lạc Từ Tinh như muốn nhảy ra, đập nhanh một cách bất thường. Cô mở mắt, xấu hổ cúi đầu, đồng thời cảm thấy hơi tiếc nuối, nếu như dịch sang bên phải một chút, thì đã trở nên hoàn hảo... Lạc Từ Tinh, đang suy nghĩ gì vậy, đồ háo sắc!

"Đi thôi." Diệp Hiên Nhiễm buông vai Lạc Từ Tinh, nhưng tay cậu lại nắm lấy tay Lạc Từ Tinh đang vì căng thẳng mà đang nắm thành nắm đấm, Lạc Từ Tinh cảm giác được tay của cậu tràn đầy mồ hôi, trong lòng đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ vừa rồi, Diệp Hiên Nhiễm cũng rất khẩn trương sao?

Đi qua một cột đèn đường, bóng của hai người từ ngắn trở thành dài, đây đưa ở chung một chỗ, giống như có thể vẫn mãi mãi tiếp tục như vậy.

Buổi tối, Lạc Từ Tinh gần như không muốn đánh răng, dường như vẫn còn cảm thấy cái đó dịu dàng vẫn còn vương trên môi, mặc dù cô biết đây chẳng qua là ảo giác, Lạc Từ Tinh nằm ở trên giường lăn lộn, chậm chạp không thể ngủ, trong lòng luôn luôn nghĩ đến Diệp Hiên Nhiễm, cùng với... nụ hôn đầu tiên.

Ngày thứ hai, Lâm Mộng liền nói rõ chuyện này cho Tinh Nghệ biết, ngay lập tức gây ra một trận xáo trộn lớn.

Bởi vì cuộc thi lần này TK biểu hiện vô cùng tốt, công ty đã quyết định, mùa xuân sang năm sẽ để bọn họ ra mắt, nhưng Lâm Mộng lại mang đến tin tức động trời khiến cho kế hoạch của bọn họ có thể thất bại. Lạc Từ Tinh đi cùng Lâm Mộng và TK đến Tinh Nghệ thương lượng, ngay lập tức phải gánh chịu cơn giận của giám đốc.

"Mấy người cho là cuộc thi này chỉ là trò chơi thôi sao? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, muốn cự tuyệt liền cự tuyệt?" Giám đốc tức giận không kềm chế được, chỉ vào Lâm Mộng nói, "Lâm Mộng, cô không phải là một người mới vào nghề, cô đã đào tạo ra nhiều học viên như thế, tại sao lại muốn làm loạn cùng bọn họ! Cỗ họng của Diệp Hiên Nhiễm có vấn đề, đây là chuyện lớn như thế nào, cô giấu công ty, cho đến lúc công ty đã hoàn thành kế hoạch ra mắt của bọn họ rồi mới nói, tổn thất của công ty, cô định bồi thường thế nào?"

Lâm Mộng cúi đầu không nói, sắc mặt nghiêm trọng, lần này sai đúng là ở chỗ cô, thật ra thì khi biết được bệnh tình của Diệp Hiên Nhiễm, cô đã muốn nói cho công ty ngay lập tức, nhưng cuối cùng lại nghe theo bọn họ?

Có lẽ, là do sự kiên quyết của bọn họ đối với ước mơ khiến cho cô cảm động.

Diệp Hiên Nhiễm rất có trách nhiệm: "Giám đốc Liêu, xin lỗi, đây là vấn đề của tôi, tôi rất xin lỗi vì đã gây ra tổn thất cho Tinh Nghệ."

"Vấn đề hiện tại không phải nói xin lỗi là xong." Giám đốc Liêu vẫn cực kỳ tức giận, quay đầu nhìn An Triệt và Úy Trì An Minh hỏi, "Hai người các cậu đang làm gì, nhóm các cậu có thể ra mắt, các cậu biết Diệp Hiên Nhiễm không thể hát từ lúc nào? Được? Công ty cũng sẽ không bỏ rơi các cậu, để cho một vài học viên vô cùng ưu tú tập luyện cùng hai người một thời gian, sự ăn ý bồi dưỡng trong khoảng thời gian đó chắc đủ, nhưng tại sao các cậu lại cự tuyệt?"

Úy Trì An Minh hơi cảm thấy có lỗi: "Giám đốc Liêu, chúng tôi không thể nào chấp nhận người nào khác ngoài Diệp Hiên Nhiễm đâu, TK cũng không phải chỉ là một cái tên, nó thuộc về bốn người chúng tôi, chỉ có khi chúng tôi ở chung một chỗ, mới gọi là TK. Xin lỗi nói như vậy thật ra quá mức ngây thơ, có lẽ ông cũng sẽ cảm thấy không thể nói lý, nhưng mơ ước của chúng tôi cũng không đơn thuần là vì ca hát, mà hơn cả, mọi người có thể cùng nhau hoàn thành giấc mơ đó."

Lời nói như vậy khiến cho giám đốc Liêu cảm thấy có chút ngoài ý muốn, tức giận của ông cũng giảm đi chút, hỏi An Triệt: "An Triệt, cậu cũng nghĩ như vậy."

An Triệt gật đầu khẳng định: "Bạn bè và ước mơ, thiếu một thứ cũng không được."

Diệp Hiên Nhiễm đứng thẳng, vóc người thon dài không có chút dáng vẻ nào của việc mất tinh thần, thậm chí khuôn mặt tuần tú mang theo một chút vui vẻ, chỉ có một đôi mắt đen chuyển động mang theo chút cảm động, nhưng lại không có lên tiếng khuyên can, bởi vì cậu hiểu bọn họ, biết bọn họ nói lời như vậy là bởi vì bọn họ thực sự nghĩ như vậy, nếu như cậu lên tiếng khuyên can, tức là phủ nhận tình bạn của họ, đồng thời, trong lòng cậu thâm hạ quyết tâm, nhất định khôi phục lại cỗ họng của bản thân, sau đó sẽ cùng với bọn họ, cùng nhau cố gắng.

Giám đốc Liêu không biết phải nói cái gì nữa, phát tay một cái để bọn họ đi, nhưng nói rõ Tinh Nghệ có lẽ sẽ kết thúc hợp đồng với bọn họ, hơn nữa bởi vì thái độ của bọn họ mà sẽ yêu cầu bồi thường thiệt hại, nhưng điều này cũng không thể khiến cho bọn họ đổi ý.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Hồi phục

Tuy nhiên bọn họ thấy cực kỳ có lỗi với Lâm Mộng, dù sao từ đầu tới đuôi, Lâm Mộng vẫn đứng về phía họ, hơn nữa chịu phần lớn lửa giận của giám đốc Lưu, nhưng Lâm Mộng cũng không cảm thấy mình bị đối xử tệ, cười nói: "Được rồi, không nên như vậy, trước đây ta còn bị mắng tệ hại hơn, hơn nữa nhìn các cậu, liền nghĩ đến ta lúc còn trẻ, tóm lại, đây là do các cậu lựa chọn, bản thân không hối hận là được rồi."

Úy Trì An Minh khẽ cười đứng lên, khuôn mặt tuần tú: "Sẽ không đâu, di Mộng. Hơn nữa không lâu nữa, chúng tôi sẽ trở lại, hi vọng đến lúc đó di Mộng vẫn sẽ dẫn dắt chúng tôi."

"Nhất định vậy." Lâm Mộng nhìn bọn họ, trịnh trọng gật đầu đồng ý.

Tin tức TK rút lui khỏi cuộc thi giống như tiếng sét đánh, trong một đêm đã truyền ra cả nước, rất nhiều nữ sinh yêu thích TK đã nhấn lại trên trang web chính thức, hỏi thăm tình trạng của Diệp Hiên Nhiễm, trong trường học, Diệp Hiên Nhiễm đột nhiên trở thành anh hùng được toàn bộ nữ sinh bảo vệ, giờ

học nào cũng có nữ sinh đến thăm Diệp Hiên Nhiễm, nhưng bị Lạc Tử Tinh đốc hết sức ngăn ở cửa, không để cho ai đi vào.

Cũng có có nữ sinh không vui dùng giọng điệu bèn nhơn hỏi: "Lạc Tử Tinh, tại sao cậu lại như vậy, hiện tại Diệp Hiên Nhiễm đã rời khỏi TK, cậu cũng không phải trợ lý của cậu ấy, tại sao không cho chúng tôi vào phòng học? Diệp Hiên Nhiễm cũng không phải là của một mình cậu."

Lạc Tử Tinh lại kiên định ngăn cản ở cửa phòng học, dùng cả người để che cửa, đồng thời trong lòng nghĩ, Diệp Hiên Nhiễm chính là của cô, ai cũng không giành được.

Dĩ nhiên Diệp Hiên Nhiễm sẽ không để cho Lạc Tử Tinh bị chế nhạo như vậy, liền đứng lên đi tới cửa phòng học, giọng nói ôn hòa: "Các vị bạn học, rất cảm ơn mọi người quan tâm, nhưng nếu mọi người vào trong lớp học, sẽ quấy rầy đến những bạn học khác học tập, mọi người đều đã là học sinh lớp mười hai, trong giờ học cũng phải học tập, vì vậy, mong các bạn đừng đến đây nữa, thật xin lỗi."

Tư thế của cậu giống như của bậc vương tử, làm chon ngay lập tức mắt của nữ sinh chỗ này đỏ lên, liền miệng nói đẹp trai, lúc sau lại cực kỳ nghe lời mà rời khỏi, Lạc Tử Tinh vuốt vuốt cánh tay đau nhức, tức giận tròn mắt nhìn Diệp Hiên Nhiễm một cái, cái này đúng là trêu hoa ghẹo nguyệt mà!

Diệp Hiên Nhiễm bắt đầu đi, ánh mắt dịu dàng nhìn Lạc Tử Tinh, lại không đến, ánh mắt đó lại bị một nữ sinh khác nhìn thấy, ánh mắt trở nên phức tạp cúi đầu, nắm chặt quả đấm.

Lúc sau Ủy Trì An Minh lợi dụng thân phận hội trưởng của cậu, nói chuyện với thầy chủ nhiệm, ra thông báo, đó chính là nghiêm cấm nữ sinh lớp khác lợi dụng giờ giải lao đến lớp 12 ban 1, nếu không tuân thủ sẽ bị phê bình.

Thông báo vừa ra, ngay lập tức khiến cho phòng học yên tĩnh hơn rất nhiều, mà Lạc Tử Tinh rất xin lỗi bạn học cùng lớp vì đã quấy rầy đến bọn họ, liền tự móc tiền túi đãi mọi người ăn, vì vậy những thứ âm thanh chất vấn cũng không còn.

Diệp Hiên Nhiễm ngay lập tức thưởng cho Lạc Tử Tinh một nụ hôn.

Sau buổi cơm trưa, hai người đi tản bộ ở bờ sông, bởi vì thời tiết phía Nam ấm áp, cây đa vẫn tươi tốt như cũ, nước sông trong suốt, bị gió thổi làm cho lấp lánh, xinh đẹp vô cùng, có mấy loại cá chép vàng đỏ đang tự do bơi lội. Lạc Tử Tinh che khóe miệng vừa bị hôn, mặt vẫn hồng hồng, mấy ngày nữa chính là Tết Nguyên Đán, năm mới sẽ bắt đầu, cho tới bây giờ Lạc Tử Tinh cũng không nghĩ đến, chỉ trong một năm cô lại trải qua nhiều chuyện như vậy, bên người còn xuất hiện một người bạn trai ưu tú như vậy.

Cô hi vọng bọn họ có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ, nhưng cổ họng Diệp Hiên Nhiễm cũng không thể trì hoãn, Lạc Tử Tinh biết, bọn họ nhất định phải chia tay một khoảng thời gian.

"Nhiễm, cậu định lúc nào thì bay sang Mỹ?" Lạc Tử Tinh vừa nhắc tới đề tài này, cũng cảm giác được sự nặng nề, nắm chặt lấy tay.

Diệp Hiên Nhiễm chống lại ánh mắt phức tạp của cô, cũng khổ sở: "Minh cũng không rõ, trước phải chờ kết quả của Tỉnh Nghệ. Có thể là sang năm mới."

Trong lòng Lạc Tử Tinh yên lặng tính toán, cũng chính là còn có hơn một tháng.

"Không biết Tỉnh Nghệ quyết định như thế nào, không biết có khả năng mọi người tiếp tục ở lại hay không." Sau khi nói xong, Lạc Tử Tinh cũng cảm thấy ý nghĩ này quá ngầy thơ, không khỏi khổ não, trong khoảng thời gian cô làm trợ lý này đối với việc thu âm của công ty cũng đã hiểu rõ, biết Tỉnh Nghệ là chỗ tốt nhất, nếu có thể, cô vẫn hi vọng TK có thể ở Tỉnh Nghệ để tiếp tục phát triển.

"Nhưng chuyện lần này có chút nghiêm trọng." Diệp Hiên Nhiễm cũng không lạc quan, "Nhưng nhìn tình huống này, chuyện này cũng không phải là chuyện chúng ta có thể quyết định."

"Ừ, chỉ có thể như vậy." Lạc Tử Tinh thở dài.

Nhưng chỉ vài ngày sau, kết quả Tỉnh Nghệ đưa ra lại khiến cho mọi người cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, bởi vì Tỉnh Nghệ quyết định tiếp tục cùng TK ký hợp đồng, bảo đảm TK sẽ ra mắt với ba người bọn họ, nhưng Diệp Hiên Nhiễm cần phải nắm chắc thời gian điều trị, cũng phải đảm bảo cho thời gian ra mắt.

Tin tức này vừa ra, bọn họ và Lạc Tử Tinh vô cùng hưng phấn, bọn họ cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, tại sao Tỉnh Nghệ lại muốn tiếp tục hợp tác với bọn họ, rõ ràng ý của giám đốc Liêu trước đây là muốn kết thúc hợp đồng với bọn họ, Lạc Tử Tinh nghi ngờ đề cho An Triệt nhéo lỗ mũi, nói: "Minh đã nói chuyện này với ba, chắc là ba ra mặt giải quyết rồi."

"Cái gì?" Lạc Tử Tinh kinh ngạc há to mồm, "Ba cậu thật là lợi hại, Triệt, không nhìn ra, cậu còn có một người ba lợi hại như vậy."

"Có lẽ là đền bù cho việc thờ ơ với mình nhiều năm đi." Trên mặt An Triệt cũng tràn đầy nụ cười hạnh phúc, trải qua chuyện này, có lẽ quan hệ của cậu và ba cũng tốt hơn trước nhiều.

"Bất kể như thế nào, An Triệt cậu rất tuyệt." Lạc Tử Tinh nhìn không được chạy đến ôm thật chặt cậu, "Như vậy chúng ta cũng sẽ không phải tách ra nữa."

"Chúng ta vốn cũng không có ý định tách ra mà." An Triệt từ từ đưa tay, cố gắng đưa tay lên ôm lấy Lạc Tử Tinh, nhưng khi tay vừa mới chạm đến áo cô, Lạc tử Tinh liền bị Diệp Hiên Nhiễm cầm cổ áo kéo ra, Lạc Tử Tinh kỳ quái nói: "Nhiễm, cậu làm cái gì vậy?" Nhưng An Triệt cũng hiểu, trong mắt

có chút cô đơn, lại cố gắng che dấu đến mức không ai nhận ra.

Chỉ là căn nhà này bọn họ không thể ở nữa, khiến cho niềm hạnh phúc của bọn họ vơi đi một, nhưng Lạc Từ Tinh lại cực kỳ tự tin, nhất định sau này bọn họ sẽ trở lại!

Nhìn về phía căn nhà chứa đầy tình cảm của bọn họ nửa năm qua, cuối cùng bốn người vẫn phải quay đi, Lạc Từ Tinh nở nụ cười rưng rưng, nhìn về phía căn nhà nói: "Mình thật sự quá là có điểm phúc."

Diệp Hiên Nhiễm nghe vậy, nhìn về phía Lạc Từ Tinh khẽ mỉm cười, thoáng chốc giống như cơn gió thổi tới, trời nở đầy hoa, Lạc Từ Tinh vẫn như cũ lại bị cậu hấp dẫn, theo bản năng cảm thấy rung mình: "Nhiễm, cậu cười thật kỳ quái."

"Ừ, cực kỳ có điểm phúc?" Khóe miệng Diệp Hiên Nhiễm nâng lên, nụ cười càng trở nên xấu xa hơn một chút, nhưng cũng cực kỳ đẹp trai khiến cho người khác không thể rời mắt, tim Lạc Từ Tinh đập bang bang, lại một lần nữa hiểu được, lập tức lấy lòng nói: "Không có không có, ba ngàn con sông chỉ lấy 1 gáo nước."

"Ngaoan." Diệp Hiên Nhiễm nói thầm một tiếng, cúi người hôn đôi môi Lạc Từ Tinh.

Đang kéo hành lý đi ra ngoài Ủy Trì An Minh và An Triệt sững sờ một chút, An Triệt nghe đầu, cười chế nhạo nói: "Này, hai người đủ rồi nhá, ban ngày ban mặt lại ở đây biểu hiện yêu đương, chắc là ngại bọn tôi ở đây thì không có nhiều kích thích sao!"

Lạc Từ Tinh lập tức đẩy Diệp Hiên Nhiễm ra, gương mặt đỏ lên ánh mắt cũng không biết nên nhìn về phía nào.

Khóe miệng Diệp Hiên Nhiễm vẫn mang ý cười như cũ, tâm trạng rất tốt.

Bởi vì quyết định của Tinh Nghệ, lần nữa đưa TK lên mặt báo, dĩ nhiên truyền thông đối với Tinh Nghệ là vô cùng tán thành, nói Tinh Nghệ xử sự vô cùng tốt, đối đãi với thực tập sinh cũng cực kỳ tốt, chuyện này dẫn đến rất nhiều thực tập sinh tài năng khác vốn dĩ muốn đến công ty khác nhưng cuối cùng vẫn chọn Tinh Nghệ, thực lực Tinh Nghệ tiến thêm một bước lớn, đồng thời TK cũng trở nên hot hơn bao giờ hết, trên trang web chính thức của Tinh Nghệ, viết: Khoảng cách TK trở về còn có XX ngày.

Cách làm như thế không thể không nói một mũi tên hạ hai chim, vô cùng thông minh, lúc Lạc Từ Tinh thấy báo cáo này đã cảm thấy quan hệ xã hội của Tinh Nghệ thật vô cùng lợi hại, bởi vì giữ lại TK là nhờ ba của An Triệt, nhưng Tinh Nghệ lại có thể lợi dụng điều này lần nữa đạt được chỗ tốt. Mặc dù Lạc Từ Tinh cảm thấy không thoải mái lắm, nhưng chỉ muốn mọi việc có thể có một kết quả tốt.

Lạc Từ Tinh cho là, cuộc sống của cô cũng sẽ không có thay đổi gì nữa, cô muốn trong thời gian hơn một tháng này, cùng Diệp Hiên Nhiễm ở chung một chỗ, sau đó chờ đợi cậu trở lại, lại không nghĩ rằng, tin tức mới nhất hoàn toàn thay đổi cuộc sống của cô.

Bởi vì gần đây chủ đề về TK vẫn còn rất nóng, cho nên một khi tin tức về TK xuất hiện cũng sẽ nện mọi người biết. Đây là một con dao hai lưỡi, vừa đóc lợi đối với TK, nhưng cũng hạn chế cuộc sống của bọn họ.

Trong tin tức này, có hình hai người bọn họ. Hình cô cùng Diệp Hiên Nhiễm đang hôn nhau trông cực kỳ đẹp, nhưng lại khiến cho Tinh Nghệ vô cùng tức giận, cả đêm gọi điện thoại chất vấn Diệp Hiên Nhiễm: "Cậu cùng Lạc Từ Tinh xảy ra chuyện gì?!"

Diệp Hiên Nhiễm bình tĩnh trả lời: "Đúng như tin tức đưa, chúng tôi đang yêu nhau."

"Lập tức chia tay!" Bên Tinh Nghệ càng thêm giận dữ, "Tôi đã biết Lạc Từ Tinh là một phiên toái, hai người lập tức chia tay, sau đó tôi sắp xếp một buổi họp báo công bố tin tức, để mọi thứ phát triển theo hướng ngược lại, vị trí của cậu là trở thành một thần tượng, không thể yêu đương lúc này!"

Nhưng Diệp Hiên Nhiễm không đồng ý, cố chấp nói: "Tôi yêu ai, hẹn hò với ai là quyền lợi của tôi, mọi người cũng không có quyền can thiệp. Bị chụp ảnh tôi quả thật cảm thấy có lỗi, nhưng chúng tôi không thể chia tay."

"Đây không phải là đang thương lượng cùng với cậu. Diệp Hiên Nhiễm, đừng tưởng rằng các cậu có hậu thuẫn phía sau mà có thể muốn làm gì thì làm, lập tức chia tay, nếu không cũng đừng trách công ty xử lý."

Nói xong bên kia liền cúp điện thoại.

Diệp Hiên Nhiễm cầm điện thoại di động trên tay vô cùng dùng sức, dường như có thể nhìn thấy xương, hần mặt không thay đổi đứng yên, trong mắt chuyển động lửa giận, rốt cuộc là người nào chuyển ra tin tức?

Lúc đó Lạc Từ Tinh còn ở trong nhà cũng không biết chuyện, là Ủy Trì An Minh gọi điện thoại tới đây, để cho ngày thứ hai Lạc Từ Tinh không cần đi học, cậu sẽ giúp cô xin nghỉ.

Lạc Từ Tinh vô cùng hoảng hốt, lập tức lên mạng xem tin tức, lại phát hiện tin tức đã bị gỡ bỏ, nhưng chỉ trong thời gian ngắn như vậy, đã bị đăng lại trên rất nhiều trang khác nhau, xóa cũng không xóa được. Tim Lạc Từ Tinh giống như một con thỏ bị hoảng sợ, đập không có quy luật, cô gọi điện thoại cho Diệp Hiên Nhiễm, giọng điệu vô cùng nóng nảy: "Nhiễm, chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Tiểu Tinh, không cần khẩn trương, bọn mình sẽ xử lý, cậu cứ nghỉ ngơi thật tốt." Giọng nói của Diệp Hiên Nhiễm vẫn cực kỳ ôn hòa, khiến cho tâm trạng khẩn trương của Lạc Từ Tinh hơi bình phục lại, suy nghĩ lại, để cho cô lập tức liền nảy ra một suy nghĩ, nhưng để nói ra lại vô cùng khó khăn, cô hít sâu một hơi, "Nhiễm, nếu không chúng ta giải thích một chút, chúng ta cũng không phải đang yêu nhau, chẳng qua là do góc chụp, cũng không phải là

hôn."

"Không, mình không đồng ý." Diệp Hiên Nhiễm kiên quyết.

Giọng nói kiên định như vậy khiến cho lòng Lạc Từ Tĩnh cực kỳ rung động, cô cảm động đến mức nước mắt thoáng chốc tràn đầy hốc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cả thế giới rời bỏ chúng ta

"Nhiễm, cậu đừng quá bướng bỉnh như vậy." Lạc Từ Tĩnh cố gắng thuyết phục cậu, chính mình cũng không chịu nổi, nhưng cô biết mình không thể cũng xúc động theo, "Cho dù chúng ta có làm sáng tỏ, thì chúng ta vẫn ở cùng một chỗ, chẳng qua tạm thời không thể công khai mối quan hệ mà thôi, không cần vì mình mà làm cho mọi người khó xử, như vậy mình sẽ không vui."

"Cậu không cần phải nói, chuyện này mình sẽ giải quyết." Giọng nói của Diệp Hiên Nhiễm đặc biệt kiên định, "Tiểu Tĩnh, mình thích cậu."

Trái tim của Lạc Từ Tĩnh rung lên, thoáng chốc mềm mại hẳn ra, cô bất giác hơi giương khóe miệng lên: "Mình cũng vậy, mình cũng rất thích cậu."

Cúp điện thoại, Lạc Từ Tĩnh liền gọi điện cho Lâm Mộng, còn chưa nói gì, liền nghe tiếng Lâm Mộng thở dài: "Đi biết điều này sẽ xảy ra mà, hai người các con, ah, rất không biết điều."

"Đi à, con xin lỗi." Lạc Từ Tĩnh nói xin lỗi, "Sự việc còn có biện pháp để giải quyết không ạ?"

"Công ty rất tức giận." Giọng Lâm Mộng có chút mệt mỏi, sự tình phát triển đến bây giờ đã khiến thần kinh của bà đang rất căng thẳng, "Anh chàng Nhiễm này, rất cố chấp, ý từ của công ty là mở họp báo tuyên bố tin tức, để cậu ấy làm sáng tỏ rằng hai người các con không phải là quan hệ yêu đương, nhưng Nhiễm không đồng ý."

"Con vừa mới nói chuyện với cậu ấy, nhưng cậu ấy vẫn không đồng ý." Lạc Từ Tĩnh cảm thấy vừa ngọt ngào lại vừa buồn rầu, thật sự không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt, "Nếu không, con sẽ khuyên cậu ấy một lần nữa."

"Được, con nói với cậu ấy, công ty bên này để đi." Lâm Mộng nói, "Nếu Diệp Hiên Nhiễm hiểu chuyện như con thì tốt rồi."

Lạc Từ Tĩnh mỉm cười yếu ớt, nếu Diệp Hiên Nhiễm giống cô, thì không phải là Diệp Hiên Nhiễm nữa.

Lạc Từ Tĩnh vẫn hình dung Diệp Hiên Nhiễm giống như một quả cầu lửa, sáng ngời, thuần túy, toát ra bộ dáng im lặng mà nhiệt huyết, ấm áp mà yên tĩnh. Mà cô giống như là một vũng nước, mềm dẻo, dễ dàng thỏa hiệp, nhưng ngoài mềm trong cứng, một lòng vì TK suy nghĩ. Giống như lần này, Lạc Từ Tĩnh nghĩ rằng, phải giảm thiểu những ảnh hưởng tiêu cực đến TK xuống mức thấp nhất, hướng hồ sự việc vốn là do cô mà ra, nhưng cô để ý thấy Diệp Hiên Nhiễm ở bất kỳ thời điểm nào, đều kiên định đi cùng bên cạnh cô.

Sáng sớm hôm sau, Ủy Trì An Minh gửi tin nhắn nói cho Lạc Từ Tĩnh rằng cậu đã giúp cô xin nghỉ phép, Lạc Từ Tĩnh vừa định hẹn Diệp Hiên Nhiễm nói chuyện một chút, đột nhiên lại nhận được một cuộc gọi lạ.

Giọng nói của người phụ nữ đó dịu dàng uyển chuyển, giống như người mẹ trong tưởng tượng, nhưng những lời nói ra lại làm cho người ta cảm thấy ngọt ngào: "Tiểu Tĩnh, mẹ thực sự xin lỗi con, cũng hi vọng có thể bù đắp cho con, mẹ nghe nói con với ba có cuộc sống vô cùng khó khăn, mẹ sẽ gửi một số tiền cho con, nhưng, con có thể chia tay với Diệp Hiên Nhiễm không? Nhà họ Diệp vốn đã không quá hài lòng với mẹ, nếu con cùng Diệp Hiên Nhiễm ở cùng một chỗ, mẹ sẽ càng thêm khó xử."

Lúc này lòng Lạc Từ Tĩnh giống như rơi vào vết nứt băng tuyết, cả người lạnh thấu xương, cô thật không ngờ, người phụ nữ đó còn có mặt mũi để nói những lời như vậy. Nếu không phải nhiều năm qua cô vẫn kiên cường đối mặt, giờ phút này chỉ sợ sẽ bị đá kích nặng nề, cô nói: "Tôi hỏi bà, bà có từng xem tôi là con gái không?"

"Tiểu Tĩnh, con nói gì vậy, nhiều năm qua, mẹ luôn nhớ tới con." Giọng nói của người phụ nữ hơi vội vàng, giống như phát ra từ đáy lòng.

Nhưng Lạc Từ Tĩnh cũng không tin tưởng: "Không, bà không có, bà từ đầu tới cuối, đều là nghĩ cho chính mình. Nếu bà xem tôi là con gái, thì cũng không lựa chọn bỏ đi khi tôi cần bà nhất, nếu bà xem tôi là con gái, thì cũng sẽ không ngay lúc này mà khuyên tôi rời khỏi Nhiễm, nếu bà xem tôi là con gái, lại càng không dùng tiền để si nhục tôi!" Lạc Từ Tĩnh nói xong lời cuối cùng, gần như khàn cả giọng.

"Tiểu Tĩnh ——."

"Đừng gọi tôi, Lâm phu nhân, tôi nghĩ chúng ta cũng không quen thuộc đến mức bà có thể gọi tôi là Tiểu Tĩnh. Tôi còn có việc, tạm biệt." Nói xong, Lạc Từ Tĩnh không chút do dự cúp điện thoại.

Ôm đầu gối dựa vào vách tường, Lạc Từ Tinh cảm thấy lạnh run, cô giống như một con nhím, dùng toàn thân đâm tới, hung hăng chống lại số phận bất công, nhưng ai cũng không biết, lòng của cô rất mềm mại, rất dễ bị tổn thương, đôi khi, tim đang đổ máu, nhưng bề ngoài lại giả bộ kiên cường.

Lạc Từ Tinh cũng không khóc, cô đã sớm biết sẽ không vì người phụ nữ đó mà rơi nước mắt nữa, cô không nghĩ, tin tức lại truyền đi nhanh như vậy, gia đình Diệp Hiên Nhiễm cũng biết rồi. Bọn họ sẽ đối xử như thế nào với cô đây, họ cũng sẽ khuyên Diệp Hiên Nhiễm chia tay với cô sao?

Vì sao chứ, bọn họ chỉ nói chuyện yêu đương thôi mà, sao cả thế giới lại bỏ rơi bọn họ?

Lạc Từ Tinh nằm ở trên giường, một lúc sau mới bấm điện thoại gọi Diệp Hiên Nhiễm, nhưng sau khi điện thoại được kết nối, thật lâu vẫn không nghe thấy tiếng trả lời, Lạc Từ Tinh đột nhiên kịp phản ứng: "Nhiễm, cậu lại không thể nói chuyện, phải không?"

"Ừ....." Diệp Hiên Nhiễm cố gắng nói chuyện, sau một lúc lâu mới phát ra tiếng.

Hiện tại Lạc Từ Tinh rất muốn nhìn thấy cậu, hỏi: "Cậu đang ở chỗ nào? Gửi tin nhắn cho mình."

Sau đó cúp điện thoại, chỉ trong chốc lát, Diệp Hiên Nhiễm liền gửi tin nhắn cho cô, nói đang ở bệnh viện.

Lạc Từ Tinh thay quần áo, nói một tiếng với Lạc Văn Viễn, liền đi đến bệnh viện, dọc theo đường đi, cây cối dần dần lùi lại, Lạc Từ Tinh nhẹ nhàng tựa đầu trên cửa kính xe, thất thần nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Đến bệnh viện, Lạc Từ Tinh vội chạy đến chỗ Diệp Hiên Nhiễm, thế nhưng ở cửa phòng bệnh lại đứng phải một cô gái trẻ.

Bộ dạng cô gái này có chút tương tự với Diệp Hiên Nhiễm, một đầu tóc đen gọn gàng ở sau đầu, khuôn mặt tinh xảo mà lạnh lùng, là một cô gái cực kỳ lạnh lùng. Sau khi nhìn thấy Lạc Từ Tinh, nghi hoặc một chút, sau đó hình như lập tức nhận ra cô, ánh mắt liền thay đổi biến thành chán ghét.

Lạc Từ Tinh không biết cô là ai, chỉ có thể nhìn cô gật đầu chào hỏi, nhưng cô gái này lại nói: "Tôi biết cô, Lạc Từ Tinh, cô chính là bạn gái của anh trai tôi, đúng không?"

Lạc Từ Tinh có chút kỳ quái, nhưng mà lại thần nhiên gật đầu: "Tôi là Lạc Từ Tinh, xin hỏi cô là ai?"

"Tôi là Diệp Thi Thi, em gái của Diệp Hiên Nhiễm." Giọng của Diệp Thi Thi cũng rất lạnh lùng, "Bỏ qua cho việc tôi nói thẳng, hai người không thích hợp ở cùng một chỗ."

Hai tay Lạc Từ Tinh dừng một chút, hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì cô cùng với ước mơ của anh ấy, chỉ có thể chọn một." Diệp Thi Thi xoay người, nói với Lạc Từ Tinh, "Đi theo tôi."

Cửa phòng bệnh đóng chặt, cũng không biết Diệp Hiên Nhiễm có nghe được hai người nói chuyện hay không, Lạc Từ Tinh nhìn cửa phòng một cái, rồi đi theo Diệp Thi Thi.

Rừng cây dưới lầu của bệnh viện, những lá cây vốn dĩ có màu xanh lá lại vì mùa đông đến nên mang một chút u ám, nhưng vẫn quật cường trụ lại trên nhánh cây, không chịu đầu hàng trước những cơn gió lạnh. Không biết tại sao, năm nay mùa đông đặc biệt lạnh, lúc Lạc Từ Tinh ra cửa không mặc nhiều quần áo, hiện tại có chút lạnh đến mức phát run.

"Anh trai rất thích cô, nhưng sự tồn tại của cô lại khiến cho anh ấy phải trả giá rất lớn." Diệp Thi Thi bình tĩnh phân tích, "Bởi vì quan hệ hai người chưa sáng tỏ, anh ấy đã chịu đựng một áp lực cực lớn, đến từ công ty, gia đình, lúc anh ấy theo đuổi ước mơ âm nhạc, cả nhà vốn đã không đồng ý, hiện tại lại bởi vì chuyện của hai người, mà làm cho rối bời. Cô có biết vì sao anh ấy đột nhiên nói không ra tiếng không, bởi vì đêm qua, vì muốn chứng minh tình cảm của anh ấy với cô, mà đứng ở trong gió suốt bốn tiếng."

Tim Lạc Từ Tinh run lên: "Làm sao có thể?"

"Thật khó tin, phải không?" Diệp Thi Thi mỉm cười, nụ cười này cũng không mang theo độ ấm, đôi mắt đen của cô sắc bén nhìn Lạc Từ Tinh, như thể đâm thẳng vào lòng người, "Anh trai vì cô, ngay cả ước mơ cũng có thể vứt bỏ ở một bên, cô có cảm thấy việc cô ở cùng một chỗ với anh ấy, là một loại gánh nặng hay không?"

Lạc Từ Tinh vô thức lùi lại từng bước, lắc đầu phủ nhận, nhưng không có sức lực, bởi vì cô biết, Diệp Hiên Nhiễm đã phải chịu một áp lực lớn biết bao.

"Tiểu Tinh, chuyện này không thể trách cô, chúng tôi sẽ không giận chó đánh mèo. Nhưng bây giờ, hai người chỉ có tách ra, thì anh ấy mới có thể thỏa hiệp để mở hộp báo tuyên bố tin tức, mới có thể an tâm đi nước ngoài trị liệu, nếu không, anh ấy sẽ vì lo lắng cho cô, mà trở nên không giống anh ấy. Diệp Hiên Nhiễm nếu không phải Diệp Hiên Nhiễm, thì nên làm cái gì bây giờ đây?" Diệp Thi Thi nhìn Lạc Từ Tinh, "Bởi vì tình trạng của anh ấy đột nhiên trầm trọng hơn, đã không thể đợi được lễ mừng năm mới, ở đây vài ngày, anh ấy sẽ ra nước ngoài để trị liệu, mà chuyện tình của hai người, mấy ngày nay cũng phải giải quyết cho xong. Lạc từ Tinh, tôi biết cô thực sự yêu anh ấy, cho nên, cô nhất định sẽ đưa ra lựa chọn chính xác. Tôi đã nói hết những lời muốn nói, tạm biệt."

Diệp Thi Thi nói xong, xoay người rời đi, tóc dài màu đen bị gió thổi, tạo thành một vòng cung xinh đẹp.

Lạc Từ Tinh đứng trong gió rét, cúi đầu, giống như đứa bé bị toàn bộ thế giới từ bỏ, cô đơn làm lòng người đau đớn.

Cô nghĩ, tại sao Diệp Thi Thi lại lợi hại như vậy, có thể dễ dàng phân tích rõ ràng toàn bộ sự việc, tại sao cô ấy có thể tàn nhẫn như vậy, trực tiếp đâm một phát vào nỗi sợ hãi của cô.

Cô biết Diệp Hiên Nhiễm cố chấp, bởi vậy cô cũng biết, Diệp Thi Thi nói rất đúng, nếu cô không thỏa hiệp, Diệp Hiên Nhiễm lại càng không đồng ý. Nhưng mà Nhiễm đã sinh bệnh, không thể bởi vì cô mà chịu đựng thêm nhiều áp lực nữa.

Tuy rằng chia tay sẽ làm tổn thương Diệp Hiên Nhiễm, nhưng Lạc từ Tĩnh không còn cách nào khác.

Cô lấy điện thoại di động ra, đột nhiên một cơn gió thổi qua làm tay cô lạnh cóng, làm cho gần như gỗ không ra chữ, hai mắt cô mơ hồ, không thấy rõ màn hình, qua thật lâu, đều không gõ xong năm chữ.

Di động nhận được một tin nhắn, là Diệp Hiên Nhiễm, hỏi Lạc Từ Tĩnh có phải đã xảy ra chuyện gì không, tại sao còn chưa tới. Lời nói dịu dàng hoàn toàn đánh vào trái tim Lạc Từ Tĩnh, cô ngẩng mặt lên, đối diện với bầu trời màu xám, cô gắng nuốt nước mắt trở về, sau đó gọi điện thoại cho Lâm Mộng: "Dì, con nghĩ kỹ rồi, con ở cùng một chỗ với Diệp Hiên Nhiễm chỉ cản trở sự phát triển của cậu ấy, cho nên con quyết định chia tay Nhiễm."

"Tiểu Tinh." Lâm Mộng thờ dài, "Con như vậy, quá cực khổ."

"Không cực khổ, dì." Lạc Từ Tĩnh hận mình chỉ là một học sinh trung học, không có quyền lực, đối mặt với tình huống như vậy, chỉ có thể dùng tổn thương để bảo vệ, "mấy ngày nữa Nhiễm sẽ ra nước ngoài, con không hy vọng Tinh Nghệ bởi vì sự việc của mấy ngày này không được giải quyết mà có ấn tượng xấu với cậu ấy."

"Được rồi, con quyết định là tốt rồi." Lâm Mộng không biết khuyên cô như thế nào, "Tiểu Tinh, con sẽ không hối hận chứ?"

Lạc Từ Tĩnh nắm di động, giọng điệu kiên định giống Diệp Hiên Nhiễm: "Con sẽ không hối hận."

Sau khi nói chuyện với Lâm Mộng, Lạc Từ Tĩnh nhìn màn hình di động, rốt cục có sức lực gõ xuống năm chữ: Chúng ta chia tay đi.

Đây là những gì cô có thể làm cho cậu ấy, sự nỗ lực cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Bị làm khó dễ

Sau khi gửi tin nhắn đi, Lạc từ Tĩnh liền tắt di động, rồi đi đến cửa bệnh viện, cô đã cố gắng để đi một cách thoải mái, nhưng lại không có cách nào kiểm soát được bước chân nặng nề.

Thật vất vả đi trở về, Lạc từ Tĩnh đã mệt đến mức toàn thân đầy mồ hôi, nhưng cơ thể lại thoải mái rất nhiều, lúc ở góc của cầu thang, đột nhiên hai mắt cô mờ to, cả người ngầy ngẫn.

Bởi vì Diệp Hiên Nhiễm đang đứng ở cửa nhà cô, nhìn thấy cô trở về, lập tức chạy xuống, một tay ôm lấy cô vào trong lòng.

Lạc Từ Tĩnh cố gắng giãy dụa, đẩy cậu ra: "Cậu không muốn sống nữa sao, chạy tới đây làm gì, chúng ta đã chia tay rồi!"

Hai tay Diệp Hiên Nhiễm nắm lấy bả vai Lạc Từ Tĩnh, ánh mắt đen tràn đầy vội vàng, miệng của cậu mấp máy, nhưng lại nói không ra được một câu, lòng Lạc Từ Tĩnh như bị đao cắt, nhưng chỉ có thể nghiêng đầu qua: "Diệp Hiên Nhiễm, cậu có biết không, bởi vì cậu cố chấp, mình mới phải rời khỏi cậu."

Sức lực trên vai lập tức nói lỏng, Lạc Từ Tĩnh nhìn xuống dưới mặt đất, tiếp tục nói: "Mình biết cậu muốn nói cái gì, cậu không muốn mình chịu oan ức, cảm thấy chúng ta ở cùng một chỗ là quang minh chính đại, nhưng như vậy là không đúng, rất nhiều chuyện, không phải chúng ta muốn là có thể. Đó là thực tế, chúng ta nhất định phải thỏa hiệp."

Diệp Hiên Nhiễm im lặng, im lặng giống như một bức tượng.

Thật ra Lạc Từ Tĩnh đã từng hối hận, nếu có thể, cô cũng muốn liêu lĩnh, ở cùng một chỗ với Diệp Hiên Nhiễm, đứng cạnh nhau đối mặt với tất cả khó khăn, vĩnh viễn không buông tay của đối phương, nhưng cô không thể, kinh nghiệm cuộc sống đã tạo nên tính cách cô như vậy, tuy rằng bề ngoài xem ra rất hoạt bát rất cởi mở, nhưng nội tâm của cô vẫn luôn rất nhạy cảm tinh tế, gặp chuyện gì, cô cũng tình nguyện đau dài không bằng đau ngắn.

Giống như cô từng miêu tả, Diệp Hiên Nhiễm là lửa, cô là nước, nước và lửa không thể tương thích, mà bọn họ, mặc dù ở cùng một chỗ, nhưng có thể đạt được hạnh phúc sao?

Ánh mắt Diệp Hiên Nhiễm rất bi thương, Lạc Từ Tĩnh bất buộc bản thân không nhìn tới cậu: "Cậu buông tay mình đi, Diệp Hiên Nhiễm, chúng ta không hợp."

Nói xong, nhẹ nhàng dời đi, lùi từng bước, sau đó vòng qua bên cạnh cậu, chậm rãi trở về nhà.

Sau khi về nhà, Lạc Từ Tinh liền mất hết sức lực tựa trên khung cửa, cô hiện tại, điều duy nhất hối hận, chính là trong lúc làm bạn không nỗ lực thật nhiều, thời điểm ở cùng nhau, lại keo kiệt nói câu mình thích cậu. Cô đã từng, ngoại trừ làm bạn và khuyên bảo, chuyện gì cũng chưa từng làm, còn khiến cho bọn họ phải liên tục bảo vệ cô, hiện tại cô ngay cả làm bạn cũng không được, để cho cô vì Diệp Hiên Nhiễm làm một việc cuối cùng.

Lúc giữa trưa, tin tức lại được tung ra một lần nữa, Diệp Hiên Nhiễm và Lạc Từ Tinh không ở cùng một chỗ, bởi vì cậu ấy rất tốt bụng, không biết từ chối Lạc Từ Tinh như thế nào, từ đầu đến cuối, bọn họ đều không ở cùng một chỗ, chẳng qua là sự xáo trộn mà thôi. Tin tức này vừa ra, tạo nên sự chấn động có thể tưởng tượng được, không bao lâu, nhà Lạc Từ Tinh cũng rơi vào tay giặc, rất nhiều phóng viên nghe tin mà đến, ngồi canh giữ ở dưới lầu nhà cô.

Ủy Trì An Minh, An Triệt thay nhau gọi điện thoại tới, đều bị Lạc Từ Tinh cắt đứt, cuối cùng dứt khoát tắt máy, khiến cho bất luận người nào cũng không thể liên hệ được với cô. Mà phóng viên vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh nên bọn họ không có cách nào để qua bên đây, bởi vậy chỉ có thể nhìn Lạc Từ Tinh dời đi sự chú ý của mọi người, mà Lạc Từ Tinh cũng dành chút thời gian đi xuống tiếp nhận phỏng vấn, chính miệng thừa nhận là cô theo đuổi Diệp Hiên Nhiễm, nhưng Diệp Hiên Nhiễm từ chối cô, cô không cam lòng, cho nên mua chuộc phóng viên phát tán ảnh chụp, muốn tạo một vụ bê bối thật sự.

Buổi tối sau khi tan học Thư Văn Tĩnh đến gặp cô, cô ấy đeo khẩu trang cùng mũ len, vượt qua vòng vây đi tới chỗ này, vừa thấy được Lạc Từ Tinh, liền bị bộ dáng suy sụp của cô dọa cho hoảng sợ: "Tiểu Tinh, cậu không sao chứ?"

Lạc Từ Tinh lắc đầu, rót cho Thư Văn Tĩnh chén nước: "Mình không sao, trong trường học có phản ứng gì không?"

Thư Văn Tĩnh cẩn thận xem xét sắc mặt Lạc Từ Tinh, đoán nói: "Thật ra mọi người đều biết cậu là người như thế nào, bình thường Diệp Hiên Nhiễm đối với cậu cũng không có vẻ chán ghét, cho nên tuy rằng sẽ có người tin tưởng tin tức này, nhưng tình hình không tệ. Giáo viên có bảo mình đến văn phòng hỏi tình huống, mình gọi cho cậu nhưng di động lại tắt máy, bởi vậy mình chỉ có thể nói không biết."

"Thư Văn Tĩnh, cảm ơn cậu đã sẵn lòng đến đây." Lạc Từ Tinh nhìn cô mỉm cười, thật ra hiện tại cô rất bình tĩnh, cũng không khổ sở chút nào, nếu hy sinh của cô có thể đổi lấy việc TK không bị ảnh hưởng, như vậy là đáng giá.

Trước khi thích Diệp Hiên Nhiễm, Lạc Từ Tinh rất khó tưởng tượng rằng hết lòng trả giá vì một người là như thế nào, bởi vì hoàn cảnh cuộc sống của cô, làm cho cô rất sợ bị tổn thương, gặp phải việc gì sẽ trốn đi theo bản năng, nhưng lần này, cô lại kiên trì đến cùng.

Thư Văn Tĩnh hỏi cô: "Tiểu Tinh, mình với cậu ngồi cùng bàn lâu như vậy, mình tin tưởng cậu không phải là người như thế, tin tức lần này là công ty sắp xếp hả, vì sao lại muốn cậu nói như vậy, mình cảm thấy hai người có vẻ như là đang yêu, mà không phải cậu đơn phương theo đuổi."

Thư Văn Tĩnh an ủi làm cho Lạc Từ Tinh cảm thấy ấm áp hơn một chút, cô cười lắc đầu: "Sự việc có vẻ phức tạp, sẽ không giống như cậu nói, nhưng mình, Diệp Hiên Nhiễm và TK đại khái là không có quan hệ gì, chỉ hy vọng ngày mai khi đến trường, sẽ không bị nữ sinh vây lại đánh thôi."

"Cậu còn có tâm trí nói giỡn sao, mình thì vội muốn chết." Thư Văn Tĩnh có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lạc Từ Tinh nhún vai: "Bằng không còn có thể làm sao bây giờ? Trời cũng chưa sụp xuống mà."

"Mặc kệ cậu. Tuy nhiên cậu yên tâm, ngày mai mình sẽ bảo vệ cậu." Thư Văn Tĩnh nắm chặt tay Lạc Từ Tinh, cổ vũ cho cô.

"Cảm ơn cậu, Văn Tĩnh."

Ngày hôm sau khi đến trường, tin tức đã được giảm xuống, cũng không có phóng viên đội dưới lầu, Lạc Từ Tinh nhìn trời mưa ngoài cửa sổ, lại mặc nhiều quần áo hơn, bao bọc mình giống như một con gấu koala, miễn cưỡng cầm ô đi xuống lầu.

Bên ngoài không có ai đợi cô, Lạc Từ Tinh đưa tay lên miệng hít hà một hơi thật sâu, sau đó đi đến trạm xe buýt.

Đi thẳng một đường đến phòng học, trong nháy mắt khi bước vào cửa, phòng học vốn đang huyên náo, trong nháy mắt đã yên tĩnh lại, ánh mắt nam sinh nữ sinh đều tập trung vào cô, các loại ánh mắt phức tạp làm cho Lạc Từ Tinh có chút nhức đầu, cố gắng kiên trì, hết sức tự nhiên trở về chỗ ngồi, mở ra túi sách lấy ra sách giáo khoa dùng cho tiết học đầu tiên.

Một nữ sinh bàn trên đột nhiên quay đầu, Lạc Từ Tinh theo bản năng che mặt, nữ sinh thấy phản ứng của Lạc Từ Tinh thật hài hước, lộ ra ánh mắt cổ vũ: "Lạc Từ Tinh, có phải công ty bên kia bắt nạt cậu không, bởi vì mình cảm thấy cậu không giống người như vậy."

Lạc Từ Tinh ngạc nhiên, rồi lập tức nở nụ cười: "Nếu mình thực sự là người như vậy, là người liều chết quần lấy Diệp Hiên Nhiễm."

"Cậu không phải." Nữ sinh cô chấp lắc đầu, "Chúng ta học cùng nhau lâu như vậy, cậu rất nhiệt tình, giúp đỡ bạn cùng lớp, học hành cũng như thể thao đều rất xuất sắc, quả thực là cấp bậc của nữ thần, nếu thật sự có nữ sinh xứng đôi với Diệp Hiên Nhiễm, mình nghĩ nhất định là cậu. Lạc Từ Tinh, cố lên."

"Cảm ơn cậu, Văn Thiên." Lạc Từ Tinh chỉ cảm thấy một dòng nước ấm áp đang đánh úp lại, cơ thể cũng ấm áp hẳn lên, cô đã nghĩ rằng mình sẽ phải chịu sự chỉ trích của mọi người, lại không nghĩ rằng sẽ có người ủng hộ cô.

"Không có gì, mình chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi." Lý Văn Thiên nói xong, có chút cảm thán nói, "Nghe nói Diệp Hiên Nhiễm muốn đi nước ngoài chữa

bệnh, có thể sau này sẽ không quay về nữa, mình cũng chưa nói chuyện nhiều với cậu ấy, tuy nhiên có thể làm bạn học của cậu ấy vài ngày, cũng rất tuyệt. Đứng rồi Từ Tinh, mặc dù sẽ có những người tin tưởng cậu như mình, nhưng nhất định sẽ có nữ sinh tin tưởng tin tức kia, nói không chừng sẽ làm ra hành vi quá khích nào đó, cậu phải cẩn thận nha."

"Được, mình biết rồi, cảm ơn cậu."

Lạc Từ Tinh phát hiện, cô đã đánh giá thấp tình yêu của mình với Diệp Hiên Nhiễm, cô nhất định phải làm thật nhiều việc, trở nên bận rộn, mới có thể tạm thời quên đi Diệp Hiên Nhiễm, nếu không cô sẽ lại thất thần, rốt cuộc buổi sáng khó khăn này cũng qua, Lạc Từ Tinh vừa định lấy điện thoại đi động ra gọi Ủy Trì An Minh và An Triệt đi ăn cơm cùng, lúc sau mới nhớ ra, bọn họ chắc là cũng không còn đến trường.

Hôm nay chỉ có một mình cô.

Lạc Từ Tinh có chút mất mát, nhưng rất nhanh lại vỗ vỗ mặt, tinh táo đứng lên, đây là do mình lựa chọn, mặc kệ tốt hay xấu, đều phải mỉm cười đối mặt.

Cô đứng lên, theo dòng người đi đến căn tin, dọc theo đường đi, rất nhiều người nhận ra Lạc Từ Tinh, có nữ sinh hung hăng trừng mắt nhìn cô, chán ghét trong mắt làm cho cô cảm thấy có chút khổ sở, cô cố gắng không nhìn mà đi qua, đi thẳng vào căn tin.

Lúc cô vừa xếp vào hàng đợi, thì đột nhiên một người nữ sinh bụng rất nhiều đồ ăn này nọ lao đảo đi tới hướng cô, theo phản xạ Lạc Từ Tinh định né tránh, ai ngờ có người ở phía sau đẩy lưng cô, cô kinh ngạc gần như đứng không vững, mà ngay tại giây tiếp theo, nữ sinh kia bụng tất cả đồ ăn đổ lên trên người của Lạc Từ Tinh.

Nước súp làm ướt cả quần áo của cô, hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác màu trắng sữa, lúc này đã xuất hiện một loạt các màu sắc khác nhau, cũng không biết giặt có sạch hay không.

"Thực xin lỗi, Lạc Từ Tinh." Nữ sinh không có chút thành ý nói lời xin lỗi, "Ai bảo lúc này cậu không tránh?"

Lạc Từ Tinh quay đầu, lại phát hiện đằng sau cô không có ai, vừa mới rồi cô xác định là có người đẩy cô, cô mới không né tránh. Lại nhìn nữ sinh kia, đáy mắt của cô ta không có ý tốt, điều này khiến cho Lạc Từ Tinh tức giận đứng lên: "Là cậu cố ý, chỗ này rộng như vậy, vì sao cậu lại cố tình đi về phía này?!"

"Sao, cậu nói mình cố ý, cậu có chứng cứ không?" Nữ sinh kia lấy từ trong túi ra hai trăm đồng, "Dù sao thì mình cũng xin lỗi, tại sao cậu còn để ý không chịu buông tha, cậu mồ côi mẹ từ nhỏ, quả nhiên có chút vấn đề, số tiền này để cậu mua quần áo chắc là đủ rồi, coi như mình xin lỗi."

Lạc Từ Tinh tức giận đến cả người phát run, tuy rằng chuẩn bị tinh thần sẽ bị làm khó dễ, nhưng không nghĩ tới lại đến nhanh như vậy, nhưng cô không thể nói ra sự thật, nếu không chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, cô đứng thẳng lưng: "Bạn học này, mình phải nói rõ ràng với cậu hai điểm: thứ nhất, cho dù có mồ côi thì cũng không đáng xấu hổ, mình so với cậu cũng không hề thấp kém; thứ hai, hai trăm đồng này, cậu tự giữ đi, để cho cậu bổ sung một chút chi số thông minh vào đầu!" Nói xong, Lạc Từ Tinh xoay người bước đi.

"Lạc Từ Tinh, cậu đứng lại đó cho tôi! Cậu dựa vào cái gì mắng chửi người!" Nữ sinh ở phía sau tức giận đến giơ chân, nhưng Lạc Từ Tinh cũng không nghĩ sẽ để ý đến người này.

Tức giận bùng bùng trở lại phòng học, Lạc Từ Tinh cố gắng dùng khăn tay lau quần áo, nhưng không có biện pháp, màu của đồ ăn đã ngấm vào áo, không thể lau được, Lạc Từ Tinh thất bại thở dài, chỉ có thể về nhà thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: An Minh tỏ tình

Vì đang giờ ăn trưa nên trong lớp không có người, chỉ có Lý Văn Thiển, cô nhìn thất quần áo của Lạc Từ Tinh, liền an ủi: "Từ Tinh, cậu không sao chứ?"

"Không sao, mình sẽ không bị gục ngã." Lạc Từ Tinh cười cười, tiếp tục chiến đấu với mấy vết bẩn trên quần áo.

"Cậu đừng lau nữa, mau đi gặp giáo viên xin nghỉ đi." Lý Văn Thiển nói, "Còn nữa, cậu cần phải bảo vệ mấy quyển sách của mình cho tốt, vừa rồi có mấy nữ sinh đột nhiên xông đến, mang theo rất nhiều mực nước muốn đổ lên đồng sách trên bàn cậu, mình mới cảnh cáo sẽ nói cho giáo viên của họ biết, bọn họ mới chịu đi."

Lạc Từ Tinh trong lòng cả kinh, không ngờ lại có chuyện như vậy, nếu như bọn họ phá hủy đi toàn bộ sách vở của cô, thì cô tổn thất thật lớn: "Cảm ơn cậu, Văn Thiển, mình sẽ nghĩ biện pháp giải quyết."

"Những nữ sinh kia thật là quá đáng, tại sao có thể làm như vậy." Lý Văn Thiển tức giận nói.

Đúng vậy, tại sao bọn họ có thể như vậy, luôn thích tổn thương người khác.

Nhưng hình như cô cũng không khác gì bọn họ, dựa vào việc Diệp Hiên Nhiễm thích mình, khắp nơi làm tổn thương cậu.

Lạc Từ Tinh đi đến phòng làm việc của giáo viên để xin nghỉ, giáo viên cẩn thận hỏi thăm Lạc Từ Tinh tất cả quá trình, nhưng cho dù có bị giáo viên hỏi thế nào, Lạc Từ Tinh cũng luôn miệng nói là cô theo đuổi Diệp Hiên Nhiễm, cuối cùng cũng khiến giáo viên của cô bức mình: "Lạc Từ Tinh, tại sao em có thể như vậy! Em có nghĩ tới hay không, nếu như không phải cô tin tưởng em, làm sao có thể cho em nhiều cơ hội như vậy. Em đã lớp mười hai, còn không tới hai trăm ngày sẽ phải thi tốt nghiệp trung học, tại sao lại không thể giống như các bạn học khác, đem tất cả mọi chuyện để ở một bên, chuyên tâm học tập? Cô đã sớm nói với em, đừng có đi làm trợ lý, tại sao em lại cố chấp như vậy?"

Ở trong lòng Lạc Từ Tinh nhỏ giọng nói xin lỗi, cô biết mình đã khiến cho giáo viên thất vọng, nhưng mà cô không thể quay đầu lại.

Từ phòng làm việc của giáo viên đi ra ngoài, Lạc Từ Tinh trở lại chỗ ngồi bắt đầu thu dọn đồ đạc, hiển nhiên Thư Văn Tinh nghe nói Lạc Từ Tinh gặp phải chuyện, lo lắng hỏi cô: "Tiểu Tinh, cậu định làm gì bây giờ?"

"Cái gì cũng không thể làm." Lạc Từ Tinh nói, "Mình không có gì cả, chỉ biết học tập, đối với việc bọn họ gây khó dễ, cũng chỉ có thể nhịn xuống. Tinh, qua khoảng thời gian này, chờ bọn họ quên đi chuyện này rồi hãy nói. Bọn học cũng sẽ không đến mức mãi mãi không tha cho mình chứ."

"Chỉ có thể như vậy, haiz." Thư Văn Tinh than thở.

Ngồi trên xe buýt về nhà, Lạc Từ Tinh ngơ ngác nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, còn không tới một tháng sẽ là lễ mừng năm mới, nhưng cây cối đã còn màu sắc của mùa đông, bắt đầu nảy trời xanh, chỉ ra rằng mùa xuân sắp tới, vậy mà tình yêu của cô, lại theo vĩnh viễn chôn vùi theo mùa đông này.

Sau khi về đến nhà, Lạc Văn Viễn vẫn còn đang ngủ trưa, Lạc Từ Tinh thay quần áo ra mới phát hiện bên trong áo sơ mi cũng bị thấm màu, cô đi vào phòng tắm, bắt đầu rửa sạch, chẳng qua là chà xát thật lâu, cũng rửa không sạch, Lạc Từ Tinh buồn bực, bộ quần áo này cô cực kỳ thích, bởi vì là bộ quần áo cô cùng Diệp Hiên Nhiễm đi mua.

Lúc thử quần áo, Diệp Hiên Nhiễm nói nhìn rất đẹp, cuối cùng vẫn là cậu trả tiền.

Tình yêu của cô không còn, kỷ niệm của bọn họ cũng mất.

Đang suy nghĩ, đột nhiên điện thoại di động vang lên, Lạc Từ Tinh vội vàng rửa tay sạch sẽ quay trở về phòng nghe điện thoại, là Ủy Trì An Minh gọi tới, cậu mở miệng hỏi: "Tiểu Tinh, có phải ở trường cậu bị bắt nạt hay không?"

Làm sao Ủy Trì An Minh biết. Lạc Từ Tinh lắc đầu phủ nhận: "Không, chẳng qua mọi người không cẩn thận đụng phải, không phải là bắt nạt."

"Tiểu Tinh." Giọng nói Ủy Trì An Minh đột nhiên nghiêm túc, "Cậu còn giả vờ cứng đầu, chẳng lẽ cậu chia tay với Nhiễm, cũng sẽ không làm bạn với bọn mình nữa sao?"

"Mình..." Con người Lạc Từ Tinh chưa xót, không biết nên nói cái gì, sau khi cô chia tay với Diệp Hiên Nhiễm, đối với Ủy Trì An Minh cùng An Triệt, có thể trốn tránh là trốn tránh, mặc dù làm như vậy rất vô trách nhiệm, cũng rất có lỗi với bọn họ, nhưng lương tâm Lạc Từ Tinh mách bảo, chỉ có thể như vậy, "Xin lỗi, An Minh, mình không có, chỉ là mình không biết nên đối mặt với mọi người như thế nào thôi."

"Tin tức về việc xảy ra, mình cũng có nghe di Mộng nói." Trong giọng nói của Ủy Trì An Minh có chút đau lòng, "Sao cậu lại ngốc nghếch như vậy, dùng phương thức kịch liệt như vậy thương tổn đến bản thân, chúng ta hoàn toàn có thể cùng nhau nghĩ biện pháp, không cần để cho cậu bỏ ra nhiều như vậy, sau khi Nhiễm nhìn thấy tin tức, trực tiếp đập cái ly, từ như đến nay cậu ấy cũng chưa bao giờ tức giận như vậy."

"Là... Sao?" Tim Lạc Từ Tinh đau xót, "Nhưng mình và cậu ấy, sẽ không có kết quả, tương lai mọi người sẽ có chỗ đứng trong nền âm nhạc, khi mọi người nhắc đến khoảng thời gian này, sẽ theo bản năng nói ra cái tên TK, cho nên, các cậu cần phải trở nên hoàn hảo, mà nếu như có mình thì nó sẽ không còn hoàn hảo nữa."

Ủy Trì An Minh nghe xong nhưng hề cảm thấy thoải mái, ngược lại có chút căm tức: "Nhưng đó cũng không phải là điều bọn mình theo đuổi, nếu như muốn theo đuổi mơ ước thành công là phải vứt bỏ bạn bè của mình, như vậy bọn mình tình nguyện cả đời cũng không cần ra mắt."

Lạc Từ Tinh bị cậu nói cho một trận, không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể trầm mặc. Cô và Diệp Hiên Nhiễm giống như hai người ngu ngốc nhất trên thế giới, muốn trả giá vì đối phương, không muốn làm cho đối phương bị thương, nhưng bởi vì quá ngu ngốc, không nghĩ ra biện pháp tốt hơn, chỉ có thể dùng biện pháp ngu ngốc nhất, khiến cho cả hai bên đều tổn thương.

Ủy Trì An Minh giống như nhận ra mình nói hơi quá: "Xin lỗi, vừa có chút kích động. Tiểu Tinh, mình muốn cậu hiểu là, cho tới bây giờ Nhiễm cũng không cảm thấy cậu là gánh nặng của cậu ấy. Còn có mình, mình cũng giống vậy, cậu mang vui vẻ đến cho bọn mình để cho mình cảm thấy thế gian này điều tốt đẹp nhất chính là quen biết cậu. Tiểu Tinh, thật ra thì mình cũng thích cậu."

"Cái gì?" Lạc Từ Tinh kinh ngạc tròn to hai mắt, hoài nghi mình nghe lầm, Ủy Trì An Minh, thích cô? Trời ạ, làm sao có thể như vậy?

"A, vừa rồi nói quá nhanh, không cẩn thận đem bí mật trong lòng nói ra đây. Có phải là không thể tin được hay không, cảm thấy làm sao có thể, hoàn toàn không có báo trước?" Giọng nói Ủy Trì An Minh âm áp, giọng cười khê vô cùng dễ nghe, phảng phất toát ra từ đàn vi-ô-lông, ưu nhã mà mê người, "Nhưng sự thật chính là như vậy, mình cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, ánh mắt liên tục bắt đầu không tự chủ nhìn về phía cậu, nhìn cậu cùng Diệp Hiên Nhiễm ở chung một chỗ, trong lòng giống như có axit cảm thấy khó chịu, lại đang cảm thấy ảo não, tại sao không tỏ tình sớm một chút, nói không chừng kết quả sẽ khác."

"Minh..." Lạc Từ Tinh không biết nên nói cái gì, cô đối với Úy Trì An Minh, cho tới bây giờ cũng không hề có tình cảm nam nữ, cho tới bây giờ cũng chỉ là coi cậu là bạn tốt.

"Không cần phải nói cái gì, mình cũng không cần cậu trả lời." Úy Trì An Minh vô cùng quan tâm, "Ngược lại mình xin lỗi, khiến cho cậu phải suy nghĩ nhiều."

"Không sao, không sao." Lạc Từ Tinh vội vàng nói.

Úy Trì An Minh cười: "Vốn là không định nói, ai biết mới vừa bị đùa ngoặc ngoặc như cậu làm rối loạn. Được rồi, bây giờ nói cho cậu biết một chút chuyện ngày hôm nay. Mình đã biết mọi chuyện, cũng có theo dõi tình hình, hội học sinh đưa ra biện pháp xử lý cho giáo viên. Nhưng mà Tiểu Tinh, mấy ngày nay tốt nhất là cậu xin nghỉ, chờ đến lúc tin tức bị mọi người quên lãng rồi nói tiếp. Mặc dù rất muốn giải thích hết thầy đều không là lỗi của cậu, nhưng đi Mộng cùng công ty không cho phép, không thể làm gì khác hơn là khiến cậu chịu ủy khuất."

"Không sao, chuyện này vừa bắt đầu đã là lỗi của mình, có thể khắc phục được là tốt nhất." Lạc Từ Tinh nghe được lời của Úy Trì An Minh, cảm thấy rất có đạo lý, mấy ngày nay cô có thể ở nhà học tập, cũng tránh bị mọi người tìm đến gây phiền toái, mặc dù căn bản cô cũng không sợ, nhưng nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

"Ừ, việc này liền quyết định như vậy." Úy Trì An Minh nói xong, vốn là muốn nói một chút chuyện tình của Diệp Hiên Nhiễm, lại lặng lẽ nuốt trở vào. Chuyện tình cảm, hãy để cho người trong cuộc tự mình giải quyết đi.

Lạc Từ Tinh cúp điện thoại, ra khỏi phòng mới phát hiện Lạc Văn Viễn đã đi ra, ông thấy Lạc Từ Tinh, có chút kỳ quái: "Tiểu Tinh, sao hôm nay con về sớm như vậy?"

"Con gặp phải chút chuyện." Lạc Từ Tinh nói qua loa, "Ba, mấy ngày nay con muốn ở nhà học tập, có được không?"

"Là bởi vì Diệp Hiên Nhiễm sao?" Lạc Văn Viễn lo lắng nhìn Lạc Từ Tinh, "Ba đã thấy tin tức đó, con rất dũng cảm."

Bởi vì sự khích lệ của ba mà Lạc Từ Tinh cảm thấy có chút ngượng ngùng, nắn nắn cái ót: "Chỉ là con không có biện pháp khác."

"Con còn nhỏ, dĩ nhiên là không nghĩ được biện pháp tốt hơn. Nhưng mà, mặc dù quên mình vì người khác là hành động có thể khiến cho người ta cảm động, nhưng ba hy vọng nhất, là thấy con có thể vui vẻ."

Lạc Từ Tinh dùng sức gật đầu: "Con sẽ như vậy, ba."

Đợi đến xuân về hoa nở, đợi đến gió xuân tới, nhất định cô có thể đi ra khỏi đám mây, lần nữa vui vẻ.

Diệp gia.

Trong vườn hoa, Diệp Hiên Nhiễm chỉ khoác một chiếc áo khoác đơn bạc, ngồi ở trên ghế gỗ dài nhìn cây cối xung quanh, tay của cậu nắm chắc, khuôn mặt đẹp tria tình tứ nhưng lại không chút biểu tình, không biết cậu ngồi ở chỗ này bao lâu, lại thủy chung không nói được lời nào.

Sau lưng có tiếng bước chân tới đây, Diệp Thi Thi bưng nước trái cây đặt ở trên bàn gỗ, nhìn Diệp Hiên Nhiễm nói: "Anh, cẩn thận không cảm lạnh, trở về nhà đi."

Diệp Hiên Nhiễm cả người cứng nhắc viết: Em đã nói gì với Từ Tinh?

Trên khuôn mặt thanh tú của Diệp Thi Thi xẹt qua một tia bối rối, ngay sau đó rất nhanh trấn định lại, hỏi đáp: "Lạc Từ Tinh, em không hề gặp cô ấy."

Ngón tay thon dài của Diệp Hiên Nhiễm tiếp tục viết chữ: Thi Thi, em cùng đi đối xử với anh rất tốt, anh nhớ ở trong lòng, nhưng điều này không có nghĩa là, hai người có thể thay thế anh đưa ra quyết định, em nói với Tiểu Tinh cái gì.

"Anh." Diệp Thi Thi cau mày, giọng nói có chút không hài lòng, "Em có thể nói với cô ấy cái gì, dĩ nhiên là nói thật tình, anh muốn trở thành một ngôi sao, cô gái bình thường như vậy, kinh nghiệm cái gì cũng không có, gặp phải chuyện cũng sẽ không xử lý được, thứ cho em nói thẳng, cô ấy với anh không xứng đôi."

Khuôn mặt Diệp Hiên Nhiễm hoàn toàn chìm xuống, con người đen như điệu thạch tràn đầy lửa giận đang có kìm nén, không khí dần dần ngưng đọng. Diệp Thi Thi sợ hết hồn, sự trầm tĩnh rốt cục không cách nào kéo dài nữa, có chút lúng túng nhìn Diệp Hiên Nhiễm.

Mà Diệp Hiên Nhiễm lại đột nhiên đứng dậy, xoay người sải bước rời đi, nắm chắc quả đấm vẫn không buông ra.

Cậu nhĩ, không phải là Lạc Từ Tinh không đủ năng lực, người không có năng lực, là cậu. Nếu không phải cậu không cách nào chống lại công ty cùng số mạng, thì làm sao Tiểu Tinh phải chịu đựng tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Trước lúc chia tay

Lạc Từ Tinh xin nghỉ với giáo viên, lúc nói chuyện chính cô cũng có chút ngượng ngùng, bởi vì trong khoảng thời gian này, cô đã nghỉ quá nhiều, nếu như không phải vì thành tích học tập của cô vẫn duy trì ở vị trí đầu tiên, Lạc Từ Tinh cũng không dám mở miệng.

May là như thế, giọng của giáo viên cũng không được tốt nói: "Tiểu Tinh, em là người hiểu chuyện, cô cũng không muốn nói thêm nữa, nhưng, bất kể lúc nào thì, học tập là quan trọng nhất, tương lai là của mình, em hiểu không?"

"Cô, em biết rồi." Lạc Từ Tinh nhẹ giọng trả lời, trong lòng nghĩ, thật ra thì cô cũng hiểu tầm quan trọng của việc học hơn so với bất kỳ ai.

Cứ như vậy, Lạc Từ Tinh nghỉ một tuần, chuẩn bị ở nhà học tập, giống như một mặt trăng chiếu rọi vào tim, cũng bị Lạc Từ Tinh trân trọng mà che giấu ở trong lòng, trở thành một loại kích lệ, sự sợ hãi bọn họ không thể ở chung một chỗ nữa, sợ bọn họ sắp phải cách xa chiều dài của cả một Thái Bình Dương rộng lớn, cô sẽ vẫn như cũ yên lặng thích cậu, sau đó chúc phúc cho cậu.

Nhưng sự bình tĩnh này lại bị một cú điện thoại phá vỡ.

Úy Trì An Minh gọi cho Lạc Từ Tinh nói: "Tiểu Tinh, ngày mai Nhiệm sẽ phải đi, cậu sẽ đi tiễn cậu ấy chứ?"

Lúc này tim Lạc Từ Tinh bị nhéo một cái thật mạnh, rõ ràng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, rõ ràng đã nghĩ sẽ chia tay, nhưng để lúc mọi thứ thực sự xảy ra, lại phát hiện cô vẫn không thể bình tĩnh được.

"Mình không biết, mình cũng không biết có nên đi tiễn cậu ấy hay không." Lạc Từ Tinh có chút khổ não, vuốt vuốt cái trán, "An Minh, cậu nói mình có nên đi không?"

"Điều này phải xem cậu lựa chọn thế nào." Giọng nói của Úy Trì An Minh ôn hòa, "Nhưng mà Tiểu Tinh, chuyện này cậu không nên hỏi mình, dù sao mình cũng thích cậu, cậu đừng có xát thêm muối vào vết thương của mình chứ."

Lạc từ Tinh cảm thấy có lỗi, vội vàng nói: "Cảm ơn cậu đã nói cho mình biết, mình sẽ suy nghĩ thật kỹ."

"Ừ. Cho dù cậu đưa ra quyết định nào, bọn mình cũng sẽ ủng hộ cậu." Úy Trì An Minh không muốn tạo cho cô áp lực quá lớn.

"Cảm ơn."

Cúp điện thoại, Lạc Từ Tinh vô ý thức di chuyển bút trong tay, thời tiết bên ngoài càng trở nên âm đạm, giống như muốn nổi lên một trận bão tuyết, như đang thể hiện lại tâm trạng của cô lúc này. Lạc từ Tinh tự hỏi lòng, cô cực kỳ muốn nhìn thấy Diệp Hiên Nhiệm, nhưng cô lại sợ, sợ sau khi bản thân nhìn thấy cậu, phòng thuyết mà cô dựng lên bao ngày qua sẽ hoàn toàn sụp đổ, vì vậy chỉ có thể vừa lo lắng vừa mâu thuẫn trong tim.

Buổi trưa, Lạc Văn Viễn cất giọng gọi Lạc Từ Tinh ra ăn cơm, Lạc Từ Tinh bước lẹ xệp ra ngoài, tâm tình còn chưa được coi là tốt, Lạc Văn Viễn thấy vậy, liền cười nói: "Tiểu Tinh, thế nào?"

"Ngày mai Nhiệm sẽ rời đi." Giọng nói Lạc Từ Tinh trầm xuống, "Con không biết có nên đi tiễn cậu ấy hay không."

"Như vậy con có muốn đi hay không?" Hôm nay Lạc Văn Viễn đã có thể chấp nhận quan hệ của bọn họ, vốn nghĩ rằng hai người bọn họ có thể cố gắng đến cùng, lại không nghĩ rằng hai người sẽ tách ra bằng cách này, cuối cùng còn phải xa cách cả nửa Địa Cầu.

"Dĩ nhiên con muốn đi." Lạc Từ Tinh thở dài, "Ba, con cảm thấy rất khó khăn, tại sao trong tình yêu, lại có nhiều gặp ghềnh như vậy."

"Như vậy lúc có được tình cảm mới thấy nó đáng quý." Lạc Văn Viễn cười nói, "Các con còn trẻ, tương lai đường còn dài, sau này thì như thế nào, người nào cũng không thể nói trước. Cho nên Tiểu Tinh, ba cảm thấy, hiện tại con đang là thiếu nữ tuổi mười tám, bất kể hậu quả mà điên cuồng một lần."

"Ba——" Lạc Từ Tinh đối với lời nói của Lạc Văn Viễn có chút khiếp sợ, cô không nghĩ tới suy nghĩ của Lạc Văn Viễn có thể trẻ hóa như vậy, thậm chí kích lệ cô vì tình yêu mà thử điên cuồng một lần.

"Con muốn đi." Lạc Từ Tinh biết cô từ trước cho tới nay chính là quá cẩn thận, cho nên mới bó tay bó chân, nếu có thể bất kể hậu quả mà thử một lần, nghe cũng không tệ.

Sau khi được an ủi trong lòng Lạc Từ Tinh đã đưa ra quyết định, sau đó tâm tình thoải mái mà đi giấc ngủ trưa, sau khi... tỉnh lại, phát hiện bên ngoài đã có tuyết, bay là tả giống như tinh linh đang khiêu vũ ở trong gió, giữa thiên địa một mảnh tinh khiết, chỉ còn lại một màu trắng thuần. Lạc Từ Tinh đứng ở bên trong cửa sổ thưởng thức một chút, sau đó mang bao tay cùng mũ trùm chạy ra ngoài.

Lần cuối cùng cô thấy tuyết là năm năm trước, khi đó cuộc sống của cô rất khó khăn, vừa mới bắt đầu đi làm, tuyết ngày hôm đó, xe buýt không chạy, trên đường taxi cũng trở nên thừa thớt mà bận rộn, Lạc Từ Tinh ở trong tuyết đi nửa giờ, lúc trở lại, thân thể cũng đông lạnh đến chết lặng, từ đó cô không thích tuyết, càng không thích mùa đông lạnh lẽo.

Nhưng, sau khi nghĩ thông suốt, Lạc Từ Tinh lại cảm thấy bông tuyết rất đẹp, sáu cánh hoàn mỹ, phảng phất có thể mang đến cho người ta vui vẻ. Đáng tiếc thời gian tuyết rơi còn chưa đủ, trên đất chỉ có một tầng thật mỏng.

Lạc Từ Tinh đứng ở trên đường, bởi vì mặc quần áo rất dày, cho nên không cảm thấy lạnh chút nào, cô nghĩ, so với năm năm trước, cô đã trưởng thành lên rất nhiều, vì vậy cũng nên một lần dừng cảm đưa ra quyết định.

Mặc dù bọn họ không thể ở chung một chỗ, nhưng bọn họ vẫn là bạn bè, nói một cách hợp lý, chính là bạn bè đến chào tạm biệt.

Nhưng Diệp Hiên Nhiễm sẽ không cảm thấy cô giống người hai mặt chứ, nói chia tay chính là cô, đến sân bay tiễn người cũng là cô, vạn nhất bị ghét làm sao bây giờ?

Mới vừa nghĩ tới đây, Lạc Từ Tinh đột nhiên nghe được sau lưng vang lên một giọng nói trong trẻo dịu dàng: "Tiểu Tinh."

Trên mặt Lạc Từ Tinh mang theo ảo não xoay người, khi nhìn đến người kia trong nháy mắt hơi ngẩn ra.

Diệp Hiên Nhiễm mặc bộ quần áo màu xanh biếc, mang theo một cái mũ màu đen, bên trên có dính một vài bông tuyết, phía dưới vẫn là khuôn mặt làm động lòng người, giờ phút này ánh mắt tinh xảo xinh đẹp kia đang ngắm nhìn cô, trong tầm mắt có ẩn nhẫn tình cảm.

"Cậu, tại sao lại tới đây?" Lạc Từ Tinh phản ứng kịp có chút khẩn trương. Diệp Hiên Nhiễm là đến từ biệt cô sao?

"Ngày mai mình sẽ phải rời đi." Quả nhiên Diệp Hiên Nhiễm là đặc biệt tới tìm cô nói lời tạm biệt, sau khi Lạc Từ Tinh ý thức được điểm này, trong lòng hơi dâng lên một cổ chua xót, bởi vì cậu không dám xác định cô có đến sân bay tiễn cậu hay không, cho nên mới tới sao?

Lạc Từ Tinh gật đầu một cái: "Mình biết, Mình đã nghe An Minh nói. Bây giờ thân thể cậu như thế nào?"

Trên lông mi thật dài của cậu rủ xuống mấy bông tuyết, nháy mắt khi cả hai giống như một đốm nhỏ mây trắng, giống như tinh linh: "Cậu..." Chờ mình trở lại. Bốn chữ này bị cậu nuốt xuống bụng, trước khi cậu không có năng lực bảo vệ Lạc Từ Tinh, cũng không muốn mở miệng hứa hẹn loại lời thề yếu ớt này.

Lạc Từ Tinh nghiêng đầu một chút nhìn Diệp Hiên Nhiễm, không biết cậu muốn nói gì, nhưng cuối cùng Diệp Hiên Nhiễm cũng không nói ra, ngược lại đổi đề tài: "Đừng ở trong tuyết quá lâu, cẩn thận không bị ốm."

"Cảm ơn, mình không sao... Hắt xì!" Lạc Từ Tinh mới vừa nói không có sao, liền hắt hơi một cái.

"Cậu thật là." Về mặt Diệp Hiên Nhiễm lại nghiêm túc, vươn tay lôi kéo cánh tay Lạc Từ Tinh đi ra ngoài. Lạc Từ Tinh không rõ cho nên liền vội vàng hỏi cậu muốn làm cái gì, Diệp Hiên Nhiễm nói đưa cô đi mua thuốc.

Lạc Từ Tinh nhỏ giọng giải thích: "Trong nhà vẫn còn, lần trước cậu mua vẫn còn chưa uống hết."

Diệp Hiên Nhiễm vẫn không nói lời nào, nhẹ nhàng liếc nhìn cô một cái, Lạc Từ Tinh liền tự giác ngậm miệng.

Đến tiệm thuốc, Diệp Hiên Nhiễm mở miệng nói với thầy thuốc mấy loại muốn mua, bác sĩ mặc một bộ áo trắng hỏi: "Tiểu tử đối với thuốc rất am hiểu sao, biết nhiều loại thuốc tốt như vậy."

"Vâng, mua cho cô ấy." Diệp Hiên Nhiễm chỉ chỉ Lạc Từ Tinh, "Mỗi loại thuốc mua hai hộp."

"Mua nhiều như vậy, cậu muốn đi xa sao?" Thầy thuốc hỏi một câu, "Bạn trai cô suy tính thật chu đáo, mấy loại thuốc này bao gồm chữa cả mấy loại bệnh nhỏ như cảm, cô thật hạnh phúc."

"Vâng." Diệp Hiên Nhiễm trả lời, không giải thích thêm.

Mặt Lạc Từ Tinh có chút hồng, cô đã quen không giải thích quan hệ bọn họ nênlaafn này cũng không giả thích nữa, trong lòng ảm áp, ngoài miệng lại nói lầm bầm: "Làm gì có người mong muốn bị bệnh đâu."

"Đây cũng không phải là mong muốn cô ngã bệnh." Thầy thuốc nở nụ cười, "Mà là sợ người không may cảm thấy thân thể không thoải mái cậu ấy lại không có cách nào trở lại cùng cô cũng chỉ có thể chuẩn bị trước cho cô thật tốt, thật rất lãng mạn."

Bác à... Bác không thấy mình lo hơi nhiều sao? Mặt Lạc Từ Tinh càng thêm đỏ.

Thầy thuốc gói kỹ thuốc, tràn đầy một bọc lớn, có thể đủ uống trong một thời gian dài, Lạc Từ Tinh ôm thuốc, đi theo sau lưng Diệp Hiên Nhiễm ra cửa, phía ngoài tuyết đã ngừng, tầng mây màu xám trên bầu trời bắt đầu tiêu tán, từ từ lộ ra bầu trời màu lam, Lạc Từ Tinh tiếc hận nói một tiếng: "A, tuyết ngừng rồi."

"Ừ." Diệp Hiên Nhiễm đáp một tiếng.

Hai người trầm mặc đi tới trước cửa nhà của Lạc Từ Tinh, Diệp Hiên Nhiễm nhìn cô, nhưng không nói cái gì nữa, cậu vốn dĩ là một người rất trầm mặc, sau khi trải qua chuyện này lại càng thêm ít nói, cuối cùng chỉ có thể nói một câu: "Tiểu Tinh, chăm sóc bản thân thật tốt, tạm biệt."

"Tạm biệt, Diệp Hiền Nhiễm." Trong lòng Lạc Từ Tinh nói, ngày mai vẫn còn có thể nói tạm biệt.

Diệp Hiền Nhiễm xoay người rời đi, Lạc Từ Tinh đứng tại chỗ, nhìn cậu từ từ biến mất ở khúc quanh.

Ở khúc quanh, Diệp Hiền Nhiễm thấy Ủy Trì An Minh đang dựa vào xe chờ cậu.

Ủy Trì An Minh cười một tiếng: "Vẫn là nhện không được." Trong giọng nói cũng không thể phát hiện ra được sự ghen tuông.

Diệp Hiền Nhiễm gật đầu một cái: "Thoạt nhìn cô ấy rất kiên cường, thật ra thì rất yếu ớt, An minh, sau khi mình rời đi, chăm sóc tốt cho cô ấy giúp mình."

"Cái này là điều dĩ nhiên." Ủy Trì An Minh vỗ vỗ bả vai Diệp Hiền Nhiễm, "Lên xe, mình đưa cậu trở về."

Lạc Từ Tinh ôm một đồng lớn thuốc lên lầu, lúc mở cửa thấy Lạc Văn Viễn lại ôm đàn ghi-ta viết nhạc, thấy Lạc Từ Tinh trở lại cười nhìn cô nói: "Tiểu Tinh, mau tới đây, vừa rồi bởi vì chuyện của con, ba có linh cảm, ba đàn cho con nghe."

"Dạ." Lạc Từ Tinh đem thuốc cất vào phòng, sau đó chạy đến nghe.

Giọng nói của cậu giống như nước suối mùa xuân, có loại gột rửa lòng người đến tron sạch, lại phảng phất chính là tình yêu vừa thuần khiết tốt đẹp vừa say đắm lòng người, đem tất cả suy nghĩ cùng tình cảm hóa thành âm nhạc, Lạc Từ Tinh nghe đến nhập thần, cho đến hết một khúc mới ngừng dùng sức vỗ tay: "Rất hay!"

"Ừ, đáng tiếc ba không thể viết được một câu lời bài hát, có lẽ là ba không có thanh xuân." Lạc Văn Viễn hơi khổ não.

Lạc từ Tinh vừa định an ủi ông muốn để cho ông từ từ suy nghĩ, lúc sau đột nhiên suy nghĩ vừa động: "Ba, nếu không để cho con viết thử một chút?"

"Con?" Lạc Văn Viễn kinh ngạc, ngay sau đó cười lên, "Được, chúng ta cùng nhau sáng tác ra một ca khúc."

"Dạ!" Lạc Từ Tinh ôm bản thảo, trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Ra đi để có thể gặp lại

Một buổi chiều, sau khi hoàn thành kế hoạch học tập, Lạc Từ Tinh bắt đầu viết lời bài hát, lúc trước, cô cũng từng cùng với Lạc Văn Viễn viết lời bài hát, cũng được giảng giải qua điểm yếu và những điều cần chú ý trong khi viết, vì vậy Lạc Từ Tinh viết tương đối thuận lợi.

Đối với tiết tấu cũng như nhạc phổ có cảm hứng rất mạnh, mặc dù chỉ nghe bài hát một lần, nhưng ấn tượng đã lưu lại, vì vậy chỉ một buổi trưa, Lạc Từ Tinh đã có thể viết tốt và hoàn thành phần điệp khúc.

Ngày thứ hai là một ngày có ánh mặt trời rực rỡ, trên đường tuyết đọng cũng rất nhanh bị hòa tan, sáng sớm Lạc Từ Tinh liền rời giường, mặc quần áo thật đẹp chuẩn bị lên đường đến sân bay, cô đi xe buýt đến Quảng trường Nhân Dân, sau đó ở chỗ này lại bắt xe buýt đến sân bay, bởi vì có chút chột dạ, cho nên ngồi ở tận bên trong cùng.

Sau khi đến sân bay, Lạc Từ Tinh có chút mờ mịt, cũng may cô không phải là không biết đường, rất nhanh đã đi đến cửa vào của chuyến bay đi Mỹ, ngồi xuống một bên của khu nghỉ ngơi.

Sau đó cầm tờ báo bên cạnh lên, giở lên trước mặt, vừa xem tin tức trên tờ báo, vừa tìm kiếm bóng dáng của nhóm người Diệp Hiền Nhiễm.

Rất nhanh, sau khi có thông báo chuyến bay sẽ xuất phát sau nửa tiếng nữa, Lạc Từ Tinh thấy ba người bọn hắn cùng Diệp Thi Thi tới đây, không nghĩ tới Diệp Thi Thi cũng ở đây, điều này làm cho tim Lạc từ Tinh đập hơi nhanh, nhưng vốn dĩ cô cũng chỉ định lặng lẽ nhìn Diệp Hiền Nhiễm rời đi, cho nên mặc dù có Diệp Thi Thi, Lạc Từ Tinh cũng không thấy có vấn đề gì.

Tối ngày hôm qua, Lạc Từ Tinh lên trên MSN gọi video nói chuyện phiếm với Thước Nguyệt, bởi vì ba mẹ Thước Nguyệt ly hôn, không thể đi học, cộng thêm việc cô ấy đã sớm quyết định sau khi tốt nghiệp trung học sẽ ra nước ngoài du học, cho nên trong khoảng thời gian này cũng không học ở trường, vẫn đang đi du lịch vòng quanh trái đất.

Lúc Thước Nguyệt quen biết Lạc Từ Tinh, vô cùng tiếc hận, đơn giản là hận không thể từ trong màn hình bò ra ngoài cho cô một trận, Thước Nguyệt nói: "Cậu đồ ngọc này, không biết trên đời còn ai có thể ngọc hơn cậu. Nhưng mà mình hiểu cậu, Diệp Hiền Nhiễm muốn trở thành minh tinh, cần bản một chút xi căng đàn cũng không thể đánh, chẳng qua là để cho cậu phải chịu khổ, chịu nhiều tổn thương như vậy."

Lạc Từ Tĩnh trả lời: "Thật ra thì mình cũng không cảm thấy khó cực, chỉ là bọn mình không ở chung một chỗ mà thôi, nhưng cũng không vì vậy mà tình cảm của mình đối với cậu ấy giảm đi bao nhiêu, bất kể tương lai chúng ta có ở chung một chỗ hay không, tình yêu này sẽ vĩnh viễn ở trong lòng mình, khích lệ mình tiến về phía trước."

"Cậu có thể nghĩ như vậy là tốt rồi."

Kết thúc hồi tưởng, Lạc Từ Tĩnh đem tờ báo che kín mặt hơn một chút, sợ bị Diệp Hiên Nhiễm phát hiện.

Nhưng cô lại không dám nhìn một cách đàng hoàng, chỉ có thể cách một khoảng thời gian, liếc mắt nhìn. Nhưng lúc nhìn lại, lại phát hiện Diệp Hiên Nhiễm không có đứng yên một chỗ, mà xem ra Ủy Trì An Minh và An Triệt đang đi về phía cô, không đợi Lạc Từ Tĩnh phản ứng kịp, tờ báo đang che chắn trước mặt liền bị ngón tay thon dài trắng nõn rút đi.

Trước mặt, là khuôn mặt của Diệp Hiên Nhiễm.

Nguyên nhân là bởi vì chỗ Lạc Từ Tĩnh, ở góc độ này nhìn sang, thân hình Diệp Hiên Nhiễm thon dài, vô cùng cao, khiến cho cô có cảm giác bị áp bách, cô cúi đầu, không biết nên nói cái gì.

Ủy Trì An Minh cùng An Triệt và Diệp Thi Thi đi tới, An Triệt cười nói: "Tiểu Tĩnh, sao cậu tới đây cũng không nói với bọn mình một tiếng, bọn mình đi cùng nhau. Minh cực kỳ phản đối, sao cậu lại lên lên lút lút, còn làm bộ dạng như đang xem báo, nếu như không phải là Nhiễm nhận ra cậu, thì chắc cậu không định xuất hiện, chỉ ngồi ở chỗ này nhìn ra."

Lạc Từ Tĩnh đứng lên, vừa định gạt đầu, liền nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Diệp Thi Thi, thoáng chốc, trong lòng run lên.

Thắng thần nói, mặc dù cô cũng không sợ Diệp Thi Thi, nhưng lại không muốn gặp lại cô ấy, vì mặc dù cô gái này mới mười năm tuổi nhưng lại quá mức trầm tĩnh sắc bén, phảng phất giống như một thanh đao sắc bén, có thể trực tiếp cắm thẳng vào tim, Lạc Từ Tĩnh quay đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, bởi vì mình không biết mình có nên xuất hiện hay không."

Ủy Trì An Minh mỉm cười: "Tiểu Tĩnh tại sao có thể nói như vậy, chúng ta đều là bạn bè tốt nhất, tới đây tiễn nhau cũng không có gì, có cần bọn mình tránh đi một chút hay không?"

Âm thanh rơi xuống, An Triệt liền ôm bả vai Ủy Trì An Minh: "À, mình và An Minh đi mua một ít đồ, Thi Thi cũng đi cùng bọn mình đi." Nói xong, liền kéo Diệp Thi Thi đang không tình nguyện rời đi.

Xung quanh chỉ còn lại hai người bọn họ, Lạc Từ Tĩnh cúi đầu nhìn dưới mặt đất, không biết nên nói cái gì, về u sầu khi ly biệt dần dần sinh ra, Lạc Từ Tĩnh vừa nghĩ tới việc phải thật lâu mới có thể nhìn thấy cậu, liền cảm thấy khó chịu lợi hại.

Nhưng Lạc Từ Tĩnh lại không thể giữ cậu lại, bởi vì này lần đi là vì chữa bệnh, ở trong lòng cô yên lặng cầu nguyện, kỳ tích nhất định phải xuất hiện.

"Mấy ngày nay thời tiết có vẻ không tốt, mặc nhiều một chút." Diệp Hiên Nhiễm lại lên tiếng, "Đừng chỉ biết học rồi làm việc, nhớ phải nghỉ ngơi, nếu lại gặp phải chuyện bị bắt nạt, phải đi tìm An Minh, mình đã nhờ cậu ấy chăm sóc cậu.... Mình sẽ sớm trở lại."

Câu nói sau cùng hoàn toàn bị nước mắt của Lạc Từ Tĩnh đánh nát, nước mắt không thể khống chế rơi xuống, cô cố gắng hít lỗ mũi, muốn đem nước mắt nuốt trở về, nhưng chứng như không nghe lời rơi xuống ngày càng nhiều, lúc Lạc Từ Tĩnh giơ tay lên muốn lau nước mắt, một cái khăn tay đã được đưa lên lau nước mắt cho cô.

Diệp Hiên Nhiễm hơi cúi người, cẩn thận lau nước mắt cho cô, trên mặt đất yên tĩnh vừa vãn bị một tia nắng mặt trời chiếu vào, ấm áp mà tốt đẹp, Lạc Từ Tĩnh mở to hai mắt, muốn đem hình ảnh này nhớ mãi trong lòng.

Hai người không biết khi nào thì bắt đầu nhìn thẳng vào mắt nhau, trong lòng Lạc Từ Tĩnh có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không nói ra miệng, sau khi Diệp Hiên Nhiễm dọn đồ xong, cũng không nói thêm gì nữa.

An Triệt bọn họ không biết quay trở lại lúc nào, phá vỡ không khí yên tĩnh này.

"Phải lên máy bay rồi, lên đường bình an." Lạc Từ Tĩnh quay đầu nhìn đồng hồ, nói.

Nhưng Diệp Hiên Nhiễm không trả lời, ngược lại ngưng mắt nhìn Lạc Từ Tĩnh thật lâu, nhẹ nhàng mở miệng: "Nếu như mình bị mất giọng, cậu vẫn sẽ yêu mình chứ?"

Lạc Từ Tĩnh không nghĩ tới Diệp Hiên Nhiễm sẽ nói lời như vậy, cô rất yêu cậu, yêu đến tình nguyện buông tay cũng không muốn cậu phải chịu đựng lời đồn đãi nhảm nhí, mặc dù mất đi giọng nói, vậy thì thế nào, cô yêu chính là con người cậu, mà không phải là giọng nói của cậu. Nhưng Lạc Từ Tĩnh lại không hy vọng cậu sẽ mất đi giọng nói, bởi vì cô hi vọng cậu có thể ở trên sân khấu, hát những ca khúc thật hay, nhảy những bài vũ đạo thật tuyệt vời, cô hi vọng cậu sẽ trở thành tiêu điểm của sự chú ý, mà ý nghĩ này nhất định sẽ có thể thực hiện được.

Cô tin tưởng vào điều này.

Nghĩ đến đây, Lạc Từ Tĩnh nói: "Mình hi vọng cậu, có được những gì cậu muốn."

Đột nhiên Diệp Hiên Nhiễm nở nụ cười, nụ cười của cậu rất tinh khiết, phảng phất giống như đứng dưới trời tuyết ngày hôm qua, không nhiễm chút bụi,

trong nháy mắt khuôn mặt cậu đẹp giống như một bức họa, giống như là từ trong truyện manga bước ra, cậu chợt đưa tay, kéo Lạc Từ Tĩnh vào lòng, sau đó vững vàng ôm lấy cô, cúi xuống bên tai cô nói: "Tiểu Tĩnh, chờ mình trở lại."

Lạc Từ Tĩnh không trả lời, đưa tay lên từ từ ôm lấy cậu.

Sau khi Diệp Hiên rời đi, Lạc Từ Tĩnh còn đang nghĩ đến nụ cười vừa rồi của cậu, nhưng rất nhanh, liền bị nỗi buồn thay thế, cô chưa bao giờ có tâm trạng như vậy, bởi vì Diệp Hiên Nhiệm, đã thật sự rời đi.

Trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cô độc, giống như bị cả thế giới vứt bỏ, trong khoảng thời gian ngắn cô cảm thấy có chút mờ mịt.

Mọi người đều nói, rời đi là để có cuộc hội ngộ tốt hơn, nhưng đến ngày gặp lại đó, đáng về bọn họ sẽ trông như thế nào?

Cho đến khi Ủy Trì An Minh vỗ vỗ bả vai Lạc Từ Tĩnh, an ủi cô: "Đừng quá buồn, mình tin tưởng rất nhanh Nhiệm sẽ quay trở lại."

An Triệt cũng nói: "Tiểu Tĩnh, dù sao thì vẫn còn bọn mình ở lại với cậu, mình tin rằng thời gian sẽ chỉ trong nháy mắt, liền trôi qua. Tâm trạng cậu không tốt, mình đưa cậu về bằng xe máy, được không?"

"Được, quả thật mình cần phát tiết một chút." Lạc Từ Tĩnh thở ra một hơi, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, "Cảm ơn cậu, Triệt."

Trong mắt An Triệt thoáng qua điều gì đó, bởi vì quá nhanh mà không thể phân biệt được rõ ràng.

Lúc này đột nhiên Diệp Thi Thi mở miệng: "Lạc Từ Tĩnh, quần áo của tôi hình như không được đẹp lắm, cô có thể giúp tôi một chút không?"

Cô lấy cớ này khiến cho Lạc Từ Tĩnh không thể cự tuyệt, chỉ có thể đi theo cô ấy đến phòng rửa tay, không biết Diệp Thi Thi muốn nói chuyện gì với cô.

"Xem ra tôi đã coi thường cô." Quả nhiên Diệp Thi Thi không phải là đơn thuần gọi cô đến giúp một tay, mà là tiếp tục chế nhạo cô, "Nhìn qua thì cô rất đơn thuần, nhưng thực ra rất có thủ đoạn, anh tôi hoàn toàn bị đáng về của cô mê hoặc, Lạc Từ Tĩnh, ý cô là như thế nào, nói rồi đi rồi lại chạy tới sân bay, khiến cho anh tôi mang theo nhớ thương rời đi, thật đúng là cô rất yêu anh ấy."

Lạc Từ Tĩnh bị cô nói đến sắc mặt trắng nhợt, cau mày, cố gắng bình tĩnh nói: "Xin lỗi tôi không biết cô đang nói cái gì, nếu như cô không cần tôi giúp đỡ, tôi liền rời đi trước."

"Lạc Từ Tĩnh cô đứng lại!" Diệp Thi Thi cất cao giọng, "Mặc dù tôi và anh không cùng mẹ, nhưng tôi vô cùng thương anh ấy, quan tâm anh ấy, nếu như cô chỉ có thể mang đến tổn thương cho anh ấy, như vậy coi như tôi dốc hết mọi thứ, cũng nhất định sẽ không để cho hai người ở chung một chỗ!"

"Diệp Thi Thi, rốt cuộc cô có biết yêu là gì không?" Vốn tâm trạng của Lạc Từ Tĩnh đang cực kỳ kém, bị cô nói như vậy, càng dễ dàng tức giận, "Tình yêu, chính là cam tâm tình nguyện, bởi vì nhất cử nhất động của đôi phương mà vui vẻ mà bi thương, tất cả những khổ cực đều sẽ tạo thành cuộc sống, tình yêu cũng giống như vậy, nếu không tại sao lại có thể khắc cốt ghi tâm như vậy. Tình cảm không có sóng gió, tôi cũng muốn có, nhưng số mạng đã an bài như vậy, tôi cũng không có cách nào, chỉ có thể tiếp nhận. Dù sao, tôi cũng sẽ cố gắng hết sức." Dứt lời, xoay người rời đi.

Cô không có tâm trạng cũng không có thời gian cãi nhau với Diệp Thi Thi, cô cần thời gian để trở thành một người tốt hơn.

Bên ngoài Ủy Trì An Minh cùng An Triệt đang chờ, thấy Lạc Từ Tĩnh ra ngoài, cũng thở phào nhẹ nhõm, đi tới đây: "Tiểu Tĩnh, Diệp Thi Thi bắt nạt cậu không?"

Lạc Từ Tĩnh lắc đầu: "Không."

"Vậy thì tốt." Ủy Trì An Minh thở phào.

Trong chốc lát Diệp Thi Thi cũng đi ra, ánh mắt nhìn về phía Lạc Từ Tĩnh rất phức tạp, Lạc Từ Tĩnh cũng không để ý tới cô, vẫn không nhìn ánh mắt của cô, sau khi Diệp Hiên Nhiệm rời đi, người cô có thể yên tâm lệ thuộc vào cũng không còn, bản thân không trở nên kiên cường, yếu ớt thì để cho ai nhìn đây.

Ủy Trì An Minh đã lấy được bằng lái, lần này cậu cũng lái xe tới đây, vững vàng trở Lạc Từ Tĩnh đến dưới nhà, sau khi cô xuống xe, Ủy Trì An Minh đuổi theo, nói cho Lạc Từ Tĩnh một tin tức: "Tiểu Tĩnh, đã tìm được người để lộ ra tin tức."

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Sau khi cậu đi, mọi việc đều ổn

Lạc Từ Tĩnh sừng sốt: "Đã tìm được, là ai?"

"Cậu có nhớ không, trong cuộc thi, nam sinh ở cùng phòng nghỉ với bọn mình." Ủy Trì An Minh nói.

Lúc trở về Lạc Từ Tinh suy nghĩ một chút, lập tức nghĩ ra, là một nam sinh lớn lên rất tuấn tú, thực lực không tệ, nhưng khi thi tuyển, tiết mục vừa vận xếp sau tiết mục của TK, khiến cho tiết mục đó cho dù có tốt cũng không thể nổi lên được, về sau cũng không dùng chung phòng nghỉ với TK nữa. "Mình nhớ rồi, chẳng lẽ là cậu ta truyền ra sao? Nhưng là vì sao chứ?"

"Bởi vì ghen tỵ cùng không cam lòng. Lúc ấy Tinh Nghệ muốn khai trừ Nhiễm ra khỏi nhóm, sau đó để cho một nam sinh gia nhập vào." Ủy Trì An Minh cau mày, "Nhưng bởi vì mình cùng Triệt kiên quyết phản đối, cuối cùng cũng lưu lại Nhiễm, hi vọng của cậu ta rơi vào khoảng không. Chị của cậu ta học cùng lớp với cậu, cho nên mới chụp được hình."

Lạc Từ Tinh gật đầu một cái, sắc mặt bình tĩnh: "Hóa ra là như vậy."

Ủy Trì An Minh lo lắng nhìn cô, Lạc Từ Tinh lại cười cười: "Không sao An Minh, mình cũng không sao cả, vốn là tình cảm của bọn mình cũng có rất nhiều vấn đề, mặc dù người này không thể phá hư, cũng sẽ có những người khác tới quấy rối."

"Được rồi, cậu có thể hiểu được là tốt rồi." Ủy Trì An Minh nói, "Mình đi trước, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Sau khi Lạc Từ Tinh biết được chuyện này, liền nghĩ xem sẽ phản kích thế nào, mặc dù tính tình của cô tốt, nhưng không có nghĩa là có thể bị người khác bắt nạt, chỉ bởi vì ghen tỵ liền đi hại người khác, người như vậy, căn bản không xứng trở thành thần tượng.

Sáng sớm, phía dưới lầu có tiếng xe máy, Lạc Từ Tinh lập tức tỉnh dậy, sau đó một phút, chuông điện thoại di động cũng vang lên, là An Triệt. Lạc Từ Tinh mơ mơ màng màng nghe, cả người ưỡn oái: "An Triệt cậu có lâm hay không, sáng sớm đã tới đánh thức người khác."

"Còn sớm sao, cũng sắp tám giờ rồi." An Triệt cười nói, "Tiểu Tinh cậu thật là quá lười đi."

"Tối hôm qua mình viết lời đến khuya mới ngủ, được rồi được rồi, giờ mình dậy." Lạc Từ Tinh cúp điện thoại, buộc tóc, rồi giường rửa mặt thật nhanh.

Mười phút sau, Lạc Từ Tinh xuất hiện ở lầu dưới.

Sau đó liếc mắt liền thấy được An Triệt đang ngồi trên xe máy, bên ngoài màu xanh đậm, thiết kế hình giọt nước, vô cùng xinh đẹp, mà An Triệt đang đội mũ bảo hiểm, mặc quần áo thật dày, nhưng vóc người cậu hơi gầy, cho nên thoát nhìn vừa vặn. Lạc Từ Tinh đi tới liền nhận được một cái mũ bảo hiểm từ xa bay đến, nhận lấy mang vào, sau đó nhảy lên ngồi sau lưng An Triệt, sau khi trèo lên mới bắt đầu lo lắng: "An Triệt, kỹ thuật lái xe của cậu như thế nào đây, nếu như không tốt, thì lái chậm một chút, từ từ một chút thôi."

An Triệt cười lên, giọng nói giấu bên trong mũ bảo hiểm, nên hơi nhỏ: "Cậu yên tâm, không đến nỗi nào đâu. Được chưa, bọn mình nên lên đường rồi!"

Lạc Từ Tinh lập tức nắm lấy quần áo An Triệt, một giây kế tiếp, xe máy giống như một mũi tên màu xanh đang bay ra ngoài.

Theo quán tính Lạc Từ Tinh thiếu chút nữa ngã về phía sau, vội vàng dùng sức bắt được quần áo An Triệt, cảm nhận cảm giác gió gào thét hai bên tai. Lúc đội đèn xanh đèn đỏ, An Triệt dừng lại, quay đầu nhìn Lạc Từ Tinh nói: "Thật ra thì đi vào mùa hè là tốt nhất, gió ấm áp, chỉ cần đeo kính bảo hộ, sẽ vô cùng hưởng thụ."

"Được, mùa hè này có cơ hội, sẽ đi hóng gió thêm lần nữa." Tâm trạng của Lạc Từ Tinh đã khá hơn nhiều.

"Không thành vấn đề!"

An Triệt chở Lạc Từ Tinh một đường hướng vùng ngoại ô đi, con đường chỗ này không gập ghềnh, không cần phải lo lắng, hai bên đường trồng hoa anh đào, hiện tại chỉ có nhánh cây trụi lủi cùng vài cành lá mới mọc, chỗ xa hơn được trồng lúa, màu xanh biếc trải dài vô hạn làm tâm tình con người ta sáng khoái, với tốc độ như vậy, Lạc Từ Tinh cảm giác mình giống như có cánh, có thể bay lên.

Chờ cho đến khi đến nơi, An Triệt cầm hai cái mũ bảo hiểm, gọi Lạc Từ Tinh: "Đến đây, mình dẫn cậu đến chỗ này."

"Đi chỗ nào?" Lạc Từ Tinh hỏi thăm.

"Đi theo mình, sẽ không bán cậu đi đâu."

"Cũng không thể chắc chắn, nếu cậu thật sự đem mình đi bán thì làm sao bây giờ?" Lạc Từ Tinh vừa cùng cậu cãi vã, vừa đi theo An Triệt đến chỗ cậu muốn đưa cô đi.

Sau khi đi ra khỏi một rừng cây nhỏ, Lạc Từ Tinh chợt phát hiện, nơi này lại ẩn giấu một chỗ đẹp như vậy. Trên vách núi treo một cái thác nước không cao lắm, phía dưới là một tảng cây xanh thật lớn, đối diện với trời xanh mây trắng, đẹp như mơ.

"Thật đẹp, chỗ này nên đến vào mùa xuân và mùa hè, những chỗ kia toàn bộ đều sẽ nở hoa, còn có rất nhiều loại bướm tung cánh bay, rất rung động." An Triệt dương dương đắc ý, "Chờ mùa xuân đến sẽ dẫn cậu đến xem lần nữa."

Lạc Từ Tinh mê muội nhìn phong cảnh trước mắt, nghe vậy cười gật đầu: "Cảm ơn cậu, Triệt."

"Không cần khách khí, ai bảo chúng ta là bạn tốt đây." An Triệt làm bộ như không tìm không phổi cười, đưa tay khoác lên bả vai Lạc Từ Tinh, đê xuống một cái, "Cố lên, Nhiệm đi còn có bọn mình, mình cùng An Minh cũng sẽ chăm sóc cậu thật tốt."

Lạc Từ Tinh quay lại, gật đầu mỉm cười, nụ cười đẹp như tuyết: "Mình biết."

An Triệt nhìn nụ cười xinh đẹp của cô, định nói lời muốn nói, lại yên lặng nuốt trở vào, cứ như vậy bảo vệ, cũng rất tốt, còn nếu muốn tỏ tình, lại mang thêm phiền não cho Lạc Từ Tinh.

Rất nhanh một tuần liền trôi qua, cùng với việc Nhiệm rời đi, độ nóng của tin tức từ từ rút xuống, cuối cùng lại bị mấy tin tức mới thay thế.

Lạc Từ Tinh đến trường học, phát hiện tầm mắt đặt ở trên người cô rõ ràng ít đi rất nhiều, điều này khiến cho cô cảm thấy tự tại một chút, dù sao từ bây giờ cô cũng không có thói quen trở thành tiêu điểm của mọi người. Đến lớp học, theo bản năng Lạc Từ Tinh nhìn về vị trí của Tống Nhạc Nhạc, cô là một nữ sinh ít nói, thấy Lạc Từ Tinh nhìn mình, trong mắt xẹt qua một tia chột dạ thật nhanh, sau đó cúi đầu.

Xem ra, đúng là cô ấy làm.

Lạc Từ Tinh cảm thấy không thể hiểu được, làm như vậy có ích lợi gì đâu, trừ việc có thể hả giận, nhưng hậu quả thì sao, khi công ty biết, có thực tập sinh bởi vì ghen ghét nên mới để lộ ra tin tức, tin tưởng người đó cũng không thể ra mắt được nữa.

Nhưng không phải mỗi người đều giống như Lạc Từ Tinh cẩn thận như vậy, Lạc Từ Tinh chỉ có thể chờ đến buổi trưa lúc ăn cơm cùng Tống Nhạc Nhạc nói chuyện một phen, sau đó bỏ qua quá khứ.

Sang năm mới, không khí rõ ràng khẩn trương hơn, áp lực của việc thi tốt nghiệp trung học bao phủ trong lòng của mỗi người, Lạc Từ Tinh cũng không ngoại lệ, mặc dù hiện tại cô vẫn duy trì vị trí thứ nhất như cũ, nhưng lại không thể buông lỏng một chút.

Ủy Trì An Minh cùng An Triệt thật sự rất chăm sóc Lạc từ Tinh, dường như buổi trưa nào cũng lôi kéo cô cùng nhau ăn cơm, mà mọi người cũng từ ngạc nhiên biến thành thấy nhưng không thể trách, trừ cảm thán Lạc Từ Tinh thật may mắn ở ngoài, thì cũng không có ai giờ trò nữa.

Mà lần trước bài hát Lạc Từ Tinh cùng Lạc Văn Viễn hợp tác viết ra bán ra ngoài rất thuận lợi, hơn nữa giá cả rất tốt, sang năm mới, bài hát này liền lặng lẽ bắt đầu được phát ở trên đường phố.

Điều này cũng khiến cho Lạc từ Tinh bắt đầu từ từ học viết lời nhạc, lại lợi dụng thời gian không làm gì cùng Lạc Văn Viễn học đánh đàn ghi-ta.

Lạc Từ Tinh rất ít khi chú ý chuyện tình Diệp Hiên Nhiễm, cũng không phải là không quan tâm, mà là bởi vì cô đem cậu cất dấu ở trong lòng. Lạc Từ Tinh cảm thấy, cô phải cố gắng sống thật tốt, như vậy mới có thể làm cho Diệp Hiên Nhiễm an tâm. Cô nhớ tới một vài bộ phim, sau khi nam chính rời đi, cuộc sống của nữ chính trôi qua an ổn mà tốt đẹp, là bởi vì những người yêu thương người, luôn một lòng muốn người vui vẻ.

Sau khi cậu đi, mọi thứ đều ổn.

Ngược lại An Triệt cùng Ủy Trì An Minh thường nói đến chuyện tình của Diệp Hiên Nhiễm, nói cậu đã bắt đầu tiếp nhận trị liệu, phải trải qua một ca, Lạc Từ Tinh nghe xong trong lòng run sợ, liên tiếp mấy ngày cũng ngủ không được ngon giấc, chỉ sợ Diệp Hiên Nhiễm sẽ phát sinh điều gì ngoài ý muốn.

Bởi vì áp lực học tập quá nặng, lại lo lắng cho Diệp Hiên Nhiễm, lúc nửa đêm, Lạc Từ Tinh đột nhiên cảm giác được dạ dày rất đau, sau khi đau đến mức tỉnh lại, Lạc Từ Tinh ôm dạ dày co rút đứng lên, phát ra một chút rên rỉ, chắc là đau dạ dày, Lạc Từ Tinh nghĩ.

Nhưng ai biết cơn đau lại càng diễn càng liệt, Lạc Từ Tinh đau đến trên trán cũng hiện đầy mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, cô miễn cưỡng bỏ dậy, ôm bụng đi bộ đến phòng bếp rót một chén nước, sau đó mở đèn ở trong bọc lớn thuốc mà Diệp Hiên Nhiễm đưa cô tìm thuốc, một lần uống liền mấy viên thuốc, sau đó bỏ lên giường, lần nữa nằm xuống.

Ai biết thuốc này thật rất hữu dụng, trong chốc lát, Lạc Từ Tinh đã cảm thấy thư thái rất nhiều, lông mày dần ra, từ từ đi vào giấc ngủ.

Ở trong mộng nằm mơ thấy Diệp Hiên Nhiễm, cậu nói với cô mọi chuyện đều ổn, không cần lo.

Còn có một lần, Lạc Từ Tinh lại ăn đồ lạnh vào đúng ngày, khiến cho bụng cô đau đến mức lăn lộn, cô lần nữa mở ra túi thuốc lớn kia, lại tìm thấy thuốc uống, Lạc Từ Tinh uống vài viên, mới có thể vượt qua được.

Nghĩ đến cảnh tượng lúc Diệp Hiên Nhiễm mua thuốc, Lạc Từ Tinh có chút đỏ mặt, tại sao lúc ấy cậu ấy lại có thể dùng khuôn mặt bình tĩnh như vậy để mua loại thuốc này chứ.

Nhưng vẫn cảm thấy cậu rất tuần tú.

Thời gian trôi mau như nước chảy, trong nháy mắt, thời gian đã bước sang tháng năm, khoảng cách thi tốt nghiệp trung học chỉ còn lại hơn một tháng, không khí tràn ngập căng thẳng như đang chạy đua với thời gian, Lạc Từ Tinh gầy đi một chút, có vẻ ánh mắt trông to hơn, liên tiếp mấy lần thi thử thành tích cũng vô cùng tốt, bỏ xa người đứng thứ hai, giáo viên của cô vô cùng vui mừng, ngược lại an ủi Lạc Từ Tinh đừng cố quá, cần phải chú ý thân thể.

An Triệt len lén chụp hình Lạc Từ Tinh, gửi cho Diệp Hiên Nhiễm, hướng về phía trong màn ảnh nhìn thấy Diệp Hiên Nhiễm cũng gầy đi một chút nói: "Cậu nhìn hai người các cậu đi, thật là ăn ý, hai người đều gầy đi."

Trong con người Diệp Hiên Nhiễm thoáng qua đau lòng, nhìn Úy Trì An Minh đang đứng một bên nói: "An Minh, nhờ cậu một chuyện, mình cho người gửi qua bưu điện một chút thực phẩm dinh dưỡng, cậu không được nói cho cô ấy biết là mình đưa, để cho cô ấy ăn nhiều một chút."

Úy Trì An Minh bắt đầu đi: "Được rồi được rồi, nhưng nếu như nói xong, Tiểu Tinh bởi vì cảm động với mình mà quay sang yêu mình, cậu cũng đừng khóc."

"Cô ấy sẽ không như vậy." Diệp Hiên Nhiễm cười, mặt mày đã không còn chút ngây ngô của một thiếu niên, từ từ lộ ra là một thanh niên ngày càng đẹp trai.

"A, cậu đi chết đi." An Triệt khoa trương che mắt, "Rõ ràng hai người cũng không có ở cùng nhau, làm sao có thể vẫn yêu cậu chứ, Nhiễm, cậu không khỏi quá tự tin đi!"

Nhưng Diệp Hiên Nhiễm chỉ cười cười, cũng không giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Sau khi thi vào đại học

Lúc Lạc Từ Tinh nhận được từ Úy Trì An Minh một bọc lớn đồ, sau một giây im lặng, mới cười lộ lên: "Thật ra thì mình không cần ăn nhiều thực phẩm dinh dưỡng như vậy đâu."

"Cậu cứ cầm đi." Úy Trì An Minh đưa tay vuốt vuốt đầu Lạc Từ Tinh.

Nhẹ nhàng trở về lớp học, trong lòng Lạc Từ Tinh như có điều gì đó, thật ra cô đã lập tức đoán được, đây là đồ Nhiễm mua cho cô, cũng chỉ có Diệp Hiên Nhiễm, mới có thể quan tâm cô như vậy.

Nhớ tới Diệp Hiên Nhiễm, Lạc Từ Tinh tính toán một chút, hai người bọn họ đã gần năm tháng không gặp mặt.

Cũng không biết cỗ họng của cậu khôi phục như thế nào, hi vọng mọi thứ đều tốt.

Nhìn Tống Nhạc Nhạc đứng trước mặt, hôm nay cũng chính là ngày mà thực tập sinh lúc trước cùng TK dùng chung một phòng nghỉ trong ngày đầu của cuộc thi, bị Tinh Nghệ khai trừ ra khỏi công ty, không còn tư cách là thực tập sinh nữa. Trừng phạt này quả thật rất mạnh mẽ, nhưng cũng vì cậu ta gieo gió gặt bão, mà Tống Nhạc Nhạc lại vẫn đến tìm Lạc Từ Tinh, thỉnh cầu cô nói với bên Tinh Nghệ đừng khai trừ cậu ta.

Lạc Từ Tinh vừa bực mình vừa buồn cười, Tống Nhạc Nhạc hại bọn họ, kết quả lại nhận lại trừng phạt nhưng ngược lại muốn cô là người bị hại tới giúp một tay, đây là cái đạo lý gì, dĩ nhiên Lạc Từ Tinh cự tuyệt, huống chi, cô cũng không có năng lực để nói chuyện như vậy với Tinh Nghệ.

Tống Nhạc Nhạc không cam lòng rời đi, lúc gần đi còn để lại ánh mắt oán hận khiến cho Lạc Từ Tinh có chút kinh hãi, người này không biết có thể lại gây ra chuyện gì nữa không?

Mặc dù Lạc Từ Tinh có lòng đề phòng, nhưng vẫn không có cách nào tập trung vào chuyện này, bởi vì lần thi thử cuối cùng, sắp đến. Lần thi thử này là mấy trường trung học kết hợp với nhau ra đề, vô cùng khó, nếu như thi thật tốt, sẽ có nhiều tự tin hơn.

Tốc độ trả lời câu hỏi của Lạc Từ Tinh rất nhanh, rất nhanh đã viết xong đề mục, bắt đầu ghi đáp áp vào phiếu, vừa lúc đó, Tống Nhạc Nhạc đột nhiên nói với giáo viên bụng không thoải mái muốn đi nhà vệ sinh, Lạc Từ Tinh cũng không chú ý, cho đến lúc Tống Nhạc Nhạc đi tới bên người cô, không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên đưa tay một cái, một tay vẩy sang một bên, một tay kéo cánh tay của Lạc Từ Tinh.

Xoẹt —— bút chì 2B của cô vẽ trên tờ phiếu trả lời một dấu vết thật dài, thậm chí có nhiều chỗ còn bị rách, khiến cho tờ giấy bị xé đôi, vì vậy nó hoàn toàn vô giá trị. Lạc Từ Tinh nhú mị, có chút tức giận nhìn chằm chằm Tống Nhạc Nhạc.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi." Tống Nhạc Nhạc vội vàng nói xin lỗi, vẻ mặt như sắp khóc lên, "Vừa rồi mình không cẩn thận, không phải cố ý."

Rất nhanh giáo viên đã chạy tới, thấy phiếu ghi đáp án của Lạc Từ Tinh, khuôn mặt lộ vẻ đáng tiếc: "Tờ phiếu này không thể dùng được nữa."

Lạc Từ Tinh cảm thấy cực kỳ bực bội, đối với cuộc thi lần này, cô vô cùng coi trọng, hi vọng mượn lần thi này kiểm tra một chút thành tích của bản thân, cô cố gắng không chể tâm tình, tận lực bỏ qua quá khứ, nhưng rất nhanh, cô liền nghĩ đến có phải là em trai của cô ấy bảo cô ấy làm như vậy hay không, chính là vì phá hư tâm trạng của cô? Nhưng vừa suy nghĩ một chút, cảm thấy không thể nào, bởi vì dù sao đây cũng không phải là thi tốt nghiệp trung học, mặc dù lần này cô thi không tốt, cũng không có nghĩa là thi tốt nghiệp trung học sẽ không đạt được kết quả cao.

Sau khi giáo viên để cho Tống Nhạc Nhạc ra ngồi đi vệ sinh, liền đi ra ngoài tìm xem có phiếu trả lời trống nào không, kết quả bởi vì mọi người đều đi đủ, cho nên cũng không tìm được. Lạc Từ Tinh ngồi trên ghế, cực kỳ buồn bực, giáo viên an ủi cô: "Trước cứ như vậy đi, chờ đến lúc có kết quả, cô sẽ

nói chuyện với giáo viên chấm bài, để thành tích của em tăng lên."

"Cũng chỉ có thể như vậy." Lạc Từ Tinh thở dài.

Thời gian còn lại của cuộc thi, Lạc Từ Tinh vừa vừa ghi đáp án vừa chú ý động tĩnh, chỉ sợ lại bị Tổng Nhạc Nhạc tới đây một cái, những người khác cũng có đi ra ngoài, mỗi lần Lạc Từ Tinh đều giống như là thần hồn nát thần tính, rất nhanh cô liền cảm thấy cực kỳ buồn bực, thế nào cũng không tập trung vào bài thi được.

Sau khi nộp bài, lần đầu tiên Lạc Từ Tinh cảm thấy thất bại, nghĩ thầm, làm sao bây giờ, cô cũng không biết cô ghi đáp án như thế nào.

Buổi trưa, Lạc Từ Tinh buồn bực theo sát Ủy Trì An Ninh để nói đến chuyện này: "Thật đáng ghét, hi vọng bài thi chiều nay không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, để mình có thể tập trung làm bài thi."

Ủy Trì An Minh cùng An Triệt trao đổi ánh mắt, sau đó an ủi Lạc Từ Tinh.

Đến bài thi buổi chiều, bởi vì sau khi oán trách tâm trạng Lạc Từ Tinh bắt đầu quay trở lại trạng thái tốt nhất, nhanh chóng ghi đáp án, hơn nữa trả lời câu hỏi liền đề sau, nộp bài thi trước.

Liên tiếp sau khi thi xong ba ngày, giáo viên cho nghỉ một ngày, Lạc Từ Tinh nghỉ ngơi thật tốt, hơn nữa sau khi trở về thi biết được Tổng Nhạc Nhạc bị Ủy Trì An Minh nói, sau đó nói xin lỗi với Lạc Từ Tinh, Lạc Từ Tinh mặc dù để ý, nhưng hiện tại thi tốt nghiệp trung học quan trọng nhất, vì vậy phát tay một cái nói lần sau không được để xảy ra việc này nữa.

Rất nhanh thành tích của lần thi này đã được công bố, bởi vì Lạc Từ Tinh có một môn bị ảnh hưởng, xếp hạng cuối cùng đứng thứ hai, cũng coi là thành tích rất tốt. Giáo viên của cô đã từng hỏi Lạc Từ Tinh muốn thi vào trường đại học nào, Lạc Từ Tinh trả lời là vẫn còn chưa quyết định được, nhưng thực ra cô đã sớm nghĩ xong, cô định sẽ ở lại, chờ Diệp Hiên Nhiễm quay trở về.

Thành phố này mặc dù không phát triển giống như Bắc Kinh Thượng Hải, nhưng cũng có mấy trường đại học vô cùng nổi tiếng, trong đó trường tài chính cũng là trường được xếp hạng nhất, Lạc Từ Tinh đã sớm hạ quyết tâm phải vào trường này, nhưng sợ giáo viên không đồng ý, cho nên vẫn chưa nói.

Đợi đến tháng sáu, Lạc Từ Tinh cũng đã hoàn thành ca khúc cô tự sáng tác, kỹ năng đánh đàn ghi-ta cũng không tệ, lúc vừa đàn vừa hát có thể cùng hát với Ủy Trì An Minh cùng An Triệt.

Đến cuối tháng sáu, thành tích thi tốt nghiệp trung học được công bố ra ngoài, thành tích của Lạc Từ Tinh rất tốt, lần nào thi cũng đứng thứ nhất, lẽ ra thành tích như vậy hoàn toàn có thể thi vào bất kỳ trường đại học nào, nhưng Lạc Từ Tinh lại cố chấp ghi tên sáu trường đại học trong thành phố này.

Giáo viên của cô tức giận nói đến mức đau miệng, nhìn Lạc Từ Tinh tiếc hận quở trách: "Em có biết hay không, với thành tích của em, có thể thi vào bất kỳ trường lớn nào ở thành phố B, thành phố Q, tùy em chọn, thế nhưng tại sao em lại nhất quyết ở lại thành phố này chứ?"

"Cô, em xin lỗi vì đã khiến cho cô thất vọng." Lạc từ Tinh rũ đầu, nói xin lỗi, "Nhưng em không muốn rời khỏi nơi này."

"Chẳng lẽ em vẫn còn chờ Diệp Hiên Nhiễm trở lại sao?" Cô hỏi.

Lạc Từ Tinh có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn dùng cảm gặt đầu: "Em thực sự xin lỗi."

"Được rồi, cô không cần biết nhiều như vậy, nhưng chỉ có một điểm, ở trong trường đại học nhớ cố gắng học tập biết không? Đừng tưởng rằng lên đại học mà có thể buông lỏng, nếu như điểm thi mà không hơn mấy trường Q, thì đừng trở về gặp cô."

Lạc Từ Tinh cười khẽ gặt đầu: "Tuân lệnh, cô!"

"Tốt lắm, đi đi, cô bị em làm cho tức chết mất." Cô có chút miễn cưỡng nhìn Lạc Từ Tinh.

Trong lòng Lạc Từ Tinh vô cùng cảm kích, không nhịn được tiến lên ôm lấy cô: "Cô, chúc cô mọi việc thuận lợi, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Sau khi Lạc Văn Viễn biết được lựa chọn của Lạc Từ Tinh, cũng không nói gì, trước sau như một để cho cô tự do lựa chọn, theo ông, Lạc Từ Tinh đã lớn, có thể gánh vác được tương lai của mình, cho dù có đưa ra quyết định gì cũng sẽ không được hối hận. Thỉnh thoảng ông cũng hỏi về tình trạng của Diệp Hiên Nhiễm, sau khi biết được Diệp Hiên Nhiễm và cô cũng không liên lạc ngược lại dùng ánh mắt an ủi nhìn cô, điều này làm cho Lạc Từ Tinh dờ khóc dở cười.

Thời tiết nóng bức cuối cùng cũng có một trận mưa, Lạc Từ Tinh mở cửa sổ, cảm nhận mưa rơi vào tay, Ủy Trì An Minh cùng An Triệt cuối cùng cũng trở lại, bởi vì trước kỳ thi tốt nghiệp trung học Lạc Từ Tinh vì An Triệt làm một khóa huấn luyện khẩn cấp, thành tích An Triệt cũng dần tăng lên, cuối cùng thi đỗ vào một trường đại học, là trường ở ngay bên cạnh trường của Lạc Từ Tinh.

Theo như lời An Triệt nói: "Tiểu Tinh nhà chúng ta ưu tú như vậy, lên đại học bị người bắt cóc thì làm sao bây giờ, mình phải coi chừng cậu ấy."

Ủy Trì An Minh thi học ở một nơi khá xa, nhưng mọi người vẫn ở chung một thành phố, chỉ thiếu một người.

Trong thời gian nghỉ hè Lạc Từ Tinh đều nghiêm chỉnh luyện tập đàn ghi-ta, học tập viết lời bài hát, thậm chí bắt đầu cùng Ủy Trì An Minh cùng An Triệt phối hợp hát một vài bài, có một lần An Triệt cười nói: "Dứt khoát phải khai trừ Nhiễm, thêm cậu vào nhóm, mình cảm thấy Tiểu Tinh hát hay hơn Nhiễm."

Ủy Trì An Minh cũng làm như đúng gậy đầu đồng ý.

Lạc Từ Tinh cười nói: "Được được, vậy mình đi xin gia nhập vào TK." Nhưng trong lòng của cô lại biết, vị trí trung tâm của TK, nhất định phải là Diệp Hiên Nhiễm.

Nhắc tới Diệp Hiên Nhiễm, Lạc Từ Tinh lại có chút trầm mặc, thời gian càng lâu, tình cảm đối với cậu lại càng sâu sắc, bộ dáng của cậu, thanh âm phảng phất vừng vàng khắc vào trong trí nhớ của cô, một khi đụng vào, sẽ càng đau đớn.

An Triệt cười xấu xa cầm video gửi đến Mi cho Diệp Hiên Nhiễm, nụ cười Diệp Hiên Nhiễm càng sâu, một đôi ánh mắt đen càng thêm thâm thúy, bốt đi một chút bề ngoài của một thiếu niên, lớn lên càng thêm xuất sắc đến mức chói mắt, sau khi nhìn thấy, cười nói: "Cô ấy rất tốt."

"Đúng vậy, cậu cũng cảm thấy Tiểu Tinh có thể thay thế được vị trí của cậu phải không?" An Triệt cười xấu xa nháy mắt.

Mà Diệp Hiên Nhiễm lại an tĩnh nhìn Lạc Từ Tinh đang hát nhảy trong video, ánh mắt chuyên chú, để lộ ra ngoài một chút dịu dàng, phảng phất có thể khiến cho người khác đắm chìm trong đó.

An Triệt cảm thấy trong lòng ề ảm, hừ một tiếng liền tắt video, tựa vào bả vai Ủy Trì An Minh nói: "Đi, bọn mình ra ngoài uống rượu "

"Ai muốn đi theo cậu!" Ủy Trì An Minh đẩy tay của cậu ra, có chút coi thường nói.

An Triệt giữ lấy trái tim tan nát, tự mình chạy ra ngoài chơi.

Diệp Hiên Nhiễm định nói cho mọi người biết mình sắp trở về nước nhưng nhìn thấy video đã tắt chỉ có thể bất đắc dĩ cười, có thể đợi đến lúc trở về, tạo cho bọn họ một bất ngờ vậy, cũng không biết Lạc Từ Tinh thấy cậu, sẽ như thế nào.

Thật là mong đợi.

Vào tháng chín, giữa hè khí trời nóng bức không giảm, mọi người dường như rất vội vã, làm cho không khí nóng bức này càng tăng thêm vội vã, ồn ào. Một mình Lạc Từ Tinh xách theo bao lớn bao nhỏ đến trường trình diện, mặc dù nhà của cô vốn ở thành phố này, nhưng cô lại muốn cảm nhận một chút cảm giác ở trong ký túc xá.

Có một cô gái tay đeo một chiếc băng màu đỏ nhiệt tình đi đến, trợ giúp Lạc Từ Tinh giảm bớt gánh nặng, Lạc Từ Tinh đeo đàn ghi-ta, vừa nói cảm ơn vừa đi theo bọn họ đến nơi báo cáo.

Có một người thấy sau lưng Lạc Từ Tinh đeo đàn ghi-ta, cười lên lộ ra một hàm răng chính tề: "Em biết chơi ghi-ta sao."

"Em biết một chút." Lạc Từ Tinh lễ phép trả lời.

"Vậy thì thật là tốt, anh cũng là một cây ghi-ta, chờ đến lúc nhập học xong em tới tham gia cùng đi."

Lạc Từ Tinh biết trong trường đại học sẽ có rất nhiều câu lạc bộ, cười gật đầu: "Được ạ, cảm ơn anh."

"Không cần khách khí." Khuôn mặt của chàng trai chợt đỏ lên.

Sau một lúc, Lạc Từ Tinh đã vào ở phòng 423, thật nhanh đem ga giường trải ra, Lạc Từ Tinh đứng ở bên cạnh ban công nhìn ra ngoài, cuộc sống đại học của cô, đã chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Được người khác tỏ tình

Bởi vì trong thời gian tập quân sự, vào lúc nghỉ ngơi mọi người thường cùng nhau ca hát, buổi tối lúc nói chuyện phiếm mọi người đều đề cập đến nhân vật yêu thích của bọn họ, rất nhanh, Lạc Từ Tinh đã quen thuộc hơn với ba cô gái cùng phòng, hơn nữa mọi người còn đặt biệt danh cho nhau, ví dụ như Lạc Từ Tinh sẽ có biệt danh ngôi sao nhỏ.

Sau khi tập quân sự xong, chính là quyết định xem mình sẽ vào câu lạc bộ nào, Lạc Từ Tinh đã quyết định sẽ vào câu lạc bộ ghi-ta, mấy người bạn cùng phòng ngay lập tức tình nguyện dẫn cô đi.

Câu lạc bộ ghi-ta xã là một câu lạc bộ tương đối có tiếng nói tạo trường, tiêu chuẩn để vào câu lạc bộ là có thể hoàn thành một bài hát hoàn chỉnh, điều này đối với Lạc Từ Tinh thì cũng không phải là việc khó. Cô ôm đàn ghi-ta, bởi vì khả năng đánh đàn thuần thục của cô nên rất nhanh đã gây được sự chú ý, dán xong một bài ngay lập tức đã nhận được thông báo trúng tuyển.

Nam sinh lúc trước giúp Lạc Từ Tinh mang hành lý còn cố ý chạy đến, cười nói: "Lạc Từ Tinh, em rất lợi hại, có thời gian chúng ta cùng nhau tập luyện."

"Được, cảm ơn anh." Lạc Từ Tinh khẽ mỉm cười, sau đó rời đi.

Bên ngoài lớp học, xuất hiện một chiếc xe máy màu xanh phía trên có một thiếu niên chân dài, một đầu tóc ngắn của cậu bị gió thổi, lộ ra khuôn mặt tuấn tú: "Tiểu Tinh, đi, về nhà."

Lạc Từ Tinh không nghĩ tới An Triệt sẽ đến đón cô, có chút bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ có thể quay sang nói một tiếng xin lỗi với bạn cùng phòng, sau đó bước nhanh đi về phía An Triệt: "Cậu đang làm gì vậy, tại sao lại lái xe máy, như vậy quá nổi bật."

"Bởi vì đi Mộng không cho phép... Thôi, đi mau lên, mình sắp chết đói rồi, An Minh đã đặt chỗ trước rồi, đang chờ bọn mình." An Triệt mới nói được một nửa, đột nhiên đổi lời nói.

Lạc từ Tinh nghi ngờ nhìn cậu: "Triệt, vừa rồi cậu định nói cái gì? Di Mộng không cho phép cậu làm cái gì?"

"Không có gì, mau lên xe." An Triệt cười ha hả, sau đó cầm mũ bảo hiểm đeo lên cho Lạc Từ Tinh.

Từ lúc Diệp Hiên Nhiễm đi Lạc Từ Tinh cũng không hề cắt tóc lần nào, lúc này đã có thể xõa ở phía sau, vừa bị gió thổi, sợi tóc liền tung bay dưới ánh mặt trời, sáng ngời giống như thanh xuân.

Trong lòng Lạc Từ Tinh còn đang suy nghĩ lời nói của An Triệt, hơn nửa năm nay, mặc dù bọn họ vẫn luyện tập, nhưng còn vội vàng học tập nhiều hơn, đi vẫn còn quản lý TK, nhưng cũng không quá khắt khe, tại sao đột nhiên lại không cho An Triệt đi xe máy nữa?

Nhưng lúc Lạc Từ Tinh hỏi, An Triệt không chịu nói, Ủy Trì An Minh vẫn mỉm cười, căn bản lộ ra bộ dạng không có gì để nói, điều này làm cho Lạc Từ Tinh có chút tức giận, có bản lĩnh thì vĩnh viễn đừng nói cho cô biết.

Sau khi trở lại trường học, quả nhiên Lạc Từ Tinh bị bạn cùng phòng bao vây, hai người vây quanh Lạc Từ Tinh mang vẻ mặt như cậu phải thành thật khai báo: "Tiểu Tinh, cậu thành thật khai báo cho mình, cậu thanh niên đẹp trai đến đón cậu hôm thứ sáu là ai?"

Bởi vì ba người bạn cùng phòng trước đây cũng không biết TK, tự nhiên cũng sẽ không nhận ra An Triệt, Lạc Từ Tinh giơ tay đầu hàng: "Là bạn bè, bạn học cùng trường trung học."

"Bạn học cùng trường cũ? Bạn học đến đón cậu?" Bọn họ để lộ vẻ mặt gấu mèo không tin.

"Thật sự là bạn bè, trước đây bọn mình là bạn tốt." Lạc Từ Tinh chỉ còn thiếu nước giơ tay lên thề.

Cuối cùng hai người cũng tin một nửa: "Bọn mình định hỏi xem cậu ấy có bạn gái hay chưa, nhưng mà bọn mình cũng chỉ là người phạm tội, không muốn suy nghĩ xa quá đâu, Tiểu Tinh mình thật hâm mộ cậu, có một người bạn ưu tú như vậy."

"Đúng vậy, cậu ấy rất đẹp trai, đánh về khi cười cũng thật đáng yêu như ánh mặt trời vậy." Gấu mèo phồng mặt lên nói.

Lạc Từ Tinh chỉ có thể cười, trong lòng nghĩ, mới chỉ nhìn thấy An Triệt đã như vậy, nếu như cậu nhìn thấy Ủy Trì An Minh và Diệp Hiên Nhiễm nữa, không biết có thể khiếp sợ đến mức ngất ra đất hay không.

Cuộc sống đại học mới mẻ mà phong phú, Lạc Từ Tinh vẫn giống như những gì mà giáo viên của cô kỳ vọng, không hề buông lỏng học tập, vì vậy rất nhanh đã trở thành sinh viên mà các giáo sư cực kỳ đặc ý, có lúc giáo sư còn có thể để cho Lạc Từ Tinh sắp xếp nhiệm vụ học tập, đồng thời để cô có thể vừa học đánh đàn vừa viết lời bài hát, kể từ buổi hòa nhạc trong một bữa tiệc, cô ngày càng tỏa sáng.

Cũng vì vậy, Lạc Từ Tinh khó tránh khỏi việc gặp phải những tình huống lúng túng.

Sau khi kết thúc khóa học đàn ghi-ta, Lạc Từ Tinh mang đàn ghi-ta bỏ vào trong túi đeo lưng, sau đó đi ra ngoài, mới vừa đi tới cửa, liền bị người phía sau gọi lại, Lạc Từ Tinh quay đầu nhìn lại, phát hiện vẫn là nam sinh ngày đó giúp cô mang hành lý, gọi là Tần Phi, Lạc Từ Tinh lễ phép hỏi thăm: "Học trưởng Tần, có chuyện gì không?"

"Em đi theo anh." Tần Phi lôi kéo Lạc Từ Tinh đến một nơi có phong cảnh rất đẹp, làn da hơi đen lộ ra một chút màu hồng, cậu nhìn Lạc Từ Tinh, ấp úng muốn nói cái gì, Lạc Từ Tinh lập tức hiểu ý định của Tần Phi, không khỏi có chút lúng túng.

"Lạc, Lạc Từ Tinh, anh, anh rất thích em, em có thể đồng ý làm bạn gái anh không." Tần Phi ấp úng nói ra miệng.

Dòng nước nhân tạo đằng sau lưng tinh tế rõ ràng, hoa sen trong hồ cũng đã mở lá, gió thổi qua cây liễu rủ, cảnh tượng như vậy giống như trong truyện, nhưng Lạc Từ Tinh chỉ có thể lắc đầu xin lỗi: "Thật xin lỗi, học trưởng, em không thể đồng ý."

"Tại sao?" Tần Phi rất thất vọng, vẻ kích động trên mặt cũng xụ xuống.

Lạc Từ Tinh hơi xin lỗi nhìn hần: "Bởi vì trong lòng em đã có người yêu rồi."

"Thật sao." Tần Phi lắc đầu, "Là người vẫn thường xuyên đến đón em sao?"

"Không phải."

Tần Phi hiểu rõ gật đầu: "Anh biết, có phải hai người không thi vào cùng một trường đại học hay không?"

Lạc Từ Tinh cười cười, lại không giải thích.

Sau khi Tần Phi rời đi, Lạc Từ Tinh cũng định chuyển đường đến phòng ăn ăn cơm, tình hình thấy hai thiếu niên tuổi trẻ giống như là đang xem kịch vui nhìn mình, Lạc Từ Tinh có chút lúng túng, rất nhanh liền nói: "Tại sao các cậu lại tới đây."

"Chẳng qua bọn mình định cùng nhau ăn cơm, ai biết liền gặp phải cậu bị người ta tỏ tình." An Triệt thờ dãi nói, "Tiểu Tinh, thật không nhìn ra, cậu rất được hoan nghênh."

"Cho dù có được hoan nghênh hơn nữa cũng không lợi hại được như các cậu." Lạc Từ Tinh tức giận, vừa định nói chuyện này không cần nói cho Nhiễm, nhưng lời nói mới ra khỏi miệng liền bị cô nuốt trở vào.

An Triệt gật đầu một cái: "Kể cũng đúng, nếu như Nhiễm vẫn không trở lại, Tiểu Tinh có khi lại có người tỏ tình, còn không bằng tìm bọn mình."

"An triệt!" Lạc Từ Tinh định đâm cho cậu phát, An Triệt lập tức chạy trốn, lại cố ý chạy chậm lại, chờ Lạc Từ Tinh đuổi theo, Ủy Trì An Minh chỉ cười, trong mắt một mảnh nhu hòa.

Cuối cùng An Triệt nhìn vẫn còn có chút hờ hững sẽ nói chuyện này cho Diệp Hiên Nhiễm, hơn nữa nói: "Cậu, còn không trở lại Tiểu Tinh sẽ bị người khác đoạt đi đây, cậu không biết chứ hiện tại Tiểu Tinh có rất nhiều người theo đuổi, ở trường học của bọn mình mọi người khi nghe đến tên cô ấy, ai cũng muốn theo đuổi đấy. Đúng rồi, cậu ấy mới viết được mấy bài hát, mình gửi cho cậu xem."

Trông mặt trầm tĩnh của Diệp Hiên Nhiễm không nhìn ra được tâm trạng hiện giờ, nghe vậy gật đầu một cái, tiếp tục để cho An Triệt cùng Ủy Trì An Minh chăm sóc Lạc Từ Tinh, sau đó tiếp tục đi phục hồi chức năng.

Kể từ ngày Tần Phi tỏ tình, lại có mấy nam sinh đến tỏ tình với Lạc Từ Tinh, toàn bộ đều bị Lạc Từ Tinh cự tuyệt, điều này làm cho mấy người bạn cùng phòng của cô vô cùng hâm mộ, bọn họ cũng chưa được ai tỏ tình đây.

Nhưng bởi vì sự kiện này, mối quan hệ của Lạc Từ Tinh với mấy nữ sinh ở lớp học cũng không được tốt lắm, thậm chí có người tìm ra chuyện cô từng theo đuổi Diệp Hiên Nhiễm làm âm ỷ lên.

Chuyện đã qua hơn nửa năm, tin tức cuối cùng cũng không giải quyết được gì, Lạc Từ Tinh tưởng rằng chuyện này sẽ không bị nhắc tới nữa, lại không nghĩ rằng vẫn bị người nói ra. Có nữ sinh ở trường vào diễn đàn mang toàn bộ chuyện tình kể ra, bao gồm chuyện Lạc Từ Tinh dây dưa với Diệp Hiên Nhiễm như thế nào, không được để ý như thế nào.

Trong khoảng thời gian ngắn, dường như Lạc Từ Tinh đang trở lại đoạn thời gian lớp mười hai đó, rất nhiều người nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

Đi trên đường, Lạc Từ Tinh sẽ nghe được có người ở sau lưng mình thảo luận về cô: "Chính là Lạc Từ Tinh đó, ý vào việc đi của mình là quản lý của TK, lợi dụng quan hệ để trở thành quản lý của TK, còn quần lấy Diệp Hiên Nhiễm, quá tệ."

"Hiện tại lại được nhiều nam sinh như vậy theo đuổi, Lạc Từ Tinh thật không đơn giản."

Lạc Từ Tinh cố gắng bỏ ngoài tai, vết thương mới vừa kết vảy lại một lần nữa bị đụng vào, thật may là bạn cùng phòng lại rất tin tưởng Lạc Từ Tinh, mà sau khi thấy hình của Diệp Hiên Nhiễm, hoàn toàn quên mất chuyện tình, chạy tới an ủi Lạc Từ Tinh, lúc này mới khiến cho cô cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Chuyện này cuối cùng bị nhà trường kéo xuống, bài viết cũng bị xóa. Từ đầu tới cuối Lạc Từ Tinh cũng không giải thích cái gì, vẫn như cũ đứng giờ đi học, đánh đàn, ngược lại đáng vẻ lạnh nhạt như vậy lại khiến cho rất nhiều người đánh giá cao cô, hơn nữa sau khi hai người bạn cùng phòng của cô đi tuyên truyền lại, cuộc sống của Lạc Từ Tinh cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Đầu tháng mười một, một ngày bình thường như những ngày khác, hôm nay là sinh nhật của Lạc Từ Tinh, sáng sớm, Lạc Văn Viễn đã nấu cho cô một bát canh trường thọ nức, rất ngon, Lạc Từ Tinh định đặt bánh, chuẩn bị buổi tối chiêu đãi An Triệt cùng Ủy Trì An Minh rồi cùng nhau ăn cơm.

Vừa nghĩ đến bọn họ, điện thoại di động của Lạc Từ Tinh liền vang lên, bên kia là giọng nói của An Triệt: "Tiểu Tinh sinh nhật vui vẻ, ăn mặc ăn mặc, nhanh lên một chút, hai mươi phút sau xuống tầng dưới rồi lên một chiếc xe taxi đã chờ sẵn ở đó."

"Ừ?" Lạc Từ Tinh không rõ lắm, nhưng còn chưa kịp hỏi, điện thoại liền bị cúp.

An Triệt đang làm cái gì vậy, Lạc Từ Tinh cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng cô vẫn dựa theo lời nói của An Triệt, rửa mặt ăn diện một chút, thậm chí còn đeo một vài món đồ trang sức trang nhã.

Sau khi chào Lạc Văn Viễn cô đi ra cửa, quả nhiên thấy có một chiếc xe taxi màu xanh biếc đậu ở chỗ đó, Lạc Từ Tinh nhẹ nhàng gõ cửa sổ: "Chào chú, là An Triệt bảo chú chờ ở đây sao?"

Tài xế cười gật đầu một cái.

Lạc Từ Tinh lên xe, sau đó hỏi thăm: "Chú định đi đâu vậy?"

"Đến nơi cô sẽ biết sẽ biết." Tài xế cười hiền hòa.

Lạc Từ Tinh vẫn còn đang suy tư, chẳng lẽ định mang lại cho cô bất ngờ gì sao? Nhưng sẽ có bất ngờ gì vậy.

Nghĩ như vậy, Lạc Từ Tinh bắt đầu an tâm đợi.

Tại một ngã ba đầu đường tài xế dừng lại, để cho Lạc Từ Tinh xuống xe, một cô bé ngọt ngào ôm một bó hoa hồng thật to đi tới trước mặt Lạc Từ Tinh, điềm nhiên hỏi: "Chị, đây là của một anh bảo em đưa đến cho chị."

Lạc Từ Tinh nghĩ chắc là của An Triệt, không khỏi có chút suy nghĩ, An Triệt này đang làm cái gì, tại sao muốn tặng cô hoa hồng?

Thấy Lạc Từ Tinh nhận hoa hồng, cô bé lúi cúi kéo vạt áo Lạc Từ Tinh đưa cô đi về phía trước, Lạc Từ Tinh đi theo, trong lòng còn nghĩ, An Triệt không giống như là người sẽ chơi trò lãng mạn, bỗng dưng cô nghĩ đến một khả năng, sau đó đột nhiên trái tim đập càng nhanh.

Ở quảng trường cách đó không xa, rất nhiều người tụ tập ở đây, mơ hồ có tiếng nhạc quen thuộc truyền đến, Lạc Từ Tinh tò mò nhìn sang, đột nhiên sững sờ tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Diệp Hiên Nhiễm trở về

Có một loại người trời sinh ra đã vĩnh viễn rực rỡ hơn người, toát ra từ bên trong, chỉ nhìn qua một cái là có thể thấy được. Diệp Hiên Nhiễm chính là người như vậy, trên người cậu khí chất cùng vẻ đẹp cực kỳ hoàn hảo khiến cho Lạc Từ Tinh ngay lập tức nhìn ra cậu.

Cậu thật sự đã trở lại!

Lạc Từ Tinh che miệng, khiếp sợ nhìn cậu, trong tầm mắt cô những người khác dường như không còn tồn tại, chỉ nhìn thấy hình dáng cậu, dáng vẻ cậu ca hát, đánh vẽ cậu nhảy trên sân khấu, khi cậu đang nhìn về phía cô...

Lạc Từ Tinh không biết mình đã đi về phía trung tâm như thế nào, cô nghe thấy giai điệu càng ngày càng quen thuộc, lúc này mới bất chợt nghĩ đến đây là bài hát cô viết, nhưng tại sao Diệp Hiên Nhiễm lại có thể hát bài này?

Bởi vì bài hát này bài hát là Lạc Từ Tinh đặc biệt viết vì TK, lúc này nó lại được thể hiện bởi bọn họ, hiệu quả vô cùng rung động, khiến cho vô số người đang đứng ở đây nhớ lại những hồi ức thanh xuân tốt đẹp mà họ đã từng trải qua, mọi người tự động vỗ tay theo nhịp, vẻ mặt vừa ngọt ngào vừa nhớ lại những ký ức lúc trước, mang đến cho TK sự ủng hộ rất lớn.

Lạc Từ Tinh không chớp mắt nhìn Diệp Hiên Nhiễm, trong lòng vừa khiếp sợ vừa cảm động.

Kết thúc một bài hát, không biết người nào đẩy cô, Lạc Từ Tinh mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào cô đã đi đến trước mặt người đối diện, ôm một đóa hoa hồng thật to, mà người đẩy cô, lại đẩy cô đến trước mặt Diệp Hiên Nhiễm, Lạc Từ Tinh vừa định nói gì đó, Diệp Hiên Nhiễm liền mỉm cười nói: "Cậu là đang vội vàng muốn tặng hoa cho mình sao, cảm ơn."

Sau đó tự nhiên cầm lấy bó hoa, vừa cười nói: "Cậu có cần ôm một chút không?"

Lạc Từ Tinh còn đang ngơ ngác không biết nên phản ứng thế nào, nhưng một giây kế tiếp, Lạc Từ Tinh đã rơi vào một vòng tay quen thuộc mà ấm áp, Diệp Hiên Nhiễm ôm Lạc Từ Tinh, chớp mũi quanh quẩn hương thơm của hoa hồng, giọng nói nhu hòa réo rắt vang lên bên tai: "Tiểu Tinh, sinh nhật vui vẻ."

Lạc Từ Tinh còn không kịp nói chuyện, An Triệt liền chạy tới đây: "Nhiễm, cậu thật là, nữ sinh xinh đẹp đáng yêu như vậy bọn mình cũng muốn ôm một cái." Sau đó cậu vô cùng tự nhiên hào phóng ôm lấy Lạc Từ Tinh.

Cuối cùng Úy Trì An Minh cũng chạy đến ôm lấy Lạc Từ Tinh, sau khi hai người bọn họ chúc mừng sinh nhật cô, Úy Trì An Minh ở bên tai cô nói: "Mặc dù bây giờ không có cách nào công bố quan hệ của cậu với Nhiễm, chỉ có thể dùng cách này để hai người có thể từ bỏ ôm nhau, nhưng mình tin tưởng, sẽ có một ngày, hai người có thể nhận được lời chúc phúc từ mọi người."

"Cảm ơn mọi người." Lạc Từ Tinh rơi nước mắt hạnh phúc.

Lạc Từ Tinh trở lại trung tâm, rất nhiều cô gái vô cùng hâm mộ cô. Mà lúc này đột nhiên có người nhận ra ba người bọn họ chính là thành viên nhóm TK-boys, nhất thời hô lên: "TK, TK! TK trở lại!"

Dáng vẻ Lạc Từ Tinh có chút thay đổi, kiểu tóc cũng đã khác, cho nên cũng không có người nhận ra cô chính là quản lý của TK, cô đi lẫn vào đám đông, nhìn thấy càng ngày càng nhiều người đến xem, nhìn ba người đang đứng ở trung tâm, lúc này mới có cảm giác chân thật, bọn họ thật sự đã trở lại.

Nhiệm, hoan nghênh trở lại. Lạc Từ Tinh mỉm cười.

Buổi tối, ba người gặp nhau trước cửa nhà Lạc Từ Tinh, Lạc Từ Tinh nhớ lại lần trước khi ba người họ cùng nhau xuất hiện, lần này cũng vậy, trực tiếp cầm bao lớn bao nhỏ tới cửa, trong tay Diệp Hiên Nhiệm đang cầm bó hoa hồng kia, còn giờ lên một hộp bánh cake tinh xảo. An Triệt cười hi hi nói: "Chắc là cậu không chuẩn bị bữa trưa, bọn mình có mang theo, Tiểu Tinh, sinh nhật vui vẻ."

Lạc Từ Tinh vô cùng vui vẻ, đưa bọn họ đi vào, tầm mắt vừa vận nhìn thấy ánh mắt của Nhiệm, hơi ngẩn người một chút sau đó cười hỏi cậu: "Diệp Hiên Nhiệm, cổ họng của cậu thế nào rồi?"

"Ừ." Diệp Hiên Nhiệm gật đầu một cái, "Tạm thời không sao, nhưng vẫn có khả năng tái phát, bình thường cần chú ý bảo vệ, không thể ăn cay, cũng không thể sử dụng quá nhiều."

"Như vậy, chỉ cần chú ý những điều này thì sẽ không có việc gì đúng không?" Trong lòng Lạc Từ Tinh vẫn cảm thấy đánh tiếu, giọng hát của cậu tốt như vậy, nhưng vẫn không thể được như trước, nhưng cô cũng biết, thật ra đề có thể có kết quả như thế đã rất không dễ dàng, lúc ở trong nước, các bác sĩ cũng không nắm chắc sẽ chữa được.

"Bây giờ cũng không có chuyện gì."

So sánh khuôn mặt Diệp Hiên Nhiệm với thời điểm cậu rời đi năm ngoái thì đã trở nên trưởng thành hơn một chút, nhưng vẫn như cũ vô cùng đẹp trai, sẽ khiến cho người khác phải tán dương khuôn mặt trời sinh này. Nhưng kỳ lạ, Lạc Từ Tinh lại không cảm thấy xa cách, ngược lại cảm thấy bất kể như thế nào, sự trầm mặc ít nói ban đầu, nội tâm lại như gió xuân ấm áp một chút cũng không thay đổi, giữa bọn họ, không hề có chút khác biệt nào.

Lạc Văn Viễn thấy Diệp Hiên Nhiệm, cũng quan tâm hỏi một câu: "Cổ họng cháu sao rồi?"

Diệp Hiên Nhiệm đem tình huống hiện tại nói cho Lạc Văn Viễn, Lạc Văn Viễn nói: "Hãy quý trọng nó, ca hát thật tốt, đừng để sau này phải tiếc nuối."

"Cảm ơn chú, cháu biết rồi." Diệp Hiên Nhiệm quay đầu nhìn Lạc Từ Tinh một cái, rồi trả lời.

Mặt Lạc Từ Tinh hơi nóng lên, tại sao phải nhìn cô, lập tức cô ngồi không yên muốn đứng lên: "Con vào bếp chuẩn bị bữa trưa."

Bởi vì đột nhiên có nhiều người, không còn kịp để làm nhiều món nên Lạc Từ Tinh quyết định làm món cay, mùa đông ăn cái này cũng vô cùng thích hợp, nhưng vì cổ họng của Diệp Hiên Nhiệm, Lạc Từ Tinh liền nấu hai nồi, dành riêng một nồi cho Diệp Hiên Nhiệm.

Diệp Hiên Nhiệm đi tới phòng bếp, thấp giọng nói: "Mình giúp cậu."

"Không, không cần." Lạc Từ Tinh tay run lên, thiếu chút nữa làm rơi đôi đũa trong tay, "Mình tự làm được."

"Không sao, mình giúp cậu thì có thể làm nhanh hơn." Diệp Hiên Nhiệm không nghe theo lời của Lạc Từ Tinh, cố ý ở lại.

Bởi vì Lạc Từ Tinh không biết nên để tay chân thế nào, chỉ có thể làm bộ như đang bận rộn, Diệp Hiên Nhiệm lại mở miệng nói chuyện: "Mình chuẩn bị học tập để sang năm tham gia thi tốt nghiệp trung học."

"Ừ?" Lạc Từ Tinh bị lời của cậu hấp dẫn, suy nghĩ một chút, bởi vì Diệp Hiên Nhiệm phải chữa bệnh nên bỏ lỡ một kỳ thi tốt nghiệp trung học, cũng chỉ có thể tham gia vào năm tới.

"Vậy cậu học tập cho tốt." Giọng nói Lạc Từ Tinh vang lên.

Diệp Hiên Nhiệm cười khê: "Cậu không cần khẩn trương như vậy, Tiểu Tinh, mình nghe nói cậu học đại học rất giỏi?"

Lạc Từ Tinh lập tức nghĩ đến chuyện mấy ngày trước được người khác tỏ, đột nhiên có cảm giác chột dạ, mặc dù cô cũng không biết tại sao mình lại chột dạ, rõ ràng hiện tại bọn họ cũng không phải là người yêu.

"Cũng bình thường thôi." Lạc Từ Tinh chỉ có thể trả lời như vậy.

"Ừ." Diệp Hiên Nhiệm đáp, rốt cục không vòng vo nữa, "Tiểu Tinh, trở lại bên cạnh mình, chăm sóc mình, được chứ?"

Lạc Từ Tinh rũ mắt xuống, theo bản năng sẽ nói ra lời cự tuyệt, nhưng Diệp Hiên Nhiệm lại không cho cô có cơ hội, từ sau lưng ôm lấy cô: "Mình biết cậu phải lo lắng rất nhiều chuyện, nhưng chúng ta cùng nhau giải quyết, được chứ, Tiểu Tinh, đừng từ chối mình."

"Mình..." Lạc Từ Tinh há miệng, lại nói không ra được lời cự tuyệt, cô nghĩ, cô thật sự rất thích Diệp Hiên Nhiệm, vì vậy chưa bao giờ biết phải từ chối

cậu như thế nào.

Lúc sau, Diệp Hiên Nhiễm vô cùng tự nhiên giúp đỡ Lạc Từ Tinh, phảng phất như giữa bọn họ không có gần một năm chia cách kia, giống như là luôn luôn ở cùng một chỗ, ăn ý dị thường. Lạc Từ Tinh vẫn còn có chút lo lắng, liền hỏi cậu: "Cậu định giải quyết như thế nào đây?"

"Chuyện của chú mình, mình sẽ tra rõ, năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cùng với quan hệ của chúng ta, mình sẽ nói với công ty, sẽ không để cho cậu thiệt thòi." Giọng nói của Diệp Hiên Nhiễm thành thực hơn rất nhiều.

Lạc Từ Tinh gật đầu một cái, chợt cười: "Được, chúng ta cùng nhau giải quyết."

Trong thời gian một năm này bọn họ đã thay đổi rất nhiều, học được cách lớn lên, không hề trốn tránh nữa, vẫn tin tưởng tình yêu, cũng vẫn yêu đối phương như cũ.

"Tin tưởng mình, Tiểu Tinh." Tròng mắt Diệp Hiên Nhiễm thâm thúy nhìn cô, trong đôi mắt tràn đầy kiên định.

Dưới ánh mắt như vậy, Lạc Từ Tinh cũng trấn định lại, nhìn sang bên, sau đó lại nhìn nhau cười một tiếng.

Đợi đến lúc ăn cơm, không khí giữa Lạc Từ Tinh cùng Diệp Hiên Nhiễm rõ ràng không giống trước. An Triệt yên lặng ngồi một chỗ, Ủy Trì An Minh cũng vậy, Lạc Văn Viễn rất bén nhạy phát hiện, ý vị thâm trường "A" một tiếng, nhưng không phản đối.

Lạc Từ Tinh đột nhiên nhớ tới: "Thiếu chút nữa mình đã quên rồi, Diệp Hiên Nhiễm, cậu trở về lúc nào, sao không nói cho mình biết, còn nữa An Minh, Triệt, hai người thông đồng làm vậy! Triệt, lần trước cậu nói chuyện di Mộng cấm cậu không được lái xe, không phải là bởi vì Nhiễm sắp trở lại chứ, mọi người định bắt đầu trở lại làm thực tập sinh lần nữa sao?"

"Xin lỗi Tiểu Tinh, bọn mình cũng không phải là cố ý gạt cậu, hướng chỉ hôm qua Nhiễm mới trở lại, vừa về nhà lập tức chạy tới theo bọn mình luyện tập để hôm nay hát bài hát này, bọn mình cũng rất khổ tâm, muốn cho cậu một niềm vui thật lớn." An Triệt gãi gãi đầu.

Diệp Hiên Nhiễm nói: "Xin lỗi, đây là chủ ý của mình, nếu cậu muốn trách, thì trách mình được rồi." Dứt lời lộ ra một vẻ mặt đáng yêu, cực kỳ dễ thương!

Dĩ nhiên Lạc Từ Tinh lại bị sắc đẹp mê hoặc, dễ dàng liền tha thứ cho cậu, nhưng vẫn cảnh cáo một tiếng: "Sau này không cho phép mọi người lừa gạt mình nữa."

"Sẽ không có lần sau." Diệp Hiên Nhiễm bảo đảm

Sau khi cơm nước xong, Diệp Hiên Nhiễm bung bánh cake ra, cắm vài cây nến, hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của Lạc Từ Tinh, điều này tượng trưng cho việc vô đã là một người trưởng thành, từ đó về sau, cô không thể quá dựa vào người khác nữa, từ đó về sau, cô sẽ có suy nghĩ của riêng mình, từ đó về sau, cô phải thay đổi phải kiên cường hơn, bắt đầu bảo vệ người cô muốn bảo vệ.

Lạc Văn Viễn nhìn Lạc Từ Tinh đứng trước bánh sinh nhật yên lặng nhắm mắt ước nguyện, ánh mắt lặng lẽ đỏ lên, lại có một mảnh khăn giấy đưa tới, từ Diệp Hiên Nhiễm. Lạc Văn Viễn nhìn cậu cười từ ái, sau đó nhận lấy.

Lạc Từ Tinh nhắm mắt lại, thành kính mà thỉnh trọng nghĩ đến tâm nguyện của cô khi tròn mười tám tuổi: Mình hi vọng cơ thể ba sẽ khỏe mạnh, hi vọng có thể cùng Diệp Hiên Nhiễm vĩnh viễn ở chung một chỗ, cùng TK vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Sau đó mở mắt, lập tức thổi tắt tất cả cây nến.

An Triệt chạy tới hỏi Lạc Từ Tinh ước điều gì, dĩ nhiên Lạc Từ Tinh sẽ không nói cho cậu biết, thuận miệng bịa chuyện nói: "Hi vọng Triệt càng ngày càng đẹp trai."

"Mình cũng biết Tiểu Tinh thích nhất mình mà!" An Triệt cảm động muốn khóc, lại bị Lạc Từ Tinh nhân cơ hội quệt một miếng bánh trên mặt, nhất thời hú lên quái dị, nhảy dựng lên cầm một miếng bánh đuổi theo Lạc Từ Tinh, "Tiểu Tinh cậu đứng lại!" Khung cảnh hỗn loạn cũng ảnh hưởng đến cả Ủy Trì An Minh và Diệp Hiên Nhiễm, cho nên hai người bọn họ cũng gia nhập vào, bốn người bắt đầu đại chiến bánh kem, ngay cả Lạc Văn Viễn cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Gian phòng không lớn lắm nhất thời loạn thành một đoàn, tiếng cười vang vọng như muốn phá vỡ cả bức tường.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bắt đầu lại lần nữa

Lại một lần nữa trở lại phòng luyện tập, Lạc Từ Tinh vô cùng cảm động, một năm này nói dài cũng không dài lắm nói ngắn cũng không ngắn lắm, rất

nhiều thứ cảnh còn người mất cũng có rất nhiều thứ vẫn còn đang ở lại nơi này, phòng luyện tập này chắc là đã có người sử dụng qua, có chút thay đổi, nhưng bọn họ cũng không phải là người hay bối mớ, bố trí lại phòng luyện tập một lần nữa, sẽ thấy lại điểm bắt đầu cho ước mơ của bọn họ trở thành hiện thực một lần nữa.

Lâm Mộng cảm mười bài hát Lạc Từ Tinh đã viết trong một năm này đưa cho công ty, mười bài hát này là dưới sự giúp đỡ của Lạc Văn Viễn mà viết nên, vô cùng dễ nghe. Ngày đó ở quảng trường thời đại hát bài hát của Lạc Từ Tinh, quả nhiên có người hỏi tên của bài hát này, tại sao từ trước tới nay chưa từng nghe qua, điều này làm cho Lạc Từ Tinh vô cùng vui vẻ.

Đồ tốt vẫn là đồ tốt, rất nhanh, Tinh Nghệ liền trả lời chắc chắn, mười bài hát này có thể dùng năm bài, nếu như tương lai TK ra mắt album, trong này nhất định sẽ có năm bài của Lạc Từ Tinh, cũng có thể bởi vì Lạc Từ Tinh từng cô không cần lấy tiền sáng tác, nên Tinh Nghệ đối với Lạc Từ Tinh cũng dễ dàng hơn.

Năm bài hát còn lại Tinh Nghệ cũng sử dụng, chuẩn bị cho một người khác sắp ra mắt phát hành bài hát ra mắt cho thực tập sinh, nhưng điều này cần phải được Lạc Từ Tinh đồng ý. Giám đốc âm nhạc gọi Lạc Từ Tinh vào phòng làm việc, hỏi cô có đồng ý bán cho công ty hay không.

Lạc Từ Tinh ngồi trên ghế sa lon rộng lớn, nói một cách thỏa đáng: "Giám đốc thích bài hát của cháu, cháu rất vinh hạnh, cũng vô cùng tin tưởng công ty sẽ đem năm bài hát này an bài cho người thích hợp, cháu đồng ý bán cho công ty, hơn nữa chỉ lấy giá cả hữu nghị là được rồi."

Giám đốc âm nhạc không nghĩ tới Lạc Từ Tinh sẽ đồng ý một cách sáng khoái như vậy, sững sờ một chút mới cười nói: "Cô là vì TK? Theo tôi được biết, quả thật TK không tính là thuận lợi, nhưng nếu như có cô, có cô tính toán vì bọn họ, tin tưởng bọn họ ở công ty sẽ ngày càng phát triển tốt hơn một chút."

Lạc Từ Tinh cũng không muốn giấu giếm, hào phóng gật đầu một cái: "Cháu là quản lý của TK."

"Được, tôi đánh giá cao cô, đừng cảm không sợ hãi, trung thực tận tâm." Trong đôi mắt giám đốc âm nhạc tràn đầy tán thưởng, "Sau này nếu có vấn đề với việc viết lời, cũng có thể tới tìm tôi, chúng ta cùng viết, bất kể là cho người nào, cũng đừng bao giờ từ bỏ."

"Cảm ơn giám đốc!" Lạc Từ Tinh cảm thấy cực kỳ vui mừng, không nghĩ tới lại nhận được sự đánh giá của giám đốc âm nhạc, điều này thật sự là một điều cực kỳ may mắn.

Lúc xuống lầu tâm trạng Lạc Từ Tinh rất tốt, đột nhiên nhìn thấy một người quen, chính là người đã từng gây khó khăn cho bọn họ Tổng Nina, nhìn thấy Lạc Từ Tinh, hiển nhiên cũng thật bất ngờ: "Lạc Từ Tinh? Không nghĩ tới cô rất có khả năng, có thể quay trở lại đây lần nữa."

Lạc Từ Tinh không muốn phát sinh xung đột với cô, định dịch sang một bên để đi qua, không nghĩ tới lại bị Tổng Nina kéo cánh tay: "Tại sao cô lại không nói chuyện, có phải cảm thấy không còn mặt mũi nào không? Cô cho rằng hiện tại TK vẫn có thể ở lại Tinh Nghệ, nhưng căn bản sẽ không được coi trọng nữa, sợ rằng việc ra mắt sẽ ngày càng xa vời, Lạc Từ Tinh, tất cả đều là tại sự xuất hiện của cô. Tại sao cô vẫn còn mặt mũi đứng ở chỗ này, nếu như tôi là cô, thì đã rời đi vì xấu hổ rồi."

"Có vẻ như tin tức của cô tương đối lạc hậu." Lạc Từ Tinh khẽ mỉm cười, thừa dịp Tổng Nina còn đang suy tư, nhanh chóng rời đi.

Trong phòng luyện tập, giáo viên thanh nhạc đang chỉnh lại phát âm cho An Triệt, một năm không ca hát An Triệt vừa mở miệng đã khiến cho giáo viên thanh nhạc phải cau mày, không khách khí chút nào mắng cậu một trận, lúc này An Triệt đang mặt như đưa đám, nhưng vẫn vô cùng nghiêm túc học tập.

Sau vài lần, An Triệt mới từ từ tìm về cảm giác, âm vực bắt đầu khá hơn. Giọng hát của Úy Trì An Minh cũng có chút vấn đề, được giáo viên thanh nhạc tỉ mỉ chỉ dạy, chỉ có Diệp Hiên Nhiễm, giọng hát trong suốt như suối nước, âm cao lên rất tốt, giọng thấp cũng hoàn thành, trạng thái tốt giống như là ngày nào cũng luyện tập, khiến cho giáo viên thanh nhạc cực kỳ hài lòng.

Lạc Từ Tinh đứng ở cửa, nhìn An Triệt hướng về phía cô nhìn, không nhịn được cười, Diệp Hiên Nhiễm cũng quay đầu nhìn cậu, cảm xúc trong con ngươi khiến cho Lạc Từ Tinh phải xấu hổ cúi đầu, ánh mắt của cậu rất ấm, khi nhìn đến, phảng phất như băng tuyết cũng có thể hòa tan.

Thật ra Lạc Từ Tinh có quan sát qua, lúc Diệp Hiên Nhiễm đối xử với người khác, bình tĩnh và xa cách, nhưng lúc nhìn thấy cô, ánh mắt lại luôn luôn ấm áp. Loại đối xử độc nhất vô nhị này thường khiến cho Lạc Từ Tinh cực kỳ vui vẻ.

Sau khi tiết thanh nhạc chấm dứt, An Triệt liền chạy đến treo ở trên người Lạc Từ Tinh, mới vừa định mở miệng, Diệp Hiên Nhiễm liền yên lặng đi đến kéo cậu ra, về mặt An Triệt giống như bị thương: "Nhiễm cậu thật là, mặc dù Tiểu Tinh là bạn gái của cậu nhưng cũng là quản lý của bọn mình, an ủi tâm hồn bị tổn thương của mình cũng là bình thường, tại sao cậu có thể hành động như vậy."

"Đừng giả bộ đáng thương." Diệp Hiên Nhiễm nhàn nhạt nói.

An Triệt đầu hàng: "Được rồi được rồi." Vừa nói lại vừa đưa tay về phía Lạc Từ Tinh, "Tiểu Tinh, chúng ta cùng nhau đánh bại phát xít đi!"

Lạc Từ Tinh: "..."

Thật may là giờ học võ đạo, An Triệt lại trở lại trạng thái tự tin, động tác võ đạo lưu loát cực kỳ đẹp trai, mặt mày hớn hở, giống như là buổi biểu diễn của một người, cực kỳ mãn nhãn, vốn tưởng rằng lần này sẽ nhận được lời khen ngợi dành cho An Triệt nhưng lần nữa bị giáo viên dạy võ đạo vô tình đã kích: "các cậu là một nhóm, cậu cho rằng chỉ cần cậu nhảy tốt là được rồi sao, phải chú ý phối hợp lẫn nhau, phối hợp đấy!"

Lạc Từ Tinh cười đến mức đau bụng.

Mặt Ủy Trì An Minh cũng bắt đầu đi.

Một ngày luyện tập vất vả kết thúc, An Triệt đã bị đá kích về mặt mệt mỏi, mặc dù mọi người đều biết cậu đang giả vờ, nhưng Lạc Từ Tinh vẫn đồng ý đi mua bánh ngọt an ủi cậu.

Mấy người Diệp Hiên Nhiễm chờ ở trong xe, một mình Lạc Từ Tinh chạy đến quán bánh đối diện mua ít bánh ngọt.

Nhưng lại không nghĩ đến, gặp được một người không mong muốn.

Bà vẫn như cũ không thay đổi nhiều, đáng vẻ dịu dàng xinh đẹp, mang theo một đứa bé tám tuổi, đang ăn bánh ngọt, lúc thấy Lạc Từ Tinh, hơi sững sờ, ngay sau đó có chút lúng túng. Lạc Từ Tinh vừa nhìn thấy bà, liền nghĩ đến lúc cô gặp khó khăn nhất cũng không giúp đỡ, người này vẫn cố gắng sát muối vào vết thương của cô.

Lạc Từ Tinh quay mặt đi, làm bộ như không nhìn thấy, đi thẳng đến chỗ mua bánh.

Vừa mua bánh kem ra bên ngoài, Lâm Hinh đột nhiên gọi cô lại: "Tiểu Tinh."

Lạc Từ Tinh vốn không muốn dừng lại, nhưng vẫn dừng lại quay đầu hỏi bà: "Xin hỏi có chuyện gì?"

"Thật xin lỗi." Lâm Hinh há miệng, tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng lại chỉ nói ba chữ này.

Lạc Từ Tinh khẽ mỉm cười: "Không quan hệ." Dứt lời, đẩy cửa rời đi.

Sau khi lớn lên tính cách cô cũng đã thay đổi, đối với những người đã từng tổn thương đến người bên cạnh cô, cô cũng sẽ chỉ đối xử lạnh nhạt.

Lạc Từ Tinh cũng không oán hận bà, bởi vì đối với cô bà ấy chỉ là một người xa lạ mà thôi, hiện tại cô có rất nhiều kế hoạch, cũng không muốn lãng phí thời gian vào việc này.

Thật ra chuyện tình mười mấy năm trước cũng không dễ dàng điều tra, lúc ấy cũng không có nhiều máy giám sát, rất nhiều đầu mối cũng là suy đoán qua hiện trường lúc đó. Thật may là, Ủy Trì An Minh có người quen làm bên giao thông, qua hỏi thăm, Lạc Từ Tinh lấy được một vài tài liệu liên quan đến việc này.

Tài liệu vô cùng cặn kẽ, nhưng cũng không có quá nhiều đầu mối, cuối cùng sự cố này được quyết định là chuyện ngoài ý muốn. Nhưng Lạc Từ Tinh lại cảm thấy không đúng, bởi vì ba cô hoàn toàn tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc giao thông, hơn nữa giữa đường đều có hàng rào, phía trước mười mấy mét là đến đầu đường, xe gây tai nạn cho xe ba cô lại đi ngược chiều, vụ tai nạn này không thể là trùng hợp.

Nhưng chuyện quá khứ nhiều năm như vậy, tổng cục giao thông năm đó phụ trách phá án cũng không còn ở nơi này, cho nên tình huống cụ thể Lạc Từ Tinh không thể điều tra tiếp. Diệp Hiên Nhiễm đề nghị có thể đi tìm người tài xế năm đó, hơn nữa tùy cơ ứng biến đưa người đó đến cho chú cậu nhìn, nhìn phản ứng của chú xem.

Lạc Từ Tinh gật đầu một cái, cũng chỉ có thể như vậy.

Tìm người tài xế kia cũng cực kỳ dễ dàng, bởi vì hồ sơ bên trong cũng đã ghi lại địa chỉ gia đình cùng giấy căn cước.

Lạc Từ Tinh cùng Diệp Hiên Nhiễm thuê xe đi chỗ đó, lại được hàng xóm báo cho biết người đó mở một cửa tiệm ở chợ đêm, đến tối mới trở về.

Diệp Hiên Nhiễm hỏi rõ ràng tên tiệm, rồi đi đến chỗ mở tiệm, tìm được cửa tiệm kia. Qua nhiều năm như vậy, đáng vẻ tài xế đã thay đổi rất nhiều, thấy Lạc Từ Tinh cùng Diệp Hiên Nhiễm, liền cười đi tới đây: "Chào hai người, cần mua cái gì?"

Lạc Từ Tinh từ trong túi xách lấy ra hình của chú Diệp Hiên Nhiễm nói: "Chú, bọn cháu muốn hỏi thăm người."

Tài xế thấy hình, cũng không có gì khác thường, ngược lại cười nói: "Thật ngại quá, tôi chưa từng thấy qua người này."

Diệp Hiên Nhiễm cùng Lạc Từ Tinh liếc mắt nhìn nhau, chẳng lẽ thực sự là ngoài ý muốn sao?

Nhưng Lạc Từ Tinh cũng không buông tha, ngược lại nói: "Chú, chú có nhớ hay không, mười lăm năm trước, sau khi lấy tiền của người này, sau đó lái xe đụng trúng một người."

Vừa dứt lời, chỉ thấy sắc mặt họ: "Đi đi đi đi, tôi nghe không hiểu cô đang nói cái gì, đừng quấy rầy chúng ta làm ăn."

"Nếu bọn cháu tìm tới nơi này, có nghĩa là trong tay có chứng cứ, cháu có thể bảo đảm, chỉ cần chú đem tình hình thực tế nói ra, sẽ không có bất cứ vấn đề gì, bọn cháu cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm của chú, nhưng nếu như chờ bọn cháu xác định, thì không phải đơn giản chỉ là sự cố, mà là cố ý mưu sát." Diệp Hiên Nhiễm đứng sau lưng Lạc Từ Tinh, giọng nói trầm ổn.

Mặc dù lời của cậu nói đều là bịa chuyện, nhưng bởi vì biểu hiện quá trầm ổn, ngược lại làm cho người ta cảm thấy là thật.

Trên trán tài xế nhất thời hiện đầy mồ hôi hột, trong đôi mắt tâm tình lẩn lộn, cuối cùng thấp giọng nói: "Hai người, đi theo ta."

Hai người đi theo tài xế đến phòng nghỉ ngơi phía sau, tài xế gọi là Lương Hạo, vẻ mặt của ông vô cùng khó khăn, đồng thời còn lặng lẽ nhìn Diệp Hiên Nhiễm, muốn nhìn ra việc bọn họ nói dối, nhưng mặt Lạc Từ Tinh không có biểu tình, Diệp Hiên Nhiễm cũng vậy, khiến cho Lương Hạo không nắm được gì.

Trước đó Lạc Từ Tinh có hỏi Diệp Hiên Nhiễm, nếu quả thật là có người cố ý tổn thương ba cậu, nên làm cái gì bây giờ, đem người này đưa vào ngục giam sao, dĩ nhiên Lạc Từ Tinh nói vậy, nhưng lúc Lạc Văn Viễn biết được bọn họ muốn tra chuyện đã qua, lại nói không cần thiết, dù sao đã nhiều năm như vậy, oán hận của ông đã không còn nhiều, huống chi xảy ra chuyện này, vợ của ông liền rời đi, vì vậy chỉ cần người kia thành tâm nói xin lỗi, là được rồi. Cho nên lúc nói chuyện với Diệp Hiên Nhiễm, Lạc Từ Tinh không có phản bác.

Sau khi đấu tranh kịch liệt trong lòng, Lương Hạo rốt cục nói ra sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Kể vai chiến đấu

Năm đó quả thật ông đã lấy tiền, hơn nữa giá họa cho chú của Diệp Hiên Nhiễm, người kia Diệp Hiên Nhiễm cũng đã cho tìm hiểu qua, là đối thủ lớn nhất của chú cậu, đối thủ cạnh tranh buôn bán lớn nhất, năm đó bởi vì xảy ra tai nạn giao thông nên chú cậu cũng được gọi lên nói chuyện, mà người lại thắng được hạng mục mà hai nhà đang cạnh tranh.

Sau khi Lương Hạo thẳng thắn thừa nhận, trên mặt trở nên thoải mái, cũng cảm thấy áy náy: "Thật ra thì qua từng ấy năm, tôi thực sự thấy mình có tội, nhưng khi đó tôi rất cần tiền, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi. Thật ra thì tôi cũng đã nghĩ đến việc đi tự thú, nhưng do tôi quá nhát gan, thật xin lỗi." Vừa nói, ông liền bật khóc.

Lạc Từ Tinh nói cho ông biết quyết định của ba cô, Lương Hạo nói ngày khác nhất định sẽ tới cửa nói xin lỗi, hơn nữa sau khi biết được Lạc Từ Tinh chính đưa bé năm đó bị đụng phải, càng thêm xấu hổ không biết nên làm cái gì bây giờ, mở ngăn kéo cầm một xấp tiền muốn đền bù lại cho Lạc Từ Tinh, nhưng Lạc Từ Tinh lại cự tuyệt, hiện tại bọn họ rất tốt, huống chi, tiền cũng mua không được sức khỏe.

Trên đường trở về, Lạc Từ Tinh thở phào nhẹ nhõm, biết sự thật, Lạc Từ Tinh cũng không cảm thấy thư giãn, nhưng khoảng cách giữa cô và Diệp Hiên Nhiễm, đã bị xóa bỏ. Lúc trước cô đã đồng ý với Diệp Hiên Nhiễm sẽ cùng nhau vượt qua tất cả trở ngại giữa bọn họ, nhưng cũng không thực sự đồng ý ý khôi phục quan hệ của bọn họ, chỉ là bọn họ thực sự rất yêu nhau, không thể chịu được sự chia ly, nên mới duy trì quan hệ mập mờ như vậy.

Lạc Từ Tinh cảm thấy hơi mệt, dựa vào bả vai của Diệp Hiên Nhiễm, hỏi thăm tình trạng hiện tại của đối thủ cạnh tranh với chú cậu. Diệp Hiên Nhiễm cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: "Mình có chút ấn tượng, bởi vì vụ lừa gạt tài chính mấy năm trước, bị kết án hình sự, hiện trạng vẫn còn ở trong tù."

Thì ra là người xấu sẽ thật sự có báo ứng, Lạc Từ Tinh nhắm mắt lại, lặng lẽ nghĩ.

Sau khi về nhà, Lạc Từ Tinh nói sự thật cho Lạc Văn Viễn, Lạc Văn Viễn lại không có phản ứng gì đặc biệt, ngược lại vô cùng quan tâm Lạc Từ Tinh: "Vậy con cùng Diệp Hiên Nhiễm có thể yên tâm ở cùng một chỗ, chúc mừng con, Tiểu Tinh."

Lạc Từ Tinh cau mặt: "Chuyện cũng không dễ dàng như vậy đâu ba, còn phải vượt qua cửa ải của công ty nữa."

"Nhưng ba đối với các con có lòng tin." Lạc Văn Viễn chớp mắt, hai đứa nhất định sẽ đạt được hạnh phúc."

Lạc Từ Tinh nhẹ nhàng gật đầu, bọn họ nhất định sẽ đạt được hạnh phúc, đúng không, nếu không thì quá có lỗi với tình yêu của bọn họ.

Buôn bán phần vịnh trên đường, người đến người đi, cửa hàng bán đồ uống và đồ tráng miệng mờ mịt điều hòa không khí, có rất nhiều người đi dạo phố mệt mỏi đều vào trong đây nghỉ chân. Lạc Từ Tinh ngồi ở ghế trước, trước mặt bày một chiếc thuyền chuối xinh đẹp, nhưng cô lại không động, ngược lại nhìn cô gái đối diện.

Diệp Thi Thi sau một năm lớn lên, dần dần trưởng thành, mặt mũi càng xinh đẹp hơn, lại mang chút hơi thở của thiếu nữ trưởng thành, tựa hồ cô đã qua thời kỳ nổi loạn, cả người so với trước đáng yêu hơn rất nhiều.

Lần này cũng là Diệp Thi Thi hẹn cô ra nói chuyện một chút, Lạc Từ Tinh đã định không đồng ý, dù sao sau buổi nói chuyện lần trước, cũng chưa gặp lại lần nào, Lạc Từ Tinh cũng không cảm thấy có cái gì cần nói, nhưng Diệp Thi Thi lại mong cô nhất định phải tới, Lạc Từ Tinh không cách nào cự tuyệt, chỉ có thể đồng ý.

"Chị Tiểu Tinh." Diệp Thi Thi mở miệng trước, có chút ngượng ngùng nói, "Trước đây em có nói rất nhiều lời tổn thương chị, thật xin lỗi."

"Không sao, cũng đã qua." Dù thế nào Diệp Thi Thi cũng nhỏ cô nàng một chút, Lạc Từ Tinh sẽ không so đo với cô.

Diệp Thi Thi lại càng thêm áy náy: "Trước đây em có phần hơi quá, bởi vì muốn tốt cho anh trai, cho nên mới nói nhiều lời quá đáng như vậy, hiện tại em

xin lỗi. Lần trước chị nói những lời đó, em thực sự đã suy nghĩ lại, hơn nữa sau khi có bạn trai rồi cuộc em cũng hiểu rõ, cho nên, lần nữa nói một tiếng xin lỗi, chị nhất định phải ở cùng một chỗ thật hạnh phúc với anh, anh trai em rất thích chị."

Trọng điểm mà Lạc Từ Tinh chú lại ở đoạn Diệp Thi Thi có người yêu, cô hơi tò mò nói: "Em yêu?"

"Không, em yêu thăm anh ấy, nhưng em tin tưởng nhất định em sẽ theo đuổi được anh ấy." Diệp Thi Thi nắm tay thành nắm đấm.

Lạc Từ Tinh không nghĩ tới Diệp Thi Thi cũng sẽ có ngày thăm mền mọi người, cảm thấy cô thay đổi rất lớn, không khỏi nở nụ cười: "Vậy thì cố gắng lên, nhưng yêu sớm không tốt, em nên chú ý học tập hơn."

Diệp Thi Thi nghĩ rằng Lạc Từ Tinh sẽ ủng hộ cô, không nghĩ tới lại bảo cô chú ý học tập, không khỏi nheo mắt lại, kéo dài giọng: "Nếu như em nhớ không lầm, chị và anh trai em cũng là yêu sớm, phải không chị Tiểu Tinh."

Lạc Từ Tinh cũng cười híp mắt: "Đúng vậy, nhưng chị luôn là hạng nhất."

"Được rồi, chị thắng." Diệp Thi Thi bị đánh bại.

Mặc dù nói Diệp Thi Thi ủng hộ cũng không thể giải quyết vấn đề gì, nhưng Lạc Từ Tinh vẫn rất vui vẻ, cũng bắt đầu mong đợi, ngày cô cùng Diệp Hiên Nhiễm có thể ở chung một chỗ.

Nhưng ai ngờ, chuyện cũng không sẽ không thuận buồm xuôi gió như vậy.

Ngày Lạc Từ Tinh vừa kết thúc kỳ thi cuối kỳ, sau đó là nghỉ đông, Lạc Từ Tinh có thể đến phòng luyện tập với TK cả ngày, hơn nữa chuẩn cho các hoạt động tuyển chọn vào năm tới, quá khứ, bọn họ đã từng tham gia thi đấu, nhưng bởi vì giọng của Diệp Hiên Nhiễm, mà giữa đường lại bỏ dở, sau đó người nào đạt hạng nhất, Lạc Từ Tinh cũng không chú ý, ở trong lòng của cô, hạng nhất vĩnh viễn đều là TK.

Người thuận lợi đạt được thứ hạng trong cuộc thi, mà có thể ra mắt, sau đó phát hành album, từ đó bọn họ sẽ từ thực tập sinh, lột xác thành ngôi sao mới.

Nhưng lúc này, công ty cho nên biết giọng Diệp Hiên Nhiễm vẫn tồn tại vấn đề, mà mọi người đều biết, làm ca sĩ, cổ họng nhất định phải rất khỏe mạnh, lúc nào cũng phải giữ trạng thái hoàn hảo nhất. Ngay lập tức, công ty quản lý liền bắt đầu thảo luận, rốt cuộc có cần giữ lại TK hay không.

Công ty quản lý chia làm hai nhóm người, một nhóm cảm thấy, TK vô cùng ưu tú, chỉ cần ra mắt, nhất định sẽ tỏa sáng: rực rỡ, hướng chi Diệp Hiên Nhiễm đã hồi phục, mặc dù có khả năng tái phát, nhưng chỉ xảy ra khi sử dụng quá nhiều, nếu như giữ vững thật tốt, nhất định không thành vấn đề, một nhóm khác lấy ba của Tổng Nina đứng đầu, kiên quyết muốn đem TK giải tán, bởi vì TK kiên quyết không phục tùng quản lý, hơn nữa Diệp Hiên Nhiễm còn có vấn đề như vậy, có thể chống đỡ đề ra mắt hay không cũng không biết.

Lâm Mộ Dung đặc biệt tức giận, vừa cố gắng khôi thông quan hệ, vừa tra tòi cùng là ai tiết lộ tin tức này. Bởi vì tình trạng Diệp Hiên Nhiễm, Lâm Mộ Dung chỉ báo cho tổng giám đốc của Tinh Nghệ, mà lúc ấy tổng giám đốc đã đồng ý để TK tiếp tục tồn tại.

Nhưng nếu như toàn bộ quản lý phản đối, ngay cả là tổng giám đốc cũng không thể nào không nghe ý kiến, chuyện như vậy có thể trở nên rất khó giải quyết.

Cuối cùng tra được, lại là Tổng Nina đang giờ trò.

Mấy ngày nay Diệp Hiên Nhiễm bị cảm, cổ họng có chút không thoải mái, Lạc Từ Tinh đặc biệt lo lắng, liền dẫn Diệp Hiên Nhiễm đi bệnh viện kiểm tra, lại không ngờ sẽ đụng phải Tổng Nina, vốn là không cảm thấy có gì không đúng, nhưng lại không nghĩ tới vì vậy mà cô ta biết được tình trạng của Diệp Hiên Nhiễm.

An Triệt an ủi Lâm Mộ Dung: "Di Mộ Dung, không có chuyện gì, tin tưởng cuối cùng nhất định sẽ không có chuyện gì."

Ủy Trì An Minh cũng nói: "Hiện tại có một nửa người ủng hộ chúng ta, đã là kết quả rất tốt."

Lạc Từ Tinh vừa muốn nói chuyện, khéo mắt lại thấy Diệp Hiên Nhiễm trầm mặc đứng, sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng nhìn ra được tâm tình cũng không được tốt lắm, tay cũng nắm thành quyền. Nhất thời Lạc Từ Tinh cảm thấy đau lòng, đi tới cầm tay của cậu, thấp giọng an ủi: "Nhiễm, đừng lo."

Diệp Hiên Nhiễm gật đầu: "Mình biết, nhưng..."

Vốn dĩ Diệp Hiên Nhiễm chính là một người tốt bụng, gặp phải tình huống như vậy, nhất định sẽ tự trách, lời của Lạc Từ Tinh khiến cho An Triệt cùng Ủy Trì An Minh lực chú ý cũng tập trung tới đây, nhất thời cười an ủi: "Không sao, Nhiễm, mọi người đều là anh em, nếu như không thể sống vai chiến đấu, thành công còn có ý nghĩa gì."

Lạc Từ Tinh cũng dùng sức gật đầu: "Đúng, An Triệt nói rất đúng, nếu như không thể sống vai chiến đấu, thành công còn có ý nghĩa gì, Nhiễm, đừng lo lắng, tin tưởng quản lý sẽ không loại bỏ mọi người!"

Diệp Hiên Nhiễm nhìn Lạc Từ Tinh, đột nhiên đưa tay, dùng sức ôm lấy cô, sau đó cũng ôm lấy Ủy Trì An Minh cùng An Triệt, cuối cùng, cũng nhẹ nhàng ôm Lâm Mộ Dung, sau đó sải bước đi ra ngoài.

"Nhiệm, cậu muốn làm gì?!" Lạc Tử Tinh vội vàng gọi cậu.

Diệp Hiên Nhiệm dừng lại, xoay người, khuôn mặt luôn luôn trầm tĩnh lộ ra một nụ cười, giống như băng tuyết tan rã, vạn vật hồi phục, cực kỳ đẹp trai: "Cố gắng đi tranh thủ một chút."

Lạc Tử Tinh cũng đi theo cười lên: "Nếu nói muốn sóng vai chiến đấu, tại sao có thể chỉ một mình cậu đi."

An Triệt cùng Ủy Trì An Minh đi lên trước: "Lúc trước bọn mình không vứt bỏ cậu, bây giờ cậu lại muốn vứt bỏ bọn mình sao, đi, cùng nhau!"

Lâm Mộ Dung nhìn bọn họ, trong đôi mắt toát ra tia vui mừng, trên người bọn họ vẫn có một loại khí chất vô cùng đặc biệt, gọi là ăn ý.

Bốn tuần nam mỹ nữ cùng nhau xuất hiện ở cửa phòng họp, cực kỳ gây chú ý, bọn họ vừa xuất hiện, quản lý đang họp liền yên tĩnh lại, đồng loạt nhìn sang hướng bọn họ. Ủy Trì An Minh gõ cửa một cái, mỉm cười nói: "Xin lỗi vì làm phiền, nhưng chúng tôi có vài lời muốn nói, vì vậy hy vọng có thể cho chúng tôi hai phút."

Quản lý hai mặt nhìn nhau, không biết bọn họ muốn làm cái gì, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Diệp Hiên Nhiệm đi lên trước, hướng bọn họ cúi đầu một cái: "Rất xin lỗi bởi vì chuyện của tôi khiến cho mọi người phải khó xử như vậy. Cổ họng của tôi đã khô phục, trừ phi mệt nhọc quá độ, nếu không sẽ không tái phát. Một ca sĩ có cổ họng khỏe mạnh, nếu như luôn nằm trong trạng thái mệt nhọc lâu dài, cũng sẽ xảy ra vấn đề, nhưng Tinh nghệ là một công ty rất tốt, đối với mỗi công nhân viên cũng vô cùng quan tâm, tôi tin tưởng sẽ không xảy ra tình trạng mệt nhọc quá độ, nói cách khác, cổ họng của tôi, sẽ không xuất hiện vấn đề. Mặc dù cho tới nay TK đều không coi là thuận lợi, nhưng tôi tin tưởng, tất cả những chuyện xảy ra đều là vì muốn tương lai chúng tôi trở nên tốt hơn. Cho nên tôi dám ở chỗ này nói, TK tuyệt đối sẽ không khiến cho mọi người thất vọng."

Nói xong Diệp Hiên Nhiệm lại hơi cúi người chào.

Lạc Tử Tinh nhìn Diệp Hiên Nhiệm, trong lòng cực kỳ xúc động, từ trước đến nay Diệp Hiên Nhiệm cũng chưa từng nói một đoạn văn dài như vậy, vì chuyện này, mới phá lệ cực kỳ chân thành và thuyết phục.

Phòng họp trầm mặc một chút, hồi lâu, có một người đàn ông trung niên tán thưởng nhìn Diệp Hiên Nhiệm, gật đầu nói: "Không tệ, thanh xuân ngắn ngủi, cũng nên cố gắng nỗ lực. Tôi vẫn luôn rất có lòng tin đối với TK, không bằng trong cuộc thi kế tiếp mọi người cùng nhau nhìn xem, xem đến tội cùng bọn họ có bao nhiêu ưu tú."

Cứ như vậy, cuộc chiến liên quan đến sinh tồn của TK được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: The end

Một năm sau, TK-boys xuất hiện lần nữa trên sân khấu cuộc thi, bỏ đi những vấp ngã lần trước, lần này bọn họ càng thêm chói mắt. Lần nữa xuất hiện ở trên sân khấu, cũng khiến rất nhiều người nhớ lại, đã từng có ba người con trai như vậy, bọn họ ưu tú chói mắt, lại có một sức mạnh to lớn, hát ra tất cả những gì có trong thanh xuân của họ.

Lần này từ đầu đến cuối Lạc Tử Tinh vẫn luôn ở bên cạnh bọn họ, đem tất cả mọi chuyện sắp xếp thỏa thỏa, bảo đảm bọn họ dùng trạng thái tốt nhất để thi đấu.

Mà TK cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, từ lúc vòng loại bắt đầu, một đường thẳng tiến, chưa từng có một sân khấu mở đầu nào giống như TK, vì Diệp Hiên Nhiệm, cũng vì chính bọn họ, phảng phất như TK có sức mạnh vô tận, khiến cho mọi người điên cuồng theo đuổi.

Trong trận chung kết cuối cùng, mùa xuân cũng đã lặng lẽ tới, Lạc Tử Tinh mặc áo trắng, khăn trưng chờ ở phía sau sân khấu.

Trận thi đấu cuối cùng, ca khúc cuối cùng, cực kỳ quan trọng.

Lâm Mộ Dung thấy bộ dáng khăn trưng của Lạc Tử Tinh, cười an ủi cô: "Yên tâm, lần này bọn họ nhất định sẽ vô địch."

Lạc Tử Tinh lộ ra một nụ cười: "Cháu biết, chỉ là cháu đang suy nghĩ một lát nên ăn mừng thế nào."

Lâm Mộ Dung cười cười, cũng không có lộ trần cô.

Ca khúc cuối cùng, TK cũng không lựa chọn một màn biểu diễn sôi động, mà là lựa chọn người hát chín đưa bài hát đến đoạn cao trào, nhưng vẫn là biểu diễn nhóm, giọng ba người rất hay, dễ nghe, nhưng giọng hát của Diệp Hiên Nhiệm là tuyệt vời nhất, âm vực rộng lớn, âm cao hoàn hảo mà réo rắt, dễ dàng khiến cho người nghe lâm vào giai điệu của bài hát, khiến cho mọi người quên đi nỗi buồn, khiến cho mọi người càng thêm quý trọng hạnh phúc,

cũng làm cho Lạc Từ Tinh đang cao hoàn toàn say mê với giọng hát của cậu.

Một khúc kết thúc, toàn trường tiếng vỗ tay sấm dậy, sự kịch liệt dường như đã cho thấy kết quả.

"Người chiến thắng của cuộc thi lần này là.." MC kéo dài giọng khiến cho Lạc Từ Tinh có chút gấp gáp, hận không thể kéo cổ áo của người này xuống để tuyên bố nhanh một chút, thật may là, MC cũng không để cho mọi người chờ lâu, lập tức tuyên bố: "Là TK-boys! Chúc mừng!"

Lạc Từ Tinh nhảy dựng lên, kích động ôm Lâm Mộ Dung bên cạnh, hận không thể hét to: "Di, người nghe chưa, là TK, là bọn họ, bọn họ đã làm được, bọn họ quá tuyệt vời!"

Lâm Mộ Dung cũng rất kích động, bà đã dành quá nhiều tình cảm cũng như trải qua rất nhiều chuyện với TK, cũng biết bọn họ đi tới bước này thực sự không dễ dàng, kết quả như thế thật sự là món quà tốt nhất.

Lúc ba người trở lại phòng nghỉ ngơi, trên mặt còn mang theo nụ cười nhẹ nhõm, bởi vì trang điểm, ngũ quan càng thêm tinh xảo tuấn mỹ, Lạc Từ Tinh kích động rơi nước mắt, chạy đến ôm từng người, cuối cùng cô ôm chặt lấy Diệp Hiên Nhiễm, thấp giọng nói: "Chúc mừng cậu, Nhiễm."

"Chiến thắng này cũng là của cậu." Diệp Hiên Nhiễm buông cô ra, hơi cúi người hôn trán cô, "Tiểu Tinh, mình sẽ mạng lại hạnh phúc cho cậu, cậu tin tưởng mình chứ?"

Ở trước trận chung kết, Diệp Hiên Nhiễm tìm đến công ty, tiến hành một cuộc đàm phán nữa, đó chính là, nếu như TK lấy được thành tích cao, bọn họ cũng không được can thiệp vào đời sống tình cảm của các thành viên TK nữa. Lúc này công ty đã phát hiện năng lực của TK, thái độ của Diệp Hiên Nhiễm lại vô cùng thành khẩn, vì vậy công ty liền đồng ý đề nghị của Diệp Hiên Nhiễm.

Lạc Từ Tinh dùng sức gạt đầu, trong mắt hoàn toàn là tin nhiệm. Đôi mắt bị nước mắt thấm ướt trở nên trong suốt, chứa đựng hình ảnh Diệp Hiên Nhiễm.

An Triệt cùng Úy Trì An Minh liếc mắt nhìn nhau, sự chúc phúc trong mắt không giống như là giả, An Triệt cười hi hi nói: "Này, có phải hai người định hôn tiếp không?"

Mặt Lạc Từ Tinh lập tức hồng như quả táo, nhưng cũng có chút mong đợi địa nhìn cậu.

Diệp Hiên Nhiễm lại đột nhiên nhếch khóe miệng, cười vô cùng mê người, lúc Lạc Từ Tinh lần nữa lâm vào trạng thái mê luyến, đột nhiên cúi người xuống, hôn lên môi cô, cảm xúc ấm áp ập đến, ngay sau đó toàn thân phảng phất như bị điện giật, một dòng điện thật nhỏ chạy xung quanh, rõ ràng là nụ hôn rất dịu dàng, lại làm cho Lạc Từ Tinh sắp đứng không vững.

Cô nhắm mắt lại, tự nhủ, cô nhất định sẽ hạnh phúc mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Ghi Chép Tuổi Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.